

Tự Thú Của Một Tín Đồ Shopping

Contents

Tự Thú Của Một Tín Đồ Shopping	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	16
4. Chương 4	21
5. Chương 5	31
6. Chương 6	37
7. Chương 7	46
8. Chương 8	54
9. Chương 9	63
10. Chương 10	72
11. Chương 11	79
12. Chương 12	87
13. Chương 13	95
14. Chương 14	100
15. Chương 15	109
16. Chương 16	113
17. Chương 17	120
18. Chương 18	123
19. Chương 19	129
20. Chương 20	137
21. Chương 21	140
22. Chương 22	147
23. Chương 23	152
24. Chương 24	159

Tự Thú Của Một Tín Đồ Shopping

Giới thiệu

Đào sâu một thói quen khó bỏ của phụ nữ để thấy yêu họ hơn. Khám phá một thói quen tưởng như

1. Chương 1

NGN HÀNG ENDWICH.

Số 1 Quảng trường Stallion

London W1 3HW

Gửi cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ số 4

63 đường Jarvis

Bristol BS1 0DN

Ngày 6 tháng bảy năm 1997

Cô Bloomwood thân mến,

Xin chúc mừng cô! Với tấm bằng Đại học Bristol vừa nhận, cô hoàn toàn có thể tự hào với sự thể hiện của bản thân.

Ngân hàng Endwich chúng tôi cũng có niềm tự hào là một ngân hàng linh hoạt, tận tâm với hệ thống tài khoản phù hợp với đối tượng. Chúng tôi đặc biệt tự hào về tầm nhìn xa của mình đến những khách hàng tiềm năng có năng lực như cô.

Bởi vậy, chúng tôi tặng cô, cô Bloomwood – một sinh viên mới tốt nghiệp – một thấu chi miễn lãi suất là £2.000 trong hai năm đi làm đầu tiên của cô. Nếu cô mở tài khoản ở ngân hàng Endwich, khoản lợi này sẽ được chuyển vào đó ngay lập tức. Tôi hi vọng cô sẽ quyết định nhận lời đề nghị đặc biệt này và chờ đợi nhận lại mẫu đăng ký đã hoàn thành từ cô.

Một lần nữa, xin chúc mừng!

Trân trọng,

Nigel Fairs

Giám đốc Marketing

.ENDWICH – BỞI CHÚNG TÔI QUAN TM.

.NGN HÀNG ENDWICH.

CHI NHÁNH RULLHAM

Số 3 đường Fullham

London SW6 9JH

Gửi cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ số 2

Số 4 đường Bruney

London SW6 8FD

Ngày 10 tháng 9 năm 1999

Cô Bloomwood thân mến,

Theo như những bức thư tôi gửi ngày mừng 3 tháng Năm, 29 tháng Bảy và 14 tháng Tám, chắc hẳn cô biết rằng thời hạn được phép sử dụng miễn lãi suất khoản thấu chi của cô sẽ hết vào ngày 10 tháng Chín năm 1999. Đồng thời hẳn cô biết trên thực tế cô đã vượt quá mức cho phép £2.000.

Số dư tài khoản hiện nay đang âm £3.794,56.

Mong cô vui lòng gọi điện thoại cho trợ lý của tôi là cô Erica Parnell, theo số điện thoại ở trên, để sắp xếp buổi gặp liên quan đến vấn đề này.

Trân trọng,

Derek Smeath

Giám đốc

.ENDWICH – BỞI CHÚNG TÔI QUAN TM.

.NGN HÀNG ENDWICH.

CHI NHÁNH RULLHAM

Số 3 đường Fullham

London SW6 9JH

Gửi cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ số 2

Số 4 đường Bruney

London SW6 8FD

Ngày 22 tháng Chín năm 1999

Cô Bloomwood thân mến,

Tôi rất tiếc khi nghe tin cô vừa bị gãy chân.

Khi bình phục, mong cô vui lòng gọi điện cho trợ lý của tôi, cô Erica Parnell, để sắp xếp buổi thảo luận về vấn đề thấu chi hiện tại của cô.

Trân trọng,

Derek Smeath

Giám đốc

.ENDWICH – BỞI CHÚNG TÔI QUAN TM.

Chương 1:

OK. ĐỪNG HOẢNG HỐT. Đừng hoảng hốt. Chỉ là hóa đơn thanh toán thẻ VISA thôi mà. Chỉ là một mẫu giấy với vài con số. Ý tôi là, chỉ mấy con số thì có gì đáng sợ nào?

Tôi nhìn chăm chăm qua ngoài cửa sổ phòng làm việc nơi một chiếc xe buýt đang hướng xuống phố Oxford, quyết tâm ép mình mở chiếc phong bì màu trắng đang yên vị trên mặt bàn bữa bộn. Chỉ là một mẫu giấy thôi mà, tôi tự nói với chính mình lần thứ một nghìn. Và tôi cũng chẳng phải ngu dốt gì, phải thế không? Tôi biết chính xác hóa đơn thanh toán VISA này nhiều đến mức nào.

Kiểu thế. Đại khái thế.

Chắc chỉ khoảng... £200. Hay £300, cũng có thể lắm. Phải, chắc hẳn là ba trăm. Ba trăm rưỡi là cùng.

Tôi nhắm mắt lại và bắt đầu nhắm tính. Có bộ vest mua ở Jigsaw này. Có bữa tối với Suze ở Quaglinos này. Còn có cả tấm thảm màu đỏ vàng tuyệt đẹp ấy nữa. Tấm thảm đó £200, nếu nghĩ đến giá của nó. Nhưng nó rõ ràng là đáng giá đến từng xu – ai cũng phải ngưỡng mộ. Hay ít ra là có Suze như thế.

Và bộ vest ở Jigsaw lúc đó đang giảm giá – những 30% liền. Mà như thế thì rõ ràng là tiết kiệm tiền bạc.

Tôi mở mắt ra, với lấy tấm phong bì. Ngay khi chạm vào tờ giấy, tôi chợt nhớ đến đôi kính áp tròng mới. Chín mươi lăm bảng. Khá đắt. Nhưng, ý tôi là, tôi phải mua nó mà, phải thế không? Tôi làm gì khác được nào, đi lại với đôi mắt mờ tịt hay sao?

Và tôi còn mua mấy lọ nước rửa kính mới, thêm một chiếc hộp đựng kính dễ thương và vài cái bút kẻ mắt loại ít gây dị ứng nữa. Vậy tổng cộng đã lên tới... bốn trăm?

Ở bàn cạnh tôi, Clare Edwards đang xem xét chỗ thụt của cô nàng. Cô nàng sắp xếp tất cả thư từ thành từng chồng ngăn nắp như vẫn làm mỗi sáng. Rồi cô ta dùng một sợi chun buộc lại, dán lên những nhãn ghi các câu như “Trả lời khẩn cấp” hay “Không khẩn cấp nhưng cần trả lời”. Tôi ghét cay ghét đắng Clare Edwards.

“Cậu ổn đấy chứ, Becky” cô nàng nói.

“Ổn,” tôi khẽ nói. “Chỉ đang đọc thư thôi mà”

Tôi vui vẻ cho tay vào phong bì, nhưng những ngón tay không rút tờ hóa đơn ra ngay. Chúng cứ giữ chặt lấy tờ giấy khi tâm trí tôi – vẫn như hàng tháng thôi – đang bị một giấc mơ thâm kín tóm lấy.

Bạn có muốn biết giấc mơ thâm kín của tôi không? Nó được dựa trên một câu chuyện mà một lần tôi đọc trên The Daily World về một vụ hầm lẩn ở ngân hàng. Tôi thích câu chuyện ấy tới mức đã cắt bài báo đó dán lên cửa tủ quần áo. Hai hóa đơn thẻ tín dụng bị gửi nhầm người, và – khi nhận nó – mỗi người đã thanh toán theo tấm hóa đơn kia mà không hay biết. Họ trả tiền cho hóa đơn của nhau mà thậm chí không thêm kiểm tra lại.

Kể từ khi đọc được câu chuyện này, mơ ước thâm kín của tôi là một chuyện tương tự sẽ xảy ra với tôi. Ý tôi là, tôi biết chuyện đó không hứa hẹn mấy – nhưng nếu nó đã xảy ra một lần, nó có thể lặp lại chứ, phải không nào? Một bà lão lẩm cẩm ở Cornwall sẽ nhận được cái hóa đơn khổng lồ của tôi và trả tiền mà thậm chí không thèm nhìn đến nó. Còn tôi sẽ nhận được cái hóa đơn thanh toán cho ba hộp thức ăn ẻo với giá 59 xu một hộp của bà. Và, dĩ nhiên là, tôi sẽ trả mà không thắc mắc gì hết. Chonó công bằng, dù sao đi nữa.

Tôi khẽ mỉm cười khi đang chăm chăm nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Tôi tin chắc rằng tháng này chuyện đó sẽ xảy ra – giấc mơ thâm kín của tôi sắp thành hiện thực. Nhưng cuối cùng khi tôi rút tờ hóa đơn ra khỏi phong bì – phát cáu bởi cái nhìn chòng chọc tò mò của Clare – nụ cười của tôi ngập ngừng rồi biến mất hẳn. Một thứ gì đó nóng rẫy nghẹt ở cổ họng tôi. Tôi nghĩ có lẽ đó là sự hoảng hốt.

Tờ giấy đen kịt những dòng đánh máy. Một loạt những cái tên quen thuộc ồ ạt lướt qua mắt tôi như trong một khum mua sắm mini. Tôi cố bắt lấy chúng, nhưng chúng lướt đi quá nhanh. Sôcôla Thorntons, tôi thoáng nhìn thấy. Sôcôla Thorntons ư? Tôi làm cái quái gì ở cửa hàng Sôcôla Thorntons nhỉ? Tôi đang phải ăn kiêng cơ mà. Cái hóa đơn này không thể là chính xác được. Đó không thể là tôi. Tôi không thể tiêu từng này tiền được.

Đừng hoảng hốt! Tôi hét lên trong đầu. Thiết yếu là không được hoảng hốt. Phải đọc từng thứ một cách chậm rãi. Tôi hít một hơi thật sâu, ép mình phải tập trung bình tĩnh, rồi bắt đầu từ dòng đầu tiên.

WHSmith (chà, cái này OK. Ai chẳng cần văn phòng phẩm)

Boots (như trên)

Specsavers (thiếu yếu)

Oddbins (một chai rượu vang – thiết yếu)

Our Price (Our Price? À phải rồi. Album mới của Charlatans. Trời ơi, tôi cần có nó mà, đúng thế chứ?)

Bella Pasta (ăn tối với Caitlin)

Oddbins (rượu vang – thiết yếu)

Esso (xăng dầu thì không tính)

Quaglino's (đắt đỏ - nhưng một lần duy nhất trong đời rồi thôi)

Pret à Manger (lúc đó tôi đang thiếu tiền mặt)

Oddbins (một chai rượu vang – thiết yếu)

Rugs to Riches (gì đây? À phải. Cái thảm ngớ ngẩn đó.)

La Senza (đồ lót khêu gợi để hẹn hò với James)

Agent Provocateur (đồ lót còn khêu gợi hơn để hẹn hò với James. Làm như tôi cần ấy)

Body Shop (loại bàn chải làm mượt da mà tôi nhất thiết phải dùng)

Next (chiếc áo sơ mi trắng nhạt nhẽo – nhưng là hàng đang giảm giá)

Millets ...

Tôi dừng ở dòng này. Millets ư? Tôi chưa bao giờ đến Millets. Tôi làm cái quái gì ở Millets được cơ chứ? Tôi hoang mang nhìn chăm chăm vào bản kê, vừa nhú mào, vừa cố gắng suy nghĩ – và rồi đột nhiên, sự thật trở nên rõ ràng. Hiển nhiên rồi. Có ai đó đã sử dụng thẻ của tôi.

Ôi chúa ơi. Tôi, Rebecca Bloomwood, là nạn nhân của một tội ác.

Giờ thì mọi chuyện rõ ràng cả rồi. Một tội phạm nào đó đã ăn cắp thẻ và giả mạo chữ ký của tôi. Ai mà biết được chúng còn dùng nó ở những đâu nữa cơ chứ? Thảo nào bản kê của tôi dày đặc toàn chữ là chữ. Có kẻ nào đó đã đi khắp London phờ phỡn tiêu xài bằng thẻ của tôi – và chúng nghĩ chúng cứ thế mà biến đi được cơ đấy.

Nhưng chúng làm thế nào được nhỉ? Tôi quờ vào túi tìm chiếc ví rồi mở nó ra – thẻ VISA đây rồi, nó trở mắt ngược lên nhìn tôi. Tôi rút nó ra, và lướt ngón tay trên bề mặt bóng loáng. Chắc hẳn đã có kẻ nào đó lấy cắp nó từ ví tôi, sử dụng – và rồi nhét trả lại. Vậy chắc hẳn là ai đó mà tôi biết. Ôi Chúa ơi. Ai?

Tôi ngờ vực nhìn quanh phòng. Dù có là ai đi nữa, cũng chẳng hay hóm gì đâu. Sử dụng thẻ của mình ở Millets! Thật tức cười. Cứ như thể mình đã shopping ở đó ấy.

“Tôi thậm chí còn chưa bao giờ tới Millets!” Tôi nói to.

“Cậu tới rồi mà,” Clare nói.

“Cái gì cơ?” Tôi quay về hướng cô nàng. “Đâu, tớ chưa từng.”

“Cậu đã mua quà chia tay cho Michael ở đó mà, đúng không?”

Tôi cảm thấy nụ cười của mình biến mất. Ôi, khốn nạn. Phải rồi. Cái áo khoác có mũ màu xanh cho Michael. Cái áo màu xanh khôn kiếp mua ở Millets.

Lúc Michael, phó tổng biên tập của chúng tôi rời đi ba tuần trước, tôi đã xung phong đi mua quà cho ông. Tôi mang chiếc phong bì nâu đầy xu và tiền giấy tới cửa hàng và mua một chiếc áo khoác dày có mũ trùm đầu (hiểu cho tôi, ông ấy là kiểu người ấy đấy). Và vào phút cuối, giờ thì tôi nhớ ra rồi, tôi đã quyết định trả bằng thẻ tín dụng và giữ chỗ tiền mặt thuận tiện ấyl.

Tôi còn nhớ rõ ràng mình đã lấy ra bốn tờ năm bảng, cẩn thận nhét chúng vào ví, rồi xếp lại chỗ xu lẻ vào bao đựng xu rồi đổ chỗ tiền thừa vào đáy túi xách. Ôi phải rồi, tôi nhớ đã nghĩ thế mà. Làm vậy tôi không phải ra máy rút tiền nữa. Tôi cứ nghĩ sáu mươi bảng cũng đủ ấyl tiêu trong mấy tuần.

Vậy chuyện gì đã xảy ra thế nhỉ? Tôi không thể tiêu tới sáu mươi bảng mà không hề hay biết, phải thế không?

“Mà sao cậu lại hỏi vậy?” Clare hỏi, nhòa người ra trước. Tôi có thể thấy đôi mắt nhỏ xíu như chiếu tia X – quang của cô ta sáng lấp lánh đằng sau cặp kính. Cô ta thừa biết tôi đang xem hóa đơn thẻ VISA mà. “Có gì đâu,” tôi nói, mau lẹ chuyển qua trang thứ hai của bản kê.

Nhưng rồi tôi dừng lại. Thay vì làm như mọi khi – nhìn vào mức chi trả bắt buộc tối thiểu mà lờ đi con số tổng cuối – tôi nhận thấy mình đang nhìn chăm chăm vào con số cuối cùng. Chín trăm bốn mươi chín bảng, sáu mươi ba xu. Rõ ràng mực đen giấy trắng.

Trong vòng ba mươi giây, tôi treo máy hoàn toàn. Sau đó, vẫn không thay đổi nét mặt, tôi cho hóa đơn vào lại phong bì. Thực tình tôi cảm thấy như thể tờ giấy kia chẳng liên quan gì tới mình. Có khi, nếu tôi bất cẩn để rơi nó xuống sàn nhà, đằng sau máy tính, nó sẽ biến mất luôn cũng nên. Máy cô lao công sẽ quét đi và tôi sẽ tự cho là mình chưa bao giờ nhận được nó. Người ta không thể bắt tội tôi chỉ vì một tấm hóa đơn tôi không hề nhận được, phải không nào?

Tôi đã kịp soạn trong đầu một lá thư rồi đây: “Ngài Giám đốc Điều hành hãng VISA kính mến. Bức thư của ngài khiến tôi lúng túng quá. Chính xác là ngài đang nói tới tấm hóa đơn nào vậy? Tôi chưa hề nhận được bất cứ hóa đơn nào từ phía công ty ngài. Tôi không quan tâm mấy đến giọng điệu của ngài đâu, và cũng xin cảnh báo ngài biết, tôi sẽ viết chuyện này gửi lên Anne Robinson chương trình Watchdog.”

Hoặc tôi luôn có thể ra nước ngoài ở.

“Becky?” Tôi ngẩng đầu lên và thấy Clare đang cầm bản danh sách tin tức trong tháng. “Cậu đã viết bài về bọn Lloyds chưa thế?”

“Sắp sắp,” tôi nói dối. Rồi vì cô ta cứ nhìn tôi suốt, tôi đành ép mình tập trung vào bài viết trên màn hình máy tính, chỉ để cho cô ta thấy tôi đã sẵn sàng.

“Loại tài khoản lãi suất cao với 60 ngày sử dụng cung cấp mức thang lãi suất đầu tư lên tới hơn 2.000 bảng,” tôi gõ lên màn hình, sao chép thẳng từ một bản thông cáo báo chí ngay trước mặt. “Những người muốn tiết kiệm dài hạn chắc hẳn cũng sẽ quan tâm đến một dạng lãi bậc thang mới chỉ cần mức tối thiểu là 5.000 bảng.”

Tôi gõ liên một hơi mới dừng lại, nhấp một ngụm cà phê, rồi chuyển sang trang thứ hai của bản thông cáo.

Tiện thể xin nói, đây là công việc tôi đang làm. Tôi là phóng viên ột tạp chí tài chính. Tôi được trả lương để chỉ ọi người biết cách quản lý đồng tiền của họ.

Lẽ dĩ nhiên, làm một phóng viên tài chính không phải nghề nghiệp tôi hằng mong muốn. Không ai viết về quản lý tài chính cá nhân thực sự muốn làm việc đó cả. Bọn họ nói với bạn rằng họ “rất khoái” tài chính cá nhân. Họ nói dối đấy. Thực tế là họ không tìm nổi công việc viết lách về bất cứ thứ gì hay hơn. Thực tế là họ đã nộp đơn xin việc ở The Times, The Express, rồi Marie– Clare, rồi Vogue, rồi GQ, và tất cả những gì họ nhận được chỉ là “Từ chối”.

Thế là họ bắt đầu nộp đơn vào Metalword Monthly rồi Chessmakers Gazette rồi What Investment Plan? Rồi họ được nhận và trở thành người trợ lý biên tập tồi tệ nhất, có thể không được nhận đồng lương nào mà vẫn phải biết ơn. Rồi kể từ đó, họ bắt đầu viết về kim loại, về pho mát hay các khoản tiết kiệm – bởi đó là tất cả những gì họ biết. Bản thân tôi thì bắt đầu với một tạp chí có cái tên rất kêu Nguyệt san Đầu tư Cá nhân. Tôi học được cách sao chép các bản thông cáo báo chí, gặt gù trong các buổi họp báo và đặt những câu hỏi như thể tôi biết mình đang nói gì. Sau một năm rưỡi – tin hay không thì tùy – tôi trở thành kẻ săn tin cho tờ Successful Saving.

Tất nhiên, tôi vẫn chẳng biết gì về tài chính. Đám người chờ xe buýt kia còn hiểu rõ tài chính hơn tôi. Tôi làm việc này được ba năm rồi, và vẫn đang chờ có người vạch trần tôi.

Chiều hôm đó, tổng biên tập Philip gọi làm tôi giật thót vì hoảng sợ.

“Rebecca?” ông gọi. “Nói chuyện một chút.” Rồi ông ta vẫy tay ra hiệu tôi tới bàn ông. Giọng ông đột nhiên trầm hơn, gần như bí ẩn, và ông mỉm cười với tôi, như thể ông chuẩn bị mang đến cho tôi một tin tốt lành vậy.

Thăng chức, tôi nghĩ. Chắc là thế rồi. Chắc ông đã đọc bài tôi viết về chứng khoán vốn quốc tế tuần trước (trong đó tôi đã ví việc săn tìm sự tăng trưởng dài hạn với việc săn tìm một đôi dép tông tuyệt đẹp) và bị đánh gục bởi sự thú vị của cách viết. Ông nhận thấy lương tôi thấp hơn Clare thì bất công quá, nên sắp sửa tăng lương cho tôi ngang với cô ta. Mà thậm chí còn hơn ấy chứ. Và ông phải kín đáo thông báo cho tôi để Clare khỏi ghen tị.

Nụ cười hớn hở trên mặt, tôi đứng dậy, bước mấy bước tới bên bàn ông. Tôi cố giữ bình tĩnh nhưng trong đầu đã kịp dự tính sẽ mua gì với khoản lương vừa tăng. Tôi sẽ mua áo khoác lông ở Whistle. Vài đôi boots cao gót màu đen ở Pied à Terre. Có khi tôi sẽ đi nghỉ nữa. Rồi tôi sẽ thanh toán cái hóa đơn VISA đáng nguyên rủa đó một lần cho xong.

Tôi cảm thấy vô cùng phấn khởi với sự đền bù này. Tôi đã biết mọi chuyện sẽ đầu vào đó mà...

“Rebecca này.” Ông đẩy một tấm thiệp cho tôi. “Tôi không đến dự buổi họp báo này được,” ông nói. “Nhưng chắc cũng khá hay đấy. Codi nhé? Tổ chức tại hãng Truyền thông Brandon.”

Tôi cảm thấy bộ dạng phấn khởi vừa rồi rơi tuột khỏi mặt như một miếng thạch. Ông ta không thăng chức cho tôi. Tôi không được tăng lương. Tôi thấy như bị phản bội vậy. Tại sao ông ta lại cười với tôi như thế chứ? Ông phải biết đã làm tôi hi vọng đến nhường nào.

“Có chuyện gì không?” Philip hỏi.

“Không ạ,” tôi lí nhí. Nhưng tôi không tài nào bắt mình cười nổi. Trước mắt tôi, áo choàng lông thú mới và boots cao gót đang biến đi vào hư vô, cứ như trong phim Phù Thủy Miền Tây vậy. Không thăng chức. Chỉ làm một cuộc họp báo về... Tôi lật tấm thiệp. Về một công ty ủy thác đầu tư mới. Sao có người lại có thể coi thứ này là thú vị được cơ chứ?

2. Chương 2

Chương 2:

CÓ MỘT THỨ mà tôi nhất thiết phải mua trên đường đi đến cuộc họp báo, đó là tờ Financial Times. Tờ FT là thứ phụ tùng tốt nhất mà một cô gái nên có. Các lợi ích chính là:

1. Màu sắc bắt mắt của nó.
2. Chỉ tốn tám mươi lăm xu.
3. Nếu bạn đi vào phòng với tờ FT trong tay, mọi người sẽ coi trọng bạn. Với tờ FT kẹp dưới nách, bạn có thể nói đủ thứ chuyện phù phiếm nhất trên đời, mà người ta sẽ chẳng nghĩ bạn dở hơi, trái lại, họ sẽ nghĩ bạn siêu thông minh và có những sở thích thật khoáng đạt.

Trong buổi phỏng vấn để xin vào làm cho tờ Successful Saving, tôi đi vào với mấy tờ Financial Times, Investor's Chronicle – tôi chẳng bị hỏi về tài chính một tí nào. Theo tôi nhớ thì, chúng tôi dành cả buổi phỏng vấn chỉ để nói về những khu biệt thự nghỉ mát và tán phét về các biên tập viên khác.

Vì thế nên tôi dừng ở sạp báo, mua một tờ FT. Có một cái tí to đùng về Rutland Bank ở đầu trang và tôi nghĩ có lẽ mình nên đọc lướt qua một chút. Cũng lúc đó, tôi thấy bóng mình trên cửa sổ cửa hàng Denny and George.

Tôi nghĩ mình trông cũng không đến nỗi tệ. Tôi mặc một chiếc váy đen của French Connection, một áo phông trơn màu trắng của Knickerbox, một áo len lông thỏ đan tay của M&S mà nhìn qua có thể ngỡ là của Agnès b. Và cả một đôi guốc mũi vuông của Hobbs. Tuyệt hơn nữa, mặc dù tôi nghĩ sẽ chẳng có ai thấy được là bộ đồ trong – tôi đang mặc một chiếc quần lót cheng gối mới cực đẹp, trên là chiếc áo ngực thêu hoa hồng vàng. Chúng mới là phần tuyệt nhất trong toàn bộ trang phục của tôi. Thật sự thì, tôi ước gì mình có thể cởi hết ra cho cả thiên hạ cùng chiêm ngưỡng chúng.

Đó là một trong những thói quen của tôi, liệt kê toàn bộ quần áo mà mình đang mặc, cứ như thể ột trang tạp chí thời trang. Tôi làm thế từ lâu rồi – từ khi còn đọc Just Seventeen. Trong mỗi kỳ, họ lại chụp một cô gái trên đường, chụp ảnh rồi liệt kê tất cả trang phục của cô ta. “Áo phông: Chelsea Gril, Quần bò: Top Shop, Giày: mượn bạn.” Tôi thường ngẫu nhiên đọc những danh sách ấy, và đến giờ thì, nếu tôi mua một thứ gì từ cửa hàng mà chẳng xin mấy, tôi sẽ cắt mác đi. Để nếu có ai đó dừng tôi lại ở trên đường, tôi có thể giả vờ là mình không biết xuất xứ của chúng ở đâu ra.

Dù sao thì tôi đang ở đây, với một tờ FT kẹp nách, nghĩ rằng mình trông khá ổn và thậm ước giá như có ai đó từ tờ Just Seventeen xuất hiện với máy ảnh – đột nhiên mắt tôi nhìn vào chỗ khác và tìm tôi như ngừng đập. Trên cửa sổ của Denny and George là một tấm biển khá dè dặt. Biển màu lục thẫm với hàng chữ màu kem dè: GIẢM GIÁ.

Tôi nhìn chằm chằm vào nó và da tôi như bị kim châm. Không thể như thế được, Denny and George không thể giảm giá. Chẳng bao giờ họ giảm giá. Những chiếc khăn quàng cổ và khăn choàng của họ thật đáng

thèm muốn. Họ thậm chí có thể tăng giá lên gấp đôi. Tất cả những ai tôi biết trên thế giannày đều khao khát có một chiếc khăn quàng của Denny and George. (Tất nhiên trừ bố mẹ tôi. Mẹ tôi nghĩ rằng nếu bạn không thể mua một thứ gì đó ở Bentalls of Kingston, thì tức là bạn chẳng cần đến nó)

Tôi nuốt nước miếng, tiến lên vài bước, và đẩy cửa vào cái cửa hàng bé nhỏ đó. Cánh cửa kết một tiếng và cô gái tóc vàng xinh đẹp làm việc ở đó ngược lên. Dù không biết tên nhưng tôi vẫn luôn thích cô. Không giống như những con bò cái kênh kiệu ở các cửa hàng thời trang khác, cô không phiền nếu bạn đứng đấy thật lâu nhìn chăm chăm vào những bộ trang phục đắt đỏ mà bạn chẳng thể với tới được. Điều thường xảy ra là, tôi đứng hàng nửa giờ đồng hồ chỉ để nhìn hau háu thèm khát những chiếc khăn quàng ở Denny and George, sau đó đến tiệm tạp hóa, mua một cái gì đó khiến mình khuây khỏa. Tôi có cả một ngăn tủ đầy đồ thay thế cho đồ của Denny and George.

“Chào chị,” tôi cất lời chào và cố giữ bình tĩnh. “Cửa hàng... cửa hàng đang có đợt giảm giá?”

“Vâng.” Cô gái tóc vàng mỉm cười. “Hơi lạ với cửa hàng chúng tôi.”

Ánh mắt tôi quét khắp căn phòng. Tôi có thể thấy hàng dài những chiếc khăn, có gắn một tấm bìa nhỏ màu xanh lá cây thẫm đề “giảm giá 50%”. Nhưng, lụa đính hạt, casmere thêu, tất cả đều có dấu đặc biệt “Denny and George”. Chúng ở khắp nơi. Tôi không biết bắt đầu từ đâu nữa. Tôi nghĩ mình đang bị một cơn khủng hoảng.

“Tôi nghĩ chị sẽ thích cái này,” cô gái tóc vàng nói, tay lấy ra một chiếc khăn màu xanh nâu bóng từ chồng khăn trước mặt.

Ôi Chúa ơi, tất nhiên rồi. Tôi nhớ cái này. Nó làm bằng nhung tơ, dè trên lớp vải xanh nhạt đính các hạt óng ánh. Khi nhìn chăm chăm vào chiếc khăn, tôi cảm thấy như có một lực đẩy vô hình lặng lẽ đẩy tôi về phía nó. Tôi phải chạm vào nó. Tôi phải quàng nó. Nó là thứ đẹp nhất mà tôi từng thấy. Cô gái nhìn mác giá. “Giảm từ 340 bảng xuống chỉ còn 120 bảng.” Cô gái quàng chiếc khăn vào cổ tôi, và tôi nhìn vào gương.

Không có gì để nói. Tôi phải có chiếc khăn này. Tôi phải có nó. Nó làm ắt tôi to hơn, nó làm cho tóc tôi sáng hơn; nó khiến tôi giống như một người khác hẳn. Tôi có thể quàng nó với bộ đồ nào cũng được. Mọi người sẽ gọi tôi là Cô Gái Quàng Khăn Denny and George.

“Tôi sẽ vô lấy nó ngay nếu tôi là chị.” Cô gái mỉm cười với tôi. “Chỉ còn lại đúng một chiếc.”

Vô tình, tôi giữ chặt nó.

“Tôi sẽ lấy nó,” tôi hỏn hển. “Tôi sẽ lấy nó.”

Khi cô đặt nó vào giấy gói, tôi lấy ví của mình, mở tìm thẻ VISA hoàn toàn vô thức – nhưng những ngón tay chỉ chạm vào da ví trống trơn. Tôi dừng lại bàng hoàng rồi lục lọi tất cả các ngăn của chiếc ví, tự hỏi liệu mình có để quên nó ở đâu đó với một tờ biên lai hay lẫn với một tấm danh thiếp nào đó... Và, điếng người, tôi chợt nhớ ra. Nó nằm ở trên bàn mình.

Làm sao tôi có thể ngu ngốc đến vậy được chứ? Làm sao mình có thể quên VISA trên bàn? Mình đã nghĩ gì vậy?

Cô gái tóc vàng xinh đẹp đang đặt chiếc khăn quàng được gói ghém cẩn thận vào chiếc hộp màu xanh thẫm của Denny and George. Miệng tôi khô không khóc hoảng loạn. Tôi sẽ làm gì đây?

“Chị muốn thanh toán bằng cách nào?” Cô gái vui vẻ hỏi.

Mặt tôi nóng bừng và tôi nuốt khó nhọc.

“Tôi ... tôi... vừa nhớ ra rằng tôi để quên thẻ tín dụng ở cơ quan,” tôi lắp bắp.

“Ồ,” cô ta thốt lên và dừng tay lại.

“Chị có thể giữ nó cho tôi không?” Cô nhìn tôi với vẻ hoài nghi.

“Đến bao giờ?”

“Ngày mai?” tôi liều nói. Ôi Chúa ơi. Cô dài mặt ra. Cô ấy không hiểu à?

“Tôi e là không được,” cô đáp. “Chúng tôi không được giữ hàng lại không bán.”

“Chỉ đến chiều tối nay thôi vậy”, tôi nói nhanh. “Bao giờ thì cửa hàng mình đóng cửa?”

“Sáu giờ”

Sáu giờ! Tôi cảm thấy vừa nhẹ nhõm, vừa hồi hộp. Thử thách thôi mà, Rebecca. Mình sẽ đến cuối hợp báo và về sớm nhất có thể, rồi bắt taxi trở lại cơ quan. Mình sẽ lấy thẻ VISA và nói với Philip rằng mình để quên giấy tờ, rồi đến đây, và mua chiếc khăn.

“Chị có thể chờ đến lúc đó không?” tôi van nài. “Làm ơn? Làm ơn đi mà?” Cô dịu xuống.

“Thôi được. Tôi sẽ giấu nó ở quầy thu ngân.”

“cảm ơn chị” tôi hỗn hển. Nói rồi tôi lao vội ra khỏi cửa hàng, hướng thẳng đến công ty Truyền thông Brandon. Cầu cho cuộc họp báo ngắn thôi, tôi cầu nguyện. Đừng có quá nhiều câu hỏi mà. Xin Chúa, làm ơn cho con mua được chiếc khăn đó.

Khi đến được hãng Truyền thông Brandon, tôi thấy thư giãn đôi chút. Mình còn cả ba tiếng nữa cơ mà. Và chiếc khăn thì được giấu an toàn ở quầy thu ngân rồi. không ai có thể cướp nó khỏi tay mình được.

Có một tấm biển trong phòng nghỉ ghi rằng cuộc họp báo Cơ Hội Cực Kỳ Có một không hai sẽ diễn ra ở phòng suite Artemis. Và, một người đàn ông vận đồng phục đang chỉ dẫn mọi người ở hành lang. Điều này có nghĩa là cuộc họp báo hẳn phải khá lớn. Tất nhiên không phải là cuộc họp báo lớn tương có máy quay truyền hình của CNN. Nhưng nó cũng bị khá kém. một sự kiện quan trọng trong cái thế giới bé nhỏ xam xít của chúng tôi.

Khi tôi bước vào phòng đã có rất nhiều người ở đây trước rồi, và các cô phục vụ thì đang bưng bánh mì kẹp thịt lên. Cánh nhà báo đang uống sâm panh cứ như thể họ chưa bao giờ thấy nó vậy; những cô quan hệ cộng đồng trông có vẻ kiêu kì đang nhấp từng ngụm rượu. Một anh phục vụ mang sâm panh tới và tôi lấy hai cốc. Một để uống bây giờ, 1 giấu dưới ghế, để dành cho khoảng thời gian nhàm chán sắp tới.

Tôi nhìn thấy Elly Granger của tờ Invensor’s Weekly News ở góc kia của căn phòng. Cô ta đang bị kẹp giữa hai anh chàng chèn chít trong bộ vest và đang gật đầu với họ, với ánh mắt trong vắt của cô ta. Elly cừ lắm. Cô ta mới chỉ làm việc cho tờ Invensor’s Weekly News được 6 tháng, sau khi đã thử 43 công việc khác. Cái mà cô ấy thật sự muốn là trở thành 1 biên tập viên chuyên mục sắc đẹp của 1 tờ tạp chí, và tôi nghĩ cô ta thật là giỏi khoản đó. Mỗi lần nhìn thấy cô ta, Elly lại bôi 1 loại son mới và cô lúc nào cũng mặc những bộ trang phục thật kì thú. Hôm nay chẳng hạn, cô ta mặc 1 chiếc sơ mi vải sà màu cam với 1 chiếc quần vải cotton màu trắng, giày vải đế còi và một chiếc vòng cổ to dùng bằng gỗ, cái loại mà triệu năm nữa tôi cũng chẳng bao giờ đeo được.

Tôi thực sự muốn trở thành một Fiona Philips của GMTV. Tôi tưởng tượng ra lúc mình ngồi trên chiếc ghế sofa đó, tung hứng với Eamonn vào mỗi buổi sáng và phỏng vấn hàng loạt ngôi sao phim truyền hình. Đôi khi quá say, chúng tôi giao ước nếu trong 3 tháng tới không lên được vị trí nào khá hơn, chúng tôi sẽ cùng bỏ việc. Nhưng sau đó ý nghĩ về việc không có tiền – dù chỉ trong 1 tháng thôi – còn đáng sợ hơn rất nhiều ý nghĩ phải viết về các công ty uỷ thác đầu tư suốt cả cuộc đời.

“Rebecca. Thật vui vì cô đã đến”

Tôi ngẩng lên, và suýt sặc sâm panh. Đó là Luke Brandon, chủ tịch hãng Truyền Thông Brandon, đang nhìn chăm chăm vào tôi cứ như thể anh ta biết chính xác tôi đang nghĩ gì. Nhìn chăm chăm xuống tôi, ý tôi là thế. Hẳn cao chắc phải đến 1m83, tóc đen và mắt sẫm và ... chà. Bộ vest đó không đẹp sao? Một bộ đắt tiền như thế khiến người ta muốn trở thành đàn ông ngay ấy chứ. Nó màu xanh sẫm, sọc tím nhạt, loại một hàng khuy, với những chiếc khuy bằng sừng thật. Khi tôi lướt mắt trên nó, tôi tự hỏi không biết nó có được may bởi Oswald Boateng, và liệu cái áo vest đó có lớp áo lót bằng lụa màu tuyệt đẹp hay không. Nếu đó là một ai khác, có thể tôi đã hỏi – nhưng với Luke Brandon thì không, không thể nào.

Tôi mới chỉ gặp hắn ta một vài lần, và chẳng khi nào thấy dễ chịu cả. Kể từ lúc đầu, hắn nổi tiếng kinh lên được. Mọi người đều bàn tán liên miên rằng hắn tài giỏi thế nào, kể cả sếp Philip của tôi nữa. Hắn khởi sự hãng Truyền Thông Brandon từ hai bàn tay trắng, và bây giờ, nó là công ty PR về tài chính hàng đầu ở London. một vài tháng trước, hắn được liệt kê trong danh sách của The Mail như là một trong những doanh

nhân thông minh nhất thế hệ của hắn. Người ta nói rằng IQ của hắn cao phi thường và hắn có một trí nhớ siêu đẳng.

Nhưng không phải chỉ có thế. Hắn trông có vẻ luôn nghiêm nghị khi nói chuyện với tôi. Có thể Luke Brandon nổi tiếng không chỉ làm một thiên tài mà còn có khả năng đọc suy nghĩ người khác. Hắn biết rằng trong khi chăm chú nhìn những biểu đồ chán ngắt, gập đầu về hiểu biết, thực ra tôi đang nghĩ đến chiếc áo len tuyệt đẹp mà tôi thấy ở Joseph, tự hỏi liệu có đủ tiền mua chiếc quần hợp với nó hay không.

“Cô biết Alicia chứ?” Luke nói. Và hắn ngoắc tay về phía cô gái tóc vàng bên cạnh.

Tôi không biết Alicia. Và tôi cũng chẳng cần biết. Tất cả các cô gái ở Brandon C, người ta vẫn gọi hã này như thế, đều giống nhau cả. Họ ăn mặc đẹp, giao tiếp tốt, kết hôn với một ông chủ ngân hàng, và chẳng có tí tài hươc nào cả. Alicia rơi vào đúng mẫu nhân dạng ấy, với chiếc áo màu xanh nhạt, khăn quàng lụa của Hermès, và một đôi guốc xanh tiếp màu với áo, đôi mà tôi đã thấy ở Russel và Bromley, và chỗ đó trị giá đến cả một gia tài. (Tôi cá là cô ta cũng có cả chiếc túi đồng bộ nữa). Làn da cô ấy rám nắng, có nghĩa là cô ta vừa đi Mauritius hay đâu đó về, và đột nhiên tôi cảm thấy mờ nhạt và nhỏ bé hẳn khi so sánh với cô ta.

“Rebecca,” cô nàng thờ ơ nói rồi bắt tay tôi. “Chị làm ở tờ Successful Saving phải không nhỉ?”

“Đúng thế” tôi đáp lại, lãnh đạm chẳng kém.

“Chị đến thì tốt quá rồi” Alicia nói. “Tôi biết là cánh nhà báo các chị bận rộn lắm.”

“Có gì đâu” tôi đáp lại. “Chúng tôi vẫn muốn tham dự càng nhiều cuộc họp báo càng tốt. Để cập nhật các sự kiện kinh tế mà.” Tôi hài lòng với câu trả lời của mình. Suýt nữa tôi đã tự biến mình thành con ngốc.

Alicia gập đầu nghiêm trang, cứ như thể tất cả những gì tôi vừa nói đều rất quý giá với cô ta.

“Rebecca này, chị nghĩ sao về tin tức ngày hôm nay?” Cô ta chỉ vào tờ FT kẹp dưới tay tôi. “Khá bất ngờ, phải không nào?”

Ôi Chúa ơi, cô ta đang nói cái gì vậy?

“Quả là rất thú vị” tôi nói, vẫn cười, và cố câu giờ. Tôi liếc nhìn quanh phòng để có thêm ý, nhưng chẳng có gì cả. Cô ta đang nói cái quái gì thế? Tỷ lệ lãi suất hay cái gì vậy nhỉ?

“Tôi phải nói là, theo tôi, đó là một tin rất tệ đối với nền công nghiệp của chúng ta,” Alicia nói sốt sắng. “Nhưng chắc hẳn, chị phải có quan điểm của riêng mình.”

Cô ta nhìn tôi và chờ đợi câu trả lời. Tôi có thể nhận thấy hai má mình đang ửng đỏ cả lên. Làm sao mình thoát ra được đây? Kể từ nay, tôi tự hứa với mình sẽ đọc báo hằng ngày. Tôi không thể bị bóc mẽ như thế này một lần nữa.

“Tôi đồng ý với chị” Cuối cùng tôi lên tiếng. “Tôi cũng nghĩ đó là một tin thật khủng khiếp” Giọng tôi như bị bóp nghẹt lại. Tôi uống nhanh một ngụm sâm panh và cầu cho động đất xảy ra.

“Chị dự đoán trước được vụ này rồi phải không?” Alicia nói. “Tôi biết là cánh nhà báo luôn tiên liệu được mọi việc.”

“Tôi... đúng là tôi đã biết chuyện này sẽ xảy ra.” Tôi nói, gần như chắc rằng giọng mình rất thuyết phục.

“Và bây giờ lại còn có tin đồn Scottish Prime và Flagstaff Life đang đi cùng hướng!” Cô ta nhìn tôi chăm chú. “Chị có cho rằng đó là việc làm có chủ ý không?”

“Thật... thật khó mà nói được” tôi đáp lại, và uống thêm một ngụm sâm panh nữa. Tin đồn quái nào thế? Sao cô ta không để im yên nhỉ?

Và tôi đã phạm một sai lầm, là ngược nhìn Luke Brandon. Hắn nhìn chăm chăm vào tôi, mép khẽ giật giật. Ôi, khi thật. Hắn biết thừa tôi chẳng hiểu tí gì, phải thế không?

“Alicia” hắn đột ngột nói, “Maggie Stevens vừa mới đến kia. Cô có thể...”

“Tất nhiên rồi” Cô ta nói, như được huấn luyện thành ngựa đua, và lẹ làng lướt nhanh ra cửa.

“Còn nữa, Alicia...” Luke thêm vào. Cô ta nhanh nhẩu quay lại. “Tôi muốn biết chính xác thằng cha nào phao mấy cái tin đồn nhảm nhí ấy.”

“Vâng” cô ta gật đầu, rồi bước đi.

Chúa ơi, hấn đáng sợ thật. Và bây giờ chỉ còn lại tôi với hấn. Tôi nghĩ tôi phải chạy biến đi ngay.

“Ừm” tôi mau mắn nói. “Tôi nghĩ tôi phải đi và ...”

Nhưng Luke Brandon đã vươn về phía tôi.

“SBG thông báo rằng họ sẽ tiếp quản Rutland Banksáng nay” hấn nói nhỏ.

Và tất nhiên rồi, giờ thì hấn đã xác nhận, tôi nhóra dòng tít.

“Tôi biết rồi” tôi kiêu căng đáp lại. “Tôi đã đọc trong tờ FT.” Trước khi hấn ta kịp nói thêm điều gì, tôi bỏ đi, đến nói chuyện với Elly.

Khi buổi họp báo chuẩn bị diễn ra, Elly và tôi len lén đi ra phía sau và chiếm hai chỗ ngồi cạnh nhau. Chúng tôi đang ở trong một khán phòng lớn và phải có đến hàng trăm cái ghế được xếp thành hàng ngang, đối diện với bục sân khấu và có một cái màn hình to đùng. Tôi mở cuốn sổ của mình ra, và viết “hăng tít” ở ngay đầu trang, rồi bắt đầu vẽ những bông hoa nho nhỏ ở bên lề. Bên cạnh tôi, Elly đang bấm số nghe tử vi của mình trên điện thoại.

Tôi uống một ngụm sâm panh, ngả ra đằng sau, và sẵn sàng thư giãn. Chẳng có lý do gì để nghe họp báo cả. Thông tin luôn nằm trong tập thông cáo báo chí, và về nhà ta vẫn biết họ đã nói gì. Thật ra, tôi đang tự hỏi, liệu có ai để ý nếu tôi lỏ Hard Candy ra rồi làm móng không. Đúng lúc đó đột nhiên ả Alicia đáng ghét chúi mũi trước mặt tôi.

“Rebecca?”

“Vâng?” Tôi trễ nải đáp.

“Chị có điện thoại. Tổng biên tập chị gọi đấy.”

“Philip ư?” Tôi hỏi một cách ngu ngốc, cứ như thể tôi có cả một đồng tổng biên tập để chọn.

“Hấn rồi.” Cô ta nhìn tôi cứ như thể tôi là một con khùng rồi chỉ chiếc điện thoại đặt ở cái bàn đằng sau. Elly nhìn tôi có ý dò hỏi và tôi nhún vai đáp lại. Philip chưa bao giờ gọi tôi trong buổi họp báo cả.

Tôi thấy vừa phấn khích vừa quan trọng khi đi đến cuối căn phòng. Có thể sẽ có một vụ khẩn cấp ở tòa soạn. Có thể ông ta vừa mới tóm được một tin tức tuyệt diệu và muốn tôi bay ngay đến New York để viết bài.

“Xin chào, ông Philip ạ?” Tôi nói vào ống nghe – rồi đột nhiên ước là mình đã nói cái gì đó ấn tượng hơn, chẳng hạn như một tiếng “Vâng” đơn giản.

“Rebecca, nghe này, tôi biết thể này là dở lắm,” Philip nói, “nhưng chúng đau nửa đầu của tôi lại tái phát. Tôi phải về nhà ngay bây giờ.”

“Thế ạ,” tôi bối rối trả lời.

“Cô giúp tôi chút việc vặt được không?”

Việc vặt à? Nếu ông ta muốn mua mấy viên thuốc đau đầu thì nên bảo thư ký mới phải.

“Tôi cũng không biết nữa,” tôi chán chường nói. “Tôi đang vướng chút việc ở đây.”

“Khi nào xong việc ở đó cũng được. Năm giờ chiều nay, Ủy ban Đặc biệt Bảo an Xã hội sẽ đưa ra thông cáo. Cô qua đó lấy giúp tôi nhé? Cô đi thẳng từ chỗ họp báo tới Westminster được mà.”

Gì cơ? Tôi kinh hoàng nhìn vào chiếc điện thoại. Không, tôi không thể lấy cái bản thông cáo chết tiệt ấy. Tôi phải về lấy thẻ VISA! Tôi phải bảo vệ chiếc khăn của mình.

“Clare không đi được ư?” Tôi nói. “Tôi đang định vẽ toàn soạn viết cho xong bài nghiên cứu về...” Tháng này tôi phải viết về cái gì nhỉ? “Về các khoản thế chấp.”

“Clare đang bận việc trong thành phố. Mà khu Westminster thì nằm ngay trên đường cô về Fullham Sảnh điệu mà, phải không?”

Philip luôn luôn trêu tôi chuyện sống ở Fullham. Chỉ vì ông ấy sống ở Harpenden và luôn cho rằng bất kỳ ai mà không sống ở vùng ngoại ô xanh tươi, xinh xắn đó đều khủng hết cả.

“Cô chỉ phải nhảy lên tàu điện ngầm,” ông ta nói “đến nơi, lấy báo cáo, rồi lại nhảy lên tàu.”

Ồi Chúa ơi. Tôi nhắm mắt lại và nghĩ thật nhanh. Một tiếng nữa ở đây. Nhanh chóng quay về văn phòng, lấy thẻ VISA, trở lại Denny and George, lấy chiếc khăn, rồi lao vội đến khu Westminster, lấy bản thông cáo. Tôi nghĩ chắc mình làm được thôi.

“Vâng được,” tôi nói. “Cứ để đó cho tôi.”

Tự thú của một tín đồ shopping - chương 02.2

Tôi về chỗ ngồi, cũng là lúc ánh đèn mờ dần, và dòng chữ Cơ Hội Viễn Đông hiện lên trên màn hình trước mắt chúng tôi. Một loạt ảnh đầy màu sắc chụp Hồng Kông, Thái Lan, và những nơi đẹp đẽ khác, chúng luôn khiến tôi mơ ước được đến nghỉ mát. Nhưng hôm nay tôi không thể thư giãn, cũng không tài nào thấy thương xót cho cô phóng viên mới của tờ Portfolio Week được, cho dù cô nàng đang điên cuồng ghi chép mọi thứ và chắc hẳn sẽ hỏi đến năm câu với ý nghĩ rằng cô ta nên thế. Tôi quá bận tâm về chiếc khăn quàng. Nếu tôi không quay lại kịp thì sao? Nếu có ai đó trả giá cao hơn? Những ý nghĩ đó làm tôi phát hoảng.

Sau đó, ngay khi những bức ảnh về Thái Lan biến mất, thì những biểu đồ nhàm chán bắt đầu xuất hiện. Tôi chợt nảy ra một ý. Đúng rồi! Tôi sẽ trả tiền mặt cho chiếc khăn. Không ai lại từ chối tiền mặt cả. Tôi có thể rút 100 bảng từ thẻ tiền mặt, chỉ cần thêm 20 bảng nữa, và chiếc khăn sẽ là của tôi.

Tôi xé một tờ giấy trong sổ tay, viết “Cậu có thể inh mượn hai mươi bảng được không?” rồi chuyển sang chỗ Elly. Cô nàng vẫn đang lén lút nghe điện thoại. Tôi tự hỏi không biết cô nàng đang nghe cái gì. Không thể nào vẫn là tử vi của cô nàng đấy chứ, chắc hẳn thế? Cô nàng nhìn xuống, lắc đầu, rồi viết, “Không được rồi, cái máy chết tiệt đó đã nuốt thẻ của mình. Đang sống thoi thóp bằng phiếu ăn trưa đây.”

Chết tiệt. Tôi ngáp ngừng, rồi viết tiếp, “Thế còn thẻ tín dụng thì sao? Mình sẽ trả lại ngay thôi. Mà cậu đang nghe cái gì đấy?”

Tôi chuyển mảnh giấy cho cô nàng, và thành linh ánh đèn bật lại. Bài thuyết trình đã xong mà tôi chẳng nghe lọt chữ nào cả. Mọi người thay đổi chỗ ngồi, trong khi một cô PR đem phát những tập giới thiệu bóng loáng. Elly kết thúc cuộc gọi và toe toét với tôi.

“Dự đoán tình huống ấy mà,” cô nàng nói, bấm một số khác. “Cái này chính xác lắm đấy.”

“Toàn những thứ ngớ ngẩn cũ mèm.” Tôi lắc đầu phản đối. “Không thể ngờ cậu lại thích tất cả đồng rác rưởi đó. Còn dám nhận mình là phóng viên tài chính nữa không?”

“Sao không,” Elly đáp. “Cậu thì được chắc?” rồi chúng tôi bắt đầu cười rúc rích với nhau, cho đến khi một lão hàng trên quay xuống và nhìn chúng tôi giận dữ.

“Thưa quý ông, quý bà.” Một giọng nói lạnh lạnh ngắt lời chúng tôi. Tôi ngược lên. Đó là Alicia, đang đứng trên đầu. Cô ta có cặp giò thật đẹp, tôi bực bội thừa nhận. “Như các bạn đều thấy, Chương trình Tiết kiệm Cơ hội Cực kỳ Có một không hai đã giới thiệu tổng thể về một phương pháp đầu tư mới.” Cô ta nhìn quanh căn phòng, bắt gặp ánh mắt tôi, và nở nụ cười xã giao.

“Cơ hội Cực kỳ,” tôi thì thầm với Elly đầy khinh bỉ rồi chỉ vào tờ rơi. “Giá cả cực kỳ thì có. Cậu có biết nó tốn bao nhiêu không?”

(Tôi luôn nhìn vào biểu giá trước nhất, cũng như việc luôn nhìn vào cái móc đầu tiên.)

Elly đảo tròn mắt tỏ vẻ thông cảm, mặc dù vẫn đang nghe điện thoại.

“Đầu tư Vùng đất mũi để gia tăng giá trị,” Alicia nói tiếp bằng giọng kiêu kỳ, “Đầu tư Vùng đất mũi mang lại cho bạn nhiều hơn thế nữa.”

“Họ tính tiền nhiều hơn, ta mất tiền nhiều hơn,” tôi nói to không kịp suy nghĩ, và một tràng cười rộ lên khắp phòng. Chúa ơi, xấu hổ quá. Giờ thì cả Luke Brandon cũng gục gặc đầu. Tôi vội vàng cúi xuống và giả vờ đang ghi chép.

Mặc dù thành thật mà nói, tôi chẳng hiểu tại sao mình lại giả vờ ghi chép. Không phải là chúng tôi chẳng bao giờ đưa lên tạp chí cái gì khác những thứ dở dẩn từ các bản thông cáo. Đầu tư Vùng đất mũi chiếm mất hai trang quảng cáo mỗi tháng, và năm ngoái người ta còn mời Philip tham dự chuyển nghiên cứu sung sướng (ha-ha) ở Thái Lan - thế nên chẳng bao giờ chúng tôi được phép nói bất cứ điều gì ngoại trừ việc tăng bóc dự án này. Như thế nó thực sự giúp ích cho độc giả vậy.

Khi Alicia tiếp tục nói, tôi vội sang phía Elly.

“Nghe này,” tôi thì thầm. “Cho tớ mượn thẻ tín dụng của cậu nhé?”

“Hết sạch rồi,” Elly nói đầy vẻ xin lỗi. “Tớ tiêu cạn kiệt rồi, chứ cậu nghĩ sao tớ lại phải sống nhờ vào phiếu ăn chứ?”

“Nhưng mình cần tiền!” tôi thì thầm. “Mình tuyệt vọng rồi! Mình cần hai mươi bảng!”

Tôi đã nói to hơn dự định và Alicia dừng lại.

“Có lẽ chị nên đầu tư vào dự án Mũi đất này, chị Rebecca à,” Alicia nói. Và một tràng cười khác nổ ra khắp căn phòng. Một vài người quay lại trở mắt nhìn tôi, tôi nhìn chằm chằm họ một cách thách thức. Họ là đồng nghiệp của tôi, vì Chúa. Họ nên đứng về phía tôi mới phải. Tình đoàn kết trong Hiệp hội Nhà báo Toàn quốc đâu mất rồi? Không phải tôi thực sự có tham gia hiệp hội. Nhưng dù sao đi nữa.

“Cô cần hai mươi bảng để làm gì?” Luke Brandon hỏi, từ phía trên căn phòng.

“Tôi... bác của tôi...” tôi ngang ngạnh nói. “Bà ấy nằm viện và tôi muốn mua tặng bà một món quà.”

Căn phòng yên lặng. Và rồi, không thể tin nổi. Luke Brandon móc ví, lấy ra một tờ 20 bảng, rồi đưa cho anh chàng ngồi hàng đầu trong dãy dành cho nhà báo. Anh ta ngáp ngừng, rồi chuyển nó xuống cuối hàng. Và cứ như thế, tờ giấy bạc chuyển từ tay này sang tay khác đến tôi cứ như một người hâm mộ được đám đông chuyển tay nhau trong buổi biểu diễn ca nhạc vậy. Khi tôi cầm lấy tờ tiền, một tràng vỗ tay nổi lên khắp căn phòng và tôi thấy ngượng.

“Cảm ơn,” tôi ngượng nghịu nói. “Chắc chắn tôi sẽ trả lại.”

“Cầu cho bác cô sớm khỏe lại,” Luke Brandon nói.

“Cảm ơn,” tôi nói một lần nữa. Và tôi ngược nhìn Alicia, cảm thấy như vừa mới giành được chiến thắng. Cô ta hoàn toàn xuôi xị.

Chưa hết phần hỏi đáp, mọi người đã lục đục đứng dậy để quay về tòa soạn. Đây thường là lúc tôi ra ngoài mua một cốc cappuccino và lượn lờ mua sắm. Nhưng hôm nay thì không. Hôm nay tôi quyết định ở lại cho vấn đề chán ngắt cuối cùng là cơ cấu thuế. Sau đó, tôi sẽ ra gặp trực tiếp Luke Brandon để cảm ơn lòng tốt của hắn, mà nếu ngượng quá, tôi sẽ ra hiệu một cái. Rồi sau đó, tôi sẽ đi mua chiếc khăn của mình. Tuyệt vời!

Nhưng ngạc nhiên thay, sau một vài câu hỏi, Luke Brandon đứng dậy thì thầm gì đó với Alicia, và sau đó đi ra phía cửa.

“Cảm ơn,” tôi nói nhỏ khi hắn đi qua ghế của mình, nhưng không chắc là hắn nghe thấy.

Tàu điện dừng lại trong hầm không rõ lý do. Năm phút trôi qua, rồi mười phút. Tôi không thể tin mình lại đen đến vậy. Nếu là mọi khi, tất nhiên rồi, tôi sẽ mong cho tàu trục trặc – như thế tôi sẽ có lý do để không phải về toàn soạn sớm. Nhưng hôm nay tôi cư xử cứ như một doanh nhân mệt mỏi vì bị cản trở. Tôi gõ gõ móng tay, thở dài rồi nhìn qua cửa sổ ra ngoài khoảng không tối thẫm.

Một nửa trí óc tôi nghĩ rằng mình vẫn còn nhiều thời gian để đến Denny and George trước khi cửa hàng đóng cửa. Nửa kia thì nghĩ thậm chí nếu tôi không đến kịp, cô bán hàng tóc vàng chán không bán chiếc khăn cho người khác đâu. Nhưng nguy cơ vẫn còn đó. Vậy nên chỉ đến khi cầm được chiếc khăn trong tay, tôi mới có thể thở phào được.

Cuối cùng đoàn tàu cũng chuyển bánh, tôi ngồi thụp vào chỗ, thở dài thườn thượt và nhìn người đàn ông xanh xao, lặng lẽ ngồi bên trái. Anh ta mặc quần bò, đi giày thể thao, và tôi phát hiện rằng anh ta đang mặc áo trái. Hay chưa, tôi thầm nghĩ, anh ta cũng đọc bài báo về thời trang phá cách trong Vogue số ra tháng trước ư? Tôi định hỏi anh ta – nhưng rồi tôi nhìn lại chiếc quần bò anh ta đang mặc (một chiếc 501 hàng giả tầm thường) và đôi giày đế mềm (rất mới, rất trắng) – và có cái gì mách bảo tôi là anh ta chưa đọc bài báo.

“Ôn Chúa!” tôi nói. “Suýt chút nữa là tôi chết gí ở đây rồi.”

“Thật là bực,” anh ta khẽ đồng ý.

“Họ không biết nghĩ, phải không?” tôi nói. “Ý tôi là, có những người trong số chúng ta đang có những việc rất bức thiết. Tôi đang vội khủng khiếp!”

“Tôi cũng hơi vội,” anh ta nói.

“Nếu tàu không chạy, tôi cũng không biết phải làm gì nữa,” tôi lắc đầu, “Trông anh... mệt mỏi quá!”

“Tôi hiểu ý cô,” người đàn ông nói đầy ngụ ý. “Họ không biết rằng vài người trong chúng ta...”

Anh ta chỉ vào tôi. “Chúng ta không phải đang đi lại nhàn rồi. Có đến nơi cần đến hay không mới chính là vấn đề.”

“Chắc chắn rồi!” tôi nói. “Anh đang đi đâu vậy?”

“Vợ tôi sắp sinh,” anh ta nói. “Đứa thứ tư của chúng tôi.”

“Ồ,” tôi thốt lên, rụt lại. “Vâng... Ôi trời, chúc mừng anh. Tôi hi vọng rằng anh...”

“Lần trước cô ấy mất có tiếng rưỡi,” anh ta nói, day day trán. “Mà giờ tôi ở trên tàu điện này đã bốn mươi phút rồi. Nhưng thôi. Dù sao chúng ta cũng đang đi.”

Anh nhún vai rồi mỉm cười với tôi.

“Còn cô thì sao? Có việc khẩn cấp gì vậy?”

“Ôi Chúa ơi.”

“Tôi.. à... đang đi đến...”

Tôi dừng lại yếu đuối và hắng giọng, cảm thấy ngượng ngùng. Tôi không thể cho anh ta biết công việc khẩn cấp của tôi chỉ là đi mua một chiếc khăn quàng Denny and George.

Chỉ một chiếc khăn quàng. Thậm chí còn chẳng phải là váy đầm hay áo khoác hay thứ gì đáng giá tương tự.

“Thực ra cũng chẳng quan trọng lắm đâu,” tôi lẩm bẩm.

“Tôi không tin,” anh ta nói dễ chịu.

Và bây giờ tôi cảm thấy thật tệ, tôi ngược lên – và ơn Chúa, đến trạm của tôi rồi.

“Chúc may mắn,” tôi nói, vội vã đứng dậy. “Tôi thực sự mong là anh kịp đến đó.”

Khi đi dọc theo vỉa hè, tôi cảm thấy trong lòng xấu hổ đôi chút. Đáng ra tôi phải đưa 120 bảng của mình cho người đàn ông đó để dành cho đứa con của anh ta, thay vì mua chiếc khăn vớ vẩn này. Ý tôi là, bạn thử nghĩ mà xem, điều gì quan trọng hơn kia chứ? Quần áo – hay sự thiêng liêng của một sinh linh mới chào đời?

Khi suy nghĩ về vấn đề này, tôi thấy trong lòng một chút gì thật sâu sắc và triết lý. Thực ra, tôi mãi miết suy nghĩ đến mức suýt đi qua chỗ cần rẽ. Nhưng tôi đã ngược lên đúng lúc và rẽ vào góc – cảm thấy hơi choáng váng. Một cô gái đang bước về phía tôi trên tay xách một túi hàng của Denny and George. Và đột nhiên mọi thứ trong tâm trí tôi bị quét sạch.

“Ôi Chúa ơi.”

Nếu cô ta mua đúng chiếc khăn của tôi thì sao?

Nếu cô ta đã yêu cầu đặc biệt và cô gái bán hàng, cứ đinh ninh rằng tôi sẽ không quay lại, đã bán nó cho cô ta.

Tim bắt đầu đập loạn xạ, tôi sải bước trên phố về phía cửa hàng. Khi tới trước cửa và đẩy cửa mở ra, tôi gần như không thở nổi vì lo sợ. Nếu chiếc khăn đã biến mất thì sao? Tôi sẽ phải làm gì?

Nhưng cô gái tóc vàng đã mỉm cười khi tôi bước vào.

“Chào chị!” cô nói. “Chiếc khăn vẫn đang đợi chị đấy.”

“Ôi, cảm ơn,” tôi thở phào, rồi vội vã bước vào quầy thu ngân.

Tôi thực sự cảm thấy như mình vừa chạy trên cả một đường đua vượt chướng ngại vật để đến được đây. Thực ra, tôi nghĩ người ta nên tính mua sắm là một hoạt động ảnh hưởng đến tim mạch. Tim tôi chưa bao giờ đập nhanh bằng khi tôi nhìn thấy bảng hiệu “giảm giá 50%”.

Tôi xếp tiền ra loại mười và hai mươi đồng rồi chờ đợi, gần như run rẩy khi cô gái cúi húi phía sau quầy và mang chiếc hộp màu xanh ra. Cô gái để nó vào một chiếc túi dày, bóng có quai màu lục sẫm rồi đưa nó cho tôi, và tôi gần như muốn khóc thật to, khoả khắc đó thật tuyệt vời biết bao.

Chính khoảnh khắc đó. Ngay khi ngón tay bạn chạm vào quai xách chiếc túi bóng bẩy, không một nếp gấp đó – và tất cả những thứ mới lạ tuyệt vời bên trong sẽ thuộc về bạn. Nó như thế nào nhỉ? Nó như cái cảm giác nhìn đói lâu ngày, rồi nhét ngập miệng một chiếc bánh nướng bơ ươm nóng. Nó như cảm giác thức dậy rồi nhận ra hôm nay là ngày cuối tuần. Mọi thứ khác đều nằm ngoài tâm trí bạn. Đó là một cảm giác thỏa mãn vừa ích kỷ vừa thuần khiết.

Tôi bước chậm chậm ra khỏi cửa hiệu, vẫn còn văng vất trong niềm vui sướng. Tôi đã có một chiếc khăn Denny and George. Tôi đã có một chiếc khăn Denny and George! Tôi có...

“Rebecca.” Một giọng đàn ông ngắt mạch suy nghĩ của tôi. Tôi ngược lên, bụng giật thót vì hoảng sợ. Đó là Luke Brandon.

Luke Brandon đang đứng trên phố, ngay trước mặt tôi, và hắn đang nhìn chăm chăm vào túi đồ của tôi. Tôi thấy mình bỗng trở nên bối rối. Hắn làm gì trên phố lúc này được cơ chứ? Những người như hắn chẳng lẽ không có nổi lái xe riêng ư? Đáng ra hắn phải có mặt ở một buổi chiêu đãi quan trọng của giới tài chính hay gì đó chứ nhỉ?

“Cô mua được rồi chứ?” Hắn nói, khẽ chau mày.

“Gì cơ ạ?”

“Quà cho bác cô ấy mà.”

“À vâng,” tôi nói, nuốt nước bọt. “Vâng, tôi... tôi mua được rồi.”

“Có phải nó đẹp không?” Hắn chỉ vào chiếc túi và tôi cảm thấy tội lỗi lan dần làm đỏ hồng hai má.

“Vâng,” cuối cùng tôi nói. “Tôi thấy... tặng chiếc khăn chắc cũng hay.”

“Cô thảo tính quá. Denny and George cơ đấy.” Hắn nhướng mày. “Bác cô chắc hẳn là một quý bà sành điệu.”

“Đúng vậy,” tôi hắng giọng nói. “Bà ấy vô cùng sáng tạo và độc đáo.”

“Chắc vậy rồi,” Luke nói, rồi dừng lại. “Bà ấy tên là gì vậy nhỉ?”

Ôi Chúa ơi. Đáng ra ngay khi nhìn thấy hắn tôi nên bỏ chạy, khi còn có cơ hội. Giờ thì tôi chờ cả người ra rồi đây. Tôi chẳng thể nghĩ ra một cái tên phụ nữ nào cả.

“Erm... Ermintrude,” tôi nghe thấy mình nói vậy.

“Bác Ermintrude,” Luke nói vẻ hiểu biết. “Chà, cho tôi gửi lời hỏi thăm bà ấy nhé.”

Hắn gật đầu với tôi rồi bỏ đi, còn tôi đứng đó, tay cầm chặt túi, cố nghĩ xem liệu hắn có đoán ra mọi việc hay không.

.NGN HÀNG ENDWICH.

CHI NHÁNH RULLHAM

Số 3 đường Fullham

London SW6 9JH

Gửi cô Rebecca Boomwood

Căn hộ số 2

Số 4 đường Bruney

London SW6 8FD

Ngày 17 tháng Mười một năm 1999

Cô Bloomwood thân mến,

Tôi rất tiếc khi nghe tin cô đang mắc bệnh viêm bạch cầu.

Khi đã hồi phục, cô vui lòng liên lạc với thư ký của tôi, cô Erica Parnell để sắp xếp buổi gặp mặt thảo luận về tình hình hiện nay của cô.

Trân trọng,

Derek Smeath

Giám đốc

.ENDWICH – BỞI CHÚNG TÔI QUAN TM.

3. Chương 3

Tôi bước qua cánh cửa căn hộ và nhìn thấy Suze, bạn cùng nhà của tôi, đang ngồi trong một tư thế yoga rất lạ, mắt nhắm nghiền. Mái tóc đẹp buộc chặt, cô đang mặc quần tất đen cùng với chiếc áo phông cũ mà cô hay mặc khi tập yoga. Đó là chiếc bố cô đã mặc khi ông tham gia đua thuyền chèo đội Oxford và giành thắng lợi, cô nói nó mang đến cho cô một tinh thần thoải mái.

Trong một lúc, tôi yên lặng. Tôi không muốn làm phiền cô, yoga cũng giống như mộng du và bạn không nên cố ý đánh thức ai đó khi họ đang trong trạng thái như vậy. Nhưng sau đó Suze mở mắt, ngược nhìn lên – và điều đầu tiên cô thốt lên là “Denny and George! Becky, cậu không đùa đấy chứ?”

“Phải” tôi nói, miệng cười đến tận mang tai. “Tớ mượn ình một chiếc khăn.”

“Cho tớ xem nào!” Suze nói, thả người xuống sàn. “Cho-tớ-xem-cho-tớ-xem-cho-tớ-xem!” Cô chạy lại và bắt đầu kéo mạnh quai xách cửa túi hàng, như một đứa trẻ. “Tớ muốn xem chiếc khăn mới của cậu! Cho tớ xem nào.”

Đây chính là lý do tại sao tôi rất thích ở chung căn hộ với Suze. Julia, cô bạn cùng nhà cũ, chắc hẳn sẽ cau mày rồi nói, “Denny and cái gì cơ?” hoặc, “Với một cái khăn thì như thế tốn kém quá.” Nhưng Suze thì hiểu điều đó, hoàn toàn và tuyệt đối. Nếu có gì thì chỉ là Suze còn tệ hơn cả tôi.

Nhưng dù gì thì cô ấy vẫn trang trải được cuộc sống. Dù Suze đã 25 tuổi, như tôi, bố mẹ cô vẫn cho cô tiền. Số tiền ấy được gọi là “tiền tiêu vặt” và có vẻ như là từ quỹ ủy thác của gia đình – nhưng theo tôi biết thì, nói chung đó là tiền túi. Bố mẹ cô còn mua cho cô một căn hộ ở Fulham, coin như món quà sinh nhật lần thứ 21 và cô đã sống ở đây từ lúc đó tới giờ, nửa đi làm, nửa nghỉ.

Cô đã từng làm PR trong một thời gian (rất ngắn, và đó chính là lúc tôi gặp cô, trong một chuyến tác nghiệp báo chí tới một ngân hàng ngoài khơi đảo Guernsey. Vấn đề là, lúc đó cô làm việc cho hãng Truyền hình

Brandon. Không phải chỉ trích gì đâu – và cô cũng tự thừa nhận như thế -cô là cô gái làm PR tệ nhất tôi đã từng gặp. Cô hoàn toàn quên khuấy ngân hàng nào mình đang cần quảng bá mà bắt đầu nói một cách nhiệt tình về một trong những đối thủ cạnh tranh của họ. Ông chủ ngân hàng kia trông càng lúc càng giận dữ, trong khi đám nhà báo phá ra cười. Suze vướng vào rắc rối lớn trong lần đó. Thực ra, đó là lúc cô ấy quyết định PR không phải là nghề dành ỉnh. (Nói cách khác là Luke Brandon đã sa thải cô ngay khi họ quay trở lại London. Thêm một lý do nữa để không thích hẳn ta)

Nhưng ngay từ những giờ phút đầu tiên, hai chúng tôi đã có thời gian vui thích uống rượu cùng nhau.

Thực ra, lúc đó Suze đã bí mật khóc một chút lúc 2hsáng và nói rằng cô ấy không có chút hy vọng nào với bất cứ công việc gì cô đã từng thử sức và tự hỏi không biết sẽ phải làm gì? Tôi nói với cô tôi nghĩ rằng cô quá thú vị và sáng tạo để phải làm một trong những cô gái Brandon C hay làm bộ làm tịch. Điều này tôi nói ra không phải chỉ để làm đẹp lòng cô, đó hoàn toàn là sự thật. Tôi ôm cô thật chặt và cô khóc thêm một lúc nữa, sau đó chúng tôi đều thấy vui vẻ, gọi thêm một chai rượu, rồi thử tất cả quần áo của nhau. Tôi cho Suze mượn chiếc thắt lưng với chiếc khoá vuông bằng bạc của mình, cái, nghĩ mà xem, cô ấy chẳng bao giờ trả lại. Và chúng tôi giữ liên lạc với nhau kết từ lúc đó.

Sau đó, khi Julia đột nhiên chuyển nhà, bỏ đi với ông giáo sư hướng dẫn bằng Ph.D. (bằng tiến sĩ) (cô ta vốn bất kham như thế đấy), Suze đề nghị tôi chuyển đến sống với cô. Tôi chắc rằng tiền thuê cô tính cho tôi là quá rẻ, nhưng tôi cũng chưa bao giờ khẳng định trả theo mức giá đầy đủ của thị trường, bởi tôi không kham nổi. Khi giá cả thị trường tăng lên, tôi tiến đến gần khu Elephant & Castle hơn là khu Fulham với mức lương của mình. Làm cách nào mà một người bình thường có thể trang trải được cuộc sống ở những nơi đắt đỏ khủng khiếp đến thế kia chứ?

“Bex, mở nó ra đi nào!” Suze khấn khoản. “Cho tớ xem!” Cô thọc vội những ngón tay dài hăm hở vào bên trong chiếc túi, tôi vội kéo chúng ra trước khi cô xé rách nó. Chiếc túi này sẽ được treo sau cửa phòng tôi cùng những túi hàng danh tiếng khác, và sẽ được sử dụng một cách tự nhiên, không chủ đích khi tôi cần gây ấn tượng. (Ôn Chúa họ không in riêng những túi hàng “giảm giá”. Tôi căm ghét những cửa hàng làm trò đó. Còn ra gì khi một chiếc túi sang trọng có chữ “giảm giá” tung toé trên đó chứ?)

Rất từ tốn, tôi nhấc chiếc hộp màu xanh thẫm ra khỏi túi, bỏ nắp hộp rồi mở lớp giấy lụa ra. Rồi với vẻ gần như tôn kính, tôi nâng chiếc khăn lên. Nó đẹp quá. Thậm chí còn đẹp hơn lúc ở cửa hàng. Tôi quàng nó quanh cổ rồi nhe răng ra cười ngơ ngẩn với Suze.

“Ôi, Bex” Cô thì thào. “Nó tuyệt quá!”

Trong một lúc, cả 2 chúng tôi đều lặng đi. Như thể chúng tôi đang cùng giao cảm với một đẳng chí tôn. Thần mua sắm.

Sau đó, Suze bỏ đi và phá vỡ khoảnh khắc đó.

“Cậu có thể quàng nó để gặp James cuối tuần này đấy” cô nói.

“Không được” tôi nói gần như gắt gỏng, rồi nhấc lại một lần nữa. “Tớ sẽ không gặp anh ta đâu”

“Sao thế?”

“Tớ không còn hẹn hò với anh ta nữa” tôi cố nhún vai thờ ơ.

“Thật à?” Suze mở to mắt. “Tại sao? Cậu chẳng kể gì với tớ cả!”

“Tớ biết” Tôi tránh ánh nhìn chăm chú đầy háo hức của cô. “CHuyện này hơi... khó nói một chút.”

“Cậu đá anh ta à? Cậu thậm chí còn chưa ngủ với anh ta mà!” Giọng Suze cao dần lên đầy hứng thú. Cô ấy đang rất háo hức muốn nghe. Nhưng liệu tôi có háo hức kể không cơ chứ? Trong một lúc, tôi đã cân nhắc việc nên giữ kín chuyện này. Nhưng rồi tôi nghĩ, ôi dào, có cái quái gì cơ chứ?

“Tớ biết” tôi nói. “Đó mới chính là vấn đề”

“Ý cậu là gì?” Suze nhào hẳn người về phía trước. “Bex, cậu đang nói về chuyện gì vậy?”

Tôi hít một hơi thật sâu rồi quay hẳn lại đối mặt với cô.

“Anh ta không muốn chuyện đó.”

“Anh ta không thích cậu ư?”

“Không. Anh ta...” tôi nhắm mắt, tự mình cũng hầu như không thể tin được chuyện này. “Anh ta không tin vào chuyện quan hệ trước hôn nhân”

“Cậu đùa hả?” Tôi mở to mắt và thấy Suze đang hốt hoảng nhìn tôi – như thể cô vừa nghe một lời xúc phạm tồi tệ nhất từng biết đối với nhân loại. “Cậu đang đùa hả, Becky?”

Cô ấy đang thực sự nài nỉ tôi.

“Tớ không đùa đâu” Tôi gượng cười yếu ớt. “QUả thật, chuyện này cũng hơi xấu hổ. Tớ kiểu như... đã đâm bổ vào, và anh ta phải đẩy tớ ra.”

Ký ức tồi tệ khủng khiếp mà tôi đã đè nén được, giờ bắt đầu nổi lên. Tôi gặp James trong một buổi tiệc vài tuần trước, và đó là cuộc hẹn lần thứ 3 mang tính quyết định. Chúng tôi ra ngoài dùng một bữa tối rất tuyệt, cũng là chỗ anh nhất quyết đòi trả tiền, rồi quay về nhà anh, cuối cùng là hôn nhau trên ghế sofa.

Chà, tôi còn cần phải nghĩ gì nữa cơ chứ? Anh ấy ở kia, còn tôi ở đó – và chưa hề làm điều gì sai phạm, nếu tâm trí anh nói không, cơ thể anh nhất định đang nói có, có, có. Thế nên, là một cô gái hiện đại, tôi lần tay tới khóa quần anh và kéo nó xuống. Khi anh với tay xuống và gạt tôi sang bên, tôi vẫn nghĩ anh đang chơi đùa, và lại tiếp tục, thậm chí còn nhiệt tình hơn trước.

Nghĩ lại, thật tức cười, có lẽ lúc đó tôi đã mất nhiều thời gian hơn cần thiết để nhận ra rằng anh ta không đùa. Thật ra, anh quả thật đã thúi cho tôi một phát vào mặt để tôi tránh ra khỏi anh – mặc dù sau đó anh đã tỏ ra rất hối lỗi về việc đó.

Suze đang nhìn tôi một cách đầy ngờ vực. Rồi cô ấy phả ra cười nắc nẻ.

“Anh ta đã phải đẩy cậu ra ấy hả? Bex, cậu là đồ ăn thịt người.”

“Thôi đi!” tôi phản đối, vừa buồn cười, vừa xấu hổ. “Anh ta thật sự rất ngọt ngào khi đó. Anh ta hỏi, liệu tớ có chờ được anh không?”

“Chắc cậu đã nói không đời nào chứ!”

“Kiểu kiểu như vậy” tôi nhìn đi chỗ khác.

Thực ra, nghĩ lại giây phút đó, tôi thấy mình hơi thất vọng. “Cứ chống cự lại em lúc này đi, James ạ” Tôi nhớ đã nói với giọng khàn khàn, nhìn anh ta chăm chăm với đôi mắt mà tôi nghĩ là trong veo và khuê gợi. “Nhưng rồi anh sẽ phải gõ cửa phòng em trong vòng một tuần nữa thôi”

Thế đấy, và giờ đã qua một tuần rồi, tôi vẫn không nhận được một tiếng pip nào hết. Điều này, thử nghĩ mà xem, chẳng phải là chuyện hay ho gì cho lắm.

“Nhưng như thế thì tệ quá!” Suze nói. “Thế còn chuyện hoà hợp tình dục thì sao?”

“Chả biết nữa” tôi nhún vai. “Tớ cho là anh ta sẵn sàng đánh cược”

Suze đột nhiên cười khúc khích. “Thế cậu đã nhìn thấy...”

“Chưa! Anh ta đâu có cho tớ được gần nó!”

“Nhưng cậu cảm thấy được nó chứ? Có phải nó bé xíu không?” Mắt Suze ánh lên tinh quái. “Tớ cá là nó bé tí. Hẳn hy vọng lừa được cô gái tội nghiệp nào đó cưới mình và cả đời sẽ mắc kẹt với cây gậy bé xíu của hắn. SUýt nữa thì toi đấy Bex ạ.” Rồi cô với lấy bao Silk Cut và châm lửa.

“Tránh ra nào!” tôi nói. “Tớ không muốn cái khăn sựcmùi thuốc đâu”

“Thế cậu định làm gì cuối tuần này nào?” cô hỏi, rít một hơi thuốc. “Cậu sẽ ổn đấy chứ? Có muốn xuống vùng quê chơi một chuyến không?”

Đó là cách Suze thường dùng để ám chỉ ngôi nhà thứ hai của gia đình cô ở Hampshire. Vùng quê. Như thể bố mẹ cô sở hữu một quốc gia nhỏ, biệt lập nào đó mà không một ai biết đến.

“Không, tớ ổn cả mà” tôi nói, rầu rĩ cầm điều khiển TV lên. “Tớ về Surrey thôi. Thăm bố mẹ”

“À ừ nhỉ,” Suze nói “Cho tớ gửi lời thăm mẹ cậu nhé”

“Tớ nhớ rồi” tôi nói “Còn cậu cho tớ gửi lời hỏi thăm Pepper”

Pepper là con ngựa của Suze. Cô ấy đã cưỡi nó khoảng ba lần một năm, chỉ thế thôi, nhưng mỗi lần bố mẹ cô đề nghị bán nó đi, cô ấy lại tỏ ra rất kích động. Hình như nó tiêu tốn một năm khoảng £15.000. Mười lăm nghìn bảng. Và nó làm gì với số tiền ấy? Chỉ đứng trong chuồng và ăn táo. Tôi cũng không phiền lắm đâu, nếu được làm một con ngựa.

“Ừ phải rồi, cậu nhắc mới nhớ” Suze nói. “Hoá đơn thuê vừa đến đây. 300 mỗi đứa”

“Những 300 bảng cơ á?” tôi nhìn cô, mất hết cả tinh thần. “Cái gì? Nộp ngay một lúc?”

“Đúng rồi, thật ra cũng đã trễ ngày rồi. Cậu cứ viết cho tớ cái séc hay gì đó nhé.”

“Được rồi” tôi hững hờ nói. “300 bảng có ngay đây.”

Tôi với lấy túi xách của mình và viết một tấm séc ngay lúc đó. Suze đã rất rộng rãi với tôi trong chuyện tiền thuê nhà, nên tôi luôn trả phần chi hoá đơn của mình, đôi lúc còn trả thêm một ít. Nhưng lúc này thì, tôi cảm thấy lạnh cả người khi tay tôi chuyển tấm séc đi. 300 bảng đã radi, chỉ như thế thôi đấy. Và tôi vẫn còn hoá đơn thẻ VISA mắc dịch phải lo. Không phải là một tháng tốt lành tí nào.

“À, mà có ai đó gọi cho cậu đấy” Suze nói thêm, liếc mắt về phía mẫu giấy. “Erica Parsnip. Phải không?”

“Erica Parsnip?” Đôi khi tôi nghĩ trí óc Suze được mở rộng hơi quá thường xuyên.

“Parnell. Erica Parnell ở ngân hàng Endwich. Cậu gọi lại cho cô ấy nhé”

Tôi nhìn Suze chăm chăm. Ổn lạnh trong nỗi kinh hoàng.

“Cô ta gọi đến đây à? Cô ta gọi đến số này à?”

“Ừ, Lúc chiều nay”

“Ôi, khôn khiếp thật” Tim tôi bắt đầu đập mạnh. “Thế cậu đã nói gì? Cậu có nói tớ đang bị viêm bạch cầu không?”

“Cái gì?” Đến lượt Suze trở mắt nhìn tôi. “Tất nhiên là tớ không nói cậu bị cái bệnh viêm bạch cầu khôn khiếp đó rồi.”

“Thế cô ta có hỏi cái gì về chân cẳng tớ không? Có hỏi bất cứ cái gì về sức khoẻ tớ không?”

“Không. Cô ta chỉ hỏi cậu đau rồi? Và tớ trả lời cậu đang ở chỗ làm...”

“Suze” tôi rên lên trong thất vọng.

“Trời, thế tớ phải nói gì mới được chứ?”

“Đáng lẽ cậu phải nói tớ đang nằm liệt giường vì viêm bạch cầu và một chân bị gãy.”

“Chà, cảm ơn đã thông báo” Suze chăm chăm nhìn tôi, mắt mở to, chân khoanh lại theo tư thế đài sen. Suze có đôi chân dài nhất, mảnh dẻ nhất và dẻo dai nhất mà tôi từng biết. Mỗi khi mặc quần bó màu đen, cô trông giống hệt một chú nhện. “Thực ra là có chuyện gì lớn vậy?” cô nói. “Cậu rút quá số tiền trong thẻ à?”

Tôi rút quá số tiền trong thẻ ấy à?

Tôi mỉm cười lại theo cách có thể làm yên lòng cô nhất. Nếu Suze biết bất cứ chuyện gì về tình trạng thực của tôi, cô ấy sẽ cần nhiều hơn yoga để bình tĩnh lại.

“Chút chuyện nhỏ thôi mà,” tôi nhún vai về lơ đãng “Nhưng tớ chắc sẽ đau vào đấy thôi. Không phải bận tâm đâu mà!”

Một thoáng im lặng, rồi tôi ngược lên và thấy Suze đang xé tấm séc của tôi. Trong một phút tôi nín lặng hoàn toàn, rồi tôi lắp bắp, “Suze! Cậu đừng ngốc như thế!”

“Khi nào có thì hãy trả lại tớ,” cô quả quyết nói.

“Cảm ơn cậu, Suze.” tôi nói, giọng đột nhiên nghẹn lại, và khi ôm chặt lấy cô, tôi có thể thấy những giọt nước mắt lăn ra từ mắt mình. Suze chắc hẳn là người bạn tốt nhất mà tôi từng có.

Nhưng trong lòng tôi vẫn còn một cảm giác căng thẳng, nó cứ lưu lại trong tôi suốt cả buổi tối và vẫn ở nguyên đó khi tôi thức dậy vào sáng hôm sau. Thứ cảm giác thậm chí tôi không thể làm suy yếu bằng cách nghĩ đến chiếc khăn Denny and George của mình. Tôi nằm trên giường, nhìn chằm chằm lên trần nhà và, lần đầu tiên trong rất nhiều tháng, tính toán xem tôi nợ mọi người tất cả là bao nhiêu. Ngân hàng, VISA, thẻ Harvey Nichols, thẻ Debenhams, thẻ Fenwicks... Và giờ là cả Suze nữa.

Cũng phải khoảng... để xem nào... cũng phải khoảng £6.000.

Một cảm giác lạnh buốt len lỏi trong tôi khi tôi suy ngẫm về con số này. Tôi kiếm đâu ra £6.000 bây giờ đây? Tôi có thể tiết kiệm £6 mỗi tuần trong vòng 1000 tuần lễ. Hoặc £12 mỗi tuần trong vòng 500 tuần lễ. Hoặc là £60 mỗi tuần trong vòng 100 tuần lễ. Nhưng làm thế quái nào mà tôi kiếm nổi £60 ỗi tuần?

Hay tôi học gạo thật nhiều kiến thức phổ thông và tham gia một chương trình trò chơi trên truyền hình. Hoặc phát minh ra một thứ gì đó thật ưu việt. Hoặc tôi có thể... trúng xổ số. Tới suy nghĩ này, một luồng sáng ảm áp dễ chịu tràn qua tôi, và tôi nhắm mắt, chui lại vào giường nằm. Xổ số lúc này là cách giải quyết ổn thoả nhất.

Dĩ nhiên, tôi không có ý định nhắm đến giải độc đắc làm gì - chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra được. Có lẽ là một giải nhỏ hơn. Hình như có rất nhiều giải kiểu đó. Thử xem nào, khoảng £100.000 chẳng hạn. Khoảng đó được đấy. Tôi sẽ có thể trả hết nợ nần, mua xe hơi, mua căn hộ...

Thực ra thì, £200.000 sẽ tốt hơn. Hay là ¼ triệu nhỉ.

Hoặc, thậm chí còn tuyệt vời hơn, một trong số những người cũng trúng giải độc đắc. “Năm người trúng thưởng sẽ được nhận mỗi người 1,3 triệu bảng.” (Tôi thích cái cách họ nói: “Một phẩy ba” Như thế chỗ £300.000 thêm vào kia chỉ là một số tiền nhỏ xíu, vô nghĩa lý. Như thế bạn sẽ không để ý xem nó có hay không vậy.)

1,3 triệu bảng đó nên gặp tôi ngay lập tức. Và muốn chia sẻ giải độc đắc như vậy không phải là tham lam phải không? Chứa ơi, xin Người, tôi nghĩ, hãy để cho con trúng giải độc đắc lần này, con xin hứa sẽ chia sẻ thật tử tế.

Và thế là, trên đường về nhà bố mẹ tôi dừng lại ở trạm xăng mua một đôi vé số. Chọn mua số cũng mất đến nửa tiếng đồng hồ. Tôi biết số 44 luôn thích hợp, cả 42 cũng thế. Nhưng còn những số còn lại thì sao? Tôi viết vài dãy số ra một mẫu giấy rồi nhắm mắt nhìn chúng, cố tưởng tượng ra lúc chúng xuất hiện trên TV.

1 6 9 16 23 44

Không được! Tệ quá! Tôi đang nghĩ cái gì thế nhỉ? Số 1 không bao giờ xuất hiện ngay đầu tiên cả, cả 6 và 9 nhìn cũng không ổn.

3 14 21 25 36 44

Khá hơn một chút rồi đấy. Tôi điền những con số vào tấm vé.

5 11 18 27 28 42

Tôi thấy khá ấn tượng với dãy số này. Trông nó giống một tấm vé trúng thưởng vậy. Tôi có thể tưởng tượng ra cảnh Moira Steward đọc to nó trong bản tin. “Người đang sở hữu tấm vé số này, được suy đoán là đang sống ở phía Tây Nam London, đã trúng giải độc đắc ước chừng 10 triệu bảng.”

Trong một phút, tôi cảm thấy choáng váng. Tôi sẽ làm gì với 10 triệu bảng đây? Tôi sẽ làm gì đầu tiên?

Chà, bắt đầu bằng một bữa tiệc khổng lồ cái đã. Ở một nơi nào đó sang trọng, mà vẫn thú vị, với thật nhiều sâm panh, rồi khiêu vũ và dịch vụ taxi nữa, để không ai phải lái xe. Và có cả quà cho khách mang về, loại dầu tắm tạo bọt thật tử tế hay gì đó chẳng hạn. (Không biết Calvin Klein có sản xuất dầu tắm tạo bọt không nhỉ?)

Sau đó tôi sẽ mua nhà cho gia đình và tất cả bạn bè tôi, dĩ nhiên rồi. Tôi đứng dựa vào quầy xổ số và nhắm mắt để tập trung hơn. Cứ cho là tôi mua 20 căn nhà với giá £250.000 mỗi căn đi. Như thế tôi còn lại ... 5 triệu. Cộng khoảng £50.000 cho bữa tiệc nữa.

Như vậy là còn £4.950.000.Ồ, và tôi cần £6.000 để thanh toán thẻ tín dụng và khoản quá hạn của tôi nữa. Cộng thêm £300 trả Suze. Cứ cho tất cả là £7.000 đi. Như thế tôi còn lại £4.943.000.

Dĩ nhiên tôi sẽ quyên góp từ thiện thật nhiều. Mà cũng có thể tôi sẽ thành lập hẳn một quỹ từ thiện. Tôi sẽ ủng hộ tất cả những vấn đề cần góp quỹ từ thiện không hợp thời luôn bị bỏ đi, như bệnh da liễu hay hỗ trợ người cao tuổi tại nhà. Và tôi sẽ gửi một tấm séc mệnh giá thật lớn cho công giáo anh văn cũ của tôi, cô James, để cô có thể nâng cấp thư viện trường. Mà thậm chí có khi họ còn đặt lại tên thư viện theo tên tôi cũng nên. Thư viện Bloomwood.

Chà, và cả £300 cho chiếc áo choàng lông thú ở Whistles, tôi phải mua trước khi chúng bị mua hết sạch. Như thế là còn bao nhiêu nhỉ? 4943000 trừ đi ...

“Xin lỗi cô” Một giọng nói cắt đứt mạch suy nghĩ, tôi ngược lên sửng sốt. Người phụ nữ đứng sau tôi đang cố lấy chiếc bút.

“Xin lỗi” tôi nói, và lịch sự nhường đường. Nhưng sự giật quãng giữa chừng đó đã làm tôi quên mất phép tính của mình. Đang giữ chừng 4 triệu hay 5 triệu nhỉ?

Rồi sau đó, khi tôi thấy người phụ nữ đang ngó vào mẫu giấy đầy những chữ số nguệch ngoạc của tôi, một suy nghĩ khủng khiếp tấn công tôi. Nếu một trong những bộ số đã huỷ của tôi lại về thì sao? Nhờ đâu tôi nay bộ 1 6 9 16 23 44 về mà tôi không mua nó thì sao? Cả đời này tôi sẽ không tha thứ ỉn mất.

Tôi nhanh chóng điền vào các vé tất cả sự kết hợp của các con số được viết trong mẫu giấy của tôi. Thế là chín vé tất cả. 9 bảng – khá khá tiền đấy chứ. Tôi cảm thấy khá tệ khi tiêu số tiền này. Nhưng như thế có nghĩa là gấp thêm 9 lần cơ hội trúng thưởng, phải thế không?

Và giờ thì tôi có linh cảm rất chắc chắn về bộ số 16 8 16 23 44. Làm sao một bộ số chính xác như thế lại nhảy vào đầu tôi và ở đó được nhỉ? Có lẽ ai đó, ở một nơi nào đó, đang cố nói cho tôi biết điều gì đó.

4. Chương 4

Khi tôi về đến nhà, bố mẹ tôi đang cãi nhau. Trong vườn, bố ở trên lưng chừng thang, đang thúc ống xối nước bên hông nhà, còn mẹ đang ngồi trên chiếc bàn sắt uốn, lướt qua tập catalog của hãng Past Times. Không một ai trong hai người buồn ngược lên khi tôi bước qua cổng vào sân.

“Em chỉ muốn nói là họ nên làm gương tốt!” Mẹ lalên. Trông mẹ thật đẹp, tôi nghĩ khi ngồi xuống. Màu tóc mới – màu nâu nhạt chỉ với một chút xám xám – và một chiếc áo ngoài cao cổ màu đỏ rất đẹp. Có lẽ ngày mai tôi sẽ mượn nó.

“Thế em nghĩ tự đẩy mình vào chỗ nguy hiểm là nên gương tốt hay sao?” Bố trả lời, từ trên thang nhìn xuống. Tóc bố đã hoa râm hơn một chút, tôi nhận ra và hơi sốc. Nói thật, tóc muối tiêu khiến bố trông khá nghiêm trang. “Em nghĩ như thế có thể giải quyết được vấn đề à?”

“Nguy hiểm!” mẹ nói về chế giễu. “Đừng có mà cường điệu hóa lên thế, Graham. Anh thực sự giữ cái cách nghĩ như thế về xã hội Anh quốc hay sao?”

“Con chào mẹ,” tôi nói. “Con chào bố.”

“Becky cũng nhất trí với em đấy, phải không con yêu?” mẹ nói, chỉ tay vào một trang trong tập Past Times, đầy những hộp kim hoàn và nữ trang mô phỏng theo kiểu của những năm 1930. “Áo len đan này dễ thương quá,” mẹ thì thào. “Nhìn kiểu thêu này mà xem!” tôi nhìn theo thấy một chiếc áo dài màu tím phủ kín những nét thêu Art Deco đầy màu sắc. Tôi sẽ giữ trang tạp chí ấy để tìm tặng bà nhân dịp sinh nhật – nếu tôi không biết có thêm sẽ tự mua ỉn tuần sau.

“Chắc chắn Becky không thể đồng tình với em được!” bố tôi vặn lại. “Đó là ý kiến nực cười nhất mà anh từng nghe thấy đấy.”

“Không, không hề!” mẹ nói giọng phần nộ. “Becky, con có nghĩ chuyện gia đình hoàng gia đi lại bằng phương tiện công cộng là một ý hay không con yêu?”

“À...” Tôi thận trọng nói. “Con thực sự chưa...”

“Con có nghĩ là nữ hoàng nên đi tới những buổi chiêu đãi long trọng bằng xe buýt số chín mươi ba không?” bố chế giễu.

“Tại sao lại không được nhỉ? Rất có thể sau đó tuyến xe số chín mươi ba sẽ làm việc có hiệu quả hơn!”

“Thế,” tôi nói, ngồi xuống bên cạnh mẹ. “Chuyện là thế nào ạ?”

“Con có nhận ra là nước mình đang ngày càng ùn tắc giao thông không?” mẹ nói, như thể bà không nghe thấy tôi nói gì. “Nếu không có nhiều người sử dụng phương tiện giao thông công cộng, chẳng mấy chốc đường phố mình sẽ tắc nghẽn hết.”

Bố tôi lắc đầu.

“Và em nghĩ để nữ hoàng đi lại trên xe buýt số chín mươi ba có thể giải quyết được vấn đề đó à. Chẳng hạn tâm đến vấn đề an ninh, không thêm quan tâm thực tế bà ấy sẽ có thể phải tham dự rất nhiều buổi chiêu đãi...”

“Em không nói nhất thiết phải là nữ hoàng,” mẹ vặn lại. “Ai đó trong số họ mà chẳng được. Công nương Micheal xứ Kent chẳng hạn. Cô ấy có thể đi lại bằng tàu điện ngầm thường xuyên, phải không? Những người đó cần phải học về cuộc sống thật mới được.”

Lần cuối cùng mẹ tôi đi tàu điện ngầm là khoảng năm 1983.

“Con đi pha chút cà phê nhé?” tôi vui vẻ nói.

“Nếu em hỏi anh, thì cái chuyện tắc nghẽn giao thông đó hoàn toàn chẳng có nghĩa lý gì cả,” bố tôi nói. Ông nhảy từ trên thang xuống và phải tay. “Tất cả nằm ở vấn đề tuyên truyền.”

“Tuyên truyền?” mẹ thốt lên giận dữ.

“Phải rồi,” tôi nhanh nhẩu nói. “À, để con đi đặt nước nhé.”

Tôi đi vào trong nhà, đặt ấm lên bếp rồi ngồi xuống bàn ăn trong khoảng nắng tuyệt đẹp. Tôi đã kịp quên bố mẹ tôi đang cãi nhau về vấn đề gì. Họ cứ nói luẩn quẩn mãi rồi lại nhất trí tất cả là lỗi của Tony Blair. Vả lại, tôi còn có những chuyện quan trọng hơn phải nghĩ tới. Tôi đang cố hình dung một cách chính xác xem tôi nên biếu Philip, sếp của tôi, bao nhiêu sau khi trúng số. Tôi không thể bỏ qua ông được, tất nhiên rồi – tuy nhiên dựa trên mặt liệu có đỡ hơi không nhỉ? Liệu tặng quà có hơn không? Một cặp khuymăng sét thật đẹp chẳng hạn. Hay một chiếc hòm mây đã ngoại với những chiếc đĩa bên trong. (Clare Edwards, hiển nhiên, sẽ không nhận được gì hết.)

Ngồi một mình trong căn bếp đầy nắng, tôi cảm thấy như thể mình đang có một bí mật nhỏ bé sáng lấp lánh trong lòng. Tôi sắp trúng số. Tối nay thôi, cuộc đời tôi sẽ đổi khác. Chúa ơi, tôi không đợi được nữa rồi. Những triệu bảng Anh. Thử nghĩ mà xem, ngay ngày mai thôi, tôi có thể mua được bất cứ thứ gì mà mình thích. Bất cứ thứ gì!

Tờ báo trước mắt tôi đang ở mục bất động sản, thế là ngẫu nhiên, tôi nhặt nó lên xem lướt qua những ngôi nhà đắt giá. Tôi sẽ sống ở đâu nhỉ? Chelsea? Notting Hill? Mayfair? Belgravia, tôi đọc. Dinh thự biệt lập bảy phòng ngủ tuyệt đẹp có khu phụ dành cho nhân viên và vườn cây lớn. Chà, nghe cũng ổn đấy chứ. Tôi có thể tậu được một căn bảy phòng ngủ ở Belgravia rồi. Mắt tôi liếc nhanh một cách miễn cưỡng xuống bảng giá và dừng lại kinh ngạc. Sáu phẩy năm triệu bảng. Họ đòi từng ấy cơ đấy. Sáu triệu rưỡi bảng.

Tôi thấy choáng váng và hơi tức giận. Họ có nghiêm chỉnh không vậy? Tôi làm gì có tới 6,5 triệu bảng cơ chứ. Tôi chỉ còn khoảng... 4 triệu thôi. Hay là 5 ấy nhỉ? Tôi nhìn chăm chăm vào trang báo, cảm thấy như bị lừa. Những người trúng số phải đủ khả năng mua bất cứ thứ gì họ muốn chứ – tôi đã kịp cảm thấy nghèo túng và thiếu thốn rồi.

Tôi gạt phẳng tờ báo sang bên rồi lấy tập quảng cáo đầy những chiếc vỏ chăn trắng phau tuyệt đẹp với giá £100 một chiếc. Như thế thì hợp lý hơn đấy. Khi nào trúng số rồi, mình sẽ chỉ mua mấy chiếc vỏ chăn

trắngphau đẹp đẽ này thôi, tôi quyết định. Và tôi sẽ mua thêm một chiếc giường màutrắng gang đúc và cửa chớp bằng gỗ sơn và cả một bộ váy ngủ màu trắng mềm mại nữa...

“Thế giới tài chính thế nào rồi con?” tiếng mẹ cắtngang mạch suy nghĩ, tôi ngược lên. Mẹ lảng xảng vào bếp, tay vẫn cầm tậpcatalô hãng Past Times. “Con đã pha cà phê chưa? Nhanh nhanh nào, con yêu!”

“Con cũng vừa định pha đây mà,” tôi nói, nhích mộtbước ra khỏi ghế. Nhưng, cũng như mọi lần, mẹ luôn ở đó trước tôi. Mẹ với tay lấymột hũ bằng gốm mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy, và múc từng thìa cà phê cho vào bình cà phê mới bằng vàng.

Mẹ tôi rất khiếp nhé. Bà thường xuyên mua sắm đồ đạc mới cho căn bếp rồi đem tặng những đồ cũ cho các cửa hàng từ thiện. Những ấm đun nước mới, những máy nướng bánh mới... Chúng tôi đã có cả thấy ba chiếc thùng rác mới trong năm nay – chiếc màu xanh thẫm, sau đó là bằng crôm và bây giờđang là một chiếc màu vàng bằng nhựa trong suốt. Ý tôi là, tốn kém bao nhiêu tiềnbạc.

“Váy này đẹp đấy!” mẹ tôi nói, nhìn ngắm tôi như thể lần đầu tiên. “Mua ở đâu thế?”

“DKNY,” tôi lí nhí đáp lại.

“Xịn quá nhỉ,” bà nói. “Có đắt không thế?”

“Không đắt lắm ạ,” tôi nói. “Khoảng năm mươi bảng.”

Đó hoàn toàn không phải là sự thật. Nó đáng giá gần150. Nhưng nói với mẹ tôi đồ đạc thật sự trị giá bao nhiêu tiền cũng chẳng ích lợi gì, bởi đằng nào mẹ cũng nhồi máu cơ tim. Hay, đúng hơn, mẹ sẽ nói với bố tôi trước – rồi cả hai đều sốc đến nhồi máu cơ tim, rồi tôi sẽ trở thành trẻ mồ côi.

Bởi thế nên việc tôi vẫn làm là đồng thời duy trì hai hệ thống. Hệ thống giá cả thực tế và hệ thống giá riêng ẹ. Cũng hơi giống với việc mọi thứ trong một cửa hàng giảm giá 20%, và bạn đi tới đi lui trông đầunhằm giảm giá ọi mặt hàng. Sau một thời gian, bạn đã khá nhuần nhuyễn.

Khác biệt duy nhất là, tôi sử dụng một hệ thống thang đối chiếu, hơi giống trong thuế thu nhập. Nó bắt đầu giảm từ mức 20% (nếu một thứ giá thực là £20, tôi sẽ nói nó giá £16) cho đến mức... à, tới 90% nếu cần. Một lần tôi mua một đôi boots giá £200, và tôi bảo mẹ chúng giá £20 trong đợt giảm giá. Và bà tin tôi.

“Thế con đang tìm căn hộ đấy à?” mẹ nói, liếc thấy mấy trang bất động sản qua vai tôi.

“Không ạ,” tôi rầu rĩ đáp, lật một trang trong tập quảng cáo. Bố mẹ tôi luôn tin tưởng vào chuyện tôi sẽ mua một căn hộ. Họ có biết mấy căn chung cư giá bao nhiêu tiền không chứ?

“Mà con này, hình như thằng Thomas vừa mua một ngôi nhà nhỏ xinh xắn ở khu Reigate đấy,” bà nói, ra hiệu về phía nhà hàng xóm ngay cạnh chúng tôi. “Nó đổi đời rồi.” Bà nói điều này với cảm giác mãn nguyện, như thể đang kể với tôi hẳn vừa được giải Nobel Hòa bình vậy.

“Chà, con thì không đủ tiền mua chung cư đâu,” tôi nói. “Cả nhà nhỏ hay gì cũng thế thôi.”

Chưa đâu, dù sao đi nữa, tôi nghĩ. Chưa cho tới tám giờ tối nay. He he he.

“Gặp vấn đề tiền nong à?” bố nói, bước vào bếp. “Con biết đấy, có hai cách giải quyết cho vấn đề tiền nong.”

Mắt ông lấp lánh, và tôi biết ông chuẩn bị nói cho tôi một câu danh ngôn ngắn gọn khôn ngoan nào đó. Bố có danh ngôn cho bất cứ vấn đề nào tồn tại trên đời – cũng như một tuyển tập dày những bài thơ năm câu hài hước và cả những chuyện cười thật khủng khiếp nữa. Có lúc tôi khoái nghe. Có lúc thì không.

“C.G.C.T,” bố nói, hấp háy mắt. “Hoặc K.T.T.”

Ông dừng lại nói cho thêm phần kịch tính còn tôi thì lật giở tập quảng cáo trong tay mình, giả vờ không nghe ông nói gì.

“Cắt Giảm Chi Tiêu,” bố tôi nói, “hoặc Kiếm Thêm Tiền. Cái này hoặc cái kia. Con chọn cái nào, Becky?”

“Ồ, cả hai, con mong được như thế,” tôi hồ hững đáp, giở tiếp một trang khác trong tập quảng cáo của mình. Thật lòng, tôi gần như thấy thương cho bố. Sẽ khá sốc với bố tôi khi con gái độc nhất của ông trở thành đại triện phú chỉ sau một đêm.

Sau bữa ăn, mẹ và tôi đi bộ tới hội chợ hàng thủ công ở trường tiểu học trong vùng. Thực ra tôi chỉ đi cùng mẹ cho vui chứ cũng chẳng định mua gì – nhưng khi chúng tôi tới nơi, tôi tìm thấy một quầy bán đầy những tấm thiệp làm bằng tay tuyệt đẹp, mà chỉ có £1,5 một tấm! Thế là tôi mua luôn mười tấm. Rồi cuộc ai mà chẳng cần có thiệp, phải không nào? Ở đó còn có cả một bồn trồng cây cảnh bằng gốm màu thiên thanh rất đẹp với hình những chú voi nhỏ đi vòng quanh – mà tôi vẫn hằng nói mấy năm nay rằng chúng tôi nên trồng thêm cây xanh trong căn hộ. Thế là tôi mua cả cái đó. Có mỗi mười năm bằng thôi mà. Mấy hội chợ hàng thủ công kiểu này thật rẻ phải không? Khi đi, bạn nghĩ chúng toàn những thứ vô vẩn – nhưng rồi thể nào cũng tìm được thứ gì đó mà bạn muốn.

Mẹ tôi cũng rất vui vì đã tìm thấy một đôi giá nền nữ cho bộ sưu tập của bà. Mẹ tôi có hàng loạt các bộ sưu tập giá nền, giá đựng bánh mì nướng, bình gốm, con thú bằng thủy tinh, mẫu thêu và dê thêu. (Cá nhân mà nói, tôi không nghĩ những chiếc dê thêu này đáng được tính riêng là một bộ sưu tập, bởi bà có rất nhiều, cả một hòm ấy chứ, tất cả là từ mục quảng cáo sạp tạp chí Mail on Sunday. Nhưng bà chẳng bao giờ nói với ai về điều này. Mà đáng ra, tôi cũng không nên nhắc lại chúng.)

Dù sao thì chúng tôi đều cảm thấy khá hài lòng với mình và quyết định đi uống một tách trà. Sau đó, trên đường ra khỏi hội chợ, chúng tôi đi ngang một trong những gian hàng thực sự buồn tẻ, không ai thèm để ý, những người tốt bụng liếc qua một lần rồi cũng nhanh chóng bỏ đi. Anh chàng khốn khổ đằng sau quầy hàng trông thật đáng thương, thế là tôi dừng lại ngắm nhìn một chút xem sao. Bảo sao không ai thèm dừng lại. Anh chàng bán những chiếc bát gỗ hình thù kỳ lạ và cả những chiếc kéo bằng gỗ cho phù hợp nữa chứ. Những chiếc kéo gỗ này thì dùng để làm quái gì nhỉ?

“Đẹp thật!” Tôi vui vẻ nói, cầm một chiếc bát lên.

“Làm thủ công bằng gỗ táo,” anh ta nói. “Mất một tuần để làm đấy.”

Chà, tôi sẽ nói là phí cả tuần đấy, nếu bạn hỏi tôi. Nó chẳng có hình thù gì cả và gỗ chỉ là một khối nhem nhuộm màu nâu. Nhưng khi tôi đặt nó xuống lại chỗ cũ, trông anh ta đau lòng tới mức tôi thấy tội nghiệp cho anh ta và lật nó lên để xem giá, nghĩ bụng nếu nó khoản năm bằng tôi sẽ mua. Nhưng giá nó tới những tám mươi bằng! Tôi chần ẹc xem và mẹ hơi bùm môi.

“Chính tác phẩm này đã được đăng trên tạp chí Elle Decoration tháng trước đấy,” anh chàng rầu rĩ nói rồi chia ra một trang báo cắt rời. Và người tôi đông cứng trước câu nói đó. Elle Decoration? Anh ta đùa đấy à?

Anh ta không hề đùa. Ở đó, trên trang tạp chí đầy màu sắc là ảnh chụp một căn phòng, hoàn toàn trống rỗng ngoại trừ một chiếc túi xách bằng da lộn, một chiếc bàn thấp và một chiếc bát gỗ. Tôi chăm chăm nhìn nóng hi hoặc.

“Có chính xác là chiếc này không?” tôi hỏi, cổ tửm không quá phấn khích. “Chính xác là chiếc bát này ư?” Khi anh ta gật đầu, tay tôi đã nắm chặt lấy chiếc bát. Không thể tin được. Tôi đang cầm một tác phẩm trong tờ Elle Decoration. Tuyệt vời biết mấy? Giờ đây tôi cảm thấy mình thật sành điệu và phong cách, tôi còn ước mình đang mặc một chiếc quần lanh trắng, tóc buộc gọn phía sau lưng như Yassmin Le Bon cho phù hợp.

Điều này vừa chứng minh rằng tôi có gu thẩm mỹ tốt. Chẳng phải tôi đã tự mình lựa chọn chiếc bát – xin lỗi, tác phẩm này – đấy sao? Chẳng phải tôi đã nhận ra giá trị của nó đấy sao? Tôi đã kịp thấy phòng khách của chúng tôi được thiết kế lại hoàn toàn theo chiếc bát, tất cả đều mờ ảo và giả tiện. Tám mươi bằng. Chẳng là gì so với một tác phẩm theo phong cách trường tồn cùng thời gian như thế.

“Tôi sẽ mua nó,” tôi nói đầy quả quyết, và kiểm tra trong túi mình tập séc. Vấn đề là, tôi tự nhắc với lòng mình, mua đồ rẻ thực sự là một biện pháp tiết kiệm sai lầm. Sẽ tốt hơn nhiều nếu bỏ thêm một chút mà mua được thứ gì đó nghiêm túc dùng được cả đời. Mà chiếc bát này mang phong cách rất cổ điển. Suze nhất định sẽ vô cùng ấn tượng à xem.

Khi chúng tôi về đến nhà, mẹ đi thẳng vào trong, còn tôi đứng lại trên lối vào, cẩn thận chuyển những món đồ vừa mua của mình từ xe mẹ sang xe tôi.

“Becky! Bất ngờ quá!”

Ôi Chúa ơi. Đó là ông hàng xóm Martin Webster đang đứng tựa vào hàng rào với một cái bồ cào trong tay

và một nụ cười rộng ngoác thật thân thiện trên khuôn mặt. Kiểu đó của ông Martin luôn khiến tôi cảm thấy có lỗi, tôi không hiểu vì sao nữa.

Mà thực ra thì tôi có biết. Là bởi vì tôi biết ông luôn hi vọng khi lớn lên, tôi sẽ lấy Tom, con trai ông. Nhưng tôi đã không vậy. Lịch sử mối quan hệ của tôi và Tom là thế này: Tom mời tôi đi chơi một lần khi chúng tôi đều khoảng mười sáu tuổi và tôi nói không, lúc đó tôi đang hẹn hò với Adam Moore. Và đó cũng là điểm kết thúc, ơn Chúa. Cực kỳ thành thật mà nói, tôi thậm chí cưới chính ông Martin còn hơn phải cưới Tom.

“Cháu chào chú!” tôi nói nhiệt tình quá mức. “Chú khỏe không ạ?”

“Ồ, cả nhà chú đều khỏe cả ấy mà,” Martin nói. “Cháu đã nghe chuyện thằng Tom vừa mua nhà chưa?”

“Rồi ạ,” tôi nói. “Ở Reigate ạ? Thích quá!”

“Có hai phòng ngủ, một phòng tắm, phòng tiếp khách, và một phòng bếp không vách ngăn,” ông kể lể. “Nội thất trong bếp đều bằng gỗ sồi ngâm vôi.”

“Ôi trời,” tôi nói. “Thật tuyệt vời!”

“Tom sướng run lên với ngôi nhà đấy,” Martin nói. “Janice!” ông cao giọng. “Ra xem ai này!”

Lát sau Janice xuất hiện ở thềm cửa ra vào, trên người còn đang mặc chiếc tạp dề hoa.

“Becky!” bà nói. “Cháu thành người lạ nào thế này? Bao lâu rồi ấy nhỉ?”

Giờ thì tôi lại cảm thấy có lỗi vì đã không về thăm bố mẹ thường xuyên hơn.

“Dạ,” tôi nói, cố gắng gượng cười. “Cô chú biết đấy. Cháu khá bận rộn với công việc rồi đủ thứ khác.”

“Ồ phải rồi,” Janice nói, gạt đầu thật mạnh. “Công việc của cháu.”

Không biết từ lúc nào, Janice và Martin đã có trong đầu suy nghĩ tôi là một người quyền cao chức trọng đang phát lên trong giới tài chính. Tôi đã cố nói với họ rằng thực sự không phải vậy – nhưng tôi càng phủ nhận bao nhiêu, họ lại nghĩ tôi hoành tráng bấy nhiêu. Thật là nan giải. Giờ họ nghĩ tôi rất giỏi giang và khiến tốn.

Dù sao thì có ảnh hưởng đến ai cơ chứ? Nói thật thì cũng khá thú vị khi được đóng vai một thiên tài trong lĩnh vực tài chính.

“Vâng, thực sự dạo này bọn cháu cũng hơi bận một chút.” Tôi điềm tĩnh nói. “Vụ sát nhập SBG với Rutland ấy mà.”

“Phải rồi,” Janice thì thào.

“Cháu nhắc chú mới nhớ đấy,” Martin đột nhiên nói. “Becky, cháu ở đây nhé. Đợi chú hai giây.”

Rồi ông biến mất trước khi tôi kịp nói gì, để lại tôi ngượng nghịu một mình với Janice.

“Thế,” tôi nói vu vơ. “Cháu nghe Tom toàn dùng gỗ sồi ngâm vôi trong nhà bếp ạ!”

Đó thực sự là điều duy nhất mà tôi có thể nghĩ ra mà nói. Tôi mỉm cười với Janice, đợi bà trả lời.

Thế nhưng, bà rạng rỡ nhìn tôi đầy vui sướng. Khuôn mặt bà rực sáng lên – và tôi chợt nhận ra mình đã phạm một sai lầm to lớn. Đáng ra tôi không nên nhắc đến ngôi nhà nhỏ khốn kiếp ấy của Tom. Đáng ra tôi không nên nhắc đến đồ bếp gỗ sồi ngâm vôi. Bà ấy sẽ nghĩ tôi mơ tưởng đến Tom, Vì giờ đây cậu ta đã có một ngôi nhà riêng đứng tên cậu ta.

“Toàn bộ là gỗ sồi ngâm vôi và gạch lát nền Địa Trung Hải,” bà nói, đầy tự hào. “Có hai sự lựa chọn là gạch Địa Trung Hải và gạch của Farmhouse Quarry và Tom đã chọn Địa Trung Hải.”

Trong vòng một giây, tôi đã cân nhắc xem có nên nói tôi sẽ chọn đồ của Farmhouse Quarry không. Nhưng như thế có vẻ hơi quá đáng.

“Đễ thương quá!” tôi nói. “Và còn có cả hai phòng ngủ nữa!”

Làm sao mà tôi không thể thoát ra khỏi chủ đề về ngôi nhà nhỏ khốn kiếp ấy nhỉ?

“Nó vẫn luôn mong có hai phòng ngủ mà,” Janice nói “Hơn mọi thứ, cháu chưa từng thấy chuyện này, phải không?” Bà mỉm cười ý nhị với tôi, và kỳ cục làm sao, tôi nhận thấy mặt mình bắt đầu đỏ ửng lên. Sao tôi lại đỏ mặt nhỉ? Thật là ngu ngốc. Giờ thì bà sẽ nghĩ là tôi thích Tom. Bà sẽ hình dung ra hai đứa tôi ở chung trong ngôi nhà độc thân đó, cùng làm bữa tối với nhau trong căn bếp gỗ sồi ngậm vôi.

Tự thú của một tín đồ shopping - chương 04.2

Tôi phải nói điều gì đó mới được. Tôi phải nói là “Cô Janice, cháu không hề thích Tom. Cậu ta quá cao và hơi thở còn bốc mùi. ” Nhưng làm thế quái nào mà tôi nói ra được những điều ấy cơ chứ?

“Chà, cô gửi lời hỏi thăm cậu ấy giùm cháu nhé,” tôi nghe mình nói như vậy.

“Chắc chắn rồi,” bà nói, rồi dừng lại. “Mà nó đã có số điện thoại của cháu ở London chưa nhỉ?”

Ặc!

“Cháu nghĩ là rồi ạ,” tôi nói dối, tươi cười rạng rỡ. “Mà lúc nào muốn cậu ấy đến đây gặp cháu cũng được mà.” Giờ thì điều tôi nói nghe càng giống một câu ám chỉ lộ liễu. Tôi có thể tưởng tượng cuộc trò chuyện này sẽ được thuật lại cho Tom như thế nào. “Con bé hỏi mọi thứ về căn nhà mới của con. Nó còn bảo con gọi điện cho nó nữa đấy!”

Chắc chắn cuộc sống sẽ dễ thở hơn nhiều nếu những cuộc trò chuyện có thể tua đi tua lại rồi xóa sạch như những cuốn video. Hoặc giả bạn có thể bảo người khác không quan tâm tới những gì mình vừa nói, chẳng hạn như trong một phiên xử án. Làm ơn xóa khỏi hồ sơ mọi chi tiết liên quan đến ngôi nhà nhỏ và căn bếp gỗ sồi.

May sao, đúng lúc đó, Martin quay trở ra, tay cầm một tờ giấy.

“Cháu nhìn qua cái này hộ chú một chút,” ông nói. “Cô chú tham gia quỹ có lợi nhuận của Flagstaff Life mười lăm năm nay rồi. Bây giờ đang định chuyển sang quỹ tăng trưởng liên kết mới. Cháu xem có được không?”

Tôi chẳng biết gì cả. Ông ấy đang nói cái gì mới được chứ? Một kế hoạch tiết kiệm mới chăng? Làm ơn đừng hỏi gì cháu hết, tôi muốn nói như vậy. Chú đi mà hỏi những người hiểu họ đang nói gì ấy. Nhưng nếu nói vậy, họ sẽ không còn tin tôi là một thiên tài về tài chính nữa – vậy nên, tôi phải cố hết sức mình.

Tôi lướt qua mấy tờ giấy với phong cách là tôi mong là ra vẻ hiểu biết nhất rồi gật gù mấy cái. Đó là một bức thư hứa hẹn khoản lợi nhuận đặc biệt dành cho những nhà đầu tư chuyển sang quỹ mới. Nghe cũng có lý đấy chứ.

“Công ty đó viết cho cô chú, nói rằng có thể cô chú muốn một khoản lãi suất cao hơn trong những năm nghỉ hưu,” Martin nói. “Thư còn gửi kèm một bản tính toán làm bằng chứng nữa.”

“Họ còn gửi tặng một chiếc đồng hồ bằng quả lắc nữa,” Janice nói xen vào. “Hàng Thụy Sĩ hẳn hoi.”

“Ừm,” tôi nói, chăm chú đọc phần tiêu đề bức thư. “Chà, cháu nghĩ cũng là một ý hay đấy ạ.”

Flagstaff Life, tôi thầm nghĩ. Tôi chắc chắn mình vừa nghe ở đâu đó về bọn này rồi. Flagstaff Life là công ty nào nhỉ? À, phải rồi! Đó là công ty đã tổ chức bữa tiệc sâm panh ở Soho Soho. Đúng rồi. Hôm đó Elly say đứ đừ và cứ bảo David Salisbury của tờ The Times là cô ta yêu hắn. Nghĩ mà xem, buổi tiệc đó hoành tráng kinh thật. Hoàng tráng bậc nhất ấy chứ.

Hừm. Nhưng mà còn gì nữa không nhỉ? Còn gì mà tôi vừa mới nghe không nhỉ? Tôi gãi mũi cố nhớ lại... nhưng quên mất rồi. Mà cũng có thể tôi đã nhầm.

“Tổ chức này cũng được xếp hạng là một công ty chứ cháu” Martin nói.

“Ồ vâng,” tôi nói, ngẩng mặt lên. “Trong lĩnh vực này họ được đánh giá cao lắm đấy.”

“Tốt rồi,” Martin nói, trông rất thỏa mãn. “Nếu Becky nghĩ đây là một ý hay...”

“Vâng, nhưng cháu nghĩ không chỉ nên nghe mình cháu!” Tôi nói nhanh. “Ý cháu là một nhà tư vấn tài chính sẽ biết nhiều điều hơn đấy ạ...”

“Nghe nó nói kia!” Martin nói, cười khúc khích. “Con bé là một chuyên gia tài chính thực thụ rồi đấy.”

“Cháu biết không, Tom thỉnh thoảng cũng mua tạp chí của cháu đấy,” Janice chen vào. “Không phải vì bây giờ nó đang có nhiều tiền rồi muốn đọc về vụ thể chấp hay gì đâu... Mà nó nói những bài báo của cháu rất hay! Tom nói...”

“Cậu ấy tử tế quá!” tôi cắt ngang. “Chà, cháu phải đi bây giờ. Gặp lại cô chú vui quá. Cho cháu gửi lời hỏi thăm Tom!”

Và rồi tôi trở nhanh vào nhà đến nỗi đầu gối tôi va cả vào khung cửa. Rồi tôi thấy có chút áy náy, và ước rằng mình đã tạm biệt hai người tử tế. Nhưng thú thật! Nếu tôi mà còn nghe thêm một từ nào về Tom và cái bếp chết tiệt của cậu ta nữa, tôi sẽ phát điên.

Tuy nhiên, đến lúc ngồi xem chương trình xổ số quốc gia thì tôi đã quên mọi thứ về họ. Chúng tôi đã có một bữa tối ngon tuyệt – Gà Provencale của cửa hiệu Marks and Spencer, và một chai Piont Grigio tuyệt cú mèo mà tôi mang về. Tôi biết gà Provencale là của cửa tiệm Marks and Spencer vì tôi đã mua nó, chỉ vài lần thôi. Tôi còn nhận ra cả cà chua và ô liu phơi trắng, tất cả mọi thứ. Mẹ tôi, tất nhiên, vẫn ra vẻ như mẹ tự nấu chúng, với bí quyết riêng của bà.

Tôi không hiểu sao bà lại phiền hà như thế. Hẳn sẽ chẳng có ai để tâm – nhất là khi chỉ có bố và tôi. Và ý tôi là, hiển nhiên trong căn bếp nhà chúng tôi chẳng bao giờ có tí nguyên liệu tươi sống nào. Có rất nhiều hộp các tông và rất nhiều đồ ăn sẵn – ngoài ra không có gì nữa. Thế nhưng mẹ chẳng bao giờ thừa nhận bà mua đồ ăn sẵn, ngay cả khi đấy là một cái bánh đựng trong hộp giấy bạc. Bố tôi sẽ ăn những cái bánh đầy nấm làm bằng chất dẻo và nước sốt loét nhoét như thế, rồi nói với bộ mặt thản tửng, “Ngon tuyệt, em yêu”. Và mẹ tôi sẽ mỉm cười đáp lại, hoàn toàn mãn nguyện với bản thân.

Nhưng mà tối nay, không phải là bánh gói giấy, mà là gà Provencale. (Công bằng mà nói, tôi cho rằng nó trông như thể nhà làm vậy – trừ việc sẽ không ai cắt ốt đồ nhỏ ra như vậy cả, đúng không? Người ta còn nhiều việc quan trọng hơn để làm.) Dù sao thì chúng tôi cũng chén hết và uống khá nhiều Piont Grigio, chỉ còn một mẩu bánh táo ở trong lò – và tôi đã đề xướng, về như tình cờ, rằng chúng ta cùng đi xem tivi nào. Bởi vì, theo như đồng hồ thì chương trình xổ số Quốc gia đã bắt đầu. Chỉ vài phút nữa thôi, chuyện ấy sẽ xảy ra. Tôi không chờ nổi nữa.

May mắn thay, bố mẹ tôi không phải là những người thích nói chuyện về chính trị hay sách vở. Chúng tôi cập nhật tin tức cho nhau, tôi kể cho bố mẹ về công việc của tôi, còn bố mẹ kể cho tôi về kỳ nghỉ của họ ở Corsica – cuối cùng thì chúng tôi chẳng còn chuyện gì để nói. Chúng tôi cần xem tivi, như một thứ để tiếp tục buổi tán chuyện.

Thế là cả ba người rùng rần vào phòng khách, bố tôi bật chiếc lò sưởi chạy bằng khí đốt rồi bật tivi lên. Và đây rồi! Chương trình xổ số quốc gia xuất hiện trên màn hình màu rực rỡ. Các ngọn đèn vụt sáng, và Dale Winton đang trêu đùa cùng Tiffany từ EastEnders, và như mọi khi, khán giả hò hét rất hồ hởi. Dãy dài tôi càng lúc càng co thắt lại, còn tim tôi đập thùm thụp thùm thụp. Bởi chỉ ít phút nữa thôi, những quả bóng kia sẽ được quay. Chỉ ít phút nữa thôi, tôi sẽ trở thành triệu phú. Tôi biết rõ rằng mình sẽ là triệu phú.

Tôi bình tĩnh ngả người trên ghế bành, nghĩ xem mình sẽ làm gì khi trúng giải. Ý tôi là ngay khi biết mình trúng. Tôi sẽ hét lên chứ? Hay tôi sẽ giữ im lặng? Mà có khi chẳng nên nói cho ai trong vòng hai mươi bốn giờ ấy chứ. Có lẽ tôi không nên nói cho bất kỳ một ai.

Suy nghĩ mới mẻ này thực sự làm tôi ngỡ ngàng. Tôi sẽ là một người thắng xổ số bí mật! Tôi sẽ nhận được tất cả số tiền mà không có chút áp lực nào hết. Nếu mọi người hỏi tôi tại sao có thể mua nhiều đồ hiệu như thế thì tôi chỉ cần nói với họ là tôi đang làm thêm rất nhiều thôi. Đúng rồi! Và tôi sẽ bí mật thay đổi cuộc sống của bạn bè tôi, như một thiên thần tuyệt diệu.

Tôi chỉ mới tưởng tượng ra cái nhà tôi có thể mua mà không ai biết sẽ to đến mức nào thì một giọng nói trên tivi đánh động tôi.

“Câu hỏi số ba.”

Cái gì cơ?

“Con vật mà tôi yêu thích nhất là con chim hồng hạc bởi vì nó màu hồng, lông xù, và có đôi chân dài.” Cô gái ngồi trên chiếc ghế bồng duỗi cặp chân dài bóng bẩy ra khiến khán giả hết sức phấn khích. Tôi sững sờ nhìn cô ta chăm chăm. Chuyện gì thế này? Tại sao chúng tôi lại đang xem chương trình Blind Date?

“Hồi trước xem cái show này còn thấy buồn cười,” mẹ tôi nói. “Bây giờ thì xuống dốc rồi.”

“Thế em bảo nó nhí nhố vớ vẩn à?” bố tôi vặn lại đầy hoài nghi.

“Bố ơi, thật ra, chúng ta có thể quay lại...”

“Em không bảo bây giờ nó buồn cười. Em nói là...”

“Bố!” tôi nói, cố gắng không tỏ ra bồn chồn quá. “Chúng ta có thể chuyển về kênh BBC1 một lát được không ạ?”

Blind Date biến mất và tôi thở phào nhẹ nhõm. Lát sau, một người đàn ông đứng dẫn xuất hiện trên màn hình.

“Điều mà cảnh sát đã không tính tới,” ông ta nói với giọng âm mũi, “là những nhân chứng không đủ khả năng...”

“Bố!”

“Cái lịch phát sóng đâu rồi?” ông sốt ruột hỏi. “Phải có chương trình gì đây hay hơn cái này chứ.”

“Sắp có chương trình xổ số!” Tôi gần như thét lên. “Con muốn xem xổ số!”

Tôi hoàn toàn hiểu rằng dù tôi có xem nó hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cơ hội trúng giải của tôi – nhưng mà tôi không muốn bỏ mất khoảnh khắc tuyệt vời đó, phải không? Bạn có thể cho rằng tôi hâm hâm một tí, nhưng tôi cảm thấy rằng nếu tôi xem nó thì bằng cách nào đó tôi có thể giao tiếp với những quả bóng qua màn hình. Tôi sẽ nhìn chúng chăm chú khi chúng quay tít rồi nhẹ nhàng hiện ra những con số trúng giải của tôi. Như thể ủng hộ một đội bóng vậy. Đội 1 6 9 16 23 44.

Cũng có thể những con số sẽ không theo đúng trật tự như vậy, phải không?

Đội 44 1 23 6 9 16. Có thể. Hay là Đội 23 6 1...

Bỗng nhiên có một tràng pháo tay, Martine McCutcheon đã hát xong ca khúc của cô ta. Ôi Chúa ơi. Nó sắp diễn ra rồi. Tôi sắp đổi đời rồi.

“Xổ số đã trở nên thương mại hóa quá mức rồi, phải không?” mẹ tôi nói, khi Dale Winton dẫn Martine đến cái nút đỏ. “Thật đáng xấu hổ.”

“Em nói gì cơ, nó trở nên thương mại hóa?” Bố tôi vặn lại.

“Trước đây người ta chơi xổ số để hỗ trợ hoạt động từ thiện.”

“Làm gì có chuyện đó! Đừng có ngớ ngẩn thế! Chẳng có quỹ từ thiện nào hết. Tất cả chỉ là bản thân, bản thân, bản thân.” Bố tôi chỉ cái điều khiển về phía Dale Winton và màn hình tắt phụt.

“Bố!” Tôi la lên.

“Thế anh nghĩ không ai quan tâm đến quỹ từ thiện hả?” mẹ tôi nói vào khoảng lặng.

“Anh không nói thế.”

“Bố! Bật lại đi,” tôi thét lên. “Bật-lại-đi-à!” Tôi đang chuẩn bị giành lấy cái điều khiển, thì bố bật trở lại.

Tôi nhím chăm chăm vào màn hình, không thể tin vào mắt mình nữa. Quả bóng đầu tiên đã rơi xuống. Và là số 44. Số 44 của tôi.

“... xuất hiện ba tuần trước. Và đây là con số thứ hai. Và đó là số 1.”

Tôi không động đậy được nữa. Nó đang diễn ra, ngay trước mắt tôi. Tôi sắp thắng xổ số thật rồi. Tôi thực sự sắp trúng xổ số! Tôi sắp trúng giải xổ số khổng khiếp đó rồi!

Bây giờ khi nó chuẩn bị diễn ra, tôi cảm thấy lạ thường. Như thể cả đời mình tôi đã biết điều này sẽ xảy ra. Ngồi đó yên lặng trên chiếc ghế sofa, tôi cảm thấy mình như thể đang trong một thước phim tài liệu đời thường về bản thân mình. “Becky Bloomwood đã thầm biết rằng một ngày nào đó cô sẽ trúng xổ số. Nhưng khi ngày đó tới, ngay cả cô cũng không đoán trước được...”

“Và thêm một số bên dưới nữa. Số 3.”

Cái gì cơ? Trí óc tôi tỉnh lại và tôi nhìn chăm chăm vào màn hình sừng sốt. Không thể nào. Số 23 chứ.

“Và số 2, con số thường tuần trước.”

Tôi cảm thấy lạnh buốt cả người. Cái quái gì thế này? Những con số này là thế nào?

“Và lại một con số bên dưới nữa! Số 4. Một con số khá phổ biến – nó đã xuất hiện lần thứ mười hai trong năm nay. Và cuối cùng là... số 6! Ôi, chưa bao giờ! Đây là lần đầu tiên! Bây giờ, hãy sắp xếp chúng theo thứ tự...”

Không. Không thể nào. Sai sót ở đâu rồi. Dãy số trúng độc đắc không thể là 1,2,3,4,5,44. Đây không phải là một dãy số xổ số, nó là... nó là một sự tra tấn.

Tôi sắp trúng kia mà. Tôi sắp trúng.

“Nhìn kia!” mẹ tôi nói. “Thật không thể tin được! 1-2-3-4-5-44.”

“Có gì mà không tin được?” bố tôi đáp. “Cũng giống như những dãy số khác thôi mà.”

“Đâu có!”

“Jane, em không biết tí gì về xác suất à?”

Tôi đứng dậy, lặng lẽ ra khỏi phòng khi nhạc hiệu chương trình xổ số quốc gia trên tivi kết thúc. Tôi vào bếp, ngồi xuống bàn, vùi đầu vào lòng bàn tay. Thực sự thì tôi thấy run run. Làm sao tôi không trúng được cơ chứ? Tôi sắp sống trong một căn nhà lớn, sắp đi nghỉ ở Barbados với tất cả bạn bè, và sắp vào tiệm Agnès b mua tất cả những gì tôi muốn. Điều đó dường như rất thật.

Còn bây giờ, thay vào đó, tôi ngồi trong căn bếp của bố mẹ, không có nổi tiền ột kỳ nghỉ, và tôi mới đốt tám mươi bảng vào một cái bát gỗ mà thậm chí tôi chẳng thích chút nào.

Khổ sở, tôi đặt ấm đun nước rồi nhặt Women’s Journal lên, giở qua giở lại – nhưng làm thế cũng chẳng giúp tôi vui lên chút nào. Tất cả mọi thứ đều nhắc tôi nhớ đến tiền. Có thể Cắt Giảm Chi Tiêu là một biện pháp. Tưởng tượng mà xem... tôi cố thắt lưng buộc bụng để tiết kiệm sáu mươi bảng một tuần. Tôi sẽ có £6.000 sau một trăm tuần.

Và bỗng nhiên trí óc tôi thức tỉnh. Sáu nghìn bảng. Chẳng ghê gớm gì, phải không nào? Nếu nghĩ kỹ thì tiết kiệm sáu mươi bảng một tuần có khó lắm đâu. Chỗ đó chỉ bằng mấy bữa ăn thôi. Ý tôi là, thậm chí ta còn chẳng nhận ra ấy chứ.

Chúa ơi, đúng rồi. Tôi sẽ làm như vậy. Sáu mươi bảng một tuần, hằng tuần. Thật tuyệt vời! Tôi sẽ hoàn toàn làm chủ tài chính của mình – và khi tôi thanh toán hết các hóa đơn tôi sẽ vẫn tiếp tục tiết kiệm. Tằn tiện sẽ trở thành một thói quen của tôi. Và cuối năm tôi sẽ vung tiền ột vụ đầu tư cổ điển, chẳng hạn một bộ váy Armani. Hoặc có thể là Christian Dior. Dù sao cũng phải là một thứ đẳng cấp.

Tôi sẽ bắt đầu vào thứ Hai này, tôi phấn khích, xúc một thìa sôcôla Ovaltine vào cốc. Điều này sẽ làm tôi không tiêu bất cứ thứ gì. Tất cả tiền tiết kiệm của tôi cứ tích dần lên, rồi tôi sẽ giàu. Chuyện sẽ tuyệt vời lắm đây!

OCTAGON > Tài năng... phong cách... tầm nhìn

PHÒNG DỊCH VỤ TÀI CHÍNH

TẦNG 8 TOWER HOUSE

ĐƯỜNG LONDON WINCHESTER S0 44 3DR

Gửi cô Rebecca Bloomwood Số thẻ thanh toán 7854 4567

Căn hộ số 2

Số 4 đường Burney

London SW6 8FD

Ngày 2 tháng Ba năm 2000

Cô Bloomwood thân mến,

Theo như sổ sách của chúng tôi, hóa đơn Thẻ Bạc Octagon gần đây nhất của cô vẫn chưa được thanh toán. Nếu cô đã trả tiền trong một vài ngày vừa rồi, xin hãy bỏ qua lá thư này.

Hóa đơn của cô hiện nay đã lên tới £235,76. Khoản phải thanh toán nhỏ nhất là £43,00. Cô có thể thanh toán bằng tiền mặt, séc, hoặc thông qua phiếu tín dụng chuyển khoản được đính kèm ở phía dưới. Chúng tôi rất mong sớm nhận được khoản thanh toán của cô.

Trân trọng,

John Hunter

Quản lý Tài khoản Khách hàng

OCTAGON > Tài năng... phong cách... tầm nhìn

PHÒNG DỊCH VỤ TÀI CHÍNH

TẦNG 8 TOWER HOUSE

ĐƯỜNG LONDON WINCHESTER S0 44 3DR

Gửi cô Rebecca Bloomwood Số thẻ thanh toán 7854 4567

Căn hộ số 2

Số 4 đường Burney

London SW6 8FD

Ngày 2 tháng Ba năm 2000

Cô Bloomwood thân mến,

Đây là thời điểm tiêu xài tốt chưa từng có!

Trong một thời gian có hạn, chúng tôi đang khuyến mại thêm NHIỀU ĐIỂM THƯỞNG với tất cả giao dịch trên £50 qua Thẻ Bạc Octagon* - vì thế ngay lập tức hãy nắm lấy cơ hội để cộng thêm nhiều điểm hơn nữa vào tổng số tiền của bạn và giành lấy những phần quà dành cho những người tích điểm.

Một vài phần quà hấp dẫn đó là:

Một túi da Ý 1.000 điểm

Một lốc sâm panh hồng 2.000 điểm

Hai vé máy bay đến Paris** 5.000 điểm

(Số điểm hiện nay của bạn là: 35 điểm)

Và xin nhớ rằng, trong suốt thời gian khuyến mãi đặc biệt này, khi tiêu £5 bạn sẽ được cộng thêm 2 điểm! Chúng tôi rất mong bạn sẽ tham gia tích cực vào chương trình khuyến mãi đặc biệt này.

Trân trọng,

Adrian Smith

Quản lý Dịch vụ Khách hàng.

* trừ các khoản thanh toán ở quán ăn, hiệu thuốc, sạp báo, và tiệm làm tóc

** với một vài giới hạn – xem tờ bướm đính kèm

5. Chương 5

Sự tiện. Sự giản dị. Đó là kim chỉ nam mới của tôi. Một cuộc sống mới, mộc mạc, như người tu hành trong đó tôi chẳng tiêu một đồng nào hết. Không tiêu một đồng nào. Ý tôi là, thử nghĩ xem, hàng ngày tất cả chúng ta hoang phí bao nhiêu tiền? Không nghĩ ngợi gì, tôi đang mắc nợ chút ít. Và đây không phải lỗi của tôi, thật đấy. Tôi đơn thuần chỉ bị cuốn đi bởi lối sống thực dụng phương Tây, thứ mà bạn phải có sức voi mới có thể kháng cự lại. Chút ít thì đó là những gì mà cuốn sách mới của tôi bảo.

Thế này, hôm qua, khi đi cùng mẹ đến cửa hàng Waterstones để mua sách giải trí, tôi đã lên tới quầy sách tự giúp mình và mua được quyển sách hay nhất mà tôi từng đọc. Thành thật mà nói, nó sẽ thay đổi cuộc đời tôi. Bây giờ, tôi đang mang nó, trong túi xách của tôi. Tựa sách là Kiểm soát đồng tiền của bạn của David E. Barton, nó thực sự tuyệt vời. Nó nói rằng tất cả chúng ta đều có thể quẳng tiền qua cửa sổ mà chẳng hề để ý, và đa số chúng ta có thể dễ dàng cắt giảm chi tiêu xuống còn một nửa chỉ trong vòng một tuần.

Chỉ trong một tuần!

Bạn chỉ phải làm những việc như tự làm sandwich thay vì đến nhà hàng và đi xe đạp thay vì dùng tàu điện ngầm. Khi bạn bắt đầu để ý đến nó, bạn có thể tiết kiệm ở bất cứ chỗ nào. Như David E. Barton nói, có rất nhiều niềm vui miễn phí mà chúng ta bỏ qua vì quá bận tiêu tiền, như là đi công viên, viện bảo tàng hay niềm vui nho nhỏ của một cuộc thăm thú miền quê chẳng hạn.

Thử nghĩ xem, tại sao chúng ta không cho những thông tin này vào tờ Successful Saving? Nó chẳng hữu ích hơn biết về một đơn vị tín phiếu mới có thể tạo ra lợi nhuận hay không sao? Ý tôi là, với kế hoạch này bạn có thể kiếm ra tiền ngay lập tức!

Tất cả đều rất dễ dàng, trôi chảy. Và điều thú vị hơn cả là, bạn phải bắt đầu từ việc đi mua sắm! Quyển sách nói rằng bạn nên bắt đầu bằng cách kê ra từng món hàng trong một ngày chi tiêu bình thường và lập một biểu đồ. Nó nhấn mạnh rằng bạn phải luôn thành thật và không được đột ngột cắt giảm hay thay đổi thói quen mua sắm của mình, thật may mắn cho tôi, thứ Sáu là sinh nhật của Suze và tôi phải mua quà cho cô ấy.

Thế là vào sáng thứ hai, tôi ghé qua tiệm Lucio trên đường đi làm để mua một cốc cappuccino cỡ bự và một cái bánh sôcôla, như tôi vẫn thường dùng. Phải thú thật là tôi cảm thấy hơi buồn rầu khi trả tiền, bởi đây là cốc cappuccino cuối cùng và cái bánh sôcôla cuối cùng của tôi. Sự tiện mới sẽ bắt đầu vào ngày mai – và cappuccino bị cấm. David E. Barton nói rằng nếu bạn có thói quen uống cà phê thì hãy làm ở nhà và mang cà phê đến cơ quan trong một cái bình còn nếu thích ăn đồ ăn nhẹ bạn nên mua bánh giá rẻ ở siêu thị. “Những cửa hàng bán cà phê đang lừa tiền bạn cho những thứ chẳng hơn gì nước sôi và polystyrene,” David nói vậy và tôi cho rằng ông ta đúng. Nhưng tôi vẫn nhớ những cốc cappuccino buổi sáng của mình. Dù vậy, tôi đã hứa với mình sẽ tuân thủ những quy tắc trong cuốn sách – và tôi sẽ làm thế.

Ra khỏi tiệm cà phê, nắm chặt cốc cappuccino cuối cùng, tôi nhận ra rằng mình không có cái bình nào để đựng cà phê. Không sao, tôi sẽ mua một cái. Có mấy cái bình mạ crôm bóng loáng ở tiệm Habitat. Giờ đây những chiếc bình đã trở nên sành điệu hơn. Tôi nghĩ cả hãng Alessi có thể cũng đã sản xuất một loại. Chẳng tuyệt sao? Uống cà phê từ một cái bình Alessi. Rõ ràng là ngầu hơn cappuccino đóng hộp rồi.

Thế là tôi vừa đi vừa phờn phơ. Khi qua tiệm Smiths, tôi ghé vào mua mấy quyển tạp chí để tiếp tục công việc của mình – và tôi còn mua một cuốn sổ màu bạc xinh xắn và một cây bút để ghi lại tất cả những gì mình đã tiêu. Tôi chắc chắn sẽ cương quyết về chuyện này vì theo như David E. Barton nói thì chính việc ghi lại các khoản chi tiêu sẽ có tác dụng cắt giảm. Thế là khi đến chỗ làm, tôi bắt đầu liệt kê.

Cappuccino £1,50

Bánh £1,00

Sổ £3,99

Bút £1,20

Tạp chí £6,40

Tổng cộng cho đến giờ là...£14,09.

Chúa ơi. Thế là quá nhiều, trong khi bây giờ mới là 9h40 phút sáng.

Nhưng mà sổ và bút thì không tính, đúng không? Chúng chỉ như là những thứ cần thiết khi đi học thôi. Ý tôi là, làm thế quái nào có thể ghi lại những khoản chi tiêu mà không có sổ và bút chứ? Thế là tôi trừ 2 khoản đó đi và bây giờ tổng chi tiêu là...£8,40. Đỡ hơn nhiều đấy.

Dù sao đi nữa tôi cũng đã đến toà soạn. Có lẽ cả ngày tôi sẽ không tiêu một cắc nào nữa.

Thế mà trở trêu thay, không tiêu gì quả là nhiệm vụ bất khả thi. Đầu tiên là anh chàng phòng kế toán qua chào và lại một món quà chia tay nữa phải tặng. Rồi tôi phải ra ngoài ăn trưa. Tôi rất kiểm chế với cái bánh sandwich của mình – tôi chọn nhân trứng và cải xoong, thứ rẻ nhất ở tiệm Boots trong khi tôi chẳng thích chúng tạo nên.

David E. Barton nói rằng khi bạn thực sự nỗ lực, nhất là trong giai đoạn đầu, thì bạn nên tự thưởng mình – thế là tôi lấy một ít dầu tắm dừa của hãng Natural như một sự khen thưởng nhỏ. Rồi tôi nhận ra là có điểm thưởng kép cho loại kem dưỡng ẩm tôi dùng.

Tôi mê điểm thưởng. Chúng chẳng phải là một phát minh tuyệt vời sao? Nếu bạn tiêu tiền đến một mức nào đó, bạn sẽ nhận được những phần thưởng đáng giá, như là một ngày làm đẹp ở khách sạn chẳng hạn. Giáng sinh năm ngoái tôi khá khôn lỏi – tôi tích lũy điểm thưởng đến khi gom đủ để mua quà giáng sinh cho bà tôi. Thật ra chuyện là thế này, tôi đã tích lũy được 1.653 điểm – và tôi cần 1.800 điểm để mua cho bà một bộ lô quần tóc. Thế là tôi mua cho mình một lọ nước hoa Samsara to tổ chẳng, và nó cho tôi thêm 150 điểm thưởng nữa – và rồi tôi có bộ lô quần tóc hoàn toàn miễn phí! Chỉ có điều, tôi chẳng thích nước hoa Samsara cho lắm – nhưng tôi chẳng hề nhận ra điều đó cho đến khi về nhà. Thôi, bỏ đi.

Cách khôn ngoan để sử dụng điểm thưởng – để có những món hời đặc biệt – đó là hãy nắm lấy cơ hội và tận dụng chúng, bởi vì nó sẽ không đến với bạn lần nữa đâu. Thế là tôi tóm lấy ba lọ kem giữ ẩm và mua chúng. Điểm thưởng kép! Tiền cả mà.

Xong xuôi, giờ tôi phải đi mua quà sinh nhật cho Suze. Thực ra tôi đã mua cho cô ấy một bộ tinh dầu thơm rồi – nhưng mà hôm nọ tôi đã nhìn thấy chiếc áo len lông thỏ màu hồng tuyệt đẹp của Benetton, tôi biết cô ấy sẽ rất thích. Tôi hoàn toàn có thể giữ bộ tinh dầu thơm lại hoặc tặng cho ai đó vào dịp giáng sinh mà.

Và tôi vào tiệm Benetton và nhặt lấy chiếc áo len màu hồng. Tôi đang chuẩn bị trả tiền thì... tôi chợt để ý thấy họ cũng có loại màu xám nữa. Một chiếc áo len hoàn hảo, mềm mại, màu xám lông chim bồ câu, với những chiếc khuy nhỏ trông như ngọc trai.

Ồi lạy Chúa. Bạn biết không, vấn đề là tôi đã mong ước có một chiếc áo len lông thỏ màu xám xinh xắn từ lâu lắm rồi. Thật đấy. Bạn có thể hỏi Suze, mẹ tôi, tất cả mọi người. Và một điều nữa là, tôi vẫn chưa thực sự bắt đầu chế độ tần tiện của mình mà, đúng không nào? Tôi mới chỉ đang cố kiểm soát mình thôi.

David E. Barton nói rằng tôi phải cư xử tự nhiên hết mức có thể. Nên thực sự, tôi phải làm theo húng thú tự nhiên là mua cái áo đó. Sẽ là sai nếu không mua. Điều đó sẽ phá hỏng tất cả.

Cái áo chỉ có 45 bảng. Tôi đã trả bằng VISA.

Mà suy cho cùng thì – 45 bảng là cái gì trong danh sách tiêu xài khổng lồ của tôi? Ý tôi là, nó chẳng là cái quái gì hết, đúng không?

Thế là tôi mua. Cái áo len nhỏ nhắn hoàn hảo nhất thế gian. Mọi người sẽ gọi tôi là Cô Gái Mặc Áo Len Xám. Tôi sẽ được sống trong nó. Thật sự, đó là một khoản đầu tư.

Sau bữa trưa, tôi phải đến thăm Image Store để chọn ảnh bìa cho kỳ báo tiếp theo. Đây thực sự là công việc yêu thích nhất của tôi – tôi chẳng hiểu sao Philip luôn đẩy nó cho người khác. Việc này đơn giản chỉ là bạn sẽ phải đến và ngồi uống cà phê cả buổi chiều, ngắm nhìn hàng hàng những tấm phim ảnh.

Bởi vì, dĩ nhiên là chúng tôi không có quỹ để thiết kế trang bìa của riêng mình. Chúa ơi, không. Khi tôi lần đầu bắt tay vào nghề báo, tôi đã nghĩ là mình sẽ đi săn ảnh và gặp những cô người mẫu xinh đẹp, và

tận hưởng những thời khắc rực rỡ thật sự. Thế nhưng thực tế là tờ báo của tôi thậm chí còn chẳng có lấy một phóng viên ảnh. Tất cả những ấn phẩm của chúng tôi đều sử dụng các thư viện ảnh như Image Store, và các bức ảnh thường cứ lặp đi lặp lại. Năm ngoái, có một bức ảnh con hổ đang gầm mà thậm chí đã xuất hiện trên trang bìa của ít ra là ba bản báo cáo tài chính cá nhân khác nhau. Tuy nhiên, độc giả thì không mấy may quan tâm đến điều đó. Họ chắc chắn không mua tạp chí chỉ để xem Kate Moss.

Điều tốt lành là tổng biên tập của Elly cũng không thích chọn ảnh trang bìa – và họ cũng sử dụng Image Store. Thế là chúng tôi luôn sắp xếp để có thể đi cùng với nhau và tán hươu tán vượn về những bức ảnh. Còn tuyệt vời hơn nữa là Image Store ở tận Cổng Notting Hill, và bạn đương nhiên có thể nhả nha đi đi về về. Thường thì, tôi còn chẳng thèm nghĩ đến việc trở lại văn phòng. Quả thật đây là một cách tuyệt vời để tận hưởng một buổi chiều trong tuần.

Tôi đến đó trước Elly, tới nói khẽ với cô gái ở quầy tiếp tân, “Becky Bloomwood từ tờ Successful Saving”, ước gì tôi có thể nói “Becky Bloomwood từ Vogue” hay “Becky Bloomwood từ Wall Street Journal”. Rồi tôi đặt mình lên một cái ghế mềm bọc da đen, giở lướt qua một cuốn catalog những bức ảnh về các gia đình hào nhoáng hạnh phúc, cho đến khi một trong số những anh chàng sành điệu làm việc ở đó dẫn tôi đến cái bàn được thấp sáng dành riêng cho tôi.

“Tôi là Paul” anh ta nói. “Tôi sẽ trợ giúp cô hôm nay. Cô đã dự kiến tìm gì chưa?”

“À...” tôi nói, và lấy cuốn sổ của mình ra. Chúng tôi đã có một buổi họp về trang bìa ngày hôm qua và cuối cùng đã quyết định chủ đề là “Quản lý tiền bạc: Đạt được Cân bằng Hợp lý”. Và trước khi bạn gục đầu xuống vì chán nản, cho tôi nói thêm tháng trước bìa tít là “Tài khoản tiết kiệm: Hãy thử kiểm tra”.

Tại sao không thay bằng chúng ta hãy thử một lần kiểm tra kem nhuộm da nhĩ? Thế đấy.

“Tôi đang tìm những bức ảnh về cái cân,” tôi nói, cúi đọc bản danh sách của mình. “Hoặc dây thăng bằng, xe đạp một bánh...”

“Những bức ảnh về sự thăng bằng” Paul nói. “Không thành vấn đề. Cô có dùng cà phê không?”

“Có, cảm ơn anh” tôi hớn hờ và ngả lưng ra ghế. Bọn họ ý tôi chứ? Ở đây thật quá tuyệt vời. Và tôi được trả tiền để ngồi trên cái ghế này, mà chẳng phải làm gì cả.

Một lát sau, Elly xuất hiện cùng với Paul, và tôi ngỡ ngàng khi nhìn cô ấy. Cô ấy trông thực sự sang trọng, trong một bộ đầm màu tím hoa cà, và đi giày cao gót.

“Những bức ảnh về vận động viên bơi lội, thuyền, và Châu u” Paul nói với cô.

“Chính xác” Elly nói, quăng mình vào cái ghế bên cạnh tôi.

“Để tớ đoán nhé”, tôi nói. “Cái gì đó về tiền tệ đang trôi nổi”

“Đúng vậy”, Elly nói “Chính xác là ‘Châu u: Chìm hay Nổi?’ ” Cô ấy nói với giọng kịch điệu bộ khiến tôi và Paul cùng cười khúc khích. Khi Paul đã đi ra, tôi bắt đầu nhìn Elly từ đầu đến chân.

“Sao trông cậu ngon lành vậy?”

“Tớ lúc nào trông chả lịch sự” cô ấy lảng tránh “Cậu biết mà”. Paul đã trở lại với một cái xe đẩy chất đầy những tấm kính ảnh và cô ấy cúi đầu vào chúng. “Những cái này là của cậu hay của tớ?”

Cô ấy đang đánh trống lảng. Có chuyện gì vậy?

“Có phải cậu vừa đi phỏng vấn về không?” tôi hỏi khi nãy bật ý ra như một thiên tài. Cô ấy nhìn tôi, đỏ mặt, rồi kéo một tấm kính ảnh ra khỏi chiếc xe đẩy.

“Những màn xiếc” cô ấy nói “Diễn viên tung hứng. Đây là những thứ cậu cần à?”

“Elly! Cậu vừa đi phỏng vấn phải không? Nói cho tớ đi!”

Một khoảng im lặng. Elly nhìn chăm chăm vào tấm kính ảnh, rồi ngẩng lên.

“Ừ” cô ấy trả lời, mím môi lại “Nhưng mà...”

“Thật tuyệt” tôi reo lên khiến mấy cô gái đốm đáng ở góc phòng ngược lên. “Cho tờ nào?” tôi nói nhỏ hơn “Không phải tờ Cosmo chứ?”

Paul cắt ngang chúng tôi. Anh ta bước vào với một tách cà phê và đặt nó trước mặt Elly.

“Các vận động viên bơi lội đã đến” anh ta nói, nhoẻn miệng cười rồi đi ra.

“Cho tờ nào thế?” tôi nhắc lại. Elly thi tuyển quán nhiều nơi, tôi không thể nào nhớ hết.

“Cho Wetherby” cô ấy nói, mặt đỏ bừng.

“Quý đầu tư Wetherby?” Cô ấy khẽ gật đầu khiến tôi nhú mày ngờ ngàng. Tại sao cô ấy lại thi tuyển vào quỹ đầu tư Wetherby? “Họ có một tạp chí nội bộ à?”

“Tớ không thi tuyển làm phóng viên ở đó” cô ấy thấp giọng trả lời “Tớ thi tuyển làm người quản lý quỹ”

“Cái gì?” tôi nói, hoàn toàn sững sờ.

Tôi biết bạn bè thì phải ủng hộ những quyết định trong cuộc sống của nhau. Nhưng mà tôi xin lỗi. Một người quản lý quỹ á?

“Tớ chắc chẳng thể nhận được công việc đó đâu” cô nói, ngoảnh đi chỗ khác. “Cũng chẳng phải chuyện gì to tát”

“Nhưng mà...”

Tôi không nói nên lời. Làm sao Elly có thể nghĩ đến việc trở thành một nhà quản lý quỹ được chứ? Các nhà quản lý quỹ không phải người bình thường. Họ là những kẻ mà chúng tôi vẫn chế giễu trong các chuyên tác nghiệp báo chí.

“Đấy chỉ là một ý tưởng thôi” cô bao biện. “Có lẽ tớ muốn cho Carol thấy tớ có thể làm một việc khác. Cậu hiểu chứ?”

“Vậy nó như là một ... công cụ để mặc cả hả?” tôi đánh bạo.

“Ừ” cô ấy đáp, khẽ nhún vai. “Đúng đấy. một công cụ mặc cả”

Nhưng mà cô ấy nói có vẻ không thuyết phục cho lắm – và cô ấy cũng không hăng hái tán gẫu suốt cả buổi chiều như mọi khi. Có chuyện gì với cô ấy thế nhỉ? Tôi vẫn tiếp tục nghĩ ngợi về chuyện đó trên đường từ Image Store về nhà. Tôi đi xuống Đại lộ Kensington, qua đường, và lường lự trước cửa Marks and Spencer.

Ga tàu điện ngầm ở bên phải. Các cửa hiệu thì ở bên trái.

Tôi phải lờ các cửa hiệu đi. Tôi phải thực hành tiết kiệm, về thẳng nhà, vẽ biểu đồ chi tiêu. Nếu cần giải trí. Tôi có thể xem vài chương trình TV miễn phí thú vị và tự nấu một ít súp vừa rẻ vừa bổ dưỡng.

Tuy nhiên, chả có gì vui trong buổi tối hôm nay, ítra là cho đến chương trình EastEnders. Và tôi không muốn ăn súp. Tôi thực sự cảm thấy cần có một cái gì đó để làm tôi vui lên. Hơn nữa - đầu óc tôi quay cuồng – tôi sẽ từ bỏ tất cả chuyện này vào sáng mai đúng không? Thế này giống như bắt đầu mùa chạy vậy. Đây là ngày mua bánh kẹo của tôi. Tôi phải tranh thủ trước khi tuần ăn chay bắt đầu.

Trong cơn phấn khích. Tôi phóng ra Trung tâm Barkers. Mình sẽ không phát cuồng đâu, tôi tự hứa với mình. Chỉ là một món đồ nhỏ để mình mạnh thêm thôi mà. Tôi đã mua cái áo len – nên sẽ thôi quần áo... tôi cũng đã mua mấy đôi giày mới xinh xắn ngày hôm trước – nên cũng thôi... mặc dù có vài đôi prada rất đẹp ở hiệu Hoobs... Hừm, tôi không biết nữa.

Tôi đến khu mỹ phẩm của Barkers và đột nhiên tôi nghĩ ra. Đồ trang điểm! Đó đúng là thứ tôi cần. Một cây chải mi mới, và có thể một thỏi son môi mới nữa. Thật phấn khởi tôi bắt đầu lượn lờ quanh căn phòng sáng trưng, ấm áp, xịt nước hoa, và thoa son lên mu bàn tay mình. Tôi muốn một thỏi son màu thật nhạt, tôi quyết định. Kiểu như màu be/hồng, và một cây bút kẻ môi đi kèm với nó...

Ồ quây Clarins, sự chú ý của tôi đổ dồn vào một tấm biển khuyến mãi lớn.

MUA HAI SẢN PHẨM DƯỠNG DA ĐỂ NHẬN MỘT TÚI

TRANG ĐIỂM MIỄN PHÍ, BAO GỒM CÁC LỌ NHỎ SỮA
RỬA MẶT, NƯỚC HOA HỒNG, KEM DƯỠNG ẨM, SON MÔI
MÙA THU RỰC RỠ, CHẢI MI SIÊU ĐẬM VÀ MẪU THỬ
NƯỚC HOA EAU DYNAMISANTE. NHANH CHN LÊN SỐ LƯỢNG CÓ HẠN.

Tuyệt cú mèo! Bạn có biết son môi của Clarins thường đắt thế nào không? Còn bây giờ, hoàn toàn miễn phí! Hăm hờ, tôi bối tung đồng sản phẩm dưỡng da lên để chọn mua 2 thứ. Kem thoa cổ thì sao nhỉ? Tôi chưa bao giờ dùng loại này. Còn lọ dưỡng ẩm tái tạo này nữa. Và rồi tôi được một thỏi son miễn phí! Quả là một món hời.

“Xin chào” tôi nói với cô bán hàng trong bộ đồng phục màu trắng. “Tôi muốn lấy kem thoa cổ và dưỡng ẩm tái tạo. Và một túi trang điểm” tôi thêm vào, bỗng dừng tê liệt khi nghĩ rằng mình có thể đã đến quá muộn và hàng khuyến mại đã hết.

Nhưng chúng chưa hết! Ôn Chúa. Khi thẻ VISA của tôi đang làm việc thì cô bán hàng đưa cho tôi cái túi trang điểm màu đỏ bóng lộn (phải thừa nhận là nó nhỏ hơn tôi mong đợi), tôi hăm hờ mở nó ra. Và đây, chắc chắn rồi, thỏi son miễn phí của tôi!

Nó có màu nâu đỏ. Thật sự thì, hơi lạ. Tuy nhiên nếu đánh cùng với những loại tôi đang có và thêm một chút son bóng thì sẽ rất tuyệt.

Khi về đến nhà, tôi mệt lử. Tôi mở cửa căn hộ và thấy Suze nhảy bổ ra như một con cún con.

“Cậu có gì thế?” cô ấy hét lên.

“Không được nhìn!” tôi gào lại “Cậu không được phép nhìn! Đây là quà của cậu”

“Quà của tớ!” Suze cực kì khoái sinh nhật. Ờ, thực ra thì, tôi cũng thế.

Tôi chạy vào phòng ngủ và giấu túi đồ Benetton vào tủ quần áo. Rồi lôi tất cả mọi thứ tôi đã mua ra và chép lấy cuốn sổ màu bạc xinh xắn để liệt kê mọi khoản chi tiêu của mình. David E. Barton khuyên rằng việc này nên làm ngay lập tức, trước khi các chi tiết có thể bị quên.

“Cậu uống gì không?” giọng của Suze lạnh lót ngoài cửa.

“Có, cho tớ với!” tôi đáp, tiếp tục viết và một lát sau cô ấy đem vào một cốc rượu.

“Một phút nữa là đến EastEnders” cô ấy nói.

“Cám ơn cậu” tôi lơ đãng đáp, tiếp tục viết. Tôi đang tuân thủ luật lệ của cuốn sách một cách chính xác, lấy tất cả mọi hoá đơn ra và chép lại, và tôi cảm thấy khá hài lòng với bản thân mình. Điều đó cho thấy, đúng như David E. Barton nói, chỉ cần một chút chuyên tâm, mọi người đều có thể kiểm soát chi tiêu của mình.

Nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ tôi đã mua hơi nhiều sữa dưỡng ẩm hôm nay, phải không nhỉ? Thực sự mà nói, khi ở quầy Clarins, mua lọ dưỡng ẩm tái tạo, tôi đã quên mất mấy lọ tôi đã mua ở hiệu Boots. Thôi, không sao. Lúc nào mà bạn chẳng cần sữa dưỡng ẩm. Đây là nhu yếu phẩm, như là bánh mì hay là sữa, mà David E. Barton thì nói rằng bạn không nên tằn tiện nhu yếu phẩm. Trừ điều đó ra thì tôi nghĩ mình đã thực hiện không đến nỗi nào. Tất nhiên, tôi chưa cộng tất cả lại, nhưng mà...

Được rồi, đây là danh sách cuối cùng và hoàn chỉnh của tôi:

Cappuccino £1,50

Bánh xốp £1,00

Sổ £3,99

Bút £1,20

Tạp chí £6,40

Quà chia tay £4,00

Sandwich trứng, cải xoong 99 xu

Dầu tắm dừa £2,55

Kem dưỡng ẩm ở Boots £20,97

Hai cái áo len £90,00

Bữa tối chuẩn 35 xu

Kem thoa cổ Clarins £14,50

Dưỡng ẩm Clarins £32,00

Túi trang điểm Miễn phí!

Dầu chuối £2,00

Bánh cà rốt £1,20

Và tất cả tổng cộng là...£177,96.

Tôi nhìn chăm chăm vào con số này, hoàn toàn sốc.

Không, xin lỗi, không thể thế này được. Nó không thể chính xác. Tôi không thể nào tiêu hết hơn £170 trong một ngày được.

Ý tôi là, thậm chí không phải là ngày cuối tuần. Tôi còn ở toà soạn. Tôi không thể có đủ thời gian để tiêu từng ấy tiền. Có sự nhầm lẫn nào chăng. Có thể tôi đã cộng nhầm. Hay là có thể tôi viết cái gì đấy hai lần.

Tôi đưa mắt soi lại cái danh sách cẩn thận hơn và bất chợt khựng lại trong chiến thắng. “Hai cái áo len” tôi đã biết mà! Tôi chỉ mua...

Ồ phải. Tôi đã mua hai cái, đúng chứ? Khỉ gió. Nản quá đi mất. Thôi tôi đi xem EastEnders đây.

OCTAGON Tài năng... phong cách... tầm nhìn

PHÒNG DỊCH VỤ TÀI CHÍNH

TẦNG 8 TOWEL HOUSE

ĐƯỜNG LONDON WINCHESTER S0 44 3DR

Gửi cô Rebecca Bloomwood Số thẻ thanh toán 78544567

Căn hộ số 2

Số 4 đường Burney

London SW6 8FD

Ngày 5 tháng 3 năm 2000

Cô Bloomwood thân mến,

Cám ơn cô về tấm séc £43,00 vừa đến hôm nay.

Thật tiếc, tấm séc chưa được ký. Chỉ là một chút sơ suất về phía cô. Vì thế tôi gửi lại cô tấm séc, và mong cô ký nó rồi chuyển lại cho chúng tôi.

Chắc là cô biết, việc thanh toán này đã chậm 8 ngày.

Tôi rất mong nhận lại tấm séc đã được ký của cô.

Trân trọng.

John Hunter

Quản lý Tài Khoản Khách Hàng

. NGN HÀNG ENDWICH .

CHI NHÁNH FULHAM

Số 3 đường Fulham

London SW6 9JH

Gửi cho Rebecca Bloomwood

Căn hộ số 2

Số 4 đường Burney

London SW6 8FD

Ngày 5 tháng 3 năm 2000

Cô Bloomwood thân mến,

Cám ơn cô về tin nhắn trả lời tự động của cô vào Chủ Nhật ngày 4 tháng 3.

Tôi rất tiếc khi nghe tin con chó của cô đã chết.

Tuy nhiên, tôi buộc phải đề nghị cô gặp tôi hoặc trợ lý của tôi, Erica Parnell, trong vòng vài ngày tới, để thảo luận tình hình của cô.

Trân trọng,

Derek Smeath

Giám đốc

. ENDWICH - BỒI CHÚNG TÔI QUAN TM .

6. Chương 6

Mọi thứ đều ổn, tôi quả quyết ngày hôm sau. Vấn đề là không được điên lên vì số tiền ta đã vô tình tiêu ngày hôm qua. Nó như nước chảy qua cầu. Điều cốt lõi là hôm nay tôi sẽ bắt đầu cuộc sống chất bóp mới của mình. Kể từ giờ trở đi, tôi sẽ không tiêu một đồng nào hết. David E.Barton nói rằng bạn nên đặt mục tiêu cắt giảm nửa số chi tiêu trong tuần đầu tiên, nhưng tôi cho rằng mình có thể làm tốt hơn thế nhiều. Ý tôi là, tôi không muốn thô lỗ nhưng mà những cuốn sách tự giúp mình này chỉ dành cho những kẻ không có chút tự chủ nào, đúng không? Và thế là tôi bỏ hút thuốc một cách dễ dàng. (Trừ những lúc xã giao, nhưng cái này không tính.)

Tôi cảm thấy rất phần chấn khi tự làm ình một chiếc sandwich phomát và gói nó trong giấy bạc. Tôi đã tiết kiệm được vài bảng, chỉ nhờ làm như vậy! Tôi chưa có bình (chắc tôi sẽ đi mua vào cuối tuần), nên tôi không thể mang theo cà phê, nhưng có một chai nước đào ép trong tủ lạnh thế là tôi quyết định sẽ đem nó thay thế. Thứ này còn bổ dưỡng nữa chứ.

Thật đáng thất vọng là tại sao mọi người lại đi mua sandwich ở cửa hàng. Hãy xem tự mình làm rẻ và dễ dàng thế nào. Và điều này đúng với cả món cà ri nữa. David E.Barton nói rằng thay vì ra ngoài mua đồ ăn sẵn, bạn nên học cách nấu cà ri và đồ chiên, với giá thấp hơn nhiều. Và đó là điều tôi sẽ làm cuối tuần này sau khi đã đến viện bảo tàng hay là đi dạo dọc bờ sông văn cảnh.

Khi đi dọc ga tàu điện ngầm, tôi cảm thấy rất thoải mái, thư giãn. Hơi lạnh nữa là đằng khác nữa. Hãy nhìn tất cả mọi người trên phố xem, hót hải đi lại, chẳng nghĩ được thứ gì khác ngoài tiền. Tiền, tiền, tiền, một nỗi ám ảnh. Nhưng khi bạn từ bỏ mọi thứ về tiền thì nó chẳng còn đáng là gì nữa. Tôi cảm thấy mình đã thay đổi suy nghĩ hoàn toàn. Giảm duy vật, tăng duy tâm. Thiên về tâm linh. Như David E.Barton nói, tất cả chúng ta đều không thể đánh giá được hết những gì mình đang sở hữu. Ánh sáng, không khí, sự tự do, tình bằng hữu... Ý tôi là, đây mới là những thứ đáng quan tâm phải không?

Tôi gần như sợ hãi trước những sự biến đổi đã bắt đầu trong tôi. Ví dụ như khi tôi bước qua sạp báo ở ga điện ngầm, thờ ơ liếc nhìn không chút mong muốn mua bất cứ một quyển tạp chí nào. Những cuốn tạp chí không có chỗ trong cuộc sống mới của tôi. (Nói thêm là tôi đã đọc hầu hết chúng.)

Thế là tôi bước lên tàu, cảm thấy rất tao nhã và trầm tĩnh, như một nhà tu hành. Khi tôi xuống tàu ở ga cuối, tôi đi thẳng qua hàng bán giày giảm giá không thèm quay lại nhìn, rồi đi qua luôn cả hiệu Lucio's. Không cappuccino. Không bánh xốp. Không tiêu gì hết - chỉ đi thẳng đến cơ quan.

Đây là thời điểm khá nhàn rỗi trong tháng cho các phóng viên tờ Successful Saving. Chúng tôi vừa hoàn thành xong chủ đề mới nhất để tạp chí ra đời, có nghĩa là chúng tôi có thể lười biếng chẳng làm gì hết trong vài ngày tới, trước khi cùng bắt tay vào chủ đề tiếp theo. Tất nhiên, đáng lẽ chúng tôi cũng phải nghiên cứu bài vở cho tháng tới. Thật ra, hôm nay tôi phải gọi điện ột loạt người môi giới chứng khoán, hỏi họ về những mảnh đầu tư trong 6 tháng tới. Nhưng tôi đã biết tổng họ sẽ nói gì. Jon Burrins sẽ tiếp tục về vấn đề cổ phiếu thương mại điện tử, George Steadman sẽ hăng hái với mấy công ty kỹ thuật sinh học tí hon, và Steve Fox sẽ nói với tôi rằng ông ta vẫn muốn từ bỏ trò cổ phiếu để bắt đầu một trại tạo giống đến mức nào.

Cả buổi sáng trôi qua mà tôi chẳng làm được việc gì, chỉ đổi được màn hình chờ máy tính của mình thành 3 con cá vàng và một con bạch tuộc, và viết được một bản đề nghị công tác phí. Thành thực mà nói, tôi không thể tập trung vào công việc được. Tôi nghĩ là tôi quá hồ hởi về con người hoàn toàn mới của mình. Tôi cứ cố gắng ngồi đếm xem đến cuối tháng tôi sẽ tiết kiệm được bao nhiêu tiền và mua được thứ gì ở tiệm Jigsaw.

Đến giờ ăn trưa, tôi lôi cái bánh sandwich bọc bạcra - và lần đầu tiên trong ngày hôm đó, tôi cảm thấy hơi chán nản. Cái bánh đã ướt sũng, một ít nước sốt đã thấm ra cả giấy gói, trông nó thực sự chẳng ngon miệng chút nào. Thứ tôi ao ước bây giờ là một ổ bánh mì óc chó Pret à Manger và một thanh sôcôla hạnh nhân.

Không được nghĩ đến nó, tôi kiên quyết tự điều chỉnh. Hãy nghĩ đến việc mình đang tiết kiệm được bao nhiêu tiền. Và thế là bằng cách nào đó, tôi đã ép mình ăn cái bánh tự làm ướt sũng, và uống một ít nước đào. Ắn xong, tôi quăng giấy gói đi, vặn chặt nắp chai nước đào ép và tống nó vào cái tủ lạnh nhỏ xíu của phòng tôi. Và thế là đã hết... 5 phút trong thời gian nghỉ trưa.

Thế bây giờ mình sẽ làm gì nữa nhỉ? Đi đâu bây giờ?

Tôi khổ sở ngồi ở bàn. Chúa ơi, cái sự tẻ nhạt thật khó thực hiện. Tôi đọc lướt qua vài tập tài liệu... rồi ngẩn cổ lên, ngóng qua cửa sổ, nơi những người mua sắm bận rộn trên phố Oxford đang túm chặt vào những túi đồ. Tôi muốn ra ngoài đó kinh khủng, tôi thực sự đang chờ người ra phía trước, như là cái cây vươn ra đón nắng. Tôi đang mơ về những ánh đèn rực rỡ và không khí ấm áp, về dây dầy hàng hoá, thậm chí cả tiếng bíp của máy tính tiền nữa. Nhưng tôi không thể đi. Sáng nay tôi đã tự nhủ rằng cả ngày mình sẽ không bén mảng đến các cửa hiệu. Tôi đã hứa với bản thân mình - và tôi không thể thất hứa với chính mình được.

Rồi tôi bật ra một ý tưởng tuyệt vời. Tôi cần mua công thức món cà ri để tự nấu ở nhà, đúng không? David E. Barton nói những quyển sách nấu ăn đều rất phí tiền. Ông nói bạn nên dùng những công thức in ở trên bao bì đồ ăn, hoặc là mượn sách của thư viện. Nhưng tôi có một ý tưởng còn tuyệt vời hơn. Tôi sẽ đến hiệu sách Smiths để copy ra một công thức để nấu món cà ri cho tối thứ Bảy. Bằng cách đó, tôi có thể vào cửa hiệu mà chẳng tiêu đồng nào. Tôi nhanh nhẹn đứng dậy, vớ lấy áo khoác. Cửa hiệu, ta đến đây!

Khi bước vào hiệu Smiths tôi cảm thấy cả thân thể mình thư giãn thoải mái. Có một ma lực thôi thúc bạn đi vào những cửa hiệu - bất kỳ cửa hiệu nào - mà bạn khó có thể cưỡng lại được. Một phần là do sự hấp dẫn, một phần là do không khí nào nhiệt gọi mời, một phần đơn giản chỉ là do sự mới mẻ đáng yêu của mọi món đồ. Những quyển tạp chí mới tinh, những cây bút chì mới tinh, những cây thước đo góc mới tinh. Tôi đã không còn cần thước đo góc từ năm mười một tuổi - nhưng không phải chúng xinh xắn, sạch tinh, và thật ngăn nắp trong hộp sao? Có cả một lô đồ văn phòng phẩm mới hiệu nhân con báo mà tôi chưa thấy bao giờ, và trong vài giây tôi suýt bị cảm dỗ nán lại. Tuy nhiên tôi đã bắt mình sải bước qua, thẳng xuống cuối cửa hiệu, nơi có hàng đóng sách.

Có cả một chuỗi dài những cuốn sách dạy nấu món ăn Ấn Độ, và tôi nhặt ngẫu nhiên một quyển, lướt qua mấy trang để xem mình cần loại công thức nào. Trước đây tôi không biết món Ấn lại cầu kỳ đến thế. Có lẽ tôi nên chép ra vài công thức, để cho chắc chắn.

Tôi cảnh giác nhìn quanh rồi lúi cúi và rút ra. Tôi khá thận trọng vì tôi biết hiệu Smiths không thích khách hàng copy thông tin trong sách của họ. Lý do tôi biết điều này là vì Suze đã một lần bị mời ra khỏi hiệu Smiths ở Victoria. Cô ấy đang copy trang bản đồ chỉ đường, vì cô ấy quên mất, và họ bảo cô ấy rằng hoặc mua quyển sách hoặc ra ngoài. (Điều đó thật chẳng công bằng chút nào, trong khi họ cho bạn đọc tạp chí miễn phí, đúng không?)

Cuối cùng thì khi đã chắc không có ai nhìn mình, tôi bắt đầu chép công thức món “Tôm hùm Biriani”. Tôi mới chép được nửa số gia vị thì một cô gái trong bộ đồng phục của WH Smiths lại gần, thế là tôi vội vàng đóng cuốn sách vào, bước vài bước giả vờ như đang tìm kiếm. Khi nghĩ mình đã an toàn, tôi lại mở quyển sách ra – nhưng trước khi tôi viết thêm được chữ nào, một bà cụ mặc chiếc áo choàng màu xanh biển nói to, “Có gì hay không, cô bé?”

“Gì cơ ạ?”, tôi nói.

“Cuốn sách ấy!” bà cụ lấy cái ô chỉ về hướng cuốn sách. “Bác muốn có một món quà cho cô con dâu, nó là người Ấn Độ, nên bác nghĩ sẽ chọn một cuốn sách dạy nấu món Ấn thật hay. Cuốn đó có được không cưng?”

“Cháu e là cháu không rõ ạ” tôi nói “Cháu đã đọc đâu”

“Ồ” bà cụ nói và bắt đầu đi khỏi. Tôi cần phải ngậm miệng và chú tâm vào công việc của mình – nhưng mà tôi không thể làm thế được, thế là tôi cất giọng “Xin lỗi bác – nhưng chị ấy chắc phải biết nhiều công thức nấu món Ấn rồi chứ ạ?”

“Ai cơ cưng?” bà cụ quay lại nói.

“Con dâu bác ạ!” Tôi đã bắt đầu hồi hộp chuyện này. “Nếu chị ấy là người Ấn Độ thì chắc chị ấy biết nấu món Ấn chứ ạ?”

“Ồ” bà cụ nói, bà cụ trông rất bối rối “Thế thì theo cháu bác nên mua gì?”

Ôi Chúa ơi!

“Cháu không biết nữa.” tôi nói. “Hay là một cuốn sách... về cái gì khác chẳng hạn?”

“Ý kiến hay đấy” bà cụ hoan hỉ và tiến lại gần tôi. “Chỉ cho bác với nào, cưng”

“Vâng” tôi nói, nhìn xuống mấy cái giá sách một cách vô vọng. “Thế chị ấy quan tâm đến điều gì ạ? Chị ấy... có sở thích gì đặc biệt nào không ạ?”

“Nó thích không khí trong lành” bà cụ trầm ngâm. “Đi dạo ở vùng thôn quê”

“Tuyệt” tôi thở phào nhẹ nhõm. “Thế thì sao bác không ghé qua khu sách du lịch và chọn một quyển sách về đi dạo?”

Tôi chỉ cho bà cụ khu sách đó rồi vội vã quay lại tiếp tục việc copy của mình. Tôi đến khu bán băng đĩa, nơi lúc nào cũng vắng vẻ, và núp sau giá để những cuốn băng chương trình Teletubbies. Tôi nhìn quanh xem có ai không, rồi lại mở cuốn sách ra. Được rồi, trang 214, “Tôm hùm Biriani”... tôi tiếp tục chép, và khi tôi mới chép gần hết các gia vị thì một giọng nói nghiêm nghị vang lên sát cạnh tai tôi, “Xin lỗi cô”

Tôi hoảng quá, giật mạnh cái bút ra khỏi cuốn sổ, và khốn khổ thay, quệt một vệt dài màu xanh lên tấm ảnh món cơm basmati. Tôi vội lấy tay che vết mực và quay đi một cách hồn nhiên. Một người đàn ông mặc sơ mi trắng có đeo thẻ tên đang nhìn tôi không bằng lòng.

“Đây không phải là thư viện công cộng, cô biết đấy” ông ta nói.

“Tôi chỉ đang lựa sách thôi mà” tôi lắp liếm và nhanh tay đóng quyển sách lại nhưng ngón tay của người đàn ông từ đầu mọc ra dấn vào trang sách trước khi tôi kịp đóng. Ông ta từ từ mở cuốn sách ra và cả hai chúng tôi cùng nhìn chằm chằm vào vệt mực Biro xanh.

“Lựa sách là một chuyện” ông ta nói một cách nghiêm nghị “phá hoại cửa hàng lại là chuyện khác”

“Đấy chỉ là một tai nạn thôi!” tôi nói. “Anh đã làm tôi giật mình!”

“Hừm” ông ta nói, và lườm tôi. “Thực sự thì cô có ý định mua cuốn sách này không? Hay một cuốn sách nào khác?”

Im lặng một lúc - rồi, thật xấu hổ, tôi đáp “Không”

“Tôi hiểu rồi” ông ta nói, mím chặt môi “Được rồi, tôi e là chuyện này phải được trao đổi với bà quản lý. Hiển nhiên, giờ chúng tôi không thể bán cuốn sách này nữa, đó là tổn thất cho chúng tôi. Mời cô đi với tôi và thuật lại cho bà ấy một cách chính xác cô đã làm gì khi tai nạn xảy ra...”

Ông ta không đùa đấy chứ? Đáng lẽ ông ta phải tử tế nói rằng chẳng vấn đề gì đâu và rằng tôi có muốn một thẻ khách hàng trung thành không chứ. Tim tôi bắt đầu đập thành thịch hoảng loạn. Tôi phải làm gì bây giờ? Hiển nhiên, tôi không thể mua quyển sách, dưới chế độ tiết kiệm của tôi. Nhưng tôi cũng không hề muốn gặp bà quản lý chút nào.

“Lynn?” người đàn ông gọi cô gái ở quầy bán bút. “Cô làm ơn gọi bà Glenys cho tôi nhé!”

Ông ta không đùa chút nào. Ông ta trông rất hả hê với bản thân, như thể là vừa mới bắt quả tang được một tên trộm vặt. Họ có thể khởi tố tôi vì đã vẽ vào sách hay không? Có thể đó là tội cố ý phá hoại tài sản. Tôi sẽ có tiền án, tôi sẽ không bao giờ được sang Mỹ nữa.

“Thôi được rồi, tôi sẽ mua cuốn sách, được chưa?” tôi tức tưởi nói. “Tôi sẽ mua quyển sách chết tiệt này” Tôi giật quyển sách khỏi tay người đàn ông rồi chạy ra quầy tính tiền trước khi ông ta kịp nói gì.

Đứng cạnh tôi ở quầy tính tiền là bà cụ mặc áo khoác xanh lúc này, bà cụ hoan hỉ nói to, “Bác đã nghe lời cháu! Bác đã chọn cho cháu một cuốn sách về du lịch. Bác nghĩ nó sẽ rất thích!”

“Ồ hay quá!” tôi đáp, đưa cuốn sách để quét mã vạch.

“Tựa đề cuốn sách là đường tới Ấn Độ” bà cụ nói, giở quyển sách dày cộm màu xanh lên. “Cháu đã nghe lần nào chưa?”

“Ồ” tôi nói. “Dạ, rồi, nhưng mà...”

“£24,99 của chị” cô thu ngân cắt ngang.

Cái gì cơ? Tôi hoảng hốt nhìn cô ta. 25 bảng, chỉ ấy cái công thức? Tại sao tôi lại không vớ một quyển nào rẻ hơn nhỉ? Chết tiệt. Chết tiệt. Hết sức miễn cưỡng, tôi lấy thẻ tín dụng đưa cho cô ta. Đi mua sắm là một chuyện, bị ép mua thứ mình không muốn lại là chuyện khác. Ý tôi là tôi thậm chí có thể mua một bộ đồ lót xinh xắn với 25 bảng đó.

Đổi lại, tôi ngẫm nghĩ tên đường về, mình sẽ có thêm nhiều điểm thưởng mới trên thẻ hội viên. Giá trị tương đương với... 50 xu! Và bây giờ tôi có thể làm cả đồng cà ri ngon tuyệt và tiết kiệm lại được số tiền đã phí phạm đó. Thật ra, tôi sẽ coi cuốn sách này là một sự đầu tư.

Tôi không muốn ba hoa, nhưng trừ lần mua bán đó, tôi thực hiện khá tốt trong mấy ngày tiếp theo. Những thứ duy nhất tôi mua là một cái bình bằng crôm rất đẹp để mang cà phê đến cơ quan. (Cùng một ít hạt cà phê với một máy xay cà phê). Và một ít hoa và sâm panh cho sinh nhật của Suze.

Nhưng thật ra là tôi được phép làm điều đó, bởi vì như David E. Barton nói, bạn phải trân trọng bạn bè mình. Ông nói chia bánh với bạn bè là một trong những hành động giản dị xa xưa nhất, thiết yếu nhất của đời sống con người. “Đừng bao giờ ngừng tặng quà cho bạn mình.” Ông nói. “Chúng ta không cần phải đắt tiền – hãy sử dụng óc sáng tạo và cố gắng tự mình làm những món quà.”

Thế là tôi mua cho Suze nửa chai sâm panh thay vì cà phê – và thay vì mua bánh sừng bò đắt đỏ từ cửa hàng, tôi sẽ tự làm chúng với thứ bột nhào đặc biệt mà bạn có thể lấy từ những tuýp bột.

Tối đó, chúng tôi đi ra ngoài ăn đêm ở tiệm Terrazza với anh chị họ của Suze là Fenella và Tarquin – và thú thật, đó là bữa tối khá tốn kém. Nhưng không sao, bởi vì cái đó tính là chia bánh với bạn bè. (Trừ chuyện bánh mì ở Terrazza là bánh mì Ý cà chua phơi nắng giá £4,50 một ổ.)

Fenella và Tarquin đến lúc sáu giờ và vừa nhìn thấy họ là Suze đã reo lên thích thú. Tôi vẫn ở yên trong phòng và tiếp tục trang điểm, trì hoãn việc phải chạy ra ngoài để chào họ. Tôi không kết Fenella và Tarquin lắm. Thật sự thì, tôi nghĩ họ hơi bất bình thường. Mà trước hết là ở ngoại hình của họ bất bình thường. Họ đều rất gầy gò, nhưng lại to xương, và đều có hàm răng hơi hô. Fenella còn có chút để ý đến quần áo và trang điểm nên trông không quá tệ. Còn Tarquin thì, nói thẳng ra là trông như một con sóc. Hay là một con chồn. Hay là một sinh vật xương xấu bé tí nào đấy. Họ cũng làm những điều lạ lùng nữa. Họ đi dạo bằng xe đạp đôi, mặc áo len chui ống giống nhau được bà vú già đan cho, và nói thứ ngôn ngữ của gia đình mà chẳng ai có thể hiểu được. Ví dụ như họ gọi sandwich là “witchy”. Và đồ uống là “titchy” (trừ khi nó là nước, thứ được gọi là “Ho”). Chỉ từng đó thôi cũng đủ khiến tôi phát bực rồi.

Nhưng Suze lại mê tít họ. Cô ấy đã trải qua những mùa hè thời thơ ấu với họ ở Scotland nên cô ấy không hề thấy họ có chút khác thường nào. Điều tồi tệ nhất là cô ấy bắt đầu nói về witchy và titchy khi ngồi với họ.

Tuy nhiên, tôi chẳng thể làm gì được - bây giờ họ đã ở đây rồi. Tôi chuốt mascara xong, đứng dậy và soi gương. Tôi khá hài lòng với hình ảnh của mình. Tôi đang mặc một bộ quần áo đen giản dị - và, cuốn hồ sơ quanh cổ tôi là cái khăn lông lầy, lộn lắt, hiệu Denny and George. Chúa ơi, thật là đáng đồng tiền. Trông nó thật tuyệt vời.

Tôi lưỡng lự một chút, rồi đành mở cửa đi ra.

“Chào cậu, Bex!” Suze nói, ngược nhìn với ánh mắt long lanh. Cô ấy đang ngồi khoanh chân trên sàn hành lang bóc quà, còn Fenella và Tarquin đang đứng bên cạnh, ngắm nhìn. Họ không có cái áo chui đầu giống nhau hôm nay, ơn Chúa. Nhưng Fenella lại mặc một cái váy đỏ kỳ cục may bằng vải tuýt lông, còn Tarquin thì mặc một bộ vest trông như thể được may từ thời Thế Chiến I.

“Xin chào!” tôi nói rồi hôn từng người một cách lịch sự.

“Ôi, trời!” Suze hét lên, lòi ra một bức tranh có khung cổ mạ vàng. “Em không thể tin được! Em không thể tin được!” Cô ấy nhìn hết Tarquin đến Fenella với đôi mắt lấp lánh, và tôi liếc nhìn bức tranh qua vai của Suze. Thành thật mà nói, tôi chẳng thể thấy ấn tượng nổi. Nhìn thoáng qua, trông nó thật buồn thiu - màu xanh, màu nâu lem nhem bao phủ - và hơn thế nữa, chỉ là một con ngựa đang đứng yên trên cánh đồng. Ý tôi là lẽ ra nó phải đang nhảy qua hàng rào hay chồm lên hay đại loại thế chứ? Hoặc là nó đang phi nước kiệu trong Hyde Park, trên lưng là một quý cô mặc bộ váy dễ thương như trong Kiêu hãnh và Định kiến chứ.

“Chúc Mừng Ngày Tội Tệ!” Tarquin và Fenella nói đồng thanh (Đây lại là một chuyện nữa. Họ gọi sinh nhật là ngày tội tệ, kể từ khi... Ôi Chúa ơi. Thật quá nhạt nhẽo để giải thích.)

“Nó quả là lộn lắt,” tôi nhiệt tình nói. “Quả là rất đẹp!”

“Đẹp quá phải không?” Tarquin nói một cách tha thiết. “Hãy nhìn các sắc màu mà xem.”

“Ừm, rất dễ thương,” tôi nói, gật đầu.

“Và cả những nét vẽ nữa. Thật tinh tế. Bọn anh đã ngỡ ngàng khi nhìn thấy nó.”

“Quả là một bức tranh tuyệt đẹp,” tôi nói. “Khiến bạn chỉ muốn... phi nước kiệu xuống vùng quê thôn dã!”

Tôi đang nói điều gì về vấn đề này? Tại sao tôi không thể trung thực mà nói rằng tôi không thích nó?

“Em có hay cưỡi ngựa không?” Tarquin nói, nhìn tôi với một thoáng bất ngờ.

Tôi đã cưỡi ngựa một lần. Con ngựa của anh họ tôi. Tôi đã ngã lần đó và thề rằng sẽ không bao giờ trèo lên lưng ngựa nữa. Nhưng mà tôi không định sẽ thú nhận điều đó với Ngài Ngựa của Năm.

“Trước em cũng thường cưỡi,” tôi trả lời, khe khẽ mỉm cười khiêm tốn. “Nhưng không giỏi lắm.”

“Anh chắc là em sẽ lấy lại phong độ thôi,” Tarquin nói, nhìn tôi chằm chằm. “Thế em đã đi săn bao giờ chưa?”

Đi săn? Những con cáo nhỏ lông dày á? Anh ta có đùa không đấy?

“Này,” Suze nói, thích thú treo bức tranh lên tường. “Chúng ta làm một chút titchy trước khi đi đã chứ?”

“Tất nhiên rồi!” tôi nói, quay lưng lại với Tarquin. “Ý kiến hay đấy.”

“Ồ, phải” Fenella nói. “Em có sâm panh không?”

“Chắc là có đấy” Suze nói, và chạy vào bếp. Đúng lúc đó điện thoại reo, và tôi tới nghe.

“Xin chào”

“ Xin chào, làm ơn cho tôi nói chuyện với cô Rebecca Bloomwood?” Một giọng phụ nữ lạ cất lên.

“Vâng,” tôi đáp bằng quơ. Tôi đang lắng nghe tiếng mở và đóng tủ bếp và tự hỏi không biết chúng tôi còn ít sâm panh nào không trừ nửa chai chúng tôi đã uống trong bữa sáng... “Tôi nghe.”

“Chào cô Bloomwood, tôi là Erica Parnell ở ngân hàng Endwich,” đầu kia nói và tôi như tê liệt.

Tự thú của một tín đồ shopping - chương 06.2

Khốn thật. Ngân hàng gọi. Chúa ơi, họ đã gửi cho tôi lá thư đó đúng không và tôi chưa hề làm điều gì đáp lại.

Tôi phải nói gì bây giờ? Nhanh lên, tôi phải nói gì?

“Cô Bloomwood?” Erica Parnell nói.

Được rồi, tôi sẽ nói rằng tôi hoàn toàn nhận thức được là số tiền chi tiêu của tôi có hơi vượt quá giới hạn, và tôi sẽ có những biện pháp khắc phục trong vài ngày tới. Được rồi, nghe ổn đấy. “Biện pháp khắc phục” nghe rất xuôi tai. Được rồi - nói đi.

Tôi cương quyết tự nhủ không được hoảng hốt - những kẻ đó cũng là người - và hít một hơi thật sâu. Và rồi, bất chợt và không định trước, tay tôi đặt ống nghe xuống.

Tôi nhìn chăm chăm vào cái điện thoại yên lặng trong vài giây, gần như không thể tin được điều tôi vừa làm. Tôi làm thế để làm gì? Erica Parnell biết đó là tôi mà, đúng không? Cô ta sẽ gọi lại bất cứ lúc nào. Có thể bây giờ cô ta đang nhấn nút gọi lại cũng nên, và cô ta sẽ rất tức giận.

Tôi vội rút dây điện thoại ra và nhét nó dưới ghế sa lông. Bây giờ cô ta không thể gọi ình được nữa. Mình an toàn rồi.

“Ai gọi thế?” Suze hỏi trước khi bước vào phòng.

“Có ai đâu,” tôi đáp, cố nặn ra một nụ cười rạng rỡ. Tôi chỉ không muốn làm hỏng ngày sinh nhật của Suze với những vấn đề ngớ ngẩn của mình. “ Nhầm số thôi mà.. Nghe ngày, đừng uống ở đây. Ra ngoài uống đi!”

“Ừ,” Suze nói, “ được thôi!”

“Sẽ vui hơn nhiều,” tôi lắp bắp, cố gắng để cô không nhìn cái điện thoại. “Chúng ta sẽ đến những quán bar thật đẹp, uống cốc-tai, rồi đi đến tiệm Terrazza.”

Tôi nghĩ trước mắt tôi sẽ cài hiện số tắt cả các cuộc gọi. Hoặc trả lời điện thoại bằng giọng nước ngoài. Hoặc, thậm chí tốt hơn là đổi số. Biến khỏi danh bạ điện thoại.

“Có chuyện gì thế?” Fenella xuất hiện ở cửa và hỏi.

“Có gì đâu,” tôi nghe thấy mình nói. “Chúng ta sẽ ra ngoài kiếm titchy, rồi đi ăn tối.”

Ồi tôi không thể tin được. Tôi đang biến mình thành một trong số họ.

Khi đến tiệm Terrazza, tôi đã thấy bình tĩnh hơn nhiều. Đương nhiên, Erica Parnell sẽ nghĩ là chúng tôi bị mất liên lạc do lỗi đường truyền hay gì đó. Cô ta sẽ không bao giờ nghĩ là tôi đã cúp máy. Ý tôi là cả hai chúng tôi đều là những trí thức trưởng thành, đúng không? Những trí thức trưởng thành thì không làm những việc như thế.

Và nếu tôi gặp cô ta, cầu Chúa điều này không xảy ra, tôi sẽ tỏ ra rất bình tĩnh và nói rằng “Chuyện thật lạ phải không, lúc trước cô gọi cho tôi ấy mà?” Hay còn hơn thế nữa, tôi sẽ trách móc cô ấy đã dập máy. (Tất nhiên là theo kiểu nửa đùa nửa thật.)

Quán Terrezza đầy người, nhộn nhịp, khói thuốc lá và tiếng chuyện trò, và khi chúng tôi ngồi xuống với quyển menu màu bạc to đùng, tôi cảm thấy còn thư giãn hơn nữa. Tôi thích đi ăn ở ngoài. Và tôi cho là

mình xứng đáng có một bữa thực sự, sau mấy ngày chất bóp vừa rồi. Thật không dễ dàng chút nào để thực hiện được chế độ nghiêm ngặt đó, nhưng dù sao, tôi đã xoay sở được. Tôi vẫn thực hiện rất tốt! Thứ Bảy, tôi sẽ kiểm tra thói quen chi tiêu của mình, và tôi chắc chắn là nó phải giảm xuống ít nhất là 70% rồi.

“Ta uống gì bây giờ?” Suze nói. “Tarquin, anh chọn đi.”

“Ôi nhìn kia!” Fenella hét lên. “Eddie Lazenby kia! Chị phải ra chào mới được.” Cô ta chạy đến chỗ một người đàn ông hơi đầu mặc áo sặc sỡ cách chừng mười bàn. Làm thế nào mà cô ấy có thể nhận ra ông ta giữa đám đông, tôi chịu thôi.

“Suze!” một giọng khác thét lên, và chúng tôi cùng ngược lên. Một cô gái tóc vàng trong bộ cánh màu hồng phấn nhỏ xíu đang tiến về phía chúng tôi, hai tay dang rộng chuẩn bị ột cái ôm. “Cả Tarkie nữa!”

“Chào Tory,” Tarquin nói, đứng lên. “Thế Mungo đâu?”

“Anh ấy ngồi đằng kia!” Tory nói, “Cậu nhất định phải ra chào anh ấy mới được”

Sao Fenella và Tarquin lúc nào cũng ở vùng trung Perthshire, vậy mà vừa mới đến London, họ đã bị những người bạn lâu ngày không gặp vây lấy nhỉ?

“Eddie gửi lời chào,” Fenella thông báo sau lúc quay trở lại bàn. “Tory! Cậu thế nào? Mungo sao rồi?”

“Ồ, anh ấy rất ổn,” Tory nói. “Nhưng nghe này, cậu có nghe thấy gì chưa? Caspar vừa mới về!”

“Không thể nào!” mọi người đều hét lên, và tôi suýt nữa thì cũng làm như họ. Chẳng ai bận tâm giới thiệu tôi với Tory, nhưng kiểu nó phải thế. Bạn tham gia vào hội bằng cách thăm thấu. Một phút trước bạn là một người hoàn toàn xa lạ, phút sau bạn đã phát cuồng lên với cả hội, rồi tham gia “Các cậu có nghe về Venetia và Sebastian chưa?”

“Xem nào, chúng ta phải gọi đồ đã,” Suze nói. “Tory ơi, một cốc nữa bọn tớ sẽ ghé thăm bàn cậu nhé.”

“Được rồi, chào,” Tory nói rồi khệnh khạng đi mất.

“Suze!” lại một giọng khác thét lên, và một cô gái mặc váy đen xinh xắn chạy tới. “Cả Fenny nữa!”

“Milla!” cả hai gào lên. “Cậu thế nào? Benjy thế nào rồi?”

Ôi Chúa ơi, cái sự này không thể nào dừng lại được. Tôi cứ ngồi trơ trơ ra đó, nhìn chăm chăm vào cái menu, giả vờ đang rất chăm chú chọn món khai vị nhưng tôi cảm thấy mình như là một kẻ bị lãng quên không ai thèm đếm xỉa. Thật không công bằng. Tôi cũng muốn nhảy từ bàn này sang bàn khác gặp gỡ bạn bè. Tôi muốn tình cờ gặp lại những người bạn thời thơ ấu. (Mặc dầu nói thật là, người duy nhất tôi biết lâu đến thế là Tom, cậu bạn hàng xóm, và bây giờ cậu ta đang ở trong căn bếp gỗ sồi ngâm vôi ở Reigate.)

Nhưng để phòng khi, tôi hạ thấp tờ menu xuống, và nhìn quanh đầy hy vọng. Làm ơn, Chúa ơi, chỉ một lần này thôi, hãy để ai đó nhận ra con. Không cần là ai đó con thích, chẳng cần là ai đó con thân - chỉ cần một ai đó mà con có thể chạy ra hôn má chụt, chụt và hét lên, “Chúng ta nhất định phải đi ăn trưa!” Ai cũng được mà... Ai cũng được...

Và rồi thật bất ngờ, tôi nhận ra một khuôn mặt quen quen, chỉ ngồi cách có mấy bàn! Đó là Luke Brandon, ngồi chung bàn với một người đàn ông và một người đàn bà đứng tuổi ăn mặc rất sang trọng.

Thật ra hẳn không phải là một người bạn cũ - nhưng tôi biết hẳn mà, đúng không? Và tôi rất muốn nhảy từ bàn này sang bàn nọ như mọi người.

“Ôi Luke kia!” tôi reo lên (nhỏ tiếng để Luke không nghe thấy). “Tớ phải ra chào mới được!”

Khi mà mọi người vẫn còn đang ngỡ ngàng thì tôi đã chỉnh lại tóc, đứng dậy rồi bước vội, tràn đầy hạnh phúc bất ngờ. Tôi cũng có thể làm thế! Tôi đang nhảy từ bàn này sang bàn khác ở quán Terrezza. Tôi là một cô gái Thời thượng!

Tới khi chỉ còn cách bàn họ vài bước, tôi đi chậm dần và tự hỏi thực sự thì mình sẽ nói điều gì với hắn.

Được rồi.. Tôi sẽ phải lịch sự. Chào và - a, đúng rồi! Tôi có thể cảm ơn hắn lần nữa vì đã tử tế cho tôi vay hai mươi bảng.

Khốn thật. Tôi đã trả hần rồi, đúng thế không?

Rồi. Rồi mà. Tôi đã gửi cho hần một tấm thiệp xinh xắn có hình những bông hoa anh túc làm bằng giấy tái chế và một tấm séc rồi mà. Đúng rồi. Giờ thì đừng có hoảng, hãy bình tĩnh và Thời thượng.

“Xin chào!” tôi nói ngay khi đến tầm nghe của bàn hần, nhưng tiếng ồn ào xung quanh quá to, nên hần không nghe thấy tôi. Khỏi phải nghi ngờ, tất cả đám bạn của Fenella đều có giọng choe chõe.

Bạn chỉ cần có sáu mươi lăm decibel để được nghe thấy. “Xin chào!” tôi thử lại lần nữa, to hơn, nhưng vẫn không có đáp trả. Luke đang nói chuyện say sưa với người đàn ông đứng tuổi còn người đàn bà thì đang lắng nghe chăm chú. Không ai trong số họ buồn liếc mắt lên.

Thế này thì hơi xấu hổ thật. Tôi đang đứng đó, như trời trồng, hoàn toàn bị kẻ mà mình muốn chào phớt lảng. Dường như chưa một ai khác từng mắc vào rắc rối này. Tại sao anh ta không chồm dậy, hét lên “Mọi người đã nghe về Quỹ đầu tư Vùng đất mũi chưa?” Thật không công bằng. Tôi nên làm gì bây giờ? Tôi có nên chuẩn đi không? Tôi có nên vờ như đang đi về phía toa lét nữ không?

Một người bồi bàn đang bưng khay xô vào tôi, và tôi bị đẩy về phía trước, phía bàn của Luke - và đúng lúc đó, hần ngước lên. Hần nhìn tôi chằm chằm ngây ngô như thể chẳng biết tôi là ai, và tôi thấy dạ dày mình khẽ quặn lên hốt hoảng. Nhưng giờ thì tôi phải tiến lên thôi.

“Xin chào, Luke!” Tôi hào hứng nói. “Tôi chỉ nghĩ là nên... ra chào một tiếng.”

“Chà, xin chào,” cuối cùng hần cũng đáp lại. “Bố, mẹ, đây là Rebecca Bloomwood. Rebecca, đây là bố mẹ tôi.”

Ôi, Chúa ơi. Tôi vừa làm gì thế này? Tôi đã nhảy vào một cuộc sum họp gia đình đầm ấm sao. Ra khỏi đây, nhanh lên.

“Cháu chào hai bác,” tôi nói, cố nặn ra một nụ cười yếu ớt.” Dạ, cháu không muốn làm phiền mọi người..”

“Cháu quen Luke thế nào nhỉ?” bà Brandon hỏi.

“Rebecca là một phóng viên tài chính hàng đầu ạ,” Luke nói, nhấp một chút rượu. Có thực là hần nghĩ thế không? Trời ơi, tôi phải kể chuyện này với Clare Edwards.(Và Philip, cả ông ta nữa.)

Tôi mỉm cười tự tin với ông Brandon, cảm giác như thể kẻ tung người hứng. Tôi là một phóng viên tài chính hàng đầu, tán gẫu với một doanh nhân hàng đầu trong một tiệm ăn hàng đầu ở London. Không tuyệt lắm sao?

“Phóng viên tài chính ư?” Ông Brandon lăm lăm và trề cặp kính lão xuống để nhìn cho rõ tôi hơn. “Thế cháu đánh giá thế nào về tuyên bố mới của ngài thủ tướng?”

Tôi sẽ không bao giờ bắt chuyện trong quán ăn nữa. Không bao giờ.

“Dạ,” tôi lấy lại bình tĩnh, tự nghĩ giá mà tôi có thể giả vờ như vừa nhìn thấy một người bạn cũ nơi cuối phòng.

“Bố, con chắc là Rebecca không muốn nói chuyện công việc đâu,” Luke nói, môi hơi mím lại.

“Đúng đấy!” bà Brandon nói, mỉm cười với tôi. “Cái khăn đẹp quá, Rebecca. Có phải của hiệu Denny and George không cháu?”

“Dạ, vâng ạ!” tôi nói, thở phào nhẹ nhõm. “Cháu đã gặp may, cháu mua nó trong đợt giảm giá tuần trước!”

Từ khóe mắt, tôi có thể nhận thấy Luke đang nhìn tôi chằm chằm với một thái độ rất lạ. Tại sao nhỉ? Tại sao anh ta trông như là...

Ôi khỉ thật. Làm sao mà tôi ngu thế nhỉ?

“Cháu mua...cho bác cháu”, tôi tiếp tục, cố gắng nghĩ nhanh nhất có thể. “Cháu mua tặng cho bác cháu. Nhưng mà bác ấy đã... qua đời rồi ạ.”

Mọi người đều im lặng choáng váng còn tôi thì cúi gằm mặt. Tôi không thể tin được điều tôi vừa nói.

“Ôi trời,” ông Brandon thốt lên.

“Bác Ermintrude mất rồi?” Luke hỏi bằng một giọng rất lạ.

“Vâng” tôi đáp, cổ ép mình ngược lên. “Điều đó thật rất tệ”

“Khủng khiếp quá!” bà Brandon nói đầy thương cảm.

“Bác ấy đã nằm viện đúng không?” Luke nói, tự rót cho hẳn một cốc nước. “Có chuyện gì xảy ra với bác ấy thế?”

Trong một khoảnh khắc, tôi im lặng.

“Là do... chân của bác ấy,” tôi nghe mình nói thế.

“Chân bà ấy?” bà Brandon nhìn tôi đầy băn khoăn. “Chân bà ấy bị làm sao?”

“Nó.. sưng vù lên và bị nhiễm trùng,” tôi nói sau một hồi im lặng. “Và họ phải cưa nó đi nhưng rồi bác ấy đã không qua khỏi.”

“Chúa ơi,” ông Brandon nói, lắc đầu. “Bọn bác sĩ khôn kiếp.” Ông bất chợt đưa mắt nhìn tôi một cách dữ dằn. “Bà ấy đến bệnh viện tư à?”

“Dạ... cháu không chắc lắm,” tôi nói, bắt đầu lùi lại. Tại sao tôi lại không nói là bác ấy đã đưa cho tôi cái khăn diện rồ này? “Dù sao cũng rất vui khi được gặp anh, Luke. Tôi phải đi đây, chắc các bạn tôi đang chờ.”

Tôi vội vã vẫy chào, không dám nhìn thẳng vào mắt Luke rồi nhanh chóng quay lại chỗ Suze, chân tôi bủn rủn và những ngón tay tôi vụng vọ hai bên. Chúa ơi, một thất bại ê chề.

Tôi đã lấy lại bình tĩnh ngay khi đồ ăn tới. Đồ ăn! Tôi đã gọi món sò nướng và lúc ăn miếng đầu tiên, tôi suýt khóc. Sau quá nhiều ngày ăn uống khổ sở, đói phở, thì đây quả thực như ở thiên đường. Tôi thấy vui, phát khóc - như là một tù nhân khi mãn hạn, như một đứa trẻ sau chiến tranh. Sau món sò, tôi dùng bát tết besarnaise với khoai tây chiên - và khi tất cả mọi người đều nói không, cảm ơn với món tráng miệng thì tôi gọi một cái kem socola. Vì ai mà biết đến bao giờ tôi mới lại đi ăn tiệm như thế này? Mấy tháng tới sẽ tiếp tục là bánh sandwich pho mát và cà phê tự làm đựng trong bình, chẳng có gì khác ngoài sự đơn điệu đó.

Khi tôi đang đợi món kem socola của mình, Suze và Fenella quyết định họ phải đến nói chuyện với Benjy, ở phía bên kia của quán. Thế là họ đứng lên, cùng châm thuốc lá như thường lệ, rồi đi mất. Còn Tarquin thì ở lại cùng tôi. Anh ta có vẻ không thích gặp gỡ chuyện trò như hai người kia. Thực ra cả buổi tối anh ta khá ít lời. Tôi cũng để ý thấy là anh ta uống nhiều hơn tất cả bọn tôi. Tôi nghĩ là anh ta có thể gục xuống bàn bất cứ lúc nào.

Chúng tôi im lặng một lúc. Thật lòng mà nói tôi nghĩ Tarquin khá khác thường. Tôi không biết nên nói chuyện gì với anh ta. Rồi bỗng nhiên anh ta nói “Em có thích Wagner không?”

“Ồ có chứ,” tôi trả lời ngay. Tôi không chắc đã nghe thấy cái tên Wagner lần nào chưa, nhưng mà tôi không muốn tỏ ra thiếu hiểu biết văn hóa. Với lại tôi cũng đã từng đi xem Opera, mặc dù tôi nghĩ đấy là Mozart.

“Bản ‘Liebestod’ trong vở Tristan” anh ta nói, lúc lắc đầu. “Liebestod.”

“Ừm,” tôi nói, và gật đầu với hy vọng đó là một hành động sáng suốt. Tôi rót ỉnh một chút rượu và rồi cũng rót đầy cốc anh ta, và nhìn quanh xem Suze đâu. Cô biến mất, bỏ mặc tôi với gã anh họ say xỉn.

“Dah-dah-dah-dah, daaaaah dah dah...”

Ôi Chúa ơi, giờ thì anh ta bắt đầu hát. Không to nhưng đầy sôi nổi. Rồi anh ta nhìn chằm chằm vào mắt tôi như thể chờ đợi tôi cùng hát.

“Dah-dah-dah-dah...”

Bây giờ thì anh ta đã nhắm mắt lại và bắt đầu đung đưa. Thật xấu hổ quá đi mất.

“Da diddle-idy da-a-da-a daaah da...”

“Hay lắm, tôi nhiệt tình nói. “Anh không thể bắt nhịp được Wagner, đúng không?”

“Tristan,” anh ta nói. “Un Isolde.” Anh ta mở mắt ra. “Em sẽ là một Isolde tuyệt đẹp.”

Tôi sẽ là một cái gì? Trong khi tôi vẫn đang nhìn anh ta, anh ta đã bắt đầu nâng hai tay tôi lên môi và bắt đầu hôn chúng. Trong một khoảnh khắc, tôi sốc đến nỗi không thể cử động được.

“Tarquin,” tôi nói dứt khoát hết mức, cố gắng giật tay lại. “Tarquin, làm ơn...” Tôi nhìn lên, cố gắng tìm Suze khắp nơi - và, khi tôi làm thế, tôi thấy ánh mắt Luke Brandon, đang rời khỏi nhà hàng. Anh ta hơi nhú mày, giơ tay lên chào tạm biệt, rồi biến mất sau cánh cửa.

“Da em thơm như hoa hồng vậy,” Tarquin rên rỉ vào tay tôi.

“Thôi, im đi!” tôi gắt lên, và giật mạnh tay ra khỏi tay anh ta, mạnh đến nỗi răng của anh ta hằn một vết dài trên da tôi. “Để tôi yên!”

Tôi sẽ tát anh ta nhưng mà anh ta có thể sẽ coi nó như là một sự khuyến khích.

Ngay lúc đó, Suze và Fenella quay lại bàn với đồng tin tức về Binky và Minky - còn Tarquin trở nên im lặng như trước. Và cả tối đó, ngay cả lúc chúng tôi giải tán, anh ta không còn nhìn tôi. Ồn Chúa. Chắc chắn anh ta đã hiểu.

7. Chương 7

VẬY MÀ CÓ VÊ NHƯ anh ta vẫn không hiểu, vì hôm thứ bảy tôi nhận được một tấm thiệp có hình một cô gái bên lên vẽ theo lối tiền Raphael. Trong tấm thiệp, Tarquin viết:

Ngàn lần xin lỗi về cách cư xử vụng về của tôi. Tôi hi vọng có thể chuộc lỗi với em. Một cặp vé đến Bayreuth – hoặc nếu không, ăn tối nhé?

Tarquin.

Ăn tối với Tarquin. Bạn có tưởng tượng nổi không? Mà thật ra anh ta định làm gì kia chứ? Tôi chưa bao giờ nghe đến Bayreuth. Nó là một buổi trình diễn mới hay cái gì nhỉ? Hay ý anh ta là Beirut? Nhưng vì Chúa, sao chúng tôi lại đến Beirut cơ chứ?

Nhưng dù sao thì tôi cũng có nhiều thứ quan trọng hơn phải quan tâm ngày hôm nay. Đây là ngày thứ sáu Cất Giảm Chi Tiêu – và quan trọng, đây là ngày cuối tuần đầu tiên. David E. Barton nói đây thường là thời điểm mà chế độ tằn tiện bị phá vỡ. Bởi vì ngày nghỉ thoát khỏi nhịp sống công việc thường ngày nên tạo ra một sự đứt quãng và nó thường lê thê trống rỗng, hấp hối được lấp đầy bởi việc mua sắm thoải mái quen thuộc.

Nhưng tôi thừa quyết tâm vượt qua. Tôi sẽ tuyệt đối kiểm soát ngày của mình – và sẽ không đến gần một cửa hàng nào hết. Sáng nay tôi sẽ tới thăm bảo tàng và đến tối nay, tôi sẽ tự nấu một bữa cà ri cho tôi và Suze. Và tôi thực sự rất háo hức với việc này.

Và tổng chi phí hôm nay sẽ bao gồm:

Đi đến bảo tàng: Miễn phí (vì tôi có vé tháng)

Vào bảo tàng: Miễn phí

Cà ri: £2,50 (David E. Barton nói là bạn có thể làm một bữa cà ri tuyệt vời cho bốn người với giá không quá £5,00 – mà chúng tôi chỉ có hai người.)

Tổng cộng chi tiêu trong ngày: £2,50

Vậy là tốt hơn rồi. Thêm nữa tôi được mở mang kiến thức thay vì những thứ vật chất phù phiếm. Tôi chọn bảo tàng Victoria & Albert vì chưa đến đó bao giờ. Thực ra tôi thậm chí chẳng biết bên trong nó có gì. Tượng Nữ hoàng Victoria và Hoàng tử Albert chẳng hay đại loại thế?

Nhưng dù có gì trong đó đi nữa thì nó cũng sẽ rất thú vị và lôi cuốn, tôi bảo đảm thế. Vì trên hết thấy, hoàn toàn miễn phí!

Khi tàu ra khỏi ga điện ngầm Nam Kensington, dưới ánh mặt trời rực rỡ, tôi rảo bước trên đường, tự cảm thấy hài lòng với chính mình. Bình thường tôi sẽ phí phạm buổi sáng thứ bảy của mình để xem chương trình Live and Kicking và chuẩn bị mua sắm. Nhưng nhìn mà xem này! Tôi bỗng nhiên thấy mình trưởng thành và mẫu mực như nhân vật nào đó trong phim của Woody Allen. Tôi chỉ cần thêm chiếc khăn len dài với đôi kính mát là sẽ giống Diane Keaton.

Và vào ngày thứ hai, khi mọi người hỏi tôi ngày cuối tuần như thế nào, tôi sẽ nói “Thực ra tôi đã đến bảo tàng V&A”,. Không tôi sẽ nói là “Tôi đã tạt qua một buổi triển lãm.” Nghe có vẻ sành điệu hơn đấy. (Mà sao mọi người hay nói họ “tạt qua” một buổi triển lãm nhỉ? Đâu có phải các bức họa có thể ầm ầm chạy ra như lũ bò tót ở Pamplona). Sau đó họ sẽ nói, “Thật sao? Tôi không biết là cậu cũng quan tâm đến nghệ thuật đấy, Rebecca.” Và tôi sẽ nói, “Ồ, có chứ. Tôi dành hầu hết thời gian rảnh để đến các bảo tàng mà.” Rồi họ sẽ có ấn tượng về tôi rồi tiếp...

Mãi nghĩ tôi đã đi bằng qua cửa ra vào. Thật là ngớ ngẩn. Quá bận nghĩ về một cuộc đối thoại giữa mình và... tôi chợt nhận thấy thực ra người mà tôi đứng lên trong hoạt cảnh ngắn ngủi vừa rồi lại là Luke Brandon. Kỳ cục thật. Sao lại thế cơ chứ? Vì tôi đã chào hân ở quán ăn thôi, tôi cố nghĩ. Thôi nào. Tập trung. Bảo tàng.

Tôi nhanh chân trở lại và hồ hững tiến vào tiền sảnh, cố tỏ ra là mình đã đến đây nhiều lần. Chẳng giống như đám du khách người Nhật đang túm tụm xung quanh anh hướng dẫn viên. Ha! Tôi thầm nghĩ đầy tự hào, mình không phải du khách. Đây là di sản của mình. Văn hóa của mình. Tôi lơ đãng lấy một tấm bản đồ như thể tôi chẳng thực sự cần nó, nhìn vào danh sách các bài giới thiệu về các hiện vật như Đồ Gốm Dưới Triều Nguyên Và Đầu Triều Minh. Sau đó, rất tự nhiên, tôi bắt đầu dạo qua phòng trưng bày đầu tiên.

“Xin lỗi chị,” một người phụ nữ đang đứng ở bàn gọi tôi. “Chị đã trả tiền vé vào cửa chưa?”

Tôi đã cái gì cơ? Không ai phải trả tiền để vào nhà bảo tàng mà! Ồ, tất nhiên – cô ta chỉ đang đùa với tôi thôi. Tôi mỉm cười thân thiện và tiếp tục đi.

“Xin lỗi chị,” Cô ta nói, bằng giọng sắc lạnh hơn và một gã đàn ông trong bộ đồng phục bảo vệ đột nhiên xuất hiện. “Chị đã trả phí vào cửa chưa?”

“Bảo tàng miễn phí cơ mà!” Tôi thốt lên kinh ngạc.

“Tôi e là không,” cô ta nói, và chỉ vào một tấm biển đằng sau tôi. Tôi quay trở lại và bật ngửa ra vì bất ngờ.

Vé vào cửa £5,00

Tôi suýt ngất vì choáng váng. Chuyện gì đã xảy ra với thế gian này vậy? Họ đang tính phí vào thăm một bảo tàng. Thật là quá đáng. Mọi người đều biết là bảo tàng luôn miễn phí mà. Nếu bạn tính phí vào bảo tàng thì còn ai thèm đến nữa! Rồi di sản văn hóa của chúng ta sẽ không thể được biết rộng rãi chỉ vì cái rào cản tài chính khủng khiếp. Cả đất nước rồi sẽ bị thụt lùi rất xa và xã hội văn minh sẽ phải đối mặt khẩn cấp với nguy cơ sụp đổ. Đó là điều ông muốn phải không, Tony Blair?

Hơn nữa, tôi không có £5. Tôi cố ý không mang tiền theo, trừ £2,50 để mua nguyên liệu làm cà ri. Ôi Chúa ơi, thật là phiền phức. Ý tôi là, tôi đã ở đây, sẵn sàng tìm hiểu văn hóa. Tôi muốn vào trong và ngắm nghía... Ừm, thì bất cứ cái gì trong đó – nhưng mà không thể!

Giờ thì đám du khách người Nhật đang nhìn tôi chằm chằm như thể tôi có tội gì vậy. Biến đi! Tôi cúi kính nghĩ. Đi mà ngắm mấy cái thứ nghệ thuật ấy đi.

“Chúng tôi có thể thanh toán bằng thẻ tín dụng,” người phụ nữ nói. “VISA, Switch, American, Express.”

“À.” Tôi nói. “Vâng... được thôi.”

“Vé năm là £15,” cô ta nói khi tôi đang tìm ví, “nhưng với nó cô có thể vào cửa không giới hạn lần vào trong một năm.”

Không giới hạn lần vào trong một năm! Nào, đợi một lát! David E. Barton nói rằng điều mà bạn phải tính toán khi mua bất kỳ cái gì là ước lượng “giá mỗi lần sử dụng”, tức là giá mà bạn chia cho số lần bạn dùng nó.

Thử giả sử là từ giờ trở đi, tôi sẽ đến V&A mỗi tháng một lần. (Tòinghĩ đó là sự thật). Nếu tôi mua vé năm, có nghĩ là chỉ... £1,25 mỗi lần đến.

Ồi, một món hời đấy chứ, phải không? Khi cân nhắc lại bạn sẽ thấy nó thực sự là một vụ đầu tư rất tốt.

“Được, tôi sẽ mua vé năm.” Tôi nói và chìa thẻ VISARA. A ha! Văn hóa ời, ta đến đây.

Tôi bắt đầu với việc nhìn tấm bản đồ nhỏ và lướt qua mỗi tác phẩm trưng bày, tỉ mỉ đọc những tấm biển chú thích nhỏ.

Chén thánh làm từ bạc, Hà Lan, thế kỷ 16

Bức bích họa Chúa Ba Ngôi, Ý, giữa thế kỷ 15

Bát đất nung màu xanh và trắng, đầu thế kỷ 17

Chiếc bát đó quả là rất đẹp, tôi bỗng dưng cảm thấy thích thú và tự hỏi, không biết nó trị giá bao nhiêu. Trông nó có vẻ đắt tiền... Tôi nhìn quanh xem có tấm bảng đề giá nào không nhưng chợt nhớ ra mình đang ở đâu. Tất nhiên, sẽ chẳng có giá trị gì ở đây hết.

Thật là thiếu sót, tôi nghĩ. Bởi lẽ giá cả sẽ khiến nó thêm thú vị, phải không nào? Bạn dạo quanh, nhìn ngắm mọi thứ, sau một hồi sẽ cảm thấy khá tẻ nhạt. Ngược lại, nếu họ đặt thêm bảng giá tiền vào, bạn sẽ cảm thấy hứng thú lâu hơn. Thật ra, tôi nghĩ tất cả các bảo tàng đều nên đề giá cho các vật trưng bày của họ. Bạn ngắm nhìn một chiếc ly bạc hay một bức tượng cẩm thạch hay bức họa Mona Lisa hay cái gì đi chăng nữa, và ngưỡng mộ vẻ đẹp hay giá trị lịch sử của chúng, vân vân – rồi sau đó bạn tìm bảng giá thực và thoáng thốt “Ồi, xem trị giá của nó này!” Và mọi thứ sẽ trở nên thú vị hơn.

Tôi sẽ viết cho V&A và đề nghị họ chuyện này. Dù sao, tôi là người có vé năm cơ mà. Họ cũng nên nghe ý kiến của tôi chứ.

Giờ thì tôi chuyển sang kệ ly bên cạnh.

Ly chạm khắc, Anh, giữa thế kỷ 15.

Chúa ời, tôi muốn uống một tách cà phê chết đi được! Tôi đã ở đây bao lâu rồi nhỉ! Hẳn là phải...

Ồi, mới mười lăm phút.

Khi bước vào phòng trưng bày lịch sử ngành thời trang, tôi bỗng trở nên nghiêm nghị và thông thái lạ thường. Thực sự thì tôi đã dành nhiều thời gian cho nơi này hơn bất cứ chỗ nào khác. Nhưng rồi những bộ váy áo, những đôi giày cũng hết và nhường chỗ cho những bức tượng cùng những thứ lặt vặt khó hiểu trên kệ. Tôi liên tục nhìn đồng hồ còn đôi chân thì đau nhức... và cuối cùng, tôi sà vào một chiếc ghế sofa.

Đừng hiểu lầm tôi. Tôi thích các bảo tàng. Tôi thực sự thích. Và tôi rất quan tâm đến nghệ thuật của Hàn Quốc. Chỉ là sàn nhà quá cứng mà tôi thì lại đi boots hơi chặt. Với lại tôi phải cởi áo khoác vì trời nóng, nhưng giờ cái áo cứ liên tục trơn tuột khỏi cánh tay tôi. Và thật là kỳ cục, nhưng tôi cứ nghĩ mình có nghe thấy tiếng của một ngân kéo đựng tiền. Có lẽ chỉ là tôi tưởng tượng thôi.

Tôi đang ngồi vắn vơ, tự hỏi xem mình còn đủ sức đứng lên nữa không, thì đám khách Nhật bước vào gian trưng bày này, tôi buộc phải đứng lên, vờ như đang chăm chú ngắm nghía một cái gì đó. Tôi lơ đãng nhìn một tấm thảm, rồi sải bước xuống hành lang nơi bày những viên ngói cổ Ấn Độ. Tôi đang nghĩ đến việc là bọn tôi nên lấy mấy viên ngói nung ấy và trang trí lại phòng tắm thì thoáng thấy một cái gì đó qua tấm lưới kim loại và rồi tôi lạng người sững sờ.

Tôi đang mơ ư? Hay đó là ảo ảnh? Tôi có thể thấy một chiếc máy tính tiền, một hàng người xếp dài, một chiếc tủ trưng bày cùng các bảng giá...

Ồi Chúa ời, tôi không nhầm đâu! Đó là một cửa hàng! Có một cửa hàng ngay trước mặt tôi!

Chân tôi như đang nhún nhảy, năng lượng tràn trề trở lại. Theo tiếng bíp bíp của chiếc máy tính tiền, tôi nhanh chóng đến lối vào cửa hàng và dừng lại trước ngưỡng cửa. Tôi tự nhủ với mình là đừng quá hi vọng để khỏi phải thất vọng nếu đó chỉ là tiếng đánh dấu sách và khăn ăn.

Nhưng không. Tuyệt vời kinh khủng! Sao tôi lại không biết nơi này sớm hơn nhỉ? Có vô số đồ trang sức đẹp và hàng đồng sách nghệ thuật tuyệt hay, thêm nữa là những món đồ gốm, những tấm thiệp xinh xắn và...

Ồi. Tôi đâu có ý định mua bất cứ thứ gì trong ngày hôm nay kia chứ! Khỉ thật!

Thật là tồi tệ. Khám phá ra một cửa hàng mới và rồi chẳng mua cái gì trong đó là nghĩa làm sao? Thật quá bất công. Mọi người đều đang mua đồ, họ đều đang vui vẻ. Tôi chán nản lướt lơ quanh một kệ trưng bày cácóc, nhìn một người đàn bà Úc đang mua một đồng sách về điêu khắc. Bà ấy đang trò chuyện với người bán hàng và tôi tình cờ nghe thấy hai người nhắc gì đó về Giáng sinh. Và rồi tôi nảy ra một ý tưởng tuyệt vời.

Mua đồ cho Giáng sinh! Tôi có thể mua toàn bộ đồ Giáng sinh ở đây. Tôi biết tháng ba có vẻ hơi sớm, nhưng sao lại không kia chứ? Và khi dịp giáng sinh đến, tôi không phải chen chúc trong một đám đông mua sắm khủng khiếp. Không thể tin nổi, sao mình không nghĩ ra việc này từ trước nhỉ? Và là như thế thì không hề vi phạm nguyên tắc vì khi nào đó tôi sẽ phải mua quà giáng sinh mà. Tất cả điều tôi sẽ làm bây giờ tiến hành việc mua sắm. Đúng là quá thông minh.

Và sau một giờ đồng hồ, tôi quay ra hồ hởi với hai túi sách. Tôi đã mua một quyển album có bìa là ảnh của William Morris, một bộ hộp hình bằng gỗ kiểu cổ, một cuốn sách ảnh thời trang và một bình trà bằng gốm độc đáo. Chúa ơi, tôi mê việc mua sắm giáng sinh. Tôi chưa biết sẽ tặng gì cho ai – nhưng quan trọng là, những món đồ độc đáo, phi thời có thể làm đẹp bất cứ ngôi nhà nào. (Ít ra là chiếc bình trà bằng gốm vì điều đó được ghi trên mẫu tờ rơi bé xíu.) Vì vậy, tôi cho là đã hành động thực sự đúng.

Như vậy buổi sáng nay đã thành công mỹ mãn. Khi rời khỏi bảo tàng, tôi cảm thấy phấn chấn, bay bổng lạ thường. Điều đó chỉ ra tầm ảnh hưởng của một buổi sáng hoàn toàn dành cho văn hóa với tâm hồn. Từ giờ, tôi quyết định sẽ dành mỗi sáng thứ bảy ở một bảo tàng.

Khi tôi về nhà, trên tấm thảm chùi chân ngoài cửa có một bưu kiện cùng với một phong bì vuông có đề địa chỉ người nhận là tôi bằng nét chữ tôi chưa từng thấy. Tôi kéo đóng túi vào phòng rồi xé bì thư ngay – và khựng lại. Đó là một tấm thiệp của Luke Brandon. Làm sao hắn có được địa chỉ nhà mình nhỉ? Tấm thiệp viết:

Gửi Rebecca, thật vui vì tình cờ gặp cô tối hôm trước, tôi thực sự hi vọng cô đã có một buổi tối thú vị. Giờ tôi mới nhận ra là tôi chưa cảm ơn cô về khoản tiền cô gửi trả tôi. Vô cùng cảm kích.

Chúc cô mọi điều tốt đẹp – và, dĩ nhiên. Xin bày tỏ niềm cảm thương sâu sắc nhất về sự mất mát bác Ermintrude. (Nếu được xem là một sự an ủi thì, tôi không thể tưởng tượng chiếc khăn đó có thể hợp với ai hơn cô.)

Luke.

Tôi lặng lẽ nhìn chăm chăm vào bức thư một lúc. Tôi khá ngạc nhiên. Trời, tôi nghĩ một cách cảnh giác. Hắn thật tử tế khi đã viết thiệp, phải không? Một tấm thiệp viết tay đẹp đẽ dường này, chỉ để cảm ơn cho tấm thiệp của tôi. Ý tôi là hắn không chỉ vì lịch sự thôi chứ? Bạn không nhất thiết phải gửi thiệp cảm ơn ột người chỉ vì họ trả lại hai mươi bảng đã vay.

Hay là bạn cũng thế? Có thể, ngày nay, mọi người làm như vậy. Mọi người gửi thiệp vì mọi lý do. Tôi chẳng biết tí gì về cái phải làm và cái không nên làm cả. (Tôi biết tôi nên đọc cuốn sách về nghi thức xã giao mà tôi có.) Tấm thiệp này phải chăng chỉ là một lời cảm ơn lịch sự? Hay nó còn là một cái gì đó khác? Và nếu là như vậy... thì... đó là gì?

Hắn đang chế giễu tôi sao?

Ồi Chúa ơi, chắc thế rồi. Hắn biết là bác Ermintrude không có thật. Hắn chỉ giễu cợt để làm tôi xấu hổ thôi.

Nhưng mà... hắn mất công mua thiệp, viết thiệp, rồi gửi nó chỉ để làm tôi bẽ mặt thôi sao?

Ồi, tôi không biết nữa. Ai quan tâm kia chứ? Dù sao tôi thậm chí còn chẳng thích hắn.

Mở mang kiến thức trong cả buổi sáng, tôi xứng đáng tự thưởng một chút trong buổi chiều, thế là tôi mua một tờ Vogue và một túi Minstrels rồi nằm thụt lên sofa. Chúa ơi, tôi đã bỏ qua những điều thú vị này sao.

Tôi chưa đọc một tạp chí nào trong... hẳn là một tuần rồi, trừ bản phô tô từ Cosmo của Suze ngày hôm qua. Và tôi không nhớ nổi lần cuối cùng tôi thưởng thức vị socola.

Tôi không thể dành quá nhiều thời gian hưởng thụ được, bởi vì tôi còn phải ra ngoài mua đồ ăn cà ri tự nấu của chúng tôi. Vì vậy, sau khi đọc lá số tử vi của tôi, tôi gấp cuốn tạp chí lại, rồi lấy quyển sách dạy món Ấn ra. Tôi thực sự rất háo hức. Tôi chưa bao giờ làm cà ri cả.

Tôi không muốn làm cà ri tôm hùm nữa vì hóa ra tôm hùm rất đắt. Tôi sẽ thay thế bằng món gà nắm Balti. Món đó có vẻ rẻ và dễ làm hơn. Và giờ thì tôi chỉ cần viết danh sách những thứ cần mua.

Khi viết xong, tôi hơi ngạc nhiên. Từ danh sách dài hơn tôi nghĩ. Tôi không biết rằng cần phải có nhiều gia vị đến thế để làm món cà ri. Tôi vừa đảo qua bếp, và thấy chúng tôi không có chảo Balti, hay máy nghiền gia vị, hay máy trộn tạo hương. Hay thậm chí một chiếc thìa gỗ hay bất cứ cái cần nào dùng được.

Nhưng không sao. Việc tôi phải làm là mau mau đến cửa hàng Peter Jones và mua tất cả những đồ bếp mà chúng tôi cần, sau đó tôi sẽ mua nguyên liệu để nấu nướng. Điều cần phải nhớ là tôi chỉ phải mua tất cả những thứ đó một lần – và từ giờ thì chúng tôi đã có đầy đủ đồ dùng để làm những món cà ri ngon lành vào mỗi tối. Và đơn giản tôi chỉ phải nghĩ đó là một vụ đầu tư.

Tối hôm đó, vừa lúc Suze trở về từ chợ Camden, tôi đeo chiếc tạp dề màu sọc, nghiền mấy thứ gia vị bằng chiếc máy xay mới mua.

“Phù!” cô nói khi bước vào bếp. “Mùi gì ghê vậy!”

“Hương gia vị đấy,” tôi nói hơi cúi kính rồi tợp một thum rượu. Tự thú của một tín đồ shopping - chương 07.2

Nói thật là vụ này khó hơn tôi tưởng. Tôi đang nấu một món gọi là hỗn hợp gia vị Balti, thứ gia vị mà có thể để trong lọ và dùng trong nhiều tháng, nhưng hình như tất cả các gia vị đều biến vào cái máy xay rồi không buồn trở ra nữa. Chúng đi đâu rồi nhỉ?

“Tớ đang đói ngấu lên đây này,” Suze nói và tự rót ỉnh một ly rượu vang. “Sắp xong chưa?”

“Tớ cũng không biết,” tôi nói, sầm soi cái máy xay. “Chỉ cần tớ lấy được đồng bột chết tiệt này ra khỏi...”

“Ôi chà,” cô nói. “Có lẽ tớ làm vài miếng bánh mì nướng đã.”

Cô bỏ hai miếng bánh mì vào lò nướng rồi bắt đầu lần lượt nhấc tất cả túi, lọ gia vị của tôi lên xem xét.

“Gia vị tổng hợp là cái gì?” cô nói, tò mò cần một lọ lên. “Có phải là tất cả các loại gia vị trộn lẫn vào nhau không?”

“Tớ không biết,” tôi nói, đập đập cái máy xay trên bàn. Một tí bụi bột bắn ra và tôi nhìn chúng một cách bực tức. Chuyện gì xảy ra với một hũ đầy mà tôi có thể dùng trong cả tháng thế này? Giờ tôi lại phải rang thêm, khổn thật.

“Sao cậu không dùng luôn loại này rồi bỏ tất mấy thứ kia đi?”

“Không!” tôi nói. “Tớ sẽ làm một loại hỗn hợp Balti thơm ngon đặc biệt.”

“Được thôi.” Suze nói, nhún vai. “Cậu là chuyên gia mà.”

Đúng vậy, tôi nghĩ rồi hớp một ngụm rượu nữa. Bắt đầu lại nào. Hạt mùi, hạt thì là, hạt tiểu hồi, hạt tiêu... Lần này thì tôi chẳng buồn đo đếm nữa, tôi quẳng tất chúng vào máy xay. Người ta nói nấu ăn nên theo cảm tính cơ mà.

“Cái gì thế này?” Suze hỏi trong lúc đang nhìn tấm thiệp trên bàn bếp. “Luke Brandon? Sao anh ta lại gửi thiệp cho cậu?”

“Ừ, thì anh ta theo phép lịch sự thôi mà,” tôi vừa nói vừa nhún vai.

“Lịch sự?” Suze nhướn mày rồi mở tấm thiệp ra xem. “Không thể tin được. Chẳng ai gửi thiệp chỉ để cảm ơn vì đã nhận lại hai mươi bảng cả.”

“Thật không?” Giọng tôi hơi cao hơn bình thường, nhưng hẳn là vì gia vị tôi đang rang thôi. “Tớ nghĩ đó có thể là cách mà dạo này người ta hay làm.”

“Ôi, không đâu,” Suze nói một cách chắc chắn. “Chuyện thường là, một khoản tiền cho vay được trả lại cùng một bức thư cảm ơn, và chấm hết ở đó. Còn tấm thiệp này,” cô vẫy vẫy nó trước mặt tôi, “là một cái gì đấy hơn thế.”

Đây là lý do tôi thích ở cùng Suze. Cô hiểu biết những thứ như thế này, bởi cô đã từng trải khá nhiều trong xã hội. Bạn có biết cô đã có những lần ăn tối với bà công tước xứ Kent không? Tôi không hề khoắc loác đâu.

“Vậy cậu nghĩ nó có ý gì?” Tôi nói, cố gắng không quá kích động.

“Tớ cho là anh ta đang tỏ ra thân thiện,” cô nói và đặt lại tấm thiệp lên bàn.

Thân thiện. Tất nhiên, đúng là thế. Hẳn đang cố thân thiện. Đó cũng là điều tốt, tất nhiên. Vậy thì sao mình lại thấy thất vọng nhỉ? Tôi nhìn tấm thiệp, nó có hình Picasso ở mặt trước. Nghĩa là sao nhỉ?

“Mấy cái hạt kia chắc đen sì rồi, đúng không?” Suze vừa nói vừa phết bơ lạc lên lát bánh mì nướng.

“Ôi trời!” Tôi nhắc cái chảo Balti ra khỏi bếp và nhìn đồng hạt đã bị đen cháy. Chúng làm tôi phát điên. Thôi được rồi, bỏ nó đi và làm lại lần nữa. Hạt mùi, hạt thì là, hạt tiêu hồi, hạt tiêu, lá nguyệt quế. Những chiếc lá nguyệt quế cuối cùng. Lần này tốt nhất là đừng thất bại nữa.

Dù sao, thật kỳ diệu, điều đó đã không xảy ra. Bốn mươi phút sau, tôi đã thực sự có một mẻ cà ri sùng sục trên chảo Balti. Thật là tuyệt! Nó rất thơm và trông y hệt trong sách mặc dù tôi làm theo công thức không chính xác cho lắm. Điều đó cho thấy tôi cũng có duyên với ẩm thực Ấn Độ đấy chứ. Và càng làm nhiều, tôi sẽ càng thành thạo. Như David E.Barton nói, tôi có thể hoàn thành món cà ri ngon lành chỉ bằng thời gian gọi cửa hàng mang đến. Và xem xem tôi đã tiết kiệm bao nhiêu tiền rồi chứ!

Tôi chặt cận nồi cơm basmati, lấy bánh bột nướng ra khỏi lò và bày mọi thứ lên đĩa một cách đặc thắng. Rồi tôi rải một ít rau mùi tươi lên trên - và thú thật là nó còn ngon hơn cả mấy món trong tạp chí Marie-Claire. Tôi mang hai đĩa ra và đặt trước Suze một chiếc.

“Ôi,” cô nói, “Trông tuyệt quá!”

“Tớ biết mà,” tôi tự hào và ngồi xuống ghế đối diện. “Tuyệt đúng không?”

Tôi nhìn Suze xúc một đĩa đầy đầu tiên - rồi cũng xúc một đĩa đưa lên miệng.

“Mmm! Ngon!” Suze vừa nói vừa nhai đầy hào hứng. “Hơi cay,” cô bổ sung sau một lát.

“Tại vì trong đó có bột ớt,” tôi nói. “Và cả ớt tươi nữa. Nhưng dù sao thì cũng ngon, nhỉ?”

“Quá ngon!” cô nói. “Bex, cậu thật giỏi quá! Triệu năm nữa tớ cũng chẳng làm được thế này đâu.”

Nhưng khi cô đang nhai, khuôn mặt cô hình như hơi biến sắc. Thú thực là tôi cũng cảm thấy hơi lo. Món cà ri này hơi cay. Thực ra, nó cay khủng khiếp.

Suze đã đặt đĩa xuống và hớp một ngụm rượu to. Khi cô ngước lên, tôi thấy hai má cô rục đỏ.

“Ổn chứ?” Tôi nói, tự ép mình mỉm cười qua cái miệng nóng bừng.

“Ừ, tốt mà!” Cô nói và ăn một miếng bánh bột lớn. Tôi nhìn xuống đĩa và xúc một đĩa đầy cà ri.

Ngay lập tức, nước mũi tôi chảy ròng ròng. Suze cũng đang sụt sịt. Tôi nhìn sang, nhưng khi gặp mắt cô, cô lại cười tươi rói.

Chúa ơi, cay quá. Miệng tôi không thể chịu nổi. Má tôi nóng rục và nước mắt bắt đầu tuôn chảy. Tôi đã cho bao nhiêu bột ớt vào cái món kinh khủng này nhỉ? Chỉ khoản một thìa cà phê thôi mà.. hoặc có thể là hai. Tôi chỉ ước lượng theo cảm tính và thấy vừa phải là đổ vào thôi. Ôi, có vẻ như là quá nhiều thì phải.

Nước mắt tôi bắt đầu ròng ròng xuống mặt và tôi xịt mũi một cái rõ mạnh.

“Cậu có sao không?” Suze hoảng hốt hỏi.

“Ừ, mình ỗn!” tôi nói và bỏ cái đĩa xuống. “Chỉ là... cậu biết đấy. Hơi cay một tí.”

Nhưng thực sự, tôi không ỗn một chút nào. Và cũng không phải là vị cay làm tôi chảy nước mắt. Bỗng dưng tôi cảm thấy thất bại thảm hại. Tôi thậm chí còn không làm được một món cà ri nhanh chóng và đúng cách. Và thử xem tôi đã phải tiêu bao nhiêu tiền vào nó, nào là chảo Balti, tạp dề, hàng đồng gia vị... Ôi, tất cả đều thất bại rồi, phải không? Tôi đã chẳng Cắt Giảm Chi Tiêu được gì cả. Tuần này thật là một thảm họa khủng khiếp.

Tôi bật khóc nức nở và đặt cái đĩa lên sàn nhà.

“Khủng khiếp quá!” Tôi khốn khổ nói, nước mắt bắt đầu lăn xuống. “Đừng ăn nữa, Suze. Nó sẽ khiến cậu đau bụng đấy..”

“Bex! Đừng ngốc thế chứ!” Suze nói. “Ngon tuyệt mà!” Cô nhìn tôi rồi cũng đặt cái đĩa xuống sàn. “Ôi! Bex,” cô nhào người ôm lấy tôi. “Đừng lo. Chỉ hơi cay thôi. Nhưng nó rất ngon mà. Và bánh bột thì rất tuyệt vời! Thật đấy. Cậu đừng buồn.”

Tôi mở miệng định trả lời nhưng thay vì đó lại khóc to hơn.

“Bex, thôi mà!” Suze van nỉ, gần như sắp khóc. “nó ngon thật đấy! Đó là món cà ri ngon nhất mà tớ từng ăn!”

“Không phải chỉ vì món cà ri!” Tôi vừa nức nở vừa lau nước mắt. “Cái chính là tớ đang định Cắt Giảm Chi Tiêu và món cà ri này chỉ được mất £2.50 thôi”

“Nhưng... sao?” Suze bối rối hỏi. “Có vụ cá cược hay gì đó à?”

“Không!” Tôi rên rỉ. “Là bởi tớ đang mắc nợ! Và bố tớ nói là tớ nên Cắt Giảm Chi Tiêu hoặc là Kiếm Thêm Tiền. Tớ đã thử Cắt Giảm Chi Tiêu. Nhưng không ăn thua gì...” Tôi run bắn lên rồi lại òa khóc. “Tớ là một đứa thất bại thảm hại.”

“Dĩ nhiên là cậu không thất bại,” Suze nói ngay. “Bex, ngược lại với thất bại. Chỉ là...” Cô hơi ngần ngại. “Chỉ là... có thể...”

“Gì cơ?”

Một khoảng yên lặng sau đó, sau đó Suze nói một cách nghiêm chỉnh, “Tớ nghĩ là cậu đã chọn sai cách, Becky. Tớ không nghĩ là cậu giỏi Cắt Giảm Chi Tiêu.”

“Thật không?” Tôi sụt sùi và lau nước mắt. “Cậu nghĩ thế à?”

“Tớ nghĩ là cậu nên chọn việc Kiếm Thêm Tiền.” Suze ngừng một lát vẽ nghi ngờ. “Thực ra, tớ nghĩ sẽ không ai chọn việc Cắt Giảm Chi Tiêu. Kiếm Thêm Tiền. Thì tốt hơn nhiều chứ. Nếu phải chọn, tớ chắc chắn sẽ chọn cách đó.”

“Phải” tôi chậm rãi nói. “Phải, có thể cậu đúng. Có lẽ đó là điều tớ nên làm.” Tôi vớ xuống bằng bàn tay run rẩy và bẻ một miếng nhỏ bánh bột nướng còn ấm – và Suze nói đúng. Không có cà ri, bánh thật là ngon. “Nhưng mình sẽ làm thế nào cơ chứ?” rốt cuộc tôi nói. “Làm sao để mình kiếm thêm tiền?”

Im lặng một lúc, cả hai chúng tôi cùng nhai bánh. Rồi Suze nãy ra ý tưởng.

“Mình biết rồi. Xem này!” Cô vớ lấy quyển tạp chí và mở đến phần quảng cáo ở cuối. “Nhìn xem nó nói gì ở đây này ‘Cần thêm tiền? Tham gia vào gia đình Fine Frames. Kiếm được hàng nghìn, làm việc ở nhà lúc rảnh. Cung cấp đầy đủ các trang thiết bị cần thiết’. Cậu thấy không? Dễ thôi mà.”

Ồ. Tôi khá ấn tượng. Hàng nghìn. Không hề tệ.

“Ừ,” tôi nói đầy hào hứng, “có lẽ mình sẽ làm việc đấy.”

“Hoặc là cậu có thể phát minh ra cái gì đó,” Suze nói.

“Ví dụ như là cái gì?”

“Ồ, bất cứ cái gì,” cô nói tự tin. “Cậu thông minh mà. Cứ nhớ lần cái máy lọc cà phê bị hỏng không, và cậu đã sáng chế ra một cái mới đấy thôi.”

“Phải rồi,” tôi trả lời với một chút tự hào lan tỏa. “Phải, mình đã làm thế, đúng không?”

“Bạn có thể dễ dàng trở thành một nhà phát minh. Hoặc là... Mình biết rồi! Thành lập một công ty Internet. Nó đáng giá cả triệu đấy!”

Tôi nghĩ, cô đúng. Có rất nhiều việc tôi có thể làm để Kiếm Thêm Tiền. Hàng đồng việc! Đó chỉ là vấn đề suy nghĩ! Bỗng nhiên tôi thấy khá hơn rất nhiều. Suze quả thực là một người bạn tốt. Tôi nhào người và ôm cô thật chặt.

“Cám ơn cậu, Suze” tôi nói. “Cậu là một vị cứu tinh.”

“Đâu có gì đâu,” cô nói và cũng ôm chặt tôi. “Nào, giờ cậu hãy cắt mẫu quảng cáo ấy và bắt đầu kiếm hàng nghìn...” Cô ngừng lại một chút. “Còn tớ sẽ đi gọi cà ri làm sẵn nhé?”

“Ừ được,” tôi nói nhỏ. “Một suất làm sẵn có lẽ hay đấy.”

KẾ HOẠCH CẮT GIẢM CHI TIÊU CỦA REBECCA BLOOMWOOD

CÀ RI TỰ LÀM, THỨ BẢY NGÀY 24 THÁNG BA

Ngân quỹ dự kiến: £2,50

Chi tiêu thực tế:

Chảo Balti £15,00

Máy nghiền hạt chạy điện £14,99

Máy trộn £18,99

Thìa gỗ 35 xu

Tạp dề £9,99

Hai miếng ức gà £1,98

300g nấm 79 xu

Hành 29 xu

Hạt mùi £1,29

Hạt thì là £1,29

Gia vị tổng hợp £1,29

Hạt tiêu hồi £1,29

Đinh hương £1,39

Gừng nghiền £1,95

Lá nguyệt quế £1,40

Ớt bột £1.40

ÔI CHÚA ƠI, QUÊN NÓ ĐI

THẺ VISA NGN HÀNG SỐ MỘT PGNI

SỐ 7 QUẢNG TRƯỜNG CAMEL

LIVERPOOL LI 5NP

Cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ số 2

Số 4 đường Burney

London SW6 8FD

Ngày 6 tháng Ba năm 2000

Gửi cô Bloomwood:

Số thẻ VISA tại Ngân hàng Số một PGNI: 1475832904847586

Cảm ơn cô về bức thư ngày mùng 2 tháng Ba.

Tôi có thể khẳng định với cô là hệ thống máy tính của chúng tôi được kiểm tra thường xuyên, và vì vậy khả năng một “trục trặc”, như cô có đề cập, là khó có thể xảy ra. Chúng tôi cũng không bị lỗi Y2K nào cả. Tất cả các phép tính đều hoàn toàn chính xác.

Cô có thể viết thư cho cô Anne Robinson tại Tờ Watchdog nếu cô muốn, nhưng tôi chắc là cô ấy cũng đồng ý rằng không có lý do nào để phàn nàn.

Sao kê của chúng tôi cho biết khoản phải thanh toán cho thẻ VISA của cô đã quá hạn. Như cô có thể thấy trong bản kê khai thẻ VISA gần đây nhất, số tiền tối thiểu cần thanh toán là £105,40. Tôi mong sớm nhận được khoản tiền đó của cô, càng sớm càng tốt.

Trân trọng,

Peter Johnson

Trưởng phòng Tài khoản Khách hàng

8. Chương 8

RỒI, NHƯ VẬY CÓ LẼ kế hoạch Cắt Giảm Chi Tiêu coin như không thành công. Nhưng không sao, vì dù gì thì nó cũng qua rồi. Chỉ là những suy nghĩ tiêu cực - giờ thì tôi thực sự suy nghĩ rất tích cực. Tiếp tục và tiến lên. Phát triển và thành công. K.T.T. Nghĩ cho kỹ thì đó rõ ràng là một giải pháp tối ưu. Và bạn biết gì không? Suze hoàn toàn đúng. Kiểm Thêm Tiền thực sự hợp với tính cách của tôi hơn là Cắt Giảm Chi Tiêu. Tôi cảm thấy vui hơn rất nhiều. Chỉ cần biết giờ tôi không phải làm thêm bất cứ cái sandwich pho mát phiền phức chạy đi đến nhà bảo tàng nữa cũng đã khiến tôi cảm thấy nhẹ nhõm biết bao. Và giờ thì tôi cho phép mình mua tất cả các loại cappuccino tôi thích, và lại tiếp tục ngắm nghía mua sắm như trước. Ôi thật nhẹ nợ! Tôi vừa mới quẳng cuốn Kiểm Soát Đồng Tiền Của Bạn vào thùng rác. Tôi chưa bao giờ nghĩ nó hay ho cả.

Chỉ có một điều nho nhỏ - rất nhỏ thôi - là tôi không chắc mình sẽ làm thế nào. Ý tôi là Kiểm Thêm Tiền ấy. Nhưng giờ tôi đã quyết định tiến hành, điều gì đó sẽ xuất hiện, tôi chắc chắn đấy.

Khi tôi đến chỗ làm vào sáng thứ Hai, Clare Edwards đã ngồi ở bàn - ngạc nhiên chưa - đang nói chuyện điện thoại.

“Phải,” cô nói nhỏ. “Nó chắc chắn sẽ là một năm đầu tuyệt vời.”

Khi thấy tôi, thật ngạc nhiên, mặt cô ta ửng hồng ethen và khẽ quay đi. “Vâng, tôi hiểu,” cô ta thì thầm, viết nguệch ngoạc vào cuốn sổ. “Nhưng còn sau này thì sao?”

Chúa mới biết sao cô ta lại phải bí mật vậy. Làm như thể tôi quan tâm đến cuộc đời chán ngắt của cô ta vậy. Tôi ngồi vào bàn, bật máy tính lên và mở lịch làm việc ra. Ôi trời, tôi có một cuộc họp báo trong thành phố. Mặc dù nó có là vấn đề lương hưu cũ mèm tẻ nhạt đi nữa, chí ít cũng được một phen biến khỏi văn phòng và, nếu may mắn, còn được uống sâm panh. Đôi khi công việc cũng có cái thú vị của nó. Và Philip chưa vào có nghĩa là bọn tôi có thời gian để tán gẫu với nhau một lát.

“Này, Clare” tôi nói khi cô ta dập điện thoại, “kỳ nghỉ cuối tuần của cậu thế nào?”

Tôi dò xét, hy vọng được nghe câu chuyện vớ vẩn thường lệ về cái bí mật cô ta đang giấu giếm bạn trai - nhưng Clare có vẻ không nghe thấy tôi nói.

“Clare?” tôi hơi lúng túng. Cô ta nhìn tôi với đôi mắt ửng hồng như thể tôi vừa mới bắt quả tang cô ta lấy trộm bút từ tủ để văn phòng phẩm vậy.

“Nghe này,” cô ta nói vội vàng “cuộc nói chuyện mà cậu nghe vừa nãy ấy... Cậu đừng nói lại với Philip nhé.”

Tôi ngó Clare một cách kinh ngạc. Cô ta đang nói gì vậy nhỉ? Ôi trời - cô ta có chuyện gì sao? Nhưng tại sao lại liên quan đến Philip? Ông là sếp của cô ta, đâu phải là...

Ôi Chúa ơi. Không phải là cô ta có chuyện gì với Philip đấy chứ?

Một khoảng im lặng dài và Clare đang ngượng chín mặt. Tôi không thể tin được. Một vụ scandal trong công sở! Và có dính dáng đến Clare Edwards!

“Nào, Clare, kể cho tớ đi,” tôi thăm thẳm thì “Cậu có thể nói với tớ. Tớ không nói cho ai đâu,” tôi nhào người ra trước đầy thông cảm. “Biết đâu tớ có thể giúp được.”

“Ừ,” Clare nói, xoa mặt, “Ừ, đúng vậy. Có lẽ tớ cũng cần lời khuyên. Áp lực đang đè lên tớ.”

“Bắt đầu từ đâu nào,” tôi bình tĩnh nói, giống như trong mục Abby thân yêu vậy. “Chuyện bắt đầu từ khi nào?”

“Được, tớ sẽ kể cho cậu,” Clare thì thăm, trông khá lo lắng. “Khoảng... sáu tháng trước.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Chuyện bắt đầu kể từ chuyến họp báo đến Scotland,” cô ta chậm rãi nói. “Tớ ở một nơi xa... tớ đã đồng ý mà chẳng suy nghĩ gì cả. Tớ nghĩ là mình hão huyền mọi chuyện lên.”

“Chuyện bình thường ấy mà,” tôi nói một cách hiểu biết. Chúa ơi, tôi thích chuyện này đấy.

“Nếu Philip mà biết chuyện tớ đang làm, ông ta sẽ phát điên,” cô ta nói đầy thất vọng. “Nhưng nó không đơn giản vậy đâu, tớ đã dùng một cái tên khác mà - và không ai biết hết.”

“Cậu dùng tên khác ấy hả?” tôi hỏi đầy nôn nóng.

“Một vài,” cô nói và cười cay đắng. “Cậu có thể thấy ở đâu đó rồi.” Cô ta thốt lên nặng nhọc. “Tớ biết là liều lĩnh - nhưng tớ không thể dừng lại được. Thú thực là tớ quen có tiền rồi.”

Tiền? Cô ấy làm điểm à?

“Clare, chính xác thì cậu đang...”

“Đầu tiên tớ chỉ viết một mẫu nhỏ ảnh cảm cổ củatờ The Mail,” cô ta nói như thể không nghe thấy tôi nói gì. “Tớ nghĩ là có thể làm được. Nhưng khi tớ bị yêu cầu viết một bài dài về bảo hiểm cho tờ The Sunday Times. Rồi đến tờ Portfolio. Và giờ thì tớ cứ phải viết ba bài báo mỗi tuần. Tớ đã làm một cách bí mật, cố gắng tỏ ra bình thường...” Cô ta òa khóc và lắc đầu. “Đôi khi nó làm tớ suy sụp. Nhưng tớ không thể nói không được nữa. Tớ mắc kẹt rồi.”

Tôi không tin được. Cô ta đang nói về công việc. Công việc! Tôi thì lại nghĩ rằng cô ta dính líu đến một phi vụ ái tình nào đó, sẵn sàng nghe ngóng những tình tiết cụ thể thú vị nhất - và từ nãy đến giờ, nó thật là nhàm chán...

Và rồi mấy thứ cô ta vừa nói như đánh vào tâm trí tôi.

“Cậu nói là tiền công rất hậu hĩnh à?”

“Ừ phải,” cô ta nói. “Khoảng ba trăm bảng một bài. Thế nên mình mới đủ để trả tiền nhà chứ.”

Ba trăm bảng!

Chín trăm bảng một tuần! Quý thần ơi!

Đây chính là câu trả lời. Thật dễ dàng. Tôi sẽ trở thành cộng tác viên báo chí, giống như Clare và kiếm chín trăm bảng một tuần. Việc tôi phải làm là bắt đầu thiết lập các mối quan hệ trong những sự kiện được tổ chức họp báo thay vì ngồi phía sau với Elly. Tôi phải bắt tay nghiêm chỉnh với các nhà tổng biên tập mọi

tạp chí tài chính trong nước và đeo thẻ tên thường xuyên thay vì quăng ngay vào túi, và rồi gọi ngay cho họ với những ý tưởng khi đã về đến văn phòng. Tôi sẽ có £900 một tuần! A ha!

Do đó khi đến buổi họp báo, tôi cài bảng tên cẩn thận, lấy một cốc cà phê (không có sâm panh – rất chán), và hướng thẳng tới chỗ Moira Chaning của tờ Daily Herald.

“Xin chào!” tôi nói, gật đầu với phong thái mà tôi hy vọng là tỏ vẻ nghiêm túc. “Becky Bloomwood, tờ Successful Saving.”

“Xin chào,” cô ta nói một cách lãnh đạm rồi quay lại với một người phụ nữ trong nhóm. “Thế là chúng ta buộc được lượt thợ xây thứ hai quay lại và phải đọc cho họ nghe về luật chống phá rồi.”

“Ôi, Moira, tội nghiệp chị,” người phụ nữ kia nói. Tôi liếc mắt nhìn bảng tên của cô ta, và thấy cô ta là Lavinia Bellimore, cộng tác viên tự do. Ừm, chẳng có gì phải gây ấn tượng với cô ta - cô ta là đối thủ cạnh tranh mà.

Dù sao thì cô ta cũng chẳng buồn liếc tôi lần nào nữa. Và cuộc nói chuyện đã chuyển sang chủ đề học phí. Họ hoàn toàn lơ tôi đi. “Rất vui được gặp lại chị,” tôi lí nhí rồi rút êm. Chúa ơi, tôi đã quên mất là họ vốn lạnh lùng thế nào ư. Thôi, chẳng sao. Tôi sẽ tìm ai đó khác vậy.

Sau khi lách qua một anh chàng cao lớn, tôi mỉm cười với anh ta.

“Becky Bloomwood, của tờ Successful Saving.” Tôi nói

“Geoffrey Norris, nhà báo tự do,” anh ta nói và hướng bảng tên về phía tôi. Ôi Chúa ơi! Khắp nơi đều là nhà báo tự do!

“Anh viết cho tờ nào vậy?” tôi lịch sự hỏi, nghĩ ítra tôi cũng có thể kiếm được vài mảnh.

“Cũng tùy,” anh ta nói mập mờ. Mắt anh ta không ngừng đảo qua đảo lại để tránh ánh mắt của tôi. “Tôi đã từng làm ở tờ Monetary Matters. Nhưng họ đã sa thải tôi.”

“Ôi trời” tôi nói.

“Lũ con hoang đẳng kia kia,” anh ta nói và uống cạn cốc cà phê. “Một lũ con hoang! Đừng đến gần chúng. Lời khuyên của tôi đấy.”

“Ok, tôi sẽ ghi nhớ.” Tôi nói rõ ràng rồi lui dần. “Thực ra là tôi phải đi rồi...” Tôi quay đi và bước rất nhanh. Sao tôi cứ toàn thấy mình nói chuyện với những người kỳ cục thế nhỉ?

Ngay lúc đó, tiếng ồn ào ngưng hẳn, mọi người bắt đầu ngưng hẳn, mọi người bắt đầu tìm chỗ ngồi. Tôi đi thẳng lên hàng ghế thứ hai, nhặt quyển sách giới thiệu bóng loáng đang đợi tôi trên ghế và mở cuốn sổ tay ra. Tôi ước gì tôi đã đeo kính vì như vậy trông tôi sẽ sang trọng hơn. Trong khi tôi đang viết cái tiêu đề bằng chữ in hoa Lễ Khai Trương Quỹ Quản Lý Tiền Tiết Kiệm Hưu Trí ở đầu trang, thì một người đàn ông trung niên tôi chưa bao giờ nhìn thấy ngồi phịch xuống cái ghế cạnh tôi. Anh ta có mái tóc nâu rối bời, sạm mùi thuốc lá. Anh ta mặc một chiếc áo khoác trông cũ sần bên ngoài chiếc áo sơ mi đỏ sẫm không cà vạt. Thêm nữa, tôi chợt để ý thấy, anh ta đi giày thể thao. Đi giày thể thao đến một buổi họp báo? Anh ta ngồi xuống, ngửa ra sau một cách thoải mái và nhìn xung quanh với đôi mắt nâu hấp háy.

“Đây là một trò đùa phải không?” anh ta lẩm bẩm, rồi chợt bắt gặp ánh mắt của tôi. “Tất cả cái vẻ hào nhoáng này. Tất cả cái chương trình này.” Anh ta chỉ ra xung quanh. “Cô không mê tí nó đấy chứ?”

Ôi Chúa ơi. Một kẻ kỳ cục nữa.

“Hoàn toàn không ạ” tôi lịch sự trả lời và cố tìm bảng tên của anh ta, nhưng tôi không thấy cái nào cả.

“Tôi rất vui mừng vì được nghe điều đó.” Anh ta nói rồi lúc lắc đầu. “Lũ tài phiệt khốn kiếp.” Anh ta chỉ về phía trước, nơi có bangười đàn ông vận những bộ đồ đắt tiền đang ngồi phía sau bàn chủ tọa. “Chúng sẽ không thể sống nổi với năm mươi bảng một tuần, phải không?”

“Ồ... không thể,” tôi nói “Đúng hơn là năm mươi bảng một phút.” Anh ta liền cười lớn.

“Đó là một cái tí rất hay. Tôi hẳn sẽ dùng nó.” Anh ta giơ tay ra,. “Eric Foreman, tờ Daily World.”

“Daily World?” tôi sững sốt. Ôi trời, tờ DailyWorld. Tôi phải bật mí nho nhỏ là, tôi mê mẩn tờ Daily World. Nó chỉ là một tờ báo khổ nhỏ, nhưng rất dễ đọc, đặc biệt là khi bạn ở trên tàu. (Tay tôi hằn là rất yếu, hoặc bị sao đó, vì cầm tờ Times được một lúc là chúng rất đau. Và rồi tất cả các trang cứ lấn lộn hết. Thật là cơn ác mộng.) với lại mấy bài của mục “Thế giới phụ nữ” thực sự thú vị.

Nhưng chờ đã - chắc chắn là tôi đã gặp chủ biên về tài chính của tờ Daily World rồi. Rõ ràng là một người phụ nữ điệu đà tên Marjorie kia mà? Vậy thì vị này là ai?

“Tôi chưa gặp anh bao giờ thì phải,” tôi thận trọng nói. “Anh là người mới à?”

Eric Foreman cười khùng khục. “Tôi đã làm ở đó mười năm. Nhưng tài chính không phải là mảng của tôi.” Anh ta thấp giọng. “Tôi ở đây để khởi chuyện một lúc. Tổng biên tập đã đưa tôi vào một chiến dịch mới mà chúng tôi đang thực hiện : “Chúng Ta Có Thể Tin Những Quỹ Đầu Tư Không?”

Anh ta thậm chí nói bằng đúng giọng báo chí.

“Nghe tuyệt quá nhỉ,” tôi nói.

“Có thể, có thể. Với điều kiện tôi phải hiểu được tất cả các vấn đề về chuyên môn.” Anh ta nhăn mặt. “Tôi chưa bao giờ giỏi tính toán.”

“Tôi thấy không đáng lo,” tôi nhã nhặn nói. “Anh không nhất thiết phải biết nhiều lắm. Anh sẽ sớm tìm thấy cái gì là quan trọng. Cơ bản, những người này đang tiến hành một kế hoạch mới với tiền tiết kiệm hưu trí...” tôi liếc vào cuốn sách giới thiệu, “...và để khích lệ, những người đầu tư dưới hai mươi tuổi sẽ được khấu hao. Điều đó là đúng đắn thôi, tất nhiên rồi, bởi vì anh có kế hoạch cho việc nghỉ hưu càng sớm càng tốt.”

“Ồ đúng vậy,” Eric Foreman nhắc lại, mím một nụ cười nơi khóe miệng. “Tôi có thể được biết, cô có tiền tiết kiệm nghỉ hưu không?”

“À... không,” tôi thú nhận. “Hiện giờ thì tôi chưa có... nhưng tôi đã dự định rõ ràng rồi, ngay sau khi tôi quyết định được phương án đầu tư.”

Chuyện này là có thật. Ngay sau khi trả hết tất cả nợ nần, tôi sẽ thực hiện kế hoạch tiết kiệm tiền nghỉ hưu và cũng sẽ là nhà đầu tư vào một quỹ đầu tư dài hạn đáng tin cậy. Thậm chí tôi còn định dùng một số tiền nhàn rỗi vào việc buôn bán. Ý tôi là, một quyết định đúng đắn đấy chứ, phải không?

“Nghe tuyệt đấy,” Eric Foreman cười rạng rỡ. “Cô rất thông minh” Anh ta nhìn bảng tên của tôi. “Cô là...”

“Rebecca Bloomwood, từ Successful Saving.” Tôi nói với phong cách ngoại giao tốt nhất của mình.

“Rất vui được làm quen với cô, Rebecca,” Anh ta nói và lục túi lấy ra một tấm danh thiếp.

“Ồ, tôi cảm ơn” tôi vừa nói vừa cấp tốc với lấy cái túi để lục tìm danh thiếp. Tuyệt! tôi đắc thắng nghĩ khi trao thiếp cho anh ta. Tôi đang làm quen với một tờ báo cấp trung ương. Tôi đang trao đổi danh thiếp!

Ngay lúc đó tất cả các micro bật lên rồi cùng tiếng rít dội lại. Và một cô gái tóc đen đứng trên khán đài đang lấy giọng. Sau cô ta là tấm màn chiếu với dòng chữ “Ban quản lý Tài sản Sacrum” nổi lên trên nền ảnh hoàng hôn.

Tôi nhớ ra cô ta rồi. Cô ta đã tỏ ra rất kiêu kỳ với tôi trong một buổi họp báo năm ngoái. Nhưng Philip thích cô ta, vì cô ta gửi cho ông ấy một chai sâm panh mỗi dịp Giáng sinh, vì vậy tôi sẽ phải tặng bốc cái kế hoạch mới với tiền tiết kiệm nghỉ hưu này.

“Thưa quý bà, quý ông,” cô ta nói “tên tôi là Maria Freeman, tôi rất vui mừng chào đón quý vị đến với buổi khai trương Hệ Thống Quản lý Tiền Tiết kiệm Hưu trí Sacrum. Đây là một loạt chương trình mới mẻ, được thiết kế để liên kết linh hoạt và an toàn dưới sự thực hiện hiệu quả của Sacrum.”

Một biểu đồ xuất hiện trên màn hình trước mặt chúng tôi với một đường kẻ đỏ nhấp nhô lên xuống trên một đường kẻ đen mảnh hơn.

“Như biểu đồ cho thấy,” Maria Freeman tự tin nói và chỉ vào cái đường màu đỏ nhấp nhô. “Quỹ Kinh doanh Anh quốc của chúng ta thành công vượt trội trong lĩnh vực hoạt động riêng của nó.”

“Hừm,” Eric Foreman lẩm bẩm với tôi, cau mày nhìn cuốn sách giới thiệu “Vây đây là cái gì nào? Tôi nghe đồn là Ban Quản lý Tài sản Sacrum hoạt động không tốt.” anh ta chỉ lên biểu đồ. “Nhưng nhìn xem này. Thành công vượt trội trong lĩnh vực của nó.”

“Vâng, đúng vậy” tôi thầm thì lại “họ chỉ so với những người kém hơn rồi tự nhận mình là người chiến thắng.” Tôi chỉ lên cái biểu đồ trong cuốn sách. “Nhìn xem, họ thậm chí còn không xác định được cái gọi là lĩnh vực đó là gì.”

“Hay đây” Eric Foreman nói và nhìn vào nhóm Sacrum đang ngồi trên khán đài. “Chúng là những tên khốn lỗi đời, phải không?”

Gã này thực sự chả biết gì cả. Tôi thấy thật tội nghiệp anh ta.

Maria Freeman đang nói với giọng đều đều, còn tôi kiểm chế một cái ngáp. Vấn đề phiền phức khi ngồi trên sân khấu là giả vờ tỏ ra hứng thú và phải ghi chép. “Tiền Tiết kiệm Hưu trí” tôi viết và vẽ một đường loăn quăn ở dưới. Sau đó thì tôi biến mấy đường ấy thành dây nhợ rồi bắt đầu vẽ mấy chùm nhợ và lá xung quanh.

Ngay sau đây, tôi xin giới thiệu Mike Dillon, người phụ trách ban đầu tư sẽ lên trình bày vài điều với quý vị về các phương pháp của họ. Trong lúc đó, nếu ai có câu hỏi...”

“Có,” Eric Foreman nói. “Tôi có một câu hỏi.” Tôi ngược lên khỏi đồng dây nhợ của mình, hơi ngạc nhiên

“À, vâng,” Maria Foreman mỉm cười ngọt ngào với anh ta. “Và anh là...”

“Eric Foreman, từ Daily World. Tôi muốn biết các vụ được trả bao nhiêu?” Anh ta chỉ dọc dãy bàn chủ tọa.

“Gì cơ?” Maria Freeman hơi bối rối nhưng rồi lại lấy lại bình tĩnh “Ồ, ý anh là các chi phí. Vâng, chúng tôi đang giải quyết vấn đề đó.”

“Tôi không nói đến phí tổn,” Eric Foreman nói “Ý tôi là các-vị-được-trả-lương-bao-nhiêu? Anh, Mike Dillon.” Anh ta chỉ ngón tay về phía Mike. “Anh được bao nhiêu? Sáu chữ số phải không? Để rồi đề ra trong đầu được gì hơn những hoạt động thực sự thảm họa của Ban Quản lý Tài sản Sacrum năm vừa qua – chả phải anh nên ra ngoài mà xem xét sao?”

Tôi thực sự sửng sốt. Tôi chưa từng thấy chuyện như thế này ở một buổi họp báo. Chưa bao giờ!

Có tiếng xì xào trên bàn chủ tọa, và rồi Mike Dillon vươn người về phía micro.

“Chúng tôi xin phép tiếp tục phần trình bày,” anh ta nói, “và...và để những câu hỏi lại sau.” Bộ dạng anh ta hoàn toàn chẳng hề thoải mái.

“Chỉ một câu hỏi nữa thôi,” Eric Foreman nói “Các vị sẽ nói thế nào với một trong các độc giả của chúng tôi, người đã đầu tư vào chương trình Tương lai An toàn và mất mười nghìn bảng?” Anh ta liếc nhanh và nháy mắt với tôi. “Cho họ xem cái biểu đồ trấn an đẹp đẽ như thế kia phải không? Và nói với họ là các vị là ‘hàng đầu của lĩnh vực’?”

Ồi thật kỳ khôi! Tất cả các thành viên của Sacrum trông như thể sắp chết ngất.

“Một thông cáo về dự án Tương lai An toàn đã được phát hành ngay lúc đó.” Maria Freeman nói và nhìn Eric cười một cách lạnh lùng. “Tuy nhiên buổi họp báo này chỉ xoay quanh chủ đề Hệ Thống Tiết kiệm Hưu trí mới. Nếu ông có thể chờ đến khi phần trình bày kết thúc...”

“Đừng lo,” Eric nói đầy khoan khoái. “Tôi sẽ không ở lại đây để nghe mấy thứ vớ vẩn ấy đâu. Tôi cho là tôi đã có những cái tôi cần.” Anh ta đứng dậy và cười toe toét với tôi. “Rất vui được gặp cô, Rebecca” anh ta nói nhanh, “và cảm ơn nhận định của cô.” Anh ta chìa tay ra bắt mà không cần biết tôi đang làm gì. Và rồi khi mọi người trở về chỗ ngồi, xì xào bàn tán, anh ta đi dọc hàng ghế rồi ra khỏi phòng.

“Thưa quý vị,” Maria Freeman nói, hai má đỏ bừng. “Do... sự phiền nhiễu này, chúng ta sẽ nghỉ giải lao trước khi tiếp tục. Xin mời quý vị dùng trà hay cà phê. Xin cảm ơn.” Cô ta tắt micro, bước xuống bục và nhanh chóng ra chỗ nhóm người của ban quản lý Tài sản Sacrum.

“Cậu không bao giờ nên cho anh ta vào.” Tôi nghe thấy một người nói.

“Tôi có biết anh ta là ai đâu!” Maria trả lời. “Anh ta nói là cộng tác viên của tờ The Wall Street Journal!”

Ồi, còn thể nữa chứ! Tôi chưa bao giờ thấy nhiều chuyện hay ho như thế này kể từ lần Alan Derring của tờ Daily Investor đứng dậy trong một buổi họp báo của Provident Assurance và nói với mọi người rằng anh ta sẽ trở thành phụ nữ và muốn mọi người gọi anh ta là Andrea.

Tự thú của một tín đồ shopping - chương 08.2

Tôi đi về phía cuối phòng để lấy một tách cà phê nữa thì thấy Elly đang đứng cạnh bàn cà phê. Thật tuyệt. Quá lâu tôi chưa gặp cô ấy.

“Chào,” cô ấy tươi cười nói. “Tớ thích anh bạn mới của cậu đây. Rất hóm hỉnh.”

“Tớ biết mà,” tôi nói một cách vui vẻ. “Anh ta được đấy chứ?” Tôi với một cái bánh quy socola bọc giấy vàng và đưa tách của mình cho người phục vụ rót thêm. Sau đó tôi lấy thêm hai cái bánh quy nữa và nhét vào túi. (Kéo để lãng phí mà.)

Quanh chúng tôi là những tiếng trò chuyện ồn ào, nhóm Sacrum vẫn đang túm tụm trên sân khấu. Thật hay! Thế này thì chúng tôi có thể ba hoa hàng giờ.

“Này,” tôi nói với Elly. “Gần đây cậu có thi tuyển việc gì nữa không?” Tôi nhấp một ngụm cà phê. “Vì tớ thấy một người ở tờ New Woman hôm trước mới chuyển sang tờ Media Guardian. Và tớ muốn báo với cậu. Nghe bảo cần phải có kinh nghiệm về khách hàng, nhưng mình nghĩ là cậu có thể nói...”

“Becky,” Elly ngắt lời bằng một giọng kỳ cục, “cậu có biết công việc của tớ hiện nay không?”

“Gì cơ?” tôi nhìn cô ấy chăm chăm. “Không phải việc quản lý quỹ đó chứ. Nhưng nó đâu có nghiêm túc. Chỉ là một công cụ để mặc cả thôi mà.”

“Mình đã nhận việc rồi,” cô ấy nói, còn tôi ngỡ ngàng nhìn cô ấy chăm chăm.

Bỗng nhiên có một giọng nói phát ra từ trên khán đài, và chúng tôi cùng ngược lên.

“Thưa quý vị,” Maria nói. “Xin quý vị quay lại chỗ ngồi.”

Tôi rất tiếc nhưng tôi không thể quay lại chỗ đó ngồi được nữa. Tôi phải biết về chuyện này.

“Đi thôi,” tôi nói nhanh với Elly. “Bọn mình không cần phải ở lại đây đâu. Bọn mình đã có một tập thông cáo báo chí rồi còn gì. Đi ăn trưa thôi.”

Một chút ngần ngại - trong một khoảnh khắc dễ sợ tôi nghĩ cô ấy sẽ nói không, cô ấy muốn ở lại và nghe về tiền tiết kiệm hưu trí cá nhân. Nhưng rồi cô ấy cười hơn hở và kéo tay tôi - cô ấy đã bị thuyết phục - chúng tôi tung tăng ra khỏi phòng.

Có một quán Café Rouge ngay gần đó, thế là chúng tôi đến thẳng đó và gọi một chai vang trắng. Nói thật là tôi vẫn còn hơi sốc. Elly Granger sẽ trở thành một nhà quản lý quỹ của Whetherby. Cô ấy đang bỏ mặc tôi. Tôi sẽ chẳng còn ai để đi chơi cùng nữa cả.

Mà sao cô ấy làm được nhỉ? Cô ấy muốn trở thành người đẹp biên tập của tờ Marie-Claire mà, vì Chúa!

“Nào, cái gì khiến cậu quyết định vậy?” Tôi hỏi đầy cảnh giác vì rượu của chúng tôi đang đến.

“Ồi, tớ cũng chẳng biết nữa,” cô ấy nói, rồi thở dài. “Tớ chỉ cứ phân vân, mình sẽ đi về đâu? Cậu biết đấy, tớ cứ xin được những việc rất hoành tráng trong nghề báo rồi thậm chí chả từng được mời phỏng vấn...”

“Nhưng rồi thế nào cậu cũng sẽ được gọi thôi,” tôi nói chắc chắn. “Tớ biết thế mà.”

“Có thể có,” cô ấy nói. “Cũng có thể không. Và trong lúc đó, tớ sẽ phải viết về vấn đề tài chính nhằm chán này mãi - rồi bỗng dưng tớ nghĩ sao mình không quảng bá nó đi và làm công việc tài chính chán ngắt đó. Ít nhất tớ cũng sẽ có một công việc phù hợp.”

“Cậu đã có một công việc phù hợp rồi mà!”

“Không, không phải. Tớ đã rất tuyệt vọng. Tớ đã cố lèo lái mà không mục đích, không kế hoạch, không tương lai...” Elly òa khóc khi cô ấy nhìn thấy khuôn mặt tôi. “Ý tớ là, tớ rất khác cậu,” cô ấy vội vàng nói, “cậu năng động hơn tớ rất nhiều.”

Năng động? Cô ấy đùa à?

“Vậy khi nào cậu bắt đầu?” tôi đổi chủ đề - vì nói thật, tôi thấy hơi bị động chạm bởi chuyện này. Tôi không có kế hoạch, tôi không có tương lai. Có lẽ tôi cũng tuyệt vọng. Có lẽ tôi cũng nên ngẫm nghĩ về sự nghiệp của mình. Chúa ơi, điều này thật là buồn.

“Tuần sau,” Elly nói, và uống một ngụm rượu. “Tớ sẽ làm ở văn phòng trên phố Silk.”

“Thế hả?” tôi khổ sở nói.

“Và tớ còn phải mua một loạt quần áo mới nữa,” cô ấy nói thêm và hơi nhăn mặt. “Ồ Whetherby họ ăn mặc sang trọng lắm.”

Quần áo mới? Quần áo mới? Thôi rồi, giờ thì tôi thực sự ghen tị.

“Tớ đã đến Karen Millen để mua đồ,” cô ấy nói và ăn một trái ôliu ngâm. “Tiêu mất khoảng một nghìn bảng”

“Ôi trời,” tôi nói và cảm thấy hơi sốc. “Một nghìn bảng, chỉ trong một lần?”

“Ừ, tớ buộc phải làm như vậy,” cô ấy nói vẻ hối lỗi. “Nhưng dù sao giờ tớ cũng sẽ kiếm được mà.”

“Thật ư?”

“Thật mà,” cô ấy nói và cười khe khẽ “nhiều hơn nhiều.”

“Là...bao nhiêu?” tôi hỏi, cảm thấy vô cùng tò mò.

“Lương khởi điểm là bốn mươi nghìn bảng,” cô ấy nói và hơi nhún vai. “Còn sau đấy, ai mà biết. Họ nói là..”

Rồi cô ấy bắt đầu nói về công việc, các bậc lương, rồi tiền thưởng. Nhưng tôi không thể nghe thêm một từ nào nữa. Tôi đã quá sốc.

Bốn mươi nghìn bảng? Tôi chỉ kiếm được có...

Thực ra tôi có nên nói cho các bạn biết tôi kiếm được bao nhiêu không nhỉ? Không phải nó là một trong những điều cấm kỵ và bạn không nên đề cập đến trong mối quan hệ ngoại giao sao? Hay ngày nay chúng ta đều được phép nói về chuyện tiền nong? Suze hẳn biết điều đó.

Ôi,quý thật! Bạn biết mọi thứ khác, đúng không? Sự thật thì, tôi kiếm được £21.000. Và tôi đã nghĩ như vậy là thật nhiều. Tôi nhớ rất rõ là khi tôi đổi chỗ làm, tôi đã được tăng từ £18.000 lên £21.000 và tôi nghĩ là tôi đã thành công rực rỡ. Tôi rất vui mừng về việc đó và tôi đã từng viết danh sách bất tận về những thứ tôi sẽ mua với số tiền dư ra.

Nhưng giờ thì dường như nó chẳng là gì cả. Tôi cần kiếm bốn mươi nghìn như Elly, và mua tất cả quần áo của tôi ở hiệu Karen Millen. Ôi, thật là bất công. Cuộc sống của tôi là một thảm kịch thực sự.

Trên đường về tòa soạn, tôi thấy rất rầu rĩ. Có lẽ tôi cũng nên bỏ nghề báo để trở thành nhà quản lý quỹ. Hoặc là nhân viên ngân hàng thương mại. Họ kiếm được hậu hĩnh lắm mà, phải không? Có thể tôi sẽ gia nhập Goldman Sachs hay chỗ nào đó. Họ phải kiếm được cả triệu một năm chứ nhỉ? Chúa ơi, điều đó quá tuyệt. Tôi tự hỏi là làm thế nào họ có được công việc như vậy?

Nhưng mà mặt khác... tôi có thực sự muốn trở thành nhân viên ngân hàng hay không? Tôi không định nói đến cái phần toàn-quần-áo-Karen-Millen của vấn đề. Thực tế, tôi nghĩ tôi có thể làm việc đó rất tốt. Nhưng tôi không chắc về phần còn lại. Cái phần dạy-sớm-và-làm-việc-cật-lực. Không phải là tôi lười hay gì cả, nhưng tôi thích việc có cả buổi chiều ở Image Store, hoặc lướt qua mấy trang báo rồi giả vờ như đang nghiên cứu mà không ai thất chặt thời gian của tôi cả. Nó không giống như công việc mới mà Elly sẽ làm tới đây. Thật ra công việc đó nghe chừng chẳng có gì thú vị và sáng tạo hết. Và liệu mấy cô nhân viên ngân hàng có vui tính được không? Mấy buổi họp báo của họ đã cho thấy rõ - vì vậy tưởng tượng ra chuyện làm việc cùng họ, thật là rùng mình.

Hừm, giá như có cách nào giúp tôi có thể kiếm được quần áo đẹp – mà không phải làm những công việc đáng sợ đó. Cái này chứ không phải cái kia. Giá như có cách nào... Mất tôi tự động đảo qua những ô cửa kính của các cửa hàng khi tôi đi qua, xem mẫu trưng bày - và bỗng dưng tôi ngừng lại.

Đây là tấm biển rơi từ trên trời xuống. Hẳn là như vậy.

Tôi đứng bên ngoài cửa tiệm Ally Smith - nơi có mấy chiếc áo khoác lông lấy trong cửa kính và có một bảng chữ viết tay treo trên khung kính cửa ra vào. “Cần tuyển. Nhân viên bán hàng thứ bảy. Phỏng vấn bên trong.”

Tôi suýt ngất khi thấy tấm biển. Như thể bị sét đánh trúng hay đại loại vậy. Thế quái nào mình không nghĩ ra việc này sớm hơn nhỉ? Thật là sáng suốt. Tôi sẽ làm một công việc vào thứ bảy. Tôi sẽ làm ở một cửa hàng quần áo! Bằng cách đó, tôi có thể kiếm được hàng đồng tiền và sẽ được giảm giá mọi loại quần áo. Và thực tế, làm việc ở một cửa hàng bán quần áo sẽ thú vị hơn rất nhiều so với việc quản lý quỹ. Tôi có thể chọn quần áo mình trong khi giúp đỡ khách hàng. Tôi thật ra sẽ được trả tiền để mua sắm!

Tuyệt vời kinh khủng, tôi nghĩ, sai bước vào cửa hàng với một nụ cười thân thiện trên mặt. Tôi đã biết một điều gì đó tốt lành sẽ đến hôm nay mà. Tôi đã linh cảm thấy điều đó.

Nửa giờ sau, tôi bước ra với nụ cười trên mặt, còn lớn hơn cả lúc vào. Tôi đã có một công việc vào thứ Bảy. Tôi sẽ làm việc từ tám rưỡi đến năm rưỡi thứ Bảy hàng tuần, £4.80 một giờ và giảm giá 10% với mọi loại quần áo! Và sau ba tháng, nó sẽ tăng lên 20%! Tất cả khó khăn tiền nong của tôi đã kết thúc.

Ôn Chúa đó là một buổi chiều yên tĩnh. Vậy là họ để tôi điền vào đơn xin việc tại chỗ và Danielle, người quản lý đã phỏng vấn tôi ngay sau đó. Ban đầu chị ta còn vẻ không mấy tin tưởng, đặc biệt là khi tôi nói tôi có một công việc toàn thời gian là một phóng viên tài chính, muốn làm việc này để kiếm thêm tiền và quần áo. “Công việc này vất vả đấy,” chị ta cứ nhắc đi nhắc lại như vậy. “Em có biết điều đó không? Công việc này sẽ vất vả lắm đấy.” Nhưng tôi nghĩ điều đã làm cho chị ta đổi ý là khi chúng tôi bắt đầu nói chuyện về cửa hàng. Tôi thích hãng Ally Smith, vậy là tất nhiên tôi biết rõ giá cả của từng mặt hàng và biết rõ họ có điểm gì tương tự với hãng Jigsaw hay French Connection không. Cuối cùng thì Danielle nhìn tôi thích thú và nói “Tốt, em rõ ràng là rất thích thời trang.” Và rồi chị ta giao công việc đó cho tôi. Tôi không thể chờ được nữa. Tôi sẽ bắt đầu vào thứ Bảy tuần này! Tuyệt quá phải không?

Khi trở về văn phòng, tôi cảm thấy vô cùng hồ hởi với thành công của mình. Tôi nhìn quanh, và bỗng thấy dường như cuộc sống trong cái văn phòng quái quỷ này quá nhàm chán và hạn hẹp ột tâm hồn đầy sáng tạo như tôi. Tôi không thuộc về nơi này, giữa một đồng thông cáo báo chí mốc meo và máy tính lọc cọc khắc khổ. Tôi thuộc về thế giới ngoài kia, giữa những ánh đèn rực rỡ và những chiếc áo cashmere của Ally Smith. Có thể tôi sẽ làm công việc bán hàng chính thức luôn, tôi thầm nghĩ khi ngồi vào bàn. Có thể tôi sẽ mở một chuỗi cửa hàng đồ hiệu! Tôi sẽ là một trong những người xuất hiện trên các báo về doanh nhân thành đạt xuất sắc. “Becky Bloomwood đã từng là một phóng viên tài chính khi cô nảy ra ý tưởng về chuỗi cửa hàng Bloomwood. Và giờ nó đã là một hệ thống thành công trên khắp đất nước. Ý tưởng nảy ra trong cô một ngày khi cô...”

Điện thoại kêu và tôi nhấc máy.

“Vâng” tôi nói hững hờ. “Rebecca Bloomwood nghe đây.” Tôi đã suýt thêm vào “cửa hiệu Bloomwood,” nhưng như thể có vẻ hơi sớm.

“Cô Bloomwood, tôi là Derek Smeath từ Ngân hàng Endwich.”

Sao cơ? Quá sững sốt, tôi làm cái điện thoại rơi đánh cộp xuống bàn và phải quờ quạng nhặt lên. Trong lúc đó thì tim tôi đập liên hồi. Sao Derek Smeath lại biết nơi tôi làm việc? Sao ông ta lại có số điện thoại của tôi?

“Cậu không sao đấy chứ?” Clare Edwards tò mò hỏi.

“Không sao.” Tôi nuốt nước miếng. “Không sao, tớ ổn.”

Và giờ thì cô ta nhìn tôi. Tôi không thể bỏ điện thoại xuống và vờ như là có người nhầm số được. Tôi phải nói chuyện với ông ta. Được, điều tôi phải làm là nói thật nhanh và hồ hởi rồi cố gắng tạm biệt ông ta càng nhanh càng tốt.

“Xin chào!” Tôi nói vào điện thoại. “Xin lỗi về chuyện vừa rồi! Có điều là, tôi đang bận chút chuyện. Ông biết đấy!”

“Cô Bloomwood, tôi đã viết cho cô mấy bức thư,” Derek Smeath nói, “và không một bức nào có câu trả lời thỏa đáng cả.”

Ồi, ông ta có vẻ rất nghiêm trọng. Thật là khủng khiếp. sao ông ta lại xuất hiện và phá hỏng một ngày tươi đẹp của tôi chứ.

“Gần đây tôi rất bận,” tôi nói. “Bác... bác của tôi ốm nặng. Và tôi đã phải ở bên cạnh bác ấy.”

“Tôi hiểu,” ông ta nói. “Nhưng dù sao...”

“Và rồi bác ấy đã mất” tôi thêm vào.

“Tôi rất tiếc về điều đó,” Derek Smeath nói. Ông ta chẳng có vẻ tiếc thương gì cả. “Nhưng điều đó không thay đổi được sự thật là tài khoản tiền mặt của cô hiện tại đang ở mức...”

Con người này không có tim hay sao? Khi ông ta bắt đầu nói về tài khoản vãng lai, khoản thấu chi và hợp đồng, tôi cố ý bỏ ông nghe ra vì vậy tôi chẳng nghe thấy điều gì khiến mình buồn cả. Tôi đang ngắm nghía mấy cái vân gỗ trên bàn, tự hỏi liệu mình có thể giả vờ tình cờ đánh rơi ống nghe vào lại bàn máy được không? Tệ thật! Mình sẽ làm gì đây? Mình sẽ làm gì đây?

“Và nếu như tình hình không được giải quyết,” ông ta nói một cách cứng rắn, “tôi e là tôi buộc phải...”

“Được rồi,” tôi thấy mình cắt ngang. “Được, vì... tôi sắp có một khoản tiền.” khi nói như vậy, tôi cảm giác hai má nóng bừng tội lỗi. Nhưng dù sao, tôi có thể làm gì khác được kia chứ?

“Ồ vâng?”

“Vâng,” tôi vừa nói vừa nuốt nước miếng. “Chuyện là, bác... bác tôi đã để lại cho tôi một khoản trong di chúc.”

Điều đó cũng khá đúng đấy chứ. Ý tôi là, rõ ràng bác Ermintrude sẽ có thể để lại cho tôi chút tiền. Dù sao, tôi cũng là đứa cháu yêu của bà mà, phải không? Có ai mua cho bà khăn quàng của Denny and George cơ chứ? “Tôi sẽ chuyển vào tài khoản trong vài tuần nữa.” tôi nói thêm cho chắc chắn.

“Một nghìn bảng.”

Tôi chợt nhận ra là mình nên nói là mười nghìn bảng, như thế hẳn sẽ gây ấn tượng với ông ta. Hừm, giờ thì quá muộn rồi.

“Cô nói là trong hai tuần tới cô sẽ gửi một nghìn bảng vào tài khoản của mình.” Derek Smeath nói.

“Ồ... vâng,” tôi nói sau một khoảng ngừng. “Đúng vậy”

“Tôi rất mừng về điều đó,” ông ta nói. “Tôi đã ghi lại cuộc nói chuyện của chúng ta, cô Bloomwood, và tôi sẽ chờ một nghìn bảng được chuyển của cô vào ngày 26 tháng 3.”

“Tốt,” tôi tự tin nói. “Vậy đã nhỉ?”

“Còn bây giờ, xin tạm biệt, cô Bloomwood.”

“Tạm biệt,” tôi nói, rồi đặt máy.

Thoát rồi, ơn Chúa.

OCTAGON Tài năng... phong cách... tầm nhìn

PHÒNG DỊCH VỤ TÀI CHÍNH

TẦNG 8 TOWER HOUSE

ĐƯỜNG LONDON WINCHESTER S0 44 3DR

Gửi cô Rebecca Bloomwood Số thẻ thanh toán 7854 4567

Căn hộ số 2

Số 4 đường Burney

London SW6 8FD

Ngày 9 tháng Ba năm 2000

Cô Bloomwood thân mến,

Cám ơn cô đã nhanh chóng ký và gửi lại tấm séc £43.

Không may là dù tấm séc đã được ký, nhưng lại đề ngày 14 tháng Hai năm 2200. Chắc chắn đó là sự nhầm lẫn về phía cô.

Cửa hàng Octagon không thể chấp nhận tấm séc thanh toán đề ngày muộn hơn thực tế. Vì vậy, tôi gửi lại cô với yêu cầu cô sẽ gửi lại cho chúng tôi một tấm séc đã ký và đề ngày theo ngày cô ký.

Nếu không, cô có thể thanh toán ngay bằng tiền mặt hoặc thông qua phiếu tín dụng chuyển khoản được gửi kèm ở đây. Cô có thể xem thêm thông tin ở tờ rơi đính kèm.

Tôi rất mong nhận được khoản thanh toán của cô.

Trân trọng.

John Hunter

Quản lý Tài khoản Khách hàng

9. Chương 9

Tối hôm đó khi tôi về nhà, có một đồng thư gửi cho tôi để ở sảnh – nhưng tôi lỡ chúng đi vì gói hàng từ công ty Khung Đẹp đã tới! Tôi đã mất tới £100 để mua nó, khá đắt, nhưng có vẻ như nó sẽ trả lại cho bạn £300 chỉ trong vài giờ. Trong gói hàng có một tờ rơi in đầy ảnh những người kiếm được cả gia tài từ việc làm những chiếc Khung Đẹp này - nhiều người trong số họ kiếm 100 nghìn một năm! Nó khiến tôi tự hỏi giờ tôi vẫn đang làm gì thế này, một phóng viên.

Vì thế sau bữa tối, tôi ngồi xuống trước tờ Changing Rooms và mở đồ nghề ra. Tối nay Suze không có nhà, thế càng tốt, sẽ dễ dàng tập trung.

“Chào mừng bạn đến với bí quyết tuyệt nhất tại Anh quốc...” tờ rơi ghi. “Gia đình Khung Đẹp của những người làm việc tại nhà! Hãy trở thành thành viên và kiếm tiền trong sự thoải mái của chính căn nhà bạn. Những hướng dẫn vô cùng đơn giản của chúng tôi sẽ giúp các bạn khi các bạn bước vào công việc kiếm tiền lớn nhất của đời mình. Có thể các bạn sẽ dùng tiền kiếm được để mua một chiếc xe hơi, hay một con thuyền - hoặc làm những điều đặc biệt cho ai đó. Và nhớ là - số tiền bạn kiếm được hoàn toàn phụ thuộc vào chính bạn.”

Tôi bị cuốn hút tốt độ. Thế quái nào mà tôi không làm việc này từ trước nhỉ? Đây quả là một kế hoạch tuyệt hảo! Tôi sẽ làm cật lực trong vòng 2 tuần, rồi trả hết nợ nần, đi nghỉ, và mua hàng đồng quần áo mới.

Tôi bắt đầu xé toạc gói hàng, và một đồng vải sợi dệt nhện rơi xuống sàn. Vài mảnh trơn, rồi vài mảnh in hoa. Thật ra trông nó khá xấu xí – nhưng mà, ai quan tâm chứ? Việc của tôi chỉ là làm những cái khung và nhận tiền. Tôi kiểm tờ hướng dẫn và tìm thấy chúng ở dưới một đồng bìa cứng. Và chắc chắn là công việc cực kì đơn giản. Những gì bạn phải làm là dán bông lót vào khung bìa cứng, bọc kín vải trên bề mặt cho đẹp, rồi dính viền dọc phía sau để che chỗ nối. Tất cả chỉ có thế! Hoàn toàn đơn giản và bạn được £2 một khung. Có 150 cái trong gói hàng – nên nếu tôi làm được 30 cái một tối trong vòng một tuần tôi sẽ kiếm được 300 bảng chỉ trong thời gian rảnh rỗi của mình.

Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi. Ai đã thiết kế ra những thứ chết tiệt này? Không có đủ vải để che phủ hết cả cái khung và bông lót trong. Hay tối thiểu bạn cũng phải căng vải ra hết cỡ - và bởi vì quá mỏng - nó liền rách toạc. Tôi còn làm rách hồ ra thắm, rồi làm méo 2 cái khung bìa cứng lúc kéo chúng, và cái khung duy nhất tôi làm trông thật ọp ẹp. Và tôi đã phải làm nó trong vòng...

Tôi ngáp, nhìn thời gian, và đột nhiên sốc nặng. Đã 11 rưỡi rồi, nghĩa là tôi đã làm trong vòng 3 tiếng đồng hồ. Trong khoảng thời gian ấy tôi làm được mỗi một cái khung trông thật què quặt mà tôi không chắc hợ sẽ chấp nhận, và làm hỏng 2 cái. Thế mà tôi dự định phải làm được 30 cái rồi cơ!

Đúng lúc ấy cửa mở và Suze về.

“Chào cậu” cô ấy nói, đi vào phòng khách. “BUối tối vui vẻ chứ hả?”

“Không hoàn toàn” tôi cau kính nói. “Tớ đã làm cái đồng này...”

“Thôi, đừng bận tâm” cô ấy đột ngột nói. “Vì đoán xem chuyện gì nào? Cậu có một người hâm mộ bí mật đấy.”

“Gì cơ” tôi nói, giật mình.

“Có người rất thích cậu đấy” cô ấy nói, cười khúc khích. “Tối nay tớ mới biết điều đó. Cậu sẽ không đoán nổi ai đâu!”

Luke Brandon xuất hiện ngay trong đầu tôi trước khi tôi kịp ngăn nó lại. Thật là nực cười. Với lại, Suze làm sao mà biết được? Ý nghĩ ngờ ngẩn, cực kỳ ngờ ngẩn. Không thể nào.

Cô ấy có thể đã đâm sầm vào hần lúc ở rạp chiếu phim, tôi thầm nghĩ. Xét cho cùng thì, cô ấy có biết hần mà đúng không? Và hần có thể đã nói...

“Đó là anh họ tớ!” cô ấy hoan hỉ nói. “Tarquin, Anh ấy thực sự thích cậu.”

Ồi, lạ Chúa.

“Anh ấy đã đâm chết mê cậu” cô vui sướng tiếp tục. “Thực ra là anh ấy đã chết mê ngay từ khi gặp cậu!”

“Vậy à?” tôi nói “Ừ thì, tớ cũng... đoán vậy” Mắt Suze sáng lên

“Vậy là cậu đã biết rồi à?”

“Ừ thì” tôi nói, và ngượng ngịu nhún vai. Tôi có thể nói gì chứ? Tôi không thể nói với cô ấy rằng ông anh họ quý hoá của cô ấy khiến tôi sồn cả gai ốc. Thế nên tôi bắt đầu cảm miếng vải đặt lên khung ảnh trước mặt, và Suze nhướn một nụ cười.

“Anh ấy thực sự thích cậu!” cô nói. “Tớ đã bảo anh ấy nên gọi cho cậu và mời cậu đi chơi. Cậu không thấy phiền đúng không?”

“Dĩ nhiên là không” tôi tỏ vẻ nói.

“Thế không tuyệt sao?” Suze nói. “Nếu 2 người cưới nhau. Tớ có thể làm phù dâu.”

“Ừ” tôi nói, cô cười thật tươi. “Hay đấy”

Những gì mà tôi sẽ làm, tôi nghĩ, là đồng ý một buổi hẹn hò chỉ để tỏ ra lịch sự - và sau đó huỷ bỏ nó vào phút cuối. Và hy vọng Tarquin sẽ phải trở về Scotland hay gì đó, và chúng tôi có thể quên hết chuyện này.

Nhưng nói thật, tôi thực sự không thể đi chơi với Tarquin. Bây giờ tôi có 2 lý do để khiếp sợ tiếng chuông điện thoại.

Dù sao, thật nhẹ nợ, thứ 7 đã đến và tôi chưa phải nghe một lời nào từ Tarquin. Hay Derek Smeath. Cuối cùng thì mọi người cũng để tôi được sống yên!

Nhưng xét mặt khác hơi tiêu cực hơn, tôi đã lập kế hoạch làm 150 khung ảnh tuần này - nhưng đến giờ tôi mới chỉ làm được 3 cái, và chẳng có cái nào giống cái trong bức ảnh. Một cái thì không có đủ bóng lót bên trong, một cái thì hở góc, và cái thứ 3 có một vết bẩn hồ dán ở đằng trước vẫn chưa bong. Tôi chỉ không thể hiểu nổi sao tôi lại thấy nó khó khăn đến thế. Nhiều người làm hàng trăm cái này một tuần, chẳng phải cố gắng gì. Bà S. ở Ruislip thậm chí còn có thể đưa cả nhà đi nghỉ hàng năm nhờ công việc này. Sao họ có thể làm được mà tôi thì không thể? Thật quá đáng buồn. Ý tôi là, tôi phải thông minh hơn chứ, đúng không? Tôi có bằng cấp cơ mà, vì Chúa.

Thôi, không sao, tôi tự nhủ. Hôm nay tôi bắt đầu công việc ở Ally Smith – nên ít ra tôi cũng sẽ kiếm được một ít tiền ở đó.

Tôi khá hào hứng với điều đó. Từ bây giờ sẽ là sự khởi đầu một lĩnh vực mới toanh: thời trang! Tôi mất khá lâu để chọn một bộ đồ bắt mắt mặc ngày đầu tiên – và cuối cùng chọn được một chiếc quần màu đen hiệu Jigsaw, một chiếc áo cộc tay nhỏ nhắn vải Cashmere (ừm, một nửa cashmere) và một chiếc áo mỏng màu hồng, chính hiệu là của Ally Smith.

Tôi khá hài lòng với vẻ ngoài của mình, và chờ đợi Danielle khen ngợi khi tôi đến cửa hàng – nhưng chị ta dường như thậm chí còn chẳng thèm chú ý. Chị ta chỉ nói. “Xin chào. Quần và áo phong ở trong kho đấy. Chọn cỡ của em và thay trong phòng nhân viên nhé.”

À phải. Bây giờ tôi mới để ý, tất cả những nhân viên bán hàng ở Ally Smith đều mặc những bộ đồ giống nhau. Gần giống như là... xem nào, đồng phục, tôi nghĩ vậy. Tôi miễn cưỡng thay đồ rồi ngắm mình – và, thực sự mà nói, tôi thấy thất vọng. Cái quần xám xịt này chẳng tôn dáng tôi tí nào – và chiếc áo phong rõ ràng là chán ngắt. Tôi suýt đã hỏi Danielle xem liệu tôi có thể mặc một bộ đồ khác không – nhưng hình như chị ta khá bận, nên tôi không hỏi nữa. Có lẽ tuần sau tôi sẽ nói chuyện với chị ta.

Mặc dù không thích bộ đồ đó nhưng tôi vẫn thấy khá thú vị khi bước ra cửa hàng. Ánh đèn pha chiếu sáng rực rỡ; sàn nhà lung linh, bóng loáng; nhạc du dương và không gian tràn ngập cảm hứng. Giống như thể tôi là một diễn viên vậy. Tôi liếc nhìn mình trong gương và lẩm bẩm “Tôi có thể giúp gì cho bạn không?” hoặc có lẽ nên là “Tôi giúp được bạn gì không?” Tôi sẽ trở thành nhân viên bán hàng duyên dáng nhất từ trước tới giờ, tôi quyết định. Mọi người sẽ đến đây chỉ để được tôi giúp đỡ và tôi sẽ giao tiếp thân thiện với tất cả khách hàng. Và rồi tôi sẽ xuất hiện trên tờ Evening Standard ở một mục đặc biệt nào đó về các cửa hàng được yêu thích.

Vẫn chưa ai bảo tôi phải làm gì, nên - rất chủ động - tôi bước đến bên một người phụ nữ tóc vàng đang rút tiền từ ngăn kéo, rồi nói, “Để em thử được không ạ?”

“Gi cơ” chị ta nói, không nhìn lên.

“Em nên học cách mở ngăn kéo đựng tiền, đúng không ạ? Trước khi tất cả khách hàng tới?”

Rồi người phụ nữ nhìn lên và, trước sự ngạc nhiên của tôi, chị ta cười phá lên.

“Với ngăn kéo đựng tiền á? Em nghĩ là em sẽ được làm việc ngay với ngăn đựng tiền à?”

“Ôi” tôi nói, hơi đỏ mặt. “Em tưởng...”

“Em là người mới, cưng à” chị ta nói. “Em sẽ không được đứng gần ngăn đựng tiền đâu. Hãy đi theo Kelly. Cô ấy sẽ chỉ cho em những gì em sẽ làm hôm nay.”

Gấp áo chui đầu. Gấp lũ áo chui đầu chết tiệt. Đó là những gì tôi phải làm ở đây. Đi vòng sau những khách hàng đã cầm những chiếc áo len đan lên rồi cúi thả bỏ chúng xuống – và gấp chúng ngay ngắn lại. Đến một lúc tôi hoàn toàn kiệt sức – và, thực sự là tôi chẳng thấy thích thú chút nào. Bạn có biết sẽ chán đến mức nào khi phải gấp những chiếc áo len theo chính xác kiểu của Ally Smith và đặt chúng lại lên giá, tất cả đều phải thẳng hàng – rồi lại thấy ai đó đột nhiên lôi chúng xuống, nhìn chúng, dài mặt ngao ngán, rồi lại vứt xuống? Bạn muốn hét vào họ, **ĐỂ NÓ YÊN NẾU CÔ KHÔNG ĐỊNH MUA NÓ!** Tôi đã thấy một cô gái thậm chí cầm lên một chiếc áo len giống y hệt cái cô ta đang mặc!

Và tôi cũng chẳng được chuyện trò với khách hàng. Cứ như là họ nhìn xuyên thấu bạn khi bạn là một nhân viên bán hàng. Không ai thèm hỏi tôi lấy một câu hỏi thú vị, ví như “cái áo này có hợp với đôi giày này không?” hoặc “Tôi có thể tìm thấy một chiếc váy đen xinh xắn dưới £60 ở đâu?” Tôi sẽ sẵn lòng trả lời những câu như vậy. Tôi thực sự có thể giúp đỡ mọi người! Nhưng những câu hỏi duy nhất mà tôi nhận được là “Có nhà vệ sinh không?” và “Điểm rút tiền Midland gần nhất ở đâu?”. Tôi vẫn chưa bắt chuyện được với bất kỳ ai.

Ôi, thật là chán. Thứ duy nhất khiến tôi còn tiếp tục được là dãy hàng thanh lý phía cuối cửa hàng. Tôi cứ len lỏi về phía nó và nhìn vào một chiếc quần jeans sọc vằn, giảm giá từ £180 xuống £90. Tôi vẫn còn nhớ chiếc quần này. Tôi thậm chí đã từng thử nó. Và nó vẫn ở đây, hoàn toàn bất ngờ – được giảm giá. Tôi thật không thể rời mắt khỏi nó. Nó thậm chí còn trùng với cỡ của tôi.

Ý tôi là, tôi biết tôi không được tiêu tiền – nhưng chuyện này chỉ xảy ra có một lần duy nhất thôi. Đó là chiếc quần đẹp nhất mà bạn từng thấy. Và £90 chẳng là gì đối với một chiếc quần tuyệt như thế. Nếu bạn đến Gucci, bạn sẽ phải trả ít nhất là £500. Ôi trời, tôi muốn có nó. Tôi muốn có nó.

Tôi đang lảng vảng ở đằng sau, ngắm nó hàng trăm lần, thì Danielle sai chân đi đến và tôi bỗng thấy tội lỗi. Nhưng tất cả điều chị ấy nói chỉ là “Giờ em hãy đến phòng thử đồ nhé. Sarah sẽ chỉ cho em công việc.”

Không phải gấp áo chui đầu nữa! Ơn Chúa!

Nhẹ cả người, chơi đùa ở phòng thử đồ hay hơn nhiều. Ally Smith có những phòng thử đồ rất đẹp, không gian rất rộng với nhiều phòng nhỏ riêng, và nhiệm vụ của tôi là đứng ở lối vào và kiểm tra khách hàng mang theo bao nhiêu đồ vào. Thật thú vị khi xem những gì mọi người mặc thử. Có một cô gái mua hàng đồng thử, và cứ nói rằng bạn trai cô ta đã bảo cô ta thích mua gì cho ngày sinh nhật của cô cũng được, anh ta sẽ trả hết.

Hừm, xem nào, đó là chuyện bình thường với một sốngười. Nhưng, kệ họ thôi, ít ra tôi cũng đang kiếm được tiền. Bây giờ là 11 rưỡi, nghĩa là tôi đã kiếm được... £14,40. Cũng không đến nỗi tệ, đúng không? Tôi có thêm vài món đồ trang điểm xinh xắn với số tiền đó.

Trừ việc tôi không định sẽ phung phí tiền vào đồ trang điểm. Dĩ nhiên là không – ý tôi là, đó không phải lý do tôi ở đây, đúng không? Tôi sẽ khôn ngoan hơn. Cái tôi sẽ làm là mua chiếc quần jeans sọc vằn – đơn giản vì nó được giảm giá và sẽ thật là tội ác nếu không mua - rồi sau đó gửi số tiền còn lại vào tài khoản ngân hàng. Tôi thật không thể chờ đợi để được mặc nó nữa. Tôi sẽ được giải lao lúc 2 rưỡi, và việc tôi sẽ làm là lao đến kệ hàng giảm giá và đem nó đến buồng nhân viên, chỉ để chắc chắn là nó vừa, và...

Bỗng nhiên mặt tôi cứng đờ. Đợi đã.

Đợi một chút. Cô gái kia đang cầm cái gì trên tay vậy? Cô ta đang cầm chiếc quần sọc vằn của tôi! Cô ta đang đi về phía phòng thử đồ. Ơi Chúa ơi, cô ta muốn mặc thử nó. Nhưng nó là của tôi! Tôi thấy nó trước mà!

Tôi chóng mặt phát hoảng. Ý tôi là, một chiếc quần jeans bình thường thì tôi cũng chẳng bận tâm làm gì. Nhưng chiếc này là độc nhất. Nó được làm ra để dành cho tôi. Tôi đã nhắm sắp xếp lại trong đầu cả cái tủ quần áo của tôi quanh nó, và đã lên kế hoạch mặc nó ít nhất 3 lần trong tuần tới. Tôi không thể để mất nó. Không thể.

“Xin chào!” cô ta tươi cười nói khi bước đến.

“Xin chào,” tôi nuốt ực, cô tỏ ra bình tĩnh. “Ừm... chị có bao nhiêu cái?”

“Bốn” cô ta nói, chỉ cho tôi mấy cái mắc quần áo. Phía sau tôi là những tấm thẻ treo trên tường, đánh số 1, 2, 3, và 4. Cô gái đang đợi tôi đưa cho cô ta tấm thẻ số 4 và để cô ta vào. Nhưng tôi không thể.

Tất nhiên tôi không thể để cô ta vào trong đó với chiếc quần jeans của tôi.

“Thực ra” tôi nghe chính mình nói. “Chị chỉ được phép mang vào 3 cái thôi”

“Vậy sao?” cô ta ngạc nhiên. “Nhưng...” Cô ta chỉ vào những tấm thẻ.

“Tôi biết” tôi đáp. “Nhưng họ vừa thay đổi nguyên tắc. Xin lỗi về điều đó.” Và tôi nhoẻn miệng cười với cô ta.

“Vậy được thôi” cô gái nói. “Xem nào, tôi sẽ để lại cái...”

“Cái này” tôi nói, và chớp lấy chiếc quần jeans.

“Không” cô ta nói. “Thực ra tôi nghĩ tôi sẽ...”

“Chúng tôi phải lấy cái trên cùng.” Tôi vội giải thích. “Rất tiếc về điều đó.”

Cám ơn Chúa vì có những nhân viên bán hàng hách dịch và những nguyên tắc ngớ ngẩn vô ích. Mọi người đã quá quen với nó đến nỗi còn ngại thậm chí chẳng thêm hỏi tôi. Cô ta chỉ cau mày, chớp lấy cái thẻ số 3, và đi vào phòng thử đồ, để tôi giữ lại chiếc quần quý giá.

Được rồi, bây giờ làm gì? Từ phía trong phòng thay đồ của cô ta, tôi có thể nghe tiếng mở Phéc-mô-tuya và tiếng lách cách của những chiếc mắc treo. Cô ta sẽ không mất nhiều thời gian để thử 3 chiếc kia đâu. Và rồi cô ta sẽ ra ngoài, lấy lại chiếc quần jeans sọc vằn. Ôi Chúa ơi. Tôi có thể làm gì bây giờ? Trong vài giây tôi cứ đứng chờ người do dự. Sau đó tiếng lách cách của tấm rèm trong phòng thay đồ buộc tôi phải hành động. Đó không phải là cô ta – nhưng đã có thể vậy lắm chứ. Đột nhiên tôi nhồi chiếc quần jeans sọc vằn giấu ra sau tấm rèm và đứng dậy, cười rất tươi.

Làm ơn hãy để cô nàng tìm được thứ gì khác mà cô ta thích, tôi bồn chồn cầu nguyện. Làm ơn hãy để cô ta quên hết về chiếc quần jeans. Có khi cô ta thậm chí còn chẳng thích nó. Có khi cô ta chỉ bốc đồng cảm nó lên. Tôi thấy cô ta thực sự không phải là người hợp với quần jeans.

Một lát sau, Danielle sải bước đi tới, tay cầm một chiếc kẹp tài liệu.

“Ổn cả chứ?” chị ta hỏi. “Đang quan sát. Đúng không?”

“Em đang làm rất ổn” tôi đáp. “thực sự rất thích”

“Chị đang phân công giờ nghỉ” chị ta nói. “Nếu em có thể làm đến 3h, em sẽ có 1h nghỉ sau đó.”

“Được thôi” tôi nói với cái giọng tích cực của một nhân viên cửa hàng, mặc dù tôi đang nghĩ 3h? Tôi sẽ chết đói mất!

“Tốt” chị ta nói rồi biến mất ở góc nhà đang viết lên tờ giấy, ngay khi một giọng nói vang lên.

“Chào. Giờ tôi thử chiếc quần được chưa?”

Là cô nàng kia, đã quay lại. Sao cô ta có thể thử hết đồ đó nhanh vậy? Cô ta là Houdini (ảo thuật gia người Hungary) chắc?

“Chào” tôi nói, lơ đãng hỏi cuối của cô ta. “Được cái nào không? Chiếc váy đen đó rất đẹp. Tôi nghĩ nó rất hợp với chị. Kiểu cách nếp xếp ly chảy xuống...”

“Không hẳn vậy đâu” cô ta nói, cắt ngang lời tôi, và vút trả một đồng lại phía tôi, tất cả đều rơi tung và rời khỏi mắc áo. “Đó thực sự là cái quần tôi thích. Tôi lấy nó được không?”

Tôi nhìn cô ta tuyệt vọng. Tôi không thể từ bỏ chiếc quần ngàn vàng của tôi được. Tôi biết là cô nàng sẽ không thích nó bằng tôi mà. Có khi cô ta chỉ mặc nó đúng một lần và rồi quẳng đi - hoặc sẽ không bao giờ mặc đến! Và lại tôi thấy nó trước mà.

“Chiếc quần jeans đâu rồi nhỉ?” tôi nói, nhún mày tỏ vẻ cảm thông. “Chiếc màu xanh dương đúng không? Chị có thể lấy chúng ở đằng kia, gần với...”

“không!” cô ta sốt ruột nói. “Chiếc quần sọc vằn tôi vừa cầm cách đây một phút cơ.”

“Ồ” tôi lơ đãng nói. “à phải. Tôi không chắc là nó ở đâu rồi. Có lẽ ai đó đã cầm nó.”

“Ôi lạy Chúa tôi!” cô ta nói, nhìn tôi như thể tôi là một kẻ điên. “Chuyện này thật lố bịch! Tôi vừa đưa nó cho cô cách đây 30 giây! Sao cô có thể làm mất nó được?”

Tự thú của một tín đồ shopping - chương 09.2

Chết tiệt. Cô ta thực sự tức giận. Giọng cô ta khá to, và mọi người bắt đầu quay ra nhìn. Ôi, sao cô ta không thể thích chiếc váy đen kia chứ?

“Có chuyện gì sao?” một giọng nhỏ nhẹ xen ngang, và tôi sợ hãi nhìn sang. Danielle đang đi về phía chúng tôi, mặt tỏ vẻ dịu dàng nhưng cũng đầy đe dọa. Được rồi, bình tĩnh nào, tôi có thể tự trấn an. Không ai có thể chứng minh bất cứ điều gì.

“Tôi đã gửi cô nhân viên này cầm hộ một chiếc quần bởi vì tôi đưa vào 4 món đồ, hình như thế là quá nhiều.” cô ta bắt đầu giải thích.

“4 chiếc?” Danielle nói. “Nhưng chị được phép mang 4 chiếc vào phòng thử đồ mà.” Và chị ta quay ra nhìn tôi với vẻ không than thiệt gì cho lắm.

“Thật sao?” tôi nói tỏ vẻ vô tội. “Ôi Chúa, tôi xin lỗi. Tôi nghĩ là chỉ 3 thôi, tôi là người mới mà.” Tôi nói thêm về hối lỗi.

“Còn tôi đã nghĩ là 4!” cô gái kia nói. “ý tôi là, cô có tấm thẻ với chữ ‘4’ chết tiệt viết trên đấy!” Cô ta thở dài sốt ruột. “Nên dù sao thì, tôi đã đưa cho cô ta chiếc quần jeans, và thử mặc mấy chiếc kia – và rồi khi tôi trở ra lấy chiếc quần, thì nó đã biến mất.”

“Biến mất?” Danielle hỏi gầy gắt. “biến đi đâu?”

“Tôi cũng không rõ.” tôi nói, cố nhìn tỏ vẻ e ngại sang người khác. “Có lẽ một khách hàng khác đã lấy chúng.”

“Nhưng cô đang cầm chúng cơ mà!” cô gái nói. “Rồi sao – ai đó đã xuất hiện và giật chúng khỏi tay cô à?”

Tôi chùn bước trước giọng điệu của cô ta. Tôi sẽ không bao giờ nói với một nhân viên bán hàng như thế, kể cả nếu tôi có bực mình đi nữa. Dù gì thì, sao cô ta có thể thích một chiếc quần jeans đến vậy cơ chứ? (^^! Bó tay)

“Có lẽ chị nên lấy một chiếc quần khác trên giá” tôi nói, cố tỏ ra mình hữu ích. “Hoặc chiếc quần lửng nào đó? Tôi chắc chắn là trông chị sẽ rất đẹp với...”

“Không có cái quần nào khác” cô ta lạnh lùng nói. “Nó ở trên kệ hàng giảm giá, và tôi không thích mặc quần lửng.”

“Rebecca, nghĩ xem nào!” Danielle nói. “EM có để quần ở đâu không?”

“Chắc hẳn em đã để đâu đó” tôi nói, vắn vắn ngón tay kêu răng rắc. “Ở đây quá bận rộn, chắc hẳn em đã để nó trên giá treo, và... và em nghĩ chắc một khách hàng nào đó đã cầm nó đi.” Tôi khẽ nhún vai tỏ ra hối tiếc như thể đang nói “Khách hàng, nhỉ?”

“Khoan đã!” cô gái the thé nói. “Cái gì kia?”

Tôi nhìn theo hướng mắt cô ta và sững sờ. Chiếc quần sọc vằn thò ra dưới tấm rèm. Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào nó một lúc.

“Ôi trời!” tôi cuối cùng cũng lên tiếng. “Nó kia rồi!”

“Và chính xác thì nó đang làm gì dưới đó?” Danielle hỏi.

“Em không biết!” Tôi nói. “Có lẽ nó...” tôi nuốt ực, cố nghĩ nhanh nhất có thể. “Có lẽ...”

“Cô đã lấy nó!” cô gái nói với vẻ nghi ngờ. “Chính cô đã lấy nó! Cô đã không để tôi thử chiếc quần, và rồi cô đã giấu nó!”

“Thật là nực cười” tôi nói, cố tỏ ra thuyết phục – Nhưng tôi có thể cảm nhận 2 má mình đang đỏ bừng vì xấu hổ.

“Cô thật nhỏ nhen...” Cô ta sững lại và quay sang Danielle. “Tôi muốn có đơn kiến nghị chính thức.”

“Rebecca” Danielle nói. “Vào văn phòng tôi ngay”

Giọng chị ta làm tôi phát sợ và tôi từ từ đi theo chị ta vào văn phòng. Quanh cửa hàng, tôi có thể thấy tất cả các nhân viên đang nhìn tôi và huých tay nhau. Thật quá xấu hổ. Không sao, sẽ ổn thôi. Tôi sẽ chỉ phải nói tôi thực sự xin lỗi và hứa sẽ không tái phạm. Và có lẽ đề nghị làm thêm giờ, miễn là tôi không bị...

Không thể tin được. Chị ta sa thải tôi. Tôi thậm chí còn chưa làm việc ở đó nổi một ngày, và tôi đã bị tổng cổ. Tôi đã quá sốc khi chị ta nói với tôi, tôi gần như phát khóc. Ý tôi là, ngoại trừ vụ rắc rối với chiếc quần sọc vằn ra, tôi nghĩ là tôi đã làm việc tốt đấy chứ. Nhưng hình như giấu đồ khách hàng chọn là một trong những lỗi tất yếu bị đuổi việc. (Điều này thật là bất công, vì chị ta chưa hề bảo tôi trong buổi phỏng vấn)

Khi tôi đang thay chiếc quần xám và chiếc áo phông ra, lòng tôi trĩu nặng. Sự nghiệp buôn bán của tôi chấm hết thậm chí trước cả khi nó kịp bắt đầu. Tôi chỉ được trả 20 bảng ấy tiếng đồng hồ đã làm hôm nay – và Danielle nói đó còn là hào phóng đấy. Và khi tôi hỏi liệu tôi có thể nhanh chóng mua quần áo với thể giảm giá của nhân viên không chị ta nhìn tôi như muốn đánh tôi đến nơi.

Tất cả thật tồi tệ. Không việc làm, không tiền, không giảm giá, chỉ có 20 bảng khôn khiếp. Tôi đau khổ bắt đầu đi dọc con phố, đút tay vào túi. 20 bảng chết tiệt. Tôi phải làm gì với...

“Rebecca!” Tôi giật mình ngẩng mặt lên và thấy mình ngạc nhiên nhìn một khuôn mặt mà tôi thấy rất quen. Nhưng ai vậy nhỉ? Đó là... đó là... đó là...

“Tom!” Tôi thét lên vừa đúng lúc. “Xin chào! Bất ngờ quá!”

Ồi, ngạc nhiên chưa. Tom Webster, ở London. Cậu ta vẫn cao và gầy như trước đây – nhưng trông đẹp hơn. Cậu ta vận một chiếc áo len bó màu xanh dương ngoài một chiếc áo phông và... đó có phải là quần jeans hiệu Armani không? Điều này chả có nghĩa gì. Dù sao thì cậu ta đang làm gì ở đây vậy? Sao cậu ta không ở Reigate mà lát gạch Địa Trung Hải hay gì đó?

“Đây là Lucy”, cậu ta tự hào nói, và đẩy lên một cô gái mảnh khảnh có đôi mắt xanh to, đang cầm khoảng 65 chiếc túi đựng hàng. Và tôi không tin nổi. Đó là cô gái có bạn trai trả tiền cho. Chắc chắn cô ta không định...

“Hai người đang hẹn hò à?” tôi hỏi ngớ ngẩn. “Cậu và cô ấy?”

“Ừ” Tom nói, tươi cười với tôi. “Cũng được một thời gian rồi.”

Nhưng chuyện này chẳng có lý chút nào. Sao bà Janice và ông Martin lại không nhắc đến bạn gái của Tom nhỉ? Họ kể lể mọi thứ chết tiệt về cuộc sống của cậu ta mà.

Và Tom kỳ cục có bạn gái!

“Xin chào” Lucy nói.

“Xin chào” tôi nói. “tôi là Rebecca. Hàng xóm ngay bên cạnh. Bạn thời ấu thơ, tất cả có vậy.”

“Ồ, chị là Rebecca” Cô ta nói, rồi liếc mắt với Tom.

Thế có nghĩa là gì? Họ đã nói chuyện về tôi à? Chúa ơi, Tom vẫn thích tôi à? Thật ngượng quá.

“Là tôi đây!” Tôi tươi cười nói.

“Chị biết không, tôi chắc là đã gặp chị ở đâu đó trước đây rồi,” Lucy ngẫm nghĩ nói – và rồi mắt cô ta sáng lên vì nhận ra. “Chị làm ở Ally Smith, đúng không?”

“không!” tôi nói, có phần gay gắt.

“Ồ” cô ta nói. “Tôi tưởng tôi đã gặp chị...”

Chúa ơi, tôi không thể để chuyện tôi làm ở một cửa hiệu đến tai bố mẹ tôi. Họ sẽ nghĩ rằng tôi đã nói dối họ về tất cả cuộc sống của tôi ở London, rằng tôi đã khánh kiệt và sống trong nghèo khổ mà không ai biết.

“Nghiên cứu” tôi vội nói. “Thực ra tôi là một phóng viên.”

“Rebecca là một phóng viên tài chính” Tom nói. “Rất am tường về lĩnh vực của cô ấy.”

“Ồ thế ạ” Lucy nói, và tôi cười với cô ta đầy kiêu hãnh.

“Bố và mẹ anh luôn nghe lời khuyên của Rebecca” Tom nói. “Gần đây bố tớ luôn nói về chuyện đó. Ông bảo cậu đã giúp ông rất nhiều về các vấn đề tài chính. Thay đổi quỹ hay gì đó.”

Tôi gật đầu mang máng, và nở một nụ cười đặc biệt của một người bạn cũ. Không phải vì tôi ghen tị hay gì cả - Nhưng tôi thực sự thấy hơi bất rứt khi nhìn Tom mỉm cười với cô nàng Lucy, thực sự mà nói, cô ta có một mái tóc rất đơn điệu, dù cho quần áo khá đẹp. Thử nghĩ lại mà xem, Tom cũng đang mặc một bộ rất đẹp. Ồi, chuyện gì đang xảy ra thế này? Tất cả chuyện này thật tệ. Tom thuộc về ngôi nhà nhỏ của cậu ta ở Reigate, chứ không phải nghênh ngang lượn quanh mấy cửa hàng đắt tiền theo kiểu lịch sự nửa mùa.

“Dù sao thì” cậu ta nói. “Bọn tớ phải đi tiếp đây”

“Bắt tàu à?” tôi nói tỏ vẻ hiểu biết. “Hẳn khó khăn lắm khi sống ở xa.”

“Cũng không đến nổi” Lucy nói. “Tôi thường xuyên bắt tàu đến hãng Wetherby hang sang và chỉ mất có 40 phút thôi.”

“Chị làm cho hãng Wetherby?” Tôi hỏi, kinh ngạc. Sao tôi lại bị bủa vây bởi Những Người Đầy Tham Vọng ở thành phố thế này?

“Vâng” cô ta nói. “Tôi là một cố vấn hoạch định chính sách cho họ.”

Gì cơ? Điều đó nghĩa là thế nào? Cô ta thực sự thông minh, hay gì vậy? Ôi Chúa ơi, chuyện càng lúc càng tồi tệ.

“Vội lại bọn tớ cũng chưa bắt tàu về vội” Tom nói, mỉm cười với Lucy. “Chúng tớ đến thăm Tiffany trước đã. Chọn thứ gì đó cho sinh nhật Lucy tuần tới.” Cậu ta giơ tay lên và bắt đầu xoắn một lọn tóc của cô ta quanh ngón tay.

Tôi không thể chịu đựng được chuyện này nữa. Nó thật không công bằng. Sao tôi không có bạn trai mua đồ cho tôi ở hiệu Tiffany?

“Vây, rất vui gặp lại cậu” Tôi lắp bắp, “Cho tớ gửi lời chào đến bố mẹ cậu. Thật lạ là họ đã không nhắc đến Lucy” Tôi không thể dừng để thêm. “Tớ gặp họ hôm nọ, và họ không hề nhắc đến cô ấy.”

Tôi ngây thơ liếc nhìn Lucy. Nhưng cô ấy và Tom đang nhìn nhau.

“Có lẽ họ không muốn” Tôi lên tiếng, rồi đột nhiên dừng lại.

“Gì cơ?” tôi nói

Một khoảng im lặng dài lúng túng. Rồi Lucy nói “Tom, em sẽ ngắ cửa hiệu này một lúc” và bước đi, để mình 2 chúng tôi ở lại.

CHúa ơi! Thật là đáng kịch! Tôi rõ ràng là người thứ 3 trong mối quan hệ của họ.

“Tom, chuyện gì vậy?” tôi hỏi, và khẽ cười.

Nhưng nó hiển nhiên mà, đúng không? Cậu ta thích tôi, và Lucy biết điều đó.

“Ôi, Chúa ơi” Tom nói, và xoa mặt. “Nghe này, Rebecca, chuyện này thật không dễ dàng với tớ. Nhưng vấn đề là, bố mẹ tớ lo cho... tình cảm cậu dành cho tớ. Họ không muốn nhắc đến Lucy với cậu, bởi vì họ nghĩ cậu sẽ...” Anh ta đột nhiên thốt lên. “Thất vọng.”

Gì cơ? Đây là chuyện đùa phải không? Tôi chưa bao giờ thấy chết lặng như thế từ trước đến giờ. Trong vài giây tôi thậm chí không cử động nổi vì kinh ngạc.

“Tình cảm của tớ dành cho cậu?” cuối cùng tôi lắp bắp. “Cậu đang đùa à?”

“Nghe này, nó thật rõ ràng mà” cậu ta nói, nhún vai. “Bố mẹ đã kể với tớ hôm cậu đã gắng hỏi thế nào về tình hình của tớ, và mọi thứ về ngôi nhà mới của tớ...” mắt cậu ta ánh lên vẻ luyến tiếc. Ôi Chúa ơi, tôi không thể chịu đựng nổi chuyện này. Sao cậu ta có thể nghĩ... “Tớ thực sự quý cậu, Becky” cậu ta nói thêm. “tớ chỉ không...”

“Tớ chỉ hỏi vì lịch sự thôi!” Tôi thét lên. “Tớ không thích cậu!”

“Nghe này” cậu ta nói “Chúng ta hãy quên chuyện này đi, được chứ?”

“Nhưng tớ không hề!” tôi thét lên tức giận. “Tớ chưa bao giờ thích cậu! Đó là lý do tại sao tớ không đi chơi với cậu khi cậu đề nghị tớ! Khi chúng ta một6 tuổi, nhớ không?”

Tôi dừng lại, nhìn cậu ta đắc thảng – và thấy mặt cậu ta không biến sắc. Cậu ta chẳng nghe thấy gì. Hoặc nếu có, cậu ta đang nghĩ rằng câu chuyện tôi vừa kể về thời niên thiếu chứng tỏ tôi bị ám ảnh bởi cậu ta. Và nếu tôi càng cố tranh cãi làm rõ vấn đề, thì cậu ta sẽ càng nghĩ tôi bị ám ảnh. Ôi Chúa ơi, chuyện này thật kinh khủng.

“Được rồi” tôi nói, cố giữ long tự trọng còn sót lại của mình. “Được rồi, rõ ràng là chúng ta không thể nói chuyện được ở đây, nên tớ sẽ để cậu suy nghĩ về nó.” Tôi liếc nhìn Lucy, cô ta đang nhìn qua cửa kính cửa

hiệu và rõ ràng là đang giả vờ không nghe chuyện. “Thực sự, tôi không theo đuổi bạn trai của chị đâu” tôi nói với. “Và tôi sẽ không bao giờ. Tạm biệt.”

Rồi tôi sải bước đi xuống phố, một nụ cười thờ ơ khó khăn lắm mới nở ra được trên mặt tôi.

Tuy nhiên, khi tôi rẽ ở góc phố, nụ cười tắt dần, và tôi ngồi nặng nề xuống một chiếc ghế dài. Tôi thấy thật bẽ mặt. Rõ là, toàn bộ chuyện này thật nực cười. Cái gã Tom Webster ấy lại nghĩ là tôi yêu cậu ta. Cũng chỉ vì tôi đã quá tử tế với bố mẹ cậu ta khi giả vờ quan tâm đến những vật dụng gỗ sồi ngâm chết tiệt của cậu ta. Lần sau tôi sẽ ngáp dài, hoặc bỏ đi. Hoặc tự bịa ỉnh một cậu bạn trai.

Tôi biết tất cả điều này. Tôi biết tôi có cần quan tâm đến việc Tom Webster hay bạn gái cậu ta nghĩ gì. Nhưng dù vậy... Tôi phải thừa nhận, tôi thấy mình hơi kém cỏi. Sao tôi vẫn chưa có bạn trai nhỉ? Thậm chí hiện giờ tôi cũng chẳng thích ai. Người bạn trai nghiêm túc gần đây nhất của tôi là Robert Hayman, nhân viên quảng cáo của tờ Portfolio News, chúng tôi chia tay cách đây 3 tháng. Và tôi thậm chí còn chẳng thích anh ta lắm. Anh ta thường gọi tôi là “Tình Yêu” và cợt nhả lướt tay qua mắt tôi khi có những cảnh không đứng đắn trong phim. Thậm chí tôi bảo anh ta đừng làm vậy nữa, anh ta vẫn cứ làm. Điều đó khiến tôi phát điên. Chỉ nhớ lại thôi cũng khiến tôi thấy mệt mỏi và khó chịu.

Nhưng mà, anh ta là bạn trai, đúng không? ANH ta là người đã gọi điện cho tôi suốt giờ làm, đi cùng tôi đến các bữa tiệc, và là vũ khí chống lại những chuyện tồi tệ. Có lẽ tôi không nên đá anh ta, có lẽ anh ta cũng tạm được.

Tôi thở dài ngao ngán, đứng dậy, và bắt đầu lại đi bộ dọc phố. Nói chung, hôm nay không phải là một ngày tốt lành. Tôi đã mất việc và bị Tom Webster coi thường. Và tôi vẫn chưa có việc gì để làm tối nay. Tôi tưởng tôi sẽ mệt ngoài sau khi làm việc cả ngày, nên tôi không thêm lên kế hoạch làm gì.

Dẫu sao, ít ra tôi cũng có 20 bảng.

20 bảng. Tôi sẽ mua ỉnh một cốc cappuccino và bánh sôcôla hạnh nhân. Và vài tờ tạp chí.

Và có thể thứ gì đó từ Accessorize. Hay vài đôi boots. Thật sự thì tôi đang rất cần vài đôi boots mới – và tôi đã nhìn thấy vài đôi rất đẹp ở Hobbs với mũi vuông và gót khá thấp. Tôi sẽ đến đó sau khi uống cà phê, và xem cả vậy nữa. CHÚA ơi, tôi xứng đáng được một bữa tử tế, sau ngày hôm nay. Và tôi cần vài cái quần bó mới cho công việc, một cái giữa móng tay nữa. Và có lẽ thêm một quyển sách để đọc trên tàu điện...

Đến khi nhập vào dãy xếp hàng ở Starbucks, tôi đã thật sự thấy vui hơn.

THẺ VISA NGN HÀNG SỐ MỘT PGNI

SỐ 7 QUẢNG TRƯỜNG CAMEL

LIVERPOOL LI 5NP

Cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ số 2

Số 4 đường Burney

London SW6 8FD

Ngày 10 tháng 3 năm 2000

Gửi cô Bloomwood:

Số thẻ visa tại Ngân hàng Số một PGNI: 1475839204847586

Cám ơn cô về bức thư ngày 06 tháng 03.

Lời đề nghị của cô về việc nhận tờ Successful Saving miễn phí dài hạn quả là rất hào phóng, và lời mời ăn tối ở The Ivy cũng vậy.

Nhưng tiếc là, nhân viên Ngân hàng Số một PGNI không được phép nhận quà.

Tôi mong sẽ nhận được khoản nợ tồn đọng £105,40 của cô càng sớm càng tốt.

Trân trọng,
Peter Johnson
Trưởng phòng Tài Khoản Khách hàng.

10. Chương 10

SÁNG THỨ HAI, tôi dậy sớm, thấy đầu óc vẫn trống rỗng. Ánh mắt tôi lướt qua túi đồ còn chưa mở ở góc phòng, rồi lại nhanh chóng lướt đi. Tôi biết tôi đã tiêu qua s nhiều cho hôm thứ bảy. Tôi biết tôi không nên mua hai đôi bốt. Tôi biết tôi không nên mua cái váy tím đó. Tính ra, tôi đã tiêu... Thật sự, tôi chẳng muốn nghĩ đã tiêu bao nhiêu nữa. Phải nghĩ tới cái khác, nhanh nên nào, tôi tự nhủ. Cái gì đó khác. Gì cũng được.

Tôi nhận thấy rõ ràng trong sâu thẳm tâm trí, thùmthụp như nhịp trống, có hai cảm giác khủng khiếp đồng hành là Tội lỗi và Hoảng hốt.

Tội lỗi. Tội lỗi. Tội lỗi. Tội lỗi.

Hoảng hốt. Hoảng hốt. Hoảng hốt. Hoảng hốt.

Nếu tôi nghĩ đến, chúng có thể chồm ra hạ đo ván tôi. Tôi sẽ cảm thấy hoàn toàn tê liệt trong khổ sở và sợ hãi. Vậy nên mảnh tôi vừa học được đơn giản là phải giả cảm giả điếc. Thần kinh của tôi đã rèn luyện đạt đến trình độ này.

Một mảnh nữa là xua tâm trí mình đến những ý nghĩ, những việc làm khác. Vậy là tôi ngồi dậy, bật đèn lên, tắm táp, rồi diện đồ. Tiếng thùm thụp vẫn còn trong đầu, nhưng nó đang dần dần trôi đi. Khi vào bếp làm một tách cà phê, tôi đã hoàn toàn không còn nghe thấy nó nữa. Sự giải thoát tràn ngập trong tôi, giống hệt như cảm giác mà bạn sẽ được khi tác nhân đau đớn cuối cùng cũng đã biến khỏi vết thương của mình. Tôi đã có thể thư giãn. Tôi sẽ ổn thôi.

Trên đường ra ngoài tôi dừng lại sảnh để kiểm tra lại diện mạo mình trong gương (Áo: River Island, Váy: French Connection, Quần tất: Pretty Polly Velvets, Giày: Ravel) rồi với lấy áo khoác (Áo khoác: House of Fraser hạ giá). Đúng lúc ấy có thư tuồn qua khe cửa, tôi tới nhặt lên. Một lá thư tay cho Suze và một tấm thiệp từ nhà Maldives. Còn cho tôi thì lại là hai phong thư với điềm xấu hiện ngay trên bì. Một từ VISA, một từ Ngân hàng Engwich

Trong một giây, tim tôi ngừng đập. Sao lại có thư nữa từ ngân hàng nhỉ? Và VISA. Họ muốn gì? Chẳng nhẽ họ không để tôi yên được sao?

Cẩn thận, tôi đặt hai bức thư của Suze bên rìa tường trong hành lang rồi nhét vội hai bức thư của mình vào túi, tự nhủ rằng mình sẽ đọc trên đườn đi làm. Ngay khi lên tàu điện, tôi sẽ mở ra đọc, cho dù chúng hảnh chẳng vui vẻ gì.

Một cách thành thực. Khi bước lên vỉa hè, tôi đã định đọc những bức thư ấy.

Nhưng rồi tôi lại rẽ vào khu phố bên cạnh – có một thùng to dùng trước cửa nhà ai đó. Một cái thùng khổng lồ màu vàng, và đã đầy gần nửa. Thợ xây vào vào ra ra trong nhà mang theo những mẩu đồ gỗ cũ rồi vứt hết vào thùng. Hàng đồng hàng đồng rắc thối, tất cả lẫn lộn vào nhau.

Và một ý nghĩ len lỏi vào đầu tôi.

Chậm chạp rón rén tôi tới gần cái thùng, dừng lại, chăm chú nhìn chừ thể đang đọc những chữ in bên ngoài, tôi đứng đó, cố làm ra vẻ tự nhiên, cho tới khi hội thợ xây đã đi hết vào nhà và chẳng còn ai nhìn nhó nữa. Rồi thì, nhẹ nhàng, tôi lôi hai lá thư ra khỏi túi, và thả xuống mép, lọt vào trong thùng.

Biến.

Khi tôi vẫn còn đang đứng đó, một anh thợ huých tôi ra bằng hai bao tải đồ nhựa hồng, rồi kéo lê chúng vào thùng. Và bây giờ, hai lá thư đã biến mất. Bị chôn vùi dưới một lớp nhựa, và chưa được mở ra. Sẽ chẳng bao giờ có ai tìm thấy chúng nữa.

Biến đi mãi mãi.

Nhanh chóng tôi rời khỏi chiếc thùng và tiếp tục hành trình. Bước chân thang hơi hơn, và tôi đã thấy vui vẻ.

Một lát sau, tôi cảm thấy mình đã hoàn toàn sạch tội. Ý tôi là, đây đâu phải là nỗi của tôi nếu tôi chưa bao giờ đọc mấy lá thư đó, phải không? Đây cũng đâu phải nỗi của tôi nếu tôi chưa bao giờ nhận được chúng, phải không? Lúc bước lên tàu điện ngầm, tôi thực lòng thấy như thể những lá thư đó chưa bao giờ tồn tại.

Khi tới tòa soạn, tôi bật máy tính, nhanh nhẹn mở một trang mới, và bắt đầu về tiết kiệm hưu trí. Có thể nếu tôi làm việc thật chăm, Philip sẽ tăng lương cho tôi, có thể lắm chứ. Tôi sẽ ở lại muộn buổi tối, và gây ấn tượng với ông ta bằng sự cống hiến trong công việc, rồi ông ta sẽ nhận ra rằng chưa đánh giá đúng về tôi. Có thể ông ta còn mời tôi làm phó tổng biên tập, hay cái gì đấy đại loại thế.

“Giờ đây, tôi gõ mạnh, “không ai trong chúng ta trông đợi chính phủ sẽ chặn sóc chúng ta khi về già. Vậy nên, kế hoạch tiết kiệm tiền nghỉ hưu được lên càng sớm càng tốt, lý tưởng nhất là ngay khi chúng ta còn đang kiếm được tiền”

“Chào buổi sáng, Clare,” Philip nói trên đường vào phòng làm việc, vẫn chưa bỏ áo choàng. “Chào buổi sáng, Rebecca.”

Ha. Đây chính là lúc gây ấn tượng với sếp.

“Chào buổi sáng, Philip.” Tôi nói, trong một tư thế thân thiện mà chuyên nghiệp. Rồi, thay vì ngã lưng ra sau hỏi sếp về mấy ngày cuối tuần, tôi quya lại với máy tính và tiếp tục gõ. Thực ra, tôi gõ nhanh đến nỗi màn hình lổn nhổn đầy lỗi chính tả. Phải nói rằng, tôi không phải người gõ giỏi nhất thế giới. Nhưng ai mà quan tâm chứ! Trông tôi rất thành thạo. Đây mới là vấn đề!

“Lựa chọn khôn ngoan nhất thường là với thu nhập từ công việc hiện tại của bạn, nhưng nếu điều ấy không khả thi, vẫn có rất nhiều phương án tiết kiệm tiền nghỉ hưu có lợi khác trong chương trình của họ, bắt đầu từ...” Tôi ngừng lại, với tay lấy cuốn sách giới thiệu về hưu trí, tắt bật lướt mắt tìm vài thông tin chính.

“Cuối tuần vui chứ, Rebecca?” Philip hỏi.

“Rất tốt, cảm ơn ông,” tôi nói, ngược lên từ cuốn sách, như thể ngạc nhiên vì bị làm phiền khi đang túi bụi công việc.

“Tôi đã lang thang khu của cô hôm thứ Bảy vừa rồi,” ông ta nói. “Khu Fullham. Fullham Sành điệu.”

“Thế ạ,” tôi thờ ơ đáp.

“Đây đúng là nơi đáng đến, phải không? Vợ tôi đã đọc một bài báo về nó. Đây những cô gái Thời thượng, sống dựa hoàn toàn vào quyền thừa kế.”

“Tôi cũng thấy thế,” tôi lơ đãng đáp.

“Đây là lý do tại sao chúng tôi gọi cô là,” ông ta nói và cười ha hả. “Cô gái công sở Thời thượng!”

“Vâng,” tôi nói, và mỉm cười lại với ông ta. Dù sao, ông ta cũng là sếp. Ông ta thích gọi mình thế nào mà...

Ô, khoan đã. Philip không hề nghĩ rằng tôi giàu có đấy chứ? Ông ta không nghĩ tôi có khoản thừa kế hay cái nực cười gì đó, phải không?

“Rebecca,” Clare gọi tôi, ngược lên từ bàn điện thoại. “Có điện thoại cho cậu. Một ai đó tên là Tarquin.”

Philip cười xòa một cái, như thể muốn nói “Gì nữa đây?” và tênh tênh đi về bàn ông ta. Tôi nhìn theo ông ta đầy thất vọng. Thật là tôi tệ. Nếu Philip nghĩ rằng tôi có nguồn thu nhập đặc biệt, ông ta sẽ chẳng bao giờ tăng lương cho tôi.

Nhưng cái quái gì làm ông ta có ý nghĩ ấy nhỉ?

“Becky,” Clare gọi, chỉ về phía điện thoại của tôi.

“Ôi, tôi nói. “À phải.” Tôi nhắc ông nghe, và nói. “Xin chào, Rebecca Bloomwood nghe.”

“Becky,” giọng nói the thé của Tarquin cất lên, không lẫn đi đâu được. Giọng anh ta khá hùng hồn, như thể anh ta đã chuẩn bị cuộc điện thoại này cả thế kỷ. Mà có khi thế thật. “Thật vui được nghe giọng nói của em. Em biết đấy, tôi đã nghe về em rất nhiều.”

“Vây ư?” Tôi nói, cố không tỏ ra quá nhiệt tình. Ý tôi là, anh ta là anh họ của Suze nên tôi không muốn làm tổn thương anh chàng đáng thương đó.

“Tôi... tôi thực sự rất muốn có nhiều thời gian với em hơn,” anh ta nói. “Tôi có thể mời em ăn tối được chứ?”

Lạy Chúa! Tôi nên trả lời anh ta như thế nào đây? Đây đúng là một yêu cầu tẻ ngắt. Ý tôi là, thà anh ta hỏi tôi, Em có thể ngủ với anh không? Hoặc Anh hôn em được không? Đành này, nếu tôi từ chối ăn tối với anh ta chẳng khác nào bảo “Anh thật quá khó ưa, tôi thậm chí không thể ngồi cùng bàn với anh trong vòng hai tiếng.”

“Thế cũng được,” tôi nói, nhận thấy rằng tôi chẳng tỏ ra quá rung rinh – đồng thời nhận thấy có lẽ tôi nên nói trắng ra rằng “Tôi chẳng ưa anh một tí nào.” Nhưng dù sao, tôi không thể làm thế được. Thực ra mà nói, đi ăn tối với anh ta có lẽ dễ hơn nhiều. Ý tôi là, nó có thể tệ đến mức nào nhỉ?

Vả lại dù gì thì tôi đâu có bắt buộc phải đi. Gần đến giờ tôi sẽ gọi để hủy hẹn. Dễ ợt.

“Tôi ở London đến Chủ nhật,” Tarquin nói.

“Vây thì tối thứ Bảy nhé!” giọng tôi vui vẻ. “Ngay trước khi anh đi.”

“Bảy giờ nhé?”

“Hay là tám giờ đi?” tôi đề nghị.

“Được,” anh ta nói. “Tám giờ vậy.” Rồi anh ta đập máy mà chẳng hẹn nơi gặp. Nhưng thực ra thì tôi sẽ không đến hẹn, nên điều ấy chẳng vấn đề gì. Tôi đặt máy, thở hắt một cái rồi lại tiếp tục công việc.

“Mặc dù thực hiện đầu tư vững chắc là rất quan trọng, sự linh hoạt cũng thiết yếu không kém khi chọn một kế hoạch hưu phí, đặc biệt cho những người đầu tư trẻ tuổi. Một kế hoạch mới gần đây là...” Tôi ngừng tay và tìm cuốn sách giới thiệu. “Dự án Nghỉ hưu ‘Later Years’ của hãng bảo hiểm Sun...”

“Vây là anh chàng gọi điện mời cậu đi chơi hả?” Clare Edwards đánh tiếng.

“À ừ, thực ra là thế,” tôi nói, ngược nhìn về thờ ơ. Mặc dầu thật ra, tôi thấy một chút vui vui. Bởi vì Clare đâu biết Tarquin như thế nào, phải không? Cô nàng sẽ nghĩ, đó là một anh chàng bánh bao và di dỏm. “Bọn tớ sẽ đi chơi tối thứ Bảy này.” Tôi cười hờ hững, rồi lại tiếp tục gõ.

“À ừ.” Cô nàng nói, tay quấn một vòng chun quanh cổ họng. “Cậu biết đấy, hôm trước Luke Brandon hỏi tớ cậu có bạn trai chưa mà?”

Trong một thoáng tôi ngồi bất động. Luke Brandon muốn biết tôi có bạn trai chưa ư?

“Thật à?” Tôi nói, cố tỏ ra bình thường. “Khi... khi nào vậy?”

“À, thì hôm trước,” cô nàng nói. “Hôm tớ đến buổi họp báo ở hãng Truyền thông Brandon, anh ta hỏi tớ. Chỉ ngẫu nhiên thôi. Cậu biết đấy.”

“Thế cậu bảo sao?”

“Tớ nói là chưa,” Clare nói, rồi cười xòa. “Cậu không thích anh ta đấy chứ?”

“Tất nhiên là không rồi,” tôi nói và đảo mắt đi.

Nhưng tôi phải công nhận, rằng mình rất nhút nhát khi quay lại với máy tính và bàn phím. Luke Brandon. Ý tôi là, không phải tôi thích hẳn hay gì đâu – nhưng vẫn là thế. “Dự án này,” tôi gõ “đưa đến một khoản lợi khổng lồ và một khoản tổng gộp xù khi nghỉ hưu. Ví dụ như, với 7% tăng trưởng, một phụ nữ 30 tuổi đầu tư £100 mỗi tháng sẽ nhận được...”

Bạn biết gì không? Đột nhiên tôi nghĩ, dừng ngay ở đây. Công việc này thật tẻ nhạt. Tôi nên làm gì hay hơn.

Tôi nên làm gì đó hay hơn là ngồi chết gí trong cái văn phòng dở ẹc này, gõ ra một đồng các chi tiết lượm lặt trên một tờ quảng cáo, cố biến chúng thành loại tin tức đáng tin. Tôi xứng đáng được làm việc gì đó thú vị hơn thế này. Hoặc được trả nhiều hơn. Hoặc cả hai.

Tôi ngừng gõ và ngồi chống cằm. Đã đến lúc cần một khởi sự mới. Tại sao mình lại không làm công việc như Elly đang làm nhỉ? Mình đâu có sợ đôi chút vất vả, phải không? Sao không sắp xếp lại cuộc sống của mình, đến ngay một công ty săn đầu người cho Sở Tài Chính Thành Phố, và kiếm inh một việc làm mới? Mình sẽ được trả một khoản thu nhập khổng lồ, được tặng một chiếc ô tô, và mặc đồ Karen Millen mỗi ngày. Và mình sẽ không còn phải lo lắng về chuyện tiền nong nữa.

Tôi thấy hồ hởi. Chính nó! Chính là câu trả lời cho mọi thứ. Tôi sẽ là một...

“Clare?” đột nhiên tôi cất lời. “Ai kiếm được nhiều nhất ở thành phố này?”

“Tôi không biết,” Clare nói, cau mày suy nghĩ. “Có lẽ là đám môi giới hợp đồng tương lai chẳng?”

Đúng thế đấy. Tôi sẽ trở thành một nhà môi giới hợp đồng tương lai. Đơn giản vậy thôi!

Và quả là đơn giản. Quá đơn giản để mười giờ sáng hôm sau tôi đã thấy mình hùng dũng bước lên văn phòng đại diện của William Green, công ty săn đầu người cho Sở Tài Chính Thành Phố. Khi đẩy cửa bước vào, tôi đã thấy hình phản chiếu của mình và thấy một chút sợ sệt trong lòng. Tôi thật sự đang làm điều này ư?

Cá là tôi làm đi. Tôi mặc bộ vest màu đen sang trọng, quần tất và giày cao gót, với một tờ FT dưới cánh tay, chắc chắn rồi. Và tay kia xách một chiếc cặp khóa số, cái này mẹ đã tặng tôi vào một dịp Giáng sinh, nhưng tôi chưa bao giờ dùng tới. Một phần vì nó rất nặng và cồng kềnh – phần khác bởi tôi đã quên dây số, vậy nên thực ra tôi không thể mở nó. Nhưng nó trông rất ổn. Đáng giá là ở đó.

Jill Foxton, người phụ nữ mà tôi sắp gặp, đã rất dể mlem trên điện thoại khi tôi nói muốn thay đổi công việc, và có vẻ như khá ấn tượng với những kinh nghiệm của tôi. Tôi đã gó nhanh một cái hồ sơ cá nhân và email cho cô ấy – à, phải, tôi cũng có thêm thất một chút, nhưng đó là điều họ mong đợi, phải không nào? Giống như thể marketing chính mình vậy. Và đúng là hiệu quả, bởi vì cô ấy gọi lại chỉ mười phút sau nhận thư, và hỏi xem tôi có thể đến gặp cô ấy, bởi vì có lẽ có một vài cơ hội thú vị cho tôi.

Tôi đã rất phấn khích, và tôi hầu như không thể ngồi yên được. Tôi đến thẳng bàn Philip và bảo với ông ta tôi muốn được nghỉ ngày hôm sau để đưa đứa cháu đi vườn bách thú – và ông ta chẳng nghi ngờ gì hết. Ông ta sẽ sung sướng khi phát hiện ra rằng trong một đêm tôi đã trở thành một nhà môi giới hợp đồng tương lai đắt giá.

“Xin chào,” tôi tự tin cất tiếng với người phụ nữ ở quầy lễ tân. “Tôi đến để gặp cô Jill Foxton. Tên tôi là Rebecca Bloomwood.”

“Ừ...”

Tôi không thể nói từ từ Successful Saving được. Rất có thể sẽ đến tai Philip rằng tôi đang đi tìm việc mới.

“Ừ... không đâu cả, thực thế,” tôi nói và mỉm cười thư thái. “Chỉ là Rebecca Bloomwood thôi. Tôi có cuộc hẹn lúc mười giờ.”

“Tốt thôi,” cô ta nói và mỉm cười. “Cô ngồi đi.”

Tự thú của một tín đồ shopping - chương 10.2

Tôi nhấc chiếc cặp lên và đi về phía những chiếc ghế da màu đen, cố xua đi cảm giác lo lắng. Tôi ngồi xuống, ánh mắt khắp khối chạy dọc theo kệ báo trên bàn cà phê (nhưng chẳng có gì thú vị cả, chỉ là mấy tờ The Economist), rồi tôi thả mình ra sau nhìn xung quanh. Đây quả là một phòng nghỉ rất ấn tượng, tôi phải công nhận thế. Có một đài phun ở giữa, một cầu thang cuốn bằng thủy tinh đang lên xuống – và, dường như phải cách xa đến vài dặm, tôi thấy rất nhiều thang máy tối tân. Không chỉ một hay hai – mà có đến cả chục cái. Trời đất. Nơi này quả là rộng lớn.

“Rebecca?” một cô gái tóc vàng tròn bộ vest ghi đột nhiên xuất hiện trước mắt tôi. Bộ vest rất đẹp, tôi nghĩ. Booj vest quá đẹp.

“Xin chào,” tôi nói. “Cô Jill!”

“Không, tôi là Amy,” cô ấy cười. “Trợ lý của cô Jill.”

Trời! Tuyệt quá đi mất. Bảo trợ lý ra mời khách, như thể bạn quá cao cấp và bận rộn nên không thể tự làm. Có lẽ khi tôi đã trở thành một nhà môi giới hợp đồng tương lai quan trọng tôi sẽ yêu cầu trợ lý của tôi thực hiện điều đấy lúc Elly đến ăn trưa cùng. Hoặc có thể tôi sẽ có một anh trợ lý – và rồi chúng tôi sẽ yêu nhau! Chúa ơi, y như trong phim vậy. Một người phụ nữ danh giá và một anh chàng trợ lý đẹp trai và nhạy cảm...

“Rebecca?” Tôi quay lại thực tại với Amy đang chăm chăm nhìn tôi tò mò. “Chị đã sẵn sàng chưa?”

“Tất nhiên!” Tôi vui vẻ nói, rồi nhắc cặp lên. Khi cùn sải bước trên sàn nhà bóng loáng, tôi lén đưa mắt ngắm lại bộ vest cầu Amy lần nữa – và dán ngay mắt vào chiếc nhãn Emporio Armani! Vậy thì Jill phải mặc gì? Couture Dior? Chúa ơi, tôi thích nơi này mất rồi.

Chúng tôi lên tới tầng sáu và bắt đầu đi dọc những hàng lang trải thảm tưởng như bất tận.

“Vậy là chị muốn trở thành một nhân viên môi giới hợp đồng tương lai,” Amy mở lời sau một thoáng.

“Vâng,” tôi nói. “Đúng là thế.”

“Và chị chắc biết ít nhiều về nó rồi nhỉ.”

“À, chị biết đấy.” Tôi cười nhún nhún. “Tôi đã viết bài trên hầu hết mọi khía cạnh tài chính, vậy nên tôi thấy mình được trang bị khá đầy đủ.”

“Thế thì tốt,” Amy mỉm cười. “Một số người đến đây chẳng biết gì cả. Cô Jill dành hỏi họ vài câu thông thường, và...” Cô ấy đưa tay làm một cử chỉ gì đó. Tôi không hiểu nghĩa là gì, nhưng nó có vẻ không tốt chút nào.

“Thế à!” Tôi nói, cố giữ giọng thật thoải mái. “Vậy - thường thì câu hỏi như thế nào?”

“Ồ, chị không phải lo! Cô ấy có lẽ sẽ hỏi... ôi, tôi không biết đâu. Cái gì đấy kiểu như ‘Bạn sẽ giao dịch một mô hình con bướm như thế nào?’ hay ‘Điểm khác nhau giữa tổng chi phí đầu vào và OR là gì?’ hay ‘Làm thế nào để tính được ngày kết thúc của một hợp đồng tương lai?’ Toàn vấn đề căn bản thôi.”

“Đúng vậy,” tôi nuốt ực một cái. “Tuyệt.”

Có cái gì đấy trong tôi bảo rằng hãy quay lại và chạy ngay đi – nhưng đúng lúc chúng tôi đã đến một cánh cửa gỗ xám.

“Đây rồi,” Amy nói, rồi mỉm cười với tôi. “Chị muốn dùng trà hay cà phê?”

“Cà phê nhé.” Tôi ước là có thể nói, “Xin ột ly gin mạnh.” Amy gõ cửa, mở ra rồi dẫn tôi vào và nói, “Rebecca Bloomwood.”

“Chào Rebecca!” Người phụ nữ với mái tóc sẫm màu ngồi ssau bàn làm việc nói rồi đứng dậy bắt tay.

Tôi hơi ngạc nhiên vì Jill không diện bằng Amy. Cô mặc một bộ vesr màu xanh trông khá lỗi thời, với một đôi giày buồn tẻ. Nhưng dù sao, không vấn đề gì, cô ta là sếp. Và phòng làm việc của cô thì thật đáng kinh ngạc.

“Rất vui được gặp cô,” cô ta nói, ra dấu cho tôi đến chiếc ghế đối diện. “Cho tôi nói thẳng luôn nhé, tôi cực kỳ ấn tượng với hồ sơ của cô.”

“Thật à?” Tôi thấy lòng nhẹ đi chút ít. Hồ sơ tất nhiên không tồi, đúng không? Cực kỳ ấn tượng. Có thể cũng chẳng hề gì nếu không biết trả lời mấy câu hỏi kia.

“Đặc biệt là về mặt ngôn ngữ,” Jill nói thêm. “Rất tốt. Cô hẳn là người giỏi giang và đa tài.”

“À, tiếng Pháp của tôi mới chỉ ở trình độ giao tiếp thôi,” tôi nói khiêm tốn. “Voici la plume de ma tanta [Đây là cây bút lông của cô tôi], tất cả có thể thôi à!”

Jill cười khen ngợi, và tôi cười lại với cô ta.

“Còn tiếng Phần Lan!” Cô ta vừa nói vừa với lấy cốc cà phê trên bàn. “Thatk quá đặc biệt.”

Tôi vẫn giữ nụ cười và hy vọng chúng tôi sẽ tiếp tục chủ đề ngôn ngữ. Nói thực, tôi đề thêm “Tiếng Phần Lan trôi chảy” chỉ vì thấy “Tiếng Pháp giao tiếp” nghe hơi cụt lủn. Vả chăng, ai mà biết tiếng Phần Lan cơ chứ? Vì Chúa, không ai cả.

“Và kiến thức của cô về tài chính,” cô ta kéo cái hồ sơ về phía mình. “Cô có vẻ như đã nắm được khá nhiều mảng khác nhau trong những năm làm báo tài chính.” Cô ta ngược lên. “Loại nào đặc biệt cuốn hút cô trong các loại giao dịch phát sinh?”

Cái gì? Cái gì thế? Cô ta nói về cái gì thế? À phải. Các loại giao dịch phát sinh. Chúng là hợp đồng tương lai, phải không nhỉ? Và họ phải làm gì đấy với giá của một chứng khoán. Hoặc là hàng hóa. Đại loại như vậy.

“Vâng,” tôi bắt đầu một cách tự tin – và bị gián đoạn khi Amy mang tách cà phê tới.

“Cảm ơn,” tôi nói, và ngược lên, hy vọng rằng chúng tôi sẽ chuyển sang chủ đề khác. Nhưng cô ta vẫn đang đợi một câu trả lời. “Theo tôi sự hấp dẫn của hợp đồng tương lai là... ừm, khả năng suy đoán, kết hợp với khả năng kiểm chế rủi ro ở vị trí cận biên.” Tôi tự thấy mình bật ra từng tiếng.

Oa! Trời đất, sao tôi có thể nói ra được những điều ấy nhỉ?

“Đây là một lĩnh vực cực kỳ thử thách,” tôi mau chóng thêm vào, “và tôi nghĩ...” Tôi nghĩ cái gì nhỉ? Tôi có nên nhét thêm một ý kiến nhanh nhẩu về các mô hình bướm hay ngày hết hạn hay cía khi gió gì nữa không? Hay về Ngân hàng Barings? Có lẽ tốt hơn là không. “Tôi nghĩ tôi sẽ rất phù hợp với lĩnh vực đặc biệt này,” cuối cùng tôi kết thúc.

“Tôi hiểu,” Jill nói, rồi ngả lưng ra sau ghế. “Tôi hỏi thế là bởi vì chúng tôi có một vị trí trong ngân hàng mà tôi nghĩ có thể hợp với cô. Tôi không biết cô nghĩ sao về chuyện này.”

Một vị trí trong ngân hàng? Thật sự cô ta sẽ cho tôi một chân ư? Thật không thể tin nổi!

“Vâng, nó cũng tốt với tôi,” tôi nói, cố giữ giọng không quá phấn khởi. “Ý tôi là, nếu tôi không đỗ trong môi giới hợp đồng tương lai – thì ngân hàng cũng tốt, đúng không ạ?”

Ji

l cười lớn. Tôi nghĩ cô ta cho rằng tôi đùa hay đại loại thế.

“Khách hàng là một ngân hàng loại A, đang tìm kiếm một nhân viên mới cho chi nhánh London để phụ trách mảng phân chia nợ tài chính của họ.”

“Ồ vâng,” tôi đáp vẻ thông minh.

“Tôi không rõ cô có thạo về các nguyên lý kinh doanh chênh lệch giá của châu u không nhỉ?”

“Tất nhiên,” tôi trả lời đầy tự tin. “Tôi đã viết bài về vấn đề này năm ngoái.”

Điều này không hoàn toàn thật, nhưng lúc nào tôi cũng có thể đọc sách về cái này được, đúng mà nhỉ?

“Chắc chắn là tôi không buộc cô phải quyết định gì cả,” cô ta nói “nhưng nếu cô muốn đổi nghề, thì tôi phải nói rằng đây là công việc hoàn hảo với cô. Sẽ có một cuộc phỏng vấn, nhưng tôi thấy không có vấn đề gì đâu.” Cô ta mỉm cười. “Và chúng tôi có thể thương lượng với cô một khoản rất hấp dẫn.”

“Thật ư?” Đột nhiên, tôi gần như không thở nổi nữa. Cô ta chuẩn bị thương lượng một khoản hấp dẫn. Với tôi!

“À phải,” Jill nói, “Này, cô phải nhận thấy cô là có một không hai.” Cô ta mỉm cười chắc chắn với tôi. “Cô biết không, khi nhận được hồ sơ của cô hôm qua, tôi thực sự thấy rất mừng! Ý tôi là, thật trùng hợp!”

“Thế ạ,” tôi nói và cười rạng rỡ với cô ta. Chúa ơi, thật quá tuyệt. Đây đúng là một giấc mơ khủng khiếp trở thành hiện thực. Tôi sắp trở thành một nhân viên ngân hàng! Và không phải một ngân hàng cổ lỗ nào đó – mà là một ngân hàng bảng A!

“Vậy thì,” Jill nói. “Chúng ta tới gặp nhà tuyển dụng thôi nhỉ?”

“Gi cơ ạ?” Tôi kinh ngạc thốt lên, và một nụ cười phớt hiện trên mặt cô ta.

“Tôi đã không muốn tiết lộ cho tới khi gặp cô – nhưng giám đốc nhân sự của Ngân hàng Helsinki đang ở đây dự họp cùng giám đốc điều hành của chúng tôi. Tôi biết ngay là ông ta sẽ thích cô mà. Mọi điều sẽ ngã ngũ chiều nay thôi!”

“Tuyệt vời!” Tôi nói và đứng dậy. Ha-ha-ha! Tôi sắp trở thành nhân viên ngân hàng rồi!

Phải đến khi đi hết nửa hàng lang thì những lời nói của Jill mới bắt đầu thấm vào trí óc tôi. Ngân hàng Helsinki.

Ngân hàng Helsinki. Nó không có nghĩa... Chắc chắn cô ta không nghĩ rằng...

“Tôi không thể đợi đến khi hai bên nói với nhau bằng tiếng Phần Lan,” Jill vui vẻ nói, khi chúng tôi bắt đầu bước lên cầu thang cuốn. “Đấy không phải là ngôn ngữ tôi biết gì cho lắm.”

Ồi Chúa ơi.Ồi Chúa ơi. Không.

“Nói chung, vấn đề ngôn ngữ của tôi đúng là vô vọng,” cô ta thêm vào một cách dễ chịu. “Tôi chẳng có khiếu trong cái gạch ấy, không giống cô!”

Tôi nhoeén cười rồi đi tiếp, không thiếu một bước nào. Nhưng tôi như không thở nổi. Khốn nạn. Tôi sẽ làm gì đây. Tôi sẽ làm cái quái gì đây?

Chúng tôi rẽ vào một góc rồi bắt đầu từ tốn đi sang hành lang khác. Và tôi làm rất ổn. Miễn là chúng tôi cứ đi thế này, tôi vẫn ổn.

“Tiếng Phần Lan học có khó không nhỉ?” Jill nói.

“Không khó lắm đâu,” tôi nghe thấy tiếng mình lập bập. “Bố... bố tôi có nửa gốc Phần Lan.”

“Ừ, tôi cũng nghĩ chắc là phải thế,” Jill nói. “Ý tôi là, đấy không phải là thứ tiếng cô học ở trường đúng không?” Và cô ta mỉm cười thú vị.

Tất nhiên là chẳng có vấn đề gì với cô ta cả, tôi tuyệt vọng nghĩ. Cô ta không phải là kẻ đang bị dẫn đến chỗ chết. Chúa ơi, thật kinh khủng! Mọi người đi ngang qua, liếc nhìn và mỉm cười với tôi, như thể muốn nói “Đó là người nói tiếng Phần Lan đấy!”

Sao tôi lại ghi là tôi trôi chảy tiếng Phần Lan cơ chứ? Tại sao?

“Cô ổn chứ?” Jill nói. “Không căng thẳng chứ?”

“Ồ không!” Vừa nói tôi vừa ép mình cười thật tươi. “Tất nhiên là tôi không hề căng thẳng!”

Có lẽ tôi sẽ có thể biểu diễn nó, đột nhiên tôi nghĩ. Ý tôi là, gã đó sẽ không thực hiện cuộc phỏng vấn chết tiệt toàn bằng tiếng Phần Lan, phải không? Gã sẽ chỉ nói “HaallØ” hay cái gì cũng được, và tôi sẽ chào lại “HaallØ” và rồi trước khi gã kịp nói gì khác, tôi sẽ mau chóng nói “Ông biết đấy, tiếng Phần Lan chuyên môn của tôi giờ đã quên nhiều. Liệu chúng ta có thể dugn tiếng Anh được không ạ?” Và gã sẽ nói...

“Sắp đến rồi đây,” Jill nói, và mỉm cười với tôi.

“Thật tốt,” tôi nói hồ hởi, và nắm chặt hơn bàn tay đang nhẹp mồ hôi vào chiếc cặp.Chúa ơi. Làm ơn cứu con thoát khỏi vụ này. Làm ơn...

“Đây rồi!” Jill nói, và dừng lại trước căn phòng gần biển “Phòng Họp.” Cô ta gõ hai lần, rồi đẩy cửa ra. Trong phòng chật người ngồi quanh bàn, và tất cả đều quay lại nhìn tôi.

“Ông Jan Virtanen,” cô ta nói. “Tôi muốn ông gặp cô Rebecca Bloomwood.”

Một người đàn ông có ria đứng dậy, nở nụ cười to tướng với tôi, và mở rộng vòng tay.

“Neiti Bloomwood,” ông ta hớn hở nói. “Nautin erittain paljon tapaamisestamme. Onkohan oiken, etta teilla on jonkinlainen yhteys Suomeen?”

Tôi nhìn ông ta chằm chằm không thốt nên lời. Mặt tôi bắt đầu sáng rực lên như thể đang tràn ngập hạnh phúc. Tất cả mọi người trong phòng đang chờ đợi câu trả lời của tôi, tôi phải nói gì đó.

“Tôi... à... ừm...HaallØ!” Tôi giơ tay lên khẽ vẫy chào thân thiện và mỉm cười với cả phòng.

Nhưng không ai cười lại với tôi.

“Ừm... Tôi chỉ đến để...” Tôi bắt đầu lùi lại. “Chỉ đến để...”

Tôi quay đầu lại. Và chạy.

11. Chương 11

Tôi trở lại xuống phòng nghỉ, hỗn hạo hỗn hển yếu ớt. Cũng chẳng có gì có gì là lạ, bởi tôi vừa gần như maratông dọc suốt dãy hành lang bất tận, cố thoát khỏi cái chốn quỷ quái này. Tôi xuống tới dãy bậc thang cuối cùng (không thể leo đợi thang máy, nhờ đoàn Phần Lan xuất hiện bất thành hình), rồi ngừng một chút để lấy lại hơi. Tôi chỉnh lại váy, chuyển chiếc cặp sang tay khác cho đỡ mỏi, và bắt đầu điềm tĩnh đi qua phòng nghỉ về phía cửa, như thể tôi vừa ra khỏi một buổi họp hoàn toàn bình thường, hoàn toàn chẳng có gì ẩn tượng. Tôi không nhìn ngang, tôi không nhìn dọc. Tôi cũng không nghĩ đến cái thực tại rằng tôi vừa phá nát hoàn toàn cái cơ hội trở thành một nhân viên ngân hàng hàng đầu. Tất cả những gì tôi nghĩ được chỉ là đến cánh cửa kính kia và ra ngoài ngay trước khi một ai đó có thể...

“Rebecca!” giọng nói cất lên phía sau làm tôi tê liệt. Chết tiệt. Họ tóm được tôi rồi.

“Haalló!” tôi hít thật sâu, quay đầu lại. “Haall... Ồ... Trời... Chào.”

Đó là Luke Brandon.

Đó là Luke Brandon, đứng ngay trước mặt tôi, nhìn xuống với nụ cười khoái trá thường trực.

“Đây không phải là một nơi tôi mong đợi được gặp cô,” hắn nói. “Không phải cô đang tìm việc ở Sở Tài chính Thành phố đấy chứ?”

Tại sao tôi lại không nên ở đây? Không phải hắn nghĩ tôi không đủ thông minh đấy chứ?

“Thật ra” tôi ngạo mạn nói. “Tôi đang định đổi việc. Có thể là làm ngân hàng nước ngoài. Hoặc làm môi giới hợp đồng tương lai.”

“Thật à?” hắn nói. “Tiếc quá”

Tiếc? Ý hắn là gì? Sao lại phải tiếc? Khi tôi nhìn lên, cặp mắt sẫm màu của hắn gặp mắt tôi, tôi thấy lòng khẽ rung rinh. Từ một nơi nào đó, mấy lời của Clare hiện lên trong đầu tôi. Luke Brandon đã hỏi rằng tôi có bạn trai chưa?

“À...” tôi háng giọng. “Thế thì anh đang làm gì ở đây?”

“Ồ, tôi qua lại đây thường xuyên mà” hắn nói. “Họ làm việc rất hiệu quả. Vô cảm, nhưng hiệu quả.” Hắn nhún vai, nhìn xuống chiếc cặp sáng bóng của tôi. “Thế họ đã quyết định cho cô vị trí nào chưa?”

“Tôi có... tôi có khá nhiều lựa chọn” tôi nói. “Tôi chỉ đang cân nhắc nên đi theo hướng nào thôi.”

Hướng đó, nói thực ra, chính là lao thẳng ra cánh cửa kia.

“Tôi hiểu” hắn nói, rồi ngừng lại. “Cô dành cả ngày tới đây à?”

“Vâng” tôi nói. “Tất nhiên rồi”

Hắn nghĩ cái gì thế? Rằng tôi chỉ mất có vài giờ và tôi đã nên nói là tôi vừa dự một buổi họp báo chẳng?

Thực ra, đó không phải là một ý kiến tồi. Lần sau tôi sẽ thử.

“Vậy thì - giờ cô làm gì?” hắn nói.

Đừng nói “Không gì cả.” không bao giờ nói “không gì cả”

“À, tôi có vài việc lật vặt phải làm” tôi nói. “Gọi điện vài cuộc, đến gặp vài người, đại loại thế.”

“À” hắn nói, gật gù. “Phải. Phải. Đừng để tôi giữ chân cô.” Hắn nhìn quanh phòng nghỉ. “Tôi hy vọng cô sẽ quyết định được, một lựa chọn công việc sáng suốt.”

“Cảm ơn” tôi nói, và tặng hân một nụ cười nhiệt tình.

Rồi hân bước đi, rời xa phía cửa, và để lại tôi đứng đây, tay vẫn giữ chiếc cặp nặng nề, long hơi thất vọng. Tôi đứng đợi tới khi hân khuất hẳn, rồi mới thẩn thơ chậm chậm bước tới cánh cửa và xuống phố. Và rồi tôi dừng lại. Phải nói thật, tôi không chắc sẽ làm gì tiếp theo. Tôi đã định phân còn lại trong ngày tôi sẽ gọi cho tất cả mọi người để khoe công việc mới tuyệt vời của mình – một nhân viên môi giới hợp đồng tương lai. Nhưng thay vì thế... Thôi, đầu sao. Đừng nghĩ đến nó nữa.

Nhưng tôi không thể cứ đứng trước cửa William Green cả ngày được. Mọi người sẽ nghĩ tôi là bức tượng hay là cái gì đó. Vậy là cuối cùng tôi bắt đầu đi bộ trên phố, tính rằng tôi sẽ đến được bến tàu đủ sớm để quyết định làm gì tiếp. Tôi đi đến góc phố và đang đợi đèn xanh thì chợt một chiếc taxi đỗ lại ngay bên cạnh.

“Tôi biết cô là người phụ nữ rất bận rộn, với vô số việc phải làm.” giọng của Luke Brandon vang lên, và đầu óc tôi giật bắn kinh ngạc. Hân ở đó, vươn người ra cửa sổ taxi, đôi mắt sẫm của hân hơi nheo lại với một nụ cười. “Nhưng nếu cô có chỉ khoảng nửa tiếng rồi thôi – cô có hứng thú đi mua sắm một chút không?”

Ngày hôm nay thật không tưởng. Hoàn toàn và nhất định là không tưởng.

Tôi vào xe, đặt cái cặp nặng nề xuống dưới sàn, và hướng một ánh nhìn lo lắng vào Luke khi ngồi xuống. Tôi bắt đầu thấy hơi hồi hộp. Nhờ hân hỏi tôi về lãi suất? Nhờ hân muốn nói chuyện về Bundesbank hay viễn cảnh tăng trưởng kinh tế Hoa Kỳ thì sao? Nhưng tất cả điều hân nói với lái xe chỉ là “Đến Harrods nhé.”

Khi xe chuyển bánh, tôi không thể ngăn một nụ cười tràn trên nét mặt. Tôi đã nghĩ rằng sẽ phải về nhà và đau khổ một mình – nhưng thay vì thế, tôi đang trên đường tới Harrods, và sẽ có người trả tiền. Ý tôi là, không gì có thể tuyệt vời hơn thế.

Dọc đường xe chạy, tôi nhìn ra những con phố đông đúc. Dù đã tháng 3 nhưng vẫn còn vài tấm biển đề “Hạ giá” từ hồi tháng một, và tôi soi chăm chú vào những tủ kính, băn khoăn không hiểu có món hời nào đã bị bỏ phí không. Chúng tôi đỗ lại trước tòa nhà một chi nhánh Ngân hàng Lloyds. Tôi dán mắt vào những ô cửa, và vào hàng người bên trong, thấy mình bật thành từng tiếng “Anh biết không? Ngân hàng nên giảm phí vào tháng Giêng. Mọi nơi đều làm thế.”

Im lặng một giây, rồi tôi ngược lên, thấy một nụ cười khoái trá trên mặt Luke Brandon.

“Ngân hàng ư?” hân nói.

“Sao không?” tôi quả quyết. “Họ có thể giảm phí trong một tháng hoặc gì đó. Như vậy có thể xây dựng các mối quan hệ. Những tấm áp phích lớn trên các cửa sổ, ‘Giảm phí’ ... “ Tôi suy nghĩ một lát. “Hoặc họ có thể thực hiện vào tháng 4, sau đợt thu thuế năm. Các nhà cái đầu tư cũng có thể làm thế luôn. ‘Giảm 50% cho loại quỹ được chọn.’ ”

“Một công ty đầu tư ỷ thác giảm phí.” Luke Brandon chậm rãi nói. “Giảm trên tất cả các loại phí trả trước.”

“Chính xác” tôi nói. “mọi người đều thêm được giảm giá, kể cả những người giàu.”

Chiếc taxi lại tiếp tục chạy, tôi nhìn chăm chú một người phụ nữ trong bộ áo choàng lông lầy, băn khoăn không hiểu bà ta mua ở đâu. Có thể ở Harrods. Có khi tôi cũng nên mua một cái áo choàng trắng. Tôi sẽ không mặc màu gì khác ngoài màu trắng trong suốt mùa đông. Một chiếc áo choàng trắng tuyết và một chiếc mũ lông thú cũng màu trắng. Mọi người sẽ bắt đầu gọi tôi là Cô Gái Mặc Áo Choàng Trắng.

Khi tôi quay lại thì thấy Luke đang viết gì đó lên một cuốn sổ nhỏ. Hân nhìn lên, chạm phải ánh mắt tôi trong giây lát, và nói “Rebecca, cô có nghiêm túc muốn bỏ nghề báo không?”

“Ồ” tôi lơ đãng đáp. Nói thật là tôi đã quên phăng chuyện bỏ nghề báo rồi. “Tôi không biết, có thể”

“Và cô thực sự nghĩ ngân hàng hợp với cô hơn?”

“Ai biết được cơ chứ?” Tôi nói, cảm thấy hơi bất an với giọng điệu của hân. Hân thì mọi thứ ổn hết. Chẳng bao giờ phải lo về sừng nghiệp - hân có cả công ty riêng hàng triệu bảng. Tôi thì chỉ có khoản thấu chi hàng triệu bảng. “Elly Granger đã bỏ việc ở tờ Investor’s Weekly News” tôi thêm vào. “Cô ấy sang Wetherby làm quản lý quỹ.”

“Tôi có nghe” hắn nói. “Chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng cô không giống Elly Granger.”

Thật ư? Lời nhận xét này làm tôi nao núng. Nếu tôi không giống Elly, thì tôi sẽ giống ai nhỉ? Ai đấy tuyệt như kiểu Kristin Scott Thomas, có khi thế.

“Cô có trí tưởng tượng.” Luke thêm vào. “Còn cô ấy thì không.”

Chà! Giờ thì tôi thực sự kinh ngạc. Luke Brandon nghĩ rằng tôi có trí tưởng tượng? Chúa ơi. Tuyệt quá, phải không? Quả là một lờitâng bốc cực kỳ. Cô có trí tưởng tượng. Hừm, đúng, tôi thích như thế. Trừ khi...

Khoan nào. Nó không phải là cách lịch sự để nói rằng tôi ngớ ngẩn đấy chứ? Hay một kẻ nói phét? Như kiểu “sự tính toán sáng tạo.” Có thể hắn đang ám chỉ rằng không bài báo nào của tôi là chính xác cả.

Lạy Chúa, tôi không biết nên tỏ ra hài lòng hay không nữa.

Để che giấu sự lúng túng, tôi lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Chúng tôi đang dừng ở đèn đỏ, và một bà béo phì trong bộ đồ đi bộ vải bằng nhung màu hồng đang cố sang đường. Bà ta đang ôm một đồng túi đồ và kéo theo một con chó lùn, cố vật lộn để giữ cả cái này và cái kia, rồi lại phải để một vài thứ xuống. Tôi rất muốn xuống xe để giúp bà ấy. Rồi đột nhiên, bà béo tuột tay làm rơi một cái túi xuống đất. Cái túi mở toang – ba hộp kem to tướng văng ra rồi bắt đầu lăn trên đường.

Đừng có cười chứ, tôi nhắc chính mình. Phải chín chắn. Đừng có cười. Tôi mím môi lại, nhưng không thể giữ một tiếng khúc khích bật ra.

Tôi liếc Luke, và thấy môi hắn cũng đang mím lại.

Và rồi bà béo bắt đầu chạy đuổi theo những hộp kem đang lăn đều, tất nhiên là tay vẫn kéo theo con chó lùn. Và thế là, tôi không thể ngăn mình cười rúc rích. Đến khi con chó chộp được chúng trước bà béo, và bắt đầu cố dùng răng mở nắp thì tôi nghĩ mình sẽ chết vì cười mất. Quay sang Luke, tôi không tin vào mắt mình nữa. Hắn cũng cười không dứt, và đưa tay quạt nước mắt. Tôi đã không nghĩ rằng Luke Brandon từng cười như thế.

“Trời đất” cuối cùng tôi cũng nhận được. “Tôi biết là không nên cười phá lên vì người khác. Nhưng mà tôi...”

“Con chó đó!” Luke lại tiếp tục cười lăn cười bò. “Cái con chó chết tiệt đó!”

“Cái bộ quần áo kia!” Tôi lắc lắc mình khi xe tiếp tục lăn bánh, vượt qua bà-béo-màu-hồng. Bà ta cúi xuống nhặt mấy hộp kem, và cái móng vĩ đại màu hồng chống lên trời... “Tôi xin lỗi, nhưng hẳn là nên cấm hết mọi bộ đồ đi bộ bằng vải nhung màu hồng trên cái hành tinh này.”

“Tôi không phản đối gì cả” Luke nói, gạt đầu một cách nghiêm túc. “Bằng giá nào thì cũng phải cấm mấy cái bộ đồ thể dục màu hồng này. Cả cả vật nữa.”

“Và cả quần lót nam nữa.” Tôi nói mà chẳng suy nghĩ gì – rồi bắt đầu ngượng đỏ mặt. Sao tôi lại có thể đề cập đến quần lót nam trước mặt Luke Brandon cơ chứ? “Và cả bắp rang bơ nữa.” tôi mau chóng thêm vào.

“Chính xác” Luke nói. “Vậy là chúng ta sẽ phải cấm màu hồng với đồ thể dục, cả vật, quần lót nam, bắp rang bơ...”

“Và cả những tên khùng không mang tiền lẻ nữa,” giọng bác tài xế với xuống từ đằng trước.

“Công bằng lắm” Luke hơi nhún vai. “Những tên khùng không mang tiền lẻ.”

“Cả mấy thằng ôn tồn nữa. Chúng là loại tệ nhất đấy!”

“Được rồi...”

“Rồi mấy thằng oắt chẳng biết mình định đến chỗ quí nào nữa.”

Luke và tôi nhăm nháy nhau, rồi lại cười khúc khích.

“À cả mấy gã khốn không nói được thứ tiếng chết tiệt này. Làm mình phát điên.”

“Chính xác” Luke nói. “Vậy là... thật ra, rất nhiều gã khốn.”

“Đừng hiểu nhầm ý của tôi nhé” bác tài phân trần, “tôi chẳng có gì phản đối người nước ngoài đâu...” Cuối cùng bác ta đỗ xe lại trước Harrods. “Đến rồi đây. Hai người chắc đi mua sắm hả?”

“Đúng rồi đấy bác” Luke vừa đáp vừa rút ví ra.

“Rồi - giờ chúng ta làm gì nhỉ?”

Tôi nhìn Luke đầy mong đợi. Hắn không hề nói rằng chúng tôi đến đây để mua gì. Quần áo ư? Hay nước cạo râu? Liệu tôi có phải tiếp tục ngửi cái mùi từ cảm lạnh không? (Mà thực ra tôi không thấy phiền toái gì.) Đồn ỉm thất à? Vài thứ dờ dẩn như một cái bàn mới chẳng hạn?

“Gian hành lý” hắn nói rồi đưa tiền cho bác tài. “Bác cứ giữ lấy chỗ tiền lẻ.”

Hành lý! Cặp táp và túi xách và những thứ như thế. Khi thơ thẩn quanh cửa hàng, nhìn ngắm những cái cặp táp và túi da dê của Louis Vuitton, tôi như bị chìm đắm. Thật sự sốc bởi chính mình. Túi đựng hành lý. Thế quái nào mà tôi chưa bao giờ nghĩ ngợi đến túi hành lý từ trước tới nay nhỉ?

Tôi nên giải thích – bao nhiêu năm rồi, tôi là tuýp chỉ mua sắm quần quanh những thứ đồ thông thường. Hơi giống hệ thống luân canh mùa vụ của nông dân ấy. Chỉ khác, thay vì mì-ngô-lúa-làm đất, với tôi là quần-áo-trang điểm-giày dép-quần áo. (Tôi thường không quan tâm mấy tới làm đất). Mua sắm thực chất rất giống cày cấy một cánh đồng. Bạn không thể cứ mua mãi một thứ - bạn phải đa dạng một chút.

Nhưng hãy nhìn những thứ tôi đã bỏ lỡ suốt thời gian qua này. Nhìn những thứ tôi đã từ chối bản thân. Tôi cảm thấy lung lay khi tôi nhận ra những cơ hội đã bị vứt qua cửa sổ ngân ấy năm. Vali này, túi du lịch này, túi đựng mũ in chữ lông này... Chân mỗi nhừ, tôi lê đến góc tiệm và ngồi xuống một cái bệ lát thảm gần một túi da đựng đồ trang điểm màu đỏ.

Làm sao tôi lại bỏ qua những thứ đồ này bấy lâu nhỉ? Sao lại có thể thản nhiên để cuộc sống mình trôi qua mà lơ đãng một mảng hàng toàn vẹn thế này?

“VẬY... cô thấy sao?” Luke nói, tiến gần lại tôi. “Có cái gì đáng mua không?”

Và giờ thì, tất nhiên. Tôi cảm thấy mình như một kẻ gian lận. Tại sao hắn không hề muốn mua một chiếc áo sơ mi trắng tuyệt đẹp, hay một chiếc khăn cashmere? Hay thậm chí là kem bôi tay? Tôi đã có thể khuyên hắn đây về am hiểu và thậm chí định giá ngay thứ đồ đó. Nhưng lại là vali. Tôi quả là kẻ tập tọe trong lĩnh vực này.

“Chà” tôi nói để câu giờ. “Cũng còn tùy. Chúng trông đều tuyệt cả.”

“Chúng đều tuyệt, phải không?” Hắn nhìn hướng mắt của tôi quanh khắp gian hàng. “Nhưng cô sẽ chọn cái nào? Nếu cô phải mua một trong những chiếc vali này, sẽ là cái nào?”

Chẳng có gì hay ho cả. Tôi không thể lựa phỉnh được.

“Nói thật là.” Tôi nói, “đây thực sự không phải lĩnh vực tôi sành.”

“Cái gì không phải?” hắn nói, giọng đầy hoài nghi. “Mua sắm ư?”

“Vali” tôi giải thích. “Đây không phải là lĩnh vực tôi dành nhiều thời gian. Đáng ra là phải như vậy, tôi biết, nhưng...”

“Ừm... thôi không sao” Luke nói, miệng hắn xoắn thành một nụ cười “VẬY thì như một kẻ không chuyên, cô sẽ chọn cái nào nào?”

Tự thú của một tín đồ shopping - chương 11.2

Chà, đây lại là chuyện khác.

“Hừm” tôi nói, và nhanh nhẹn đứng lên. “Nào, chúng ta xem kỹ hơn nhé!”

Chúa ơi, chúng tôi đã rất vui. Chúng tôi xếp 8 cái vali thành một hàng, và bắt đầu chấm điểm về hình thức, độ nặng nhẹ, chất lượng vải lót, số ngăn bên trong, và độ trơn của bánh xe. “Tôi kiểm tra bằng cách rải bước suốt cả chiều dài cả phòng, kéo chiếc vali theo sau. Lúc ấy, nhân viên bán hàng đã phải chịu thua

và để yên cho chúng tôi làm thế.) Rồi chúng tôi quay sang kiểm một chiếc túi đựng đồ hộp với cặp táp và cũng chăm điểm.

Giá cả có vẻ chẳng thành vấn đề với Luke, điều này tốt kinh khủng, bởi vì chúng quá hoành tráng – và, ngay từ cái nhìn đầu tiên, choáng váng, chúng khiến tôi muốn bỏ chạy ngay lập tức. Nhưng thật kỳ lạ làm sao khi £1,000 có thể bắt đầu dường như là một khoản rất hợp lý ột chiếc vali - nhất là từ khi loại vali in chữ lồng của Louis Vuitton đắt hơn đến 10 lần. Thật ra, sau một hồi suy nghĩ nghiêm túc, tôi tự thấy mình nên đầu tư vào một chiếc vali cao cấp như thế này, thay vì chiếc túi vải bạt cũ đã mòn vẹt của tôi.

Nhưng hôm nay là chuyến mua sắm của Luke, không phải tôi. Và, lạ kỳ làm sao, chọn đồ cho người khác dường như còn vui hơn cả cho chính mình. Cuối cùng, chúng tôi khoanh vùng được một chiếc bằng da màu xanh đậm, có bánh xe chạy cực bon, và một chiếc bằng da dê màu xanh xám, nặng hơn một chút, nhưng có vải lót bằng lụa lông lầy rất mềm, tôi không thể ngừng lướt tay trên đó. Hơn thế, nó còn có một chiếc túi trong và một hộp đựng đồ trang điểm rất hợp – và chúng đi cùng nhau thì quả là tuyệt vời. Chúa ơi, nếu là tôi, tôi sẽ...

Nhưng mà, tôi đâu có được quyết định, phải không? Luke là người mua cái vali. Hắn là người được chọn lựa. Chúng tôi ngồi bệt xuống sàn, cạnh nhau, và ngắm nhìn những chiếc vali.

“Cái màu xanh đỏ có vẻ dễ dùng hơn” cuối cùng thì Luke lên tiếng.

“Ừm” tôi nói hững hờ. “Tôi cũng nghĩ thế đấy”

“Trông sáng hơn – mà bánh xe chạy cũng tốt hơn.”

“Ừm”

“Và cái da dê màu xám kia thì dễ chải lắm. Màu xanh trông bền hơn.”

“Ừm” tôi nói, cố gắng tỏ ra mình đồng ý với hắn.

Luke quay sang tôi với cái nhìn trêu chọc, rồi nói. “Thôi, xong rồi, tôi nghĩ là chúng ta đã có sự lựa chọn rồi đấy nhỉ?” Rồi, vẫn ngồi bệt dưới đất, hắn vẫy tay gọi nhân viên bán hàng.

“Vâng, thưa ông?” Anh bán hàng nói, và Luke gật đầu với anh ta.

“Tôi lấy chiếc màu be xám này.”

“Ồ!” tôi nói mà không kìm được nụ cười tươi sáng đang nở rộ trên mặt. “Anh đã chọn cái mà tôi thích nhất!”

“Quy luật cuộc sống mà” Luke nói, đứng thẳng dậy rồi phúi quần. “Nếu bạn đã phiền ai để xin lời khuyên, thì nhất định phải nghe người đó.”

“Nhưng tôi đâu có nói cái...”

“Cô không phải nói mà” Luke nói, với tay kéo tôi đứng dậy. “Những cái ừm ừm đã nói hết rồi.”

Bàn tay hắn mạnh mẽ đến ngạc nhiên cầm lấy tay tôi, và khi hắn kéo tôi dậy, tôi cảm thấy có một cái gì nhẹ nhàng sà xuống lòng. Mùi hương của hắn cũng thật dễ chịu. Một loại nước cạo râu đắt tiền nào đó, tôi không biết. Trong một giây, cả 2 đều không nói được gì.

“Phải” cuối cùng thì Luke cũng lên tiếng. “Phải, tôi nên đi thanh toán, tôi nghĩ thế.”

“Vâng” tôi nói, đột nhiên thấy long lo lắng kỳ cục. “Vâng, tôi cũng nghĩ thế.”

Hắn đi đến quầy thanh toán và bắt đầu trao đổi với nhân viên bán hàng, tôi ngược lên một quầy bày túi xách bằng da, rồi đột nhiên thấy hơi ngượng ngịu. Ý tôi là, giờ thì sao nhỉ?

Xem nào, chúng tôi chỉ còn chào tạm biệt một cách lịch sự, đúng không? Luke có thể sẽ phải quay lại văn phòng. Hắn không thể lang thang mua sắm cả ngày được. Và nếu hắn hỏi tôi sẽ làm gì tiếp theo, tôi tự nhủ, mình phải nói mình bận. Tôi sẽ giả vờ như mình sắp có cuộc gặp quan trọng đã xếp lịch hay gì đó.

“Xong rồi” hắn nói và quay lại. “Rebecca, tôi thật sự rất biết ơn cô đã giúp.”

“Tuyệt!” tôi nói vui vẻ. “À, tôi phải đi...”

“Tôi đang bận khoản” Luke bắt đầu trước khi tôi kịp nói gì. “Liệu cô có muốn ăn trưa không nhỉ?”

Hôm đó trở thành ngày tuyệt vời của tôi. Mua sắm ở Harrods, ăn trưa tại Harvey Nichols. Ý tôi là, còn gì tuyệt vời hơn? CHÚNG tôi đi thẳng lên nhà hàng Fifth Floor, và Luke gọi một chai rượu trắng lạnh buốt và nâng cốc chúc mừng.

“Vì chiếc vali” hắn nói, và cười mỉm.

“Chiếc vali” tôi lặp lại hân hoan, rồi nhấp một ngụm. Cứ như thể đây là món rượu ngon nhất tôi từng thưởng thức vậy. Luke mở thực đơn rồi bắt đầu đọc, và tôi cũng lấy thực đơn của mình – nhưng nói thực là, tôi chẳng đọc được chữ nào cả. Tôi chỉ đang ngồi trong cảm giác ấm áp hạnh phúc. Tôi nhìn quanh, thích thú với tất cả những người phụ nữ sang trọng vào đây ăn trưa, ghi nhớ những bộ quần áo của họ và bản khoản không hiểu cô gái đằng kia kiếm được đôi boots màu hồng ở đâu. Và giờ thì, với lý do nào đó, tôi đang nghĩ về tấm thiệp xinh xắn Luke đã gửi cho tôi. Và tôi tự hỏi, không hiểu rằng đó chỉ là cử chỉ than thiện – hay... hay là cái gì đó khác.

Cứ nghĩ về chuyện này là lòng tôi lại rung động mạnh mẽ đến nỗi tôi cảm thấy như nôn nao, thế là rất vội vàng tôi nhấp thêm một ngụm nữa. Nào, một ngụm, thật to. Rồi tôi đặt ly xuống, đếm đến 5, rồi đột ngột nói “À tiện thể, cảm ơn anh vì tấm thiệp nhé.”

“Gì cơ?” hắn nói, ngược lên. “Ồ, không có gì mà.” Hắn với lấy chiếc ly, và nhấp một ngụm. “Thật vui vì đã tình cờ gặp cô tôi hôm đó.”

“Một nơi tuyệt vời” tôi nói. “Thật tuyệt để qua lại các bàn.”

Ngay khi tôi nói câu này, tôi đã cảm thấy xấu hổ. Nhưng Luke chỉ mỉm cười và nói “Thực thể”. Rồi hắn đặt ly xuống, nói tiếp “Cô có ý tưởng dùng món nào chưa?”

“À...” tôi nói, liếc vội xuống thực đơn. “Tôi nghĩ tôi sẽ chỉ dùng... à... bánh cá. Và một salad cải.”

Chết tiệt, tôi vừa thấy món mực ống. Đáng nhẽ tôi phải chọn món đó. Ôi trời, giờ thì quá muộn rồi.

“Chọn hay đây” Luke cười với tôi. “Và cảm ơn cô lần nữa vì đã đi cùng tôi hôm nay. Luôn tuyệt vời khi có thêm một lời khuyên.”

“Không có gì đâu” tôi khẽ nói, và nhấp thêm một chút rượu. “Hy vọng là anh thích nó”

“Ồ, nó không phải là cho tôi” hắn nói sau một vài giây im lặng. “Đó là cho Sacha.”

“Ồ, phải” tôi vui vẻ đáp. “Sacha là ai vậy? Chị gái anh à?”

“Bạn gái tôi” Luke nói, và quay lại vẫy tay gọi bồi bàn.

Và tôi chăm chăm nhìn hắn, không nhúc nhích nổi.

Bạn gái của hắn. Tôi vừa giúp hắn chọn vali cho bạn gái.

Tự dưng tôi không còn chút cảm giác đói nào nữa. Tôi không muốn bánh cá hay salad cải gì hết. Tôi thậm chí không muốn ở đây nữa. Hơi ấm hạnh phúc giờ cũng mất đi đâu rồi, và sâu thẳm tôi cảm thấy buốt giá và cực kỳ ngu ngốc. Luke Brandon đã có bạn gái. Tất nhiên là hắn có. Một cô ả đẹp dễ sang trọng nào đó tên là Sacha, với những móng tay tía tót và đi du lịch khắp nơi với những chiếc vali đắt tiền. Tôi là một con ngốc, đúng không? Đáng nhẽ tôi phải biết chắc chắn tồn tại một Sacha nào đó chứ. Ý tôi là, hiển nhiên mà.

Trừ khi... Trừ khi không phải là điều hiển nhiên. Thực ra, không phải thế chút nào đâu. Luke đã không hề dả động đến bạn gái cả buổi sáng nay. Sao lại vậy? Sao hắn không đơn giản nói cái vali là cho cô ta ngay từ đầu? Sao hắn lại để tôi ngồi cạnh hắn trên nền nhà Harrods rồi bật cười khi tôi lượn qua lượn lại, kiểm tra những cái bánh xe? Tôi sẽ không cư xử như thế nếu biết rằng chúng tôi đang chọn vali cho bạn gái hắn. Và hắn hẳn đã biết điều đó. Hắn hẳn đã biết.

Một cảm giác tê cóng bắt đầu lan toả khắp người tôi. Tất cả đều tồi tệ.

“Cô ổn chứ?” Luke nói khi quay lại nhìn tôi.

“không” tôi thấy mình đang nói. “Không, không ổn chút nào. Anh đã không nói với tôi cái vali đó là cho bạn gái anh. Anh thậm chí là không nói anh đã có bạn gái.”

Chúa ơi, vậy là tôi đã làm thế rồi. Tôi vừa cư xử hoàn toàn bất nhã. Nhưng mà tôi mặc kệ.

“Tôi hiểu” Luke nói sau một khoảng lặng. Hắn cầm một mẫu bánh mì lên và bóp vụn bằng những ngón tay, rồi ngược lên. “Sacha và tôi thành đôi cũng một thời gian rồi” hắn nhã nhặn nói. “Tôi xin lỗi nếu tôi đã gây bất kỳ một... ấn tượng nào.”

Hắn đang tỏ vẻ kể cả với tôi. Tôi không thể chịu đựng được.

“Đó không phải vấn đề” tôi nói, cảm thấy 2 gò má đang đỏ bừng lên. “Chỉ là... mọi chuyện thật sai trái”

“Sai trái?” hắn nói, tỏ vẻ khoái trá.

“Anh phải nói cho tôi biết là chúng ta chọn vali cho bạn gái anh chứ” tôi tiếp tục nói, hắn học nhìn xuống bàn ăn. “Như thế mọi thứ đã... khác.”

Lặng đi một lúc rồi tôi nhìn lên, thấy Luke đang nhìn tôi như thể tôi là một kẻ khủng.

“Rebecca” hắn nói, “Cô đang quan trọng hoá vấn đề lên rồi. Tôi muốn hỏi ý kiến của cô về vali. Chấm hết.”

“Và anh sẽ kể cho cô ta biết là đã xin lời khuyên của tôi chứ?”

“Tất nhiên rồi!” Luke nói, và buông một tiếng cười nhỏ. “Tôi nghĩ là cô ấy sẽ rất khoái trá.”

Tôi chết lặng nhìn hắn, cảm giác bị sỉ nhục lướt qua tôi. Cổ họng nghẹn lại, và một vết thương đang lớn dần quặn thắt trong ngực. Khoái trá, Sacha sẽ thấy khoái trá khi cô ả nghe về tôi.

Phải, tất nhiên là thế rồi. Ai mà không thấy khoái trá khi nghe về một đứa con gái bỏ cả sáng ra để chọn vali ột kẻ khác? Một kẻ hoàn toàn nhầm lẫn về chỗ của nó. Một kẻ hoàn toàn ngu ngốc, cô ta tưởng rằng Luke Brandon có lẽ thực sự thích mình.

Tôi nuốt một cách khó khăn, nôn nao bởi sự bẽ bàng. Lần đầu tiên, tôi nhận ra Luke Brandon coi mình như thế nào. Người ta thấy mình như thế nào. Tôi đúng là một kẻ tấu hài, phải không? Tôi là một kẻ khủng làm thứ gì cũng loạn lên và khiến mọi người phải phì cười. Là một kẻ không biết rằng SBG và Ngân Hàng Rutland đã sát nhập. Một kẻ không ai có thể xem trọng cả. Luke còn không thèm ngại ngừng khi nói hắn và tôi đã chọn vali cho bạn gái hắn, bởi vì tôi có là gì đâu chứ. Hắn đãi tôi bữa trưa bởi vì hắn chẳng có việc gì khác để làm – và rất có thể hắn hy vọng tôi sẽ làm trò gì đó mua vui, chẳng hạn đánh rơi cái đĩa, và rồi hắn sẽ được một trận cười trên đường về văn phòng.

“Xin lỗi” giọng run run, tôi đứng dậy. “Tôi không có thời gian để ăn trưa sau tất cả những chuyện này.”

“Rebecca, đừng ngốc thế!” Luke nói. “Nào, tôi xin lỗi vì đã không nói gì về bạn gái tôi.” Hắn nhướn lông mày lên về chế nhạo, khiến tôi chỉ muốn choảng hắn một phát. “Nhưng chúng ta vẫn có thể là bạn, phải không?”

“không” tôi nói cương quyết, nhận ra rằng giọng mình chắc nịch và mắt mình vẫn ráo hoảnh. “không, không thể được. Vì bạn bè thì phải tôn trọng nhau. Nhưng anh không tôn trọng tôi chút nào, phải không, Luke? Anh chỉ coi tôi là một trò đùa. Một thứ vô nghĩa. À...” tôi nuốt khó khăn. “Mà tôi không như thế.”

Và trước khi hắn kịp nói gì khác, tôi quay lưng và vội vã rời khỏi nhà hàng, nhoà đi bởi nước mắt thất vọng.

THẺ VISA NGN HÀNG SỐ MỘT PGNI

SỐ 7 QUẢNG TRƯỜNG CAMEL

LIVERPOOL LI 5NP

Cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ số 2

Số 4 đường Burney

London SW6 8FD

Ngày 15 tháng 3 năm 2000

Gửi cô Bloomwood:

Số thẻ VISA tại Ngân hàng Số một PGNI: 1475839204847586

Cảm ơn cô đã thanh toán £10,00 vào ngày 13 tháng 3.

Như tôi đã thông báo rất nhiều lần, khoản thanh toán tối thiểu yêu cầu là £105,40.

Vì vậy, khoản quá hạn thanh toán còn £95,40. Tôi rất mong nhận được khoản thanh toán này của cô sớm nhất có thể.

Nếu như khoản này không được gửi trong vòng 7 ngày, những biện pháp mạnh hơn sẽ buộc phải thực hiện.

Trân trọng.

Peter Johnson

Trưởng phòng Tài khoản Khách hàng

NGN HÀNG LONDON

TOÀ NHÀ LONDON _____ PHỐ MILL E3CR 4DW

Gửi Cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ số 2

Số 4 đường Burney

London SW6 8FD

Ngày 18 tháng 3 năm 2000

Bloomwood thân mến,

Hãy nghĩ xem...

Những khác biệt nào mà 1 khoản vay cá nhân có thể đưa đến cho cuộc sống của bạn?

Một chiếc xe mới, rất có thể. Một cuộc đại tu nhà cửa. Một chiếc du thuyền cho những ngày nghỉ cuối tuần. Hay đơn giản là sự thanh thản của tâm trí, khi biết rằng mọi hoá đơn có thể được chi trả dễ dàng.

Ngân hàng London cho vay trên mọi mục đích - vậy nên, đừng chần chừ gì nữa! Hãy sống theo cách mà bạn xứng đáng.

Với một khoản nợ dễ dàng qua điện thoại ở Ngân hàng London, bạn thậm chí không cần phải điền vào bất kỳ một mẫu đăng ký nào. Chỉ cần gọi tổng đài 24h của chúng tôi số 0100 45 46 47 48 và để chúng tôi làm phần còn lại.

Hãy nghĩ xem...

Chúng tôi rất mong được nghe tin từ bạn.

Trân trọng,

Sue Skeeper

Trưởng phòng Marketing

P/S: Còn chần chừ gì nữa? Hãy nhắc máy và quay ngay số 0100 45 46 47 48. Không có gì có thể dễ hơn!

12. Chương 12

Chiều đó về tới nhà, tôi cảm thấy mệt ngoài và khổ sở. Đột ngột, một công việc ở ngân hàng hạng A, và đến Harrods cùng Luke Brandon như thể đã quá xa xôi. Cuộc sống thực đâu phải là lượn lờ quanh Knightsbridge trên taxi, hay là chọn những chiếc vali đáng giá £1.000, phải không? Đây mới là cuộc sống thực. Trở về với một căn hộ bé tí đầy mùi cà ri, một chồng thư cẩu kỉnh từ ngân hàng, và chẳng biết phải làm gì với chúng.

Tôi tra chìa vào ổ, và mở cửa ra tôi đã nghe tiếng Suze thút thít, “Bex, là cậu phải không?”

“Ừ!” tôi nói, cổ nói giọng vui vẻ. “Cậu ở đâu thế?”

“Ở đây này” cô ấy nói, ló ra từ cánh cửa phòng tôi. Khuôn mặt cô ấy hồng hào, và như có một tia sáng phát ra từ đôi mắt. “Đoán xem! Tôi có một bất ngờ cho cậu đấy!”

“Gì thế?” tôi đặt chiếc cặp xuống. Nói thật là, tôi chẳng có tâm trạng nào với cái bất ngờ của Suze cả. Có thể là Suze lại kéo giường tôi ra một chỗ khác, hay cái gì tương tự. Mà tất cả những gì tôi muốn bây giờ chỉ là được ngồi xuống, uống một tách trà, và một cái gì đó ăn được. Tôi đã ăn gì lúc trưa đâu.

“Vào xem đi. Không, không, trước hết phải nhắm mắt lại. Tôi sẽ dẫn cậu đi.”

“Ừ” tôi miễn cưỡng nói. Tôi nhắm mắt lại và để Suze kéo tay đi. Chúng tôi bắt đầu đi dọc hành lang, và tất nhiên, khi tới gần cửa phòng mình, tôi bắt đầu cảm thấy nôn nao đề phòng. Tôi vẫn hay bị như thế.

“Ta-đaaa! Giờ thì cậu mở mắt ra được rồi.”

Tôi mở mắt và sửng sốt nhìn quanh phòng, tự hỏi không biết Suze đã làm chuyện điên rồ gì đây. Ít nhất là không phải sơn lại tường hay sờ mó vào rèm cửa, và máy tính của tôi thì vẫn đang tắt. Vậy cô ấy đã làm cái quái gì nhỉ?

Và rồi tôi đã thấy chúng. Trên giường tôi. Từng chồng từng chồng khung ảnh đã giựt xong. Tất cả đều hoàn hảo, không một góc lung lay, mép viền được dán chặt đúng chỗ. Tôi không thể tin vào mắt mình. Chỗ này ít nhất phải...

“Tôi đã làm được 100 cái”, Suze nói từ sau lưng tôi. “Và tôi sẽ làm phần còn lại vào ngày mai. Tuyệt quá phải không?”

Tôi quay lại và ngơ vực nhìn Suze. “Cậu... cậu đã làm tất cả những cái này.”

“Phải” cô ấy nói đầy tự hào. “Dễ lắm. một khi đã vào nhịp của nó. Tôi làm nó khi xem chương trình Morning Coffee đấy. Trời ạ, giá mà cậu được xem. Họ có một cái giống như hộp thư truyền hình, về một anh chàng mặc đồ phụ nữ! Emma thì tỏ ra hết sức thông cảm, còn Rory thì trông như thể anh tam uồng...”

“Đợi đã” tôi nói, cố rời tâm trí ra khỏi câu chuyện đó. “Đợi đã, Suze, tôi không hiểu. Cái đồng này phải làm mất cả thế kỉ ấy chứ!” Rồi mắt tôi đầy nghi hoặc lướt qua đồng khung lần nữa. “Làm... làm thế quái nào mà cậu...”

“Chà, có vẻ như cậu không làm được nhiều đúng không?” Suze nói. “Tôi chỉ nghĩ là mình có thể giúp cậu chút ít thôi.”

“Giúp đỡ chút ít” tôi yếu ớt nhắc lại.

“Tôi sẽ làm phần còn lại vào ngày mai, và rồi sẽ gọi người nhận hàng.” Suze nói. “Cậu biết không, đây là một hệ thống rất hay. Cậu không cần phải đem gửi hay gì cả, người ta sẽ đến và mang chúng đi! Và rồi sau đó người ta gửi cho cậu séc. Sẽ được khoảng £284. Tốt quá, nhỉ?”

“Đợi đã.” Tôi quay lại. “Ý cậu là sao, họ sẽ gửi cho tôi một tấm séc?” Suze nhìn tôi như thể tôi là một con ngốc.

“Này, Bex, đây là những cái khung ảnh của cậu.”

“Nhưng cậu đã làm chúng cơ mà! Suze, cậu phải nhận chỗ tiền ấy!”

“Nhưng tớ làm cho cậu cơ mà!” Suze nói, và nhìn tôi chăm chăm. “Tớ làm thế là để cậu có được 300 bảng đấy.”

Tôi lặng lẽ nhìn cô ấy, cảm thấy một nỗi buồn nặng trĩu nơi cổ họng. Suze đã làm những cái khung này cho tôi. Chầm chậm, tôi ngồi xuống giường, cầm một chiếc khung lên, và đưa tay lướt dọc đường viền. Nó thực sự hoàn hảo, đến mức có thể đem bày bán ở Liberty.

“Suze, đây là tiền của cậu. không phải của tớ.” cuối cùng tôi cũng nói được. “Giờ nó là công việc của cậu.”

“Chà, đây là điểm cậu nhầm lẫn” Suze nói, và một cái nhìn mãn nguyện nở trên mặt cô. “Tớ đã có kế hoạch riêng rồi.”

Cô ấy ra cạnh giường, tìm kiếm dưới đồng khung ảnh, và lôi ra một thứ gì đấy. Đó là một cái khung ảnh, nhưng không hề giống của hãng Khung Đẹp. Nó có khung da màu bạc, một dòng chữ thêu THIÊN THẦN màu hồng đính trên đỉnh, và nhiều hạt nhỏ màu bạc lấp lánh ở các góc. Đó là cái khung tuyệt nhất mà tôi từng thấy.

“Cậu có thích nó không?” cô ấy hỏi với một chút hồi hộp.

“Cực thích!” Tôi nói, vỗ lấy cái khung trong tay Suze nhìn kỹ càng hơn. “Cậu mua nó ở đâu vậy?”

“Tớ chẳng mua ở đâu cả” cô ấy nói. “Tớ làm nó đấy.”

“Gi cơ?” tôi chăm chăm nhìn Suze. “Cậu... đã làm nó?”

“Ừ. Trong lúc xem chương trình Neighbours. Buồn cười cực kỳ, thật đấy. Beth đã biết mọi chuyện về Joey và Skye.”

Tôi hoàn toàn sững sốt. Sao bỗng nhiên Suze lại quá tài tình thế nhỉ?

“Cậu thấy thế nào?” cô ấy hỏi, cầm lấy cái khung và lật qua lật lại. “Liệu tớ có thể bán chúng được không nhỉ?”

Cô ấy có thể bán được những cái khung này không ư?

“Suze” tôi nói thật sự nghiêm túc. “Cậu sắp trở thành một triệu phú đấy!”

Và chúng tôi có cả tối cực kỳ vui vẻ, cùng ăn kem như thường lệ, mỗi khi có gì thật hay hoặc thật tệ xảy ra với một trong 2 đứa. Chúng tôi vạch ra sự nghiệp của Suze như một nữ doanh nhân thành đạt, và rồi phát cuồng khi quyết định xem cô ấy nên mặc đồ Channel hay Prada để diện kiến nữ hoàng. Và rồi cuộc bàn bạc kết thúc bằng việc chúng tôi thử những bộ quần áo xịn nhất của nhau (Suze thực sự tuyệt vời trong cái váy mới mua ở Hobbs của tôi, tuyệt hơn tôi rất nhiều). Tối khi lên giường tôi đã hoàn toàn quên hẳn về Luke Brandon, Ngân hàng Helsinki, và cả phần còn lại của một ngày kinh hoàng.

Sáng hôm sau, mọi thứ quay trở lại như trong một bộ phim kinh dị. Tôi thức giấc trong một cảm giác mệt mỏi, run rẩy, và tuyệt vọng nghĩ giá như mình có thể ốm một trận. Tôi không muốn đi làm. Tôi chỉ muốn ở nhà trùm chăn lông ngỗng, xem tivi, và trở thành một doanh nhân triệu phú cùng Suze.

Nhưng đây là tuần bận nhất trong tháng, và Philip sẽ chẳng bao giờ tin tôi bị ốm.

Vì vậy, bằng cách nào đó, tôi đã lết được ra khỏi giường, chui vào một bộ đồ rồi lên tàu điện. Tôi mua một cốc cappuccino to tướng, một bánh xốp nướng, và một sôcôla hạnh nhân. Mặc kệ nếu tôi trở nên béo phì. Tôi chỉ cần đường, cafein và sôcôla, càng nhiều càng tốt.

May mà công việc quá bận, không ai nói nhiều, vậy nên tôi chẳng cần kể gì về ngày nghỉ của mình. Clare đang gõ gõ gì đó và một đồng giấy tờ trên mặt bàn chờ tôi chỉnh lý. Sau khi kiểm tra email - chẳng có cái nào - tôi chán nản lún sâu vào chiếc ghế, nhặt tờ giấy đầu tiên lên, rồi bắt đầu lướt đọc.

“Các thị trường hiệu quả yêu cầu rủi ro lớn phải đồng hành cùng lợi nhuận lớn. Những người quản lý quỹ hiểu rằng bảng cân đối kế toán và động lực thị trường điều khiển khả năng thanh khoản của các chứng khoán.”

Chúa ơi, thật nhàm chán.

“Do đó các chuyên gia này giảm thiểu rủi ro bằng một cách mà nhà đầu tư tầm trung không thể có. Với các nhà đầu tư ngắn hạn...”

“Rebecca?” Tôi nhìn lên thì thấy Philip đang tiến về phía tôi, cầm theo một mảnh giấy. Trông ông ta chẳng có vẻ gì là đang hài lòng, và trong một khoảnh khắc kinh hoàng, tôi nghĩ chắc ông ta đã trao đổi với Jill Foxton ở William Green, đã khám phá mọi chuyện, và đang chuẩn bị tổng cổ tôi. Nhưng khi ông ta tới gần, tôi thấy đó chỉ là một bản thông cáo báo chí dở dẩn nào đó.

“Tôi muốn cô đến chỗ này thay tôi” ông ta nói. “Vào thứ 6. Đáng nhẽ tôi phải đi, nhưng lại mắc với vụ Marketing ở đây.”

“Ồ” tôi nói với vẻ vô cảm, tay đỡ lấy mảnh giấy. “Vâng, cái gì đây ạ?”

“Hội chợ tài chính cá nhân ở Olympia” ông ta nói. “Lúc nào chúng tôi chẳng phải kiểm việc này.”

Ngáp. Ngáp, ngáp và ngáp...

“Barclays sẽ tổ chức một bữa tiệc sâm panh buổi trưa.” Ông ta thêm vào.

“Vâng được!” Tôi nói hứng thú hơn một chút. “Chà, được. Nghe cũng khá hay đấy. Chính xác thì nó...?”

Tôi liếc xuống tờ giấy, và tìm tôi như ngừng đập khi nhìn thấy logo của hãng Truyền thông Brandon trên đầu trang giấy.

“Đây thực ra là một hội chợ lớn đấy” Philip nói. “Tất cả các lĩnh vực tài chính cá nhân. Trao đổi, quan điểm, sự kiện. Chỉ cần nắm bắt cái gì nghe thú vị thôi. Tôi giao nó cho cô đấy.”

“Vâng” tôi nói sau một khoảng lặng. “Sẽ ổn thôi.”

Ý tôi là, tôi phải làm gì nếu Luke Brandon ở đó? Tôi sẽ chỉ phớt lờ hắn. Tôi sẽ dành cho hắn ngàn ấy tôn trọng mà hắn dành cho tôi. Còn nếu hắn cố gắng nói chuyện với tôi, tôi sẽ cương quyết hất cằm lên trời, quay gót bỏ đi, và...

“Thế mấy trang này đến đâu rồi?” Philip hỏi.

“Ồi, tốt lắm” tôi nói, tay nhắc tờ đầu tiên lên. “Sẽ xong sớm thôi” Sếp khẽ gật đầu một cái rồi đi luôn, và tôi bắt đầu đọc tiếp.

“...Đối với nhà đầu tư ngắn hạn, các rủi ro gắn liền với chứng khoán có thể gây ảnh hưởng lớn đến tiềm năng của lợi nhuận.”

Chúa ơi, thật nhàm chán. Tôi thậm chí không thể bắt mình tập trung để hiểu ý nghĩa mấy từ này.

“Do vậy, ngày càng nhiều nhà đầu tư cố gắng gắn liền biểu hiện của thị trường chứng khoán với trình độ đảm bảo an toàn cao. Một hướng lựa chọn là đầu tư vào một quỹ đầu tư chỉ số, nơi này bất cứ lúc nào cũng tự động ‘theo dõi’ một 00 công ty tốt nhất...”

Hừm, phải rồi. Điều này đưa đến cho tôi một ý tưởng. Tôi với lấy cái điện thoại, quay số trực tiếp mới của Elly ở Wetherby.

“Eleanor Granger,” giọng Elly cất lên nghe hơi xa và vang. Chắc hẳn tại cái đường dây chết tiệt.

“Chào Elly, Becky đây,” tôi nói. “Nghe này, chuyện quái gì đang xảy ra với kẹo Tracker thế? Chúng có vẻ ngon lắm, đúng không? Mà tóchưa được ăn một miếng nào...”

Một tiếng gì đó lạo xạo trong điện thoại, và tôi há hốc mồm kinh ngạc nhìn cái ống nghe. Bên kia, tôi chỉ nghe thấy Elly nói. “Tôi xin lỗi, chỉ là một...”

“Becky!” Elly suýt nhẹ qua điện thoại. “Tôi đang nghe bằng loa ngoài, trưởng phòng bọn tôi vừa ở đây.”

“Chúa ơi!” tôi kinh hãi thốt lên. “Xin lỗi nhé! Ông ta còn ở đó không?”

“Không” Elly nói, và thở dài. “Chúa mới biết giờ ông ấy nghĩ gì về mình.”

“Ồi chà” tôi nói với giọng an ủi. “Ông ta chắc hẳn cũng có khiếu hài hước chứ phải không?”

Elly không đáp lại.

“Ôi chà” tôi lặp lại, ít vững vàng hơn. “Dù sao thì cậu cũng có thời gian đi uống nước hoặc ăn trưa chứ?”

“Thực sự là không” cô ấy nói. “Xin lỗi, Becky, tớ phải đi bây giờ” và cô ấy cúp máy.

Chẳng còn ai yêu quý tôi nữa. Đột nhiên tôi thấy mình nhỏ bé và tủi thân, và giờ thì tôi còn lún sâu hơn vào chiếc ghế. Chúa ơi, tôi ghét hôm nay. Tôi ghét mọi thứ. Tôi muốn về nhaaaa.

Ngày khi thứ 6 đến, phải nói rằng tôi đã cảm thấy vui vẻ hơn nhiều. Đơn giản là vì:

Đó là thứ 6.

Tôi có cả một ngày chẳng phải đến văn phòng.

Hôm qua Elly gọi để xin lỗi vì đã quá thô lỗ, chỉ bởi có ai đó khác đã vào phòng khi chúng tôi nói chuyện. Và rằng cô ấy sẽ đến Hội chợ Tài chính Cá nhân.

Hơn nữa:

Tôi đã hoàn toàn vứt vụ rắc rối với Luke Brandon ra khỏi đầu. AI thèm quan tâm tới hấn cơ chứ?

Thế là khi đã chuẩn bị sẵn sàng để đi, tôi cảm thấy khá phấn chấn và hăng hái. Tôi mặc một chiếc áo len ghi mới ra ngoài chiếc sơ-mi đen ngắn, đi đôi boot Hobbs mới – da lộn màu ghi đậm – và phải nói rằng, trông tôi cực kỳ tuyệt trong bộ này. Chúa ơi, tôi mê quần áo mới. Nếu ai đấy ngày nào cũng được mặc quần áo mới, tôi tin chắc phiền muộn chẳng bao giờ tồn tại nữa.

Khi tôi chuẩn bị đi, có một chồng thư được gửi tới cho tôi. Một vài trong số đó giống như các tờ hoá đơn, còn một là bức thư khác từ Ngân hàng Endwich. Nhưng tôi đã có một giải pháp thông minh mới cho tất cả đồng thư đáng ghét này. Tôi chỉ cần vứt chúng vào ngăn kéo bàn trang điểm và đóng lại. Đây là cách duy nhất để tránh phát khùng với chuyện này. Và thực sự đã là như vậy. Ngay khi đóng sập ngăn kéo rồi đi thẳng ra cửa chính, tôi đã hoàn toàn quên sạch về chúng.

Buổi họp báo bắt đầu ngay khi tôi tới nơi. Tôi ghì tên ở quầy lễ tân và nhận được một cái túi lịch sự, sáng bóng, to đùng có in logo của HSBC. Bên trong là một gói ấn phẩm khổng lồ, kèm với một bức hình toàn bộ ban tổ chức họp báo đang nâng sâm panh chúc tụng, một tấm biên lai cho 2 đồ uống tại quầy rượu hãng Sun Alliance một vé xổ số có giải £1.000 (đầu tư vào hạng mục tôi đã từng chọn), một thanh kẹo to đùng có hình quảng cáo hãng bảo hiểm Eastgate, và tấm biển đề tên tôi với chữ NHÀ BÁO trên đỉnh. Còn có cả một phong bì trắng với vé dự tiệc sâm panh của Barclays bên trong, và tôi cất kỹ vào túi xách của mình. Tôi dính chặt băng tên thật nổi bật trên ve áo, rồi bắt đầu đi loanh quanh khu họp.

Bình thường thì, tất nhiên, quy tắc là vứt ngay cái băng tên của mình đi. Nhưng điểm thú vị khi đeo băng NHÀ BÁO tại một sự kiện kiểu này là mọi người đều nghiêng mình mời mọc bạn đủ thứ miễn phí. Rất nhiều trong số đó là những tờ rơi chán ngắt cũ mèm về kế hoạch tiết kiệm, nhưng cũng có một vài món quà miễn phí, thậm chí cả bim bim nữa. Sau khoảng một tiếng, tôi đã thu thập được 2 cái bút mực, một con dao rọc giấy, và một hộp sôcôla Ferrero Rocher nhỏ, một quả bong bay in hình hãng Save & Prosper, và một chiếc áo phông có hình hoạt hoạ phía trước, được một công ty điện thoại di động phát cho. Tôi vừa được uống 2 cốc cappuccino miễn phí, một mẫu bánh sôcôla, một chút rượu táo (của hãng Somerset Savings), một gói kẹo nhỏ, và một ly gin từ hãng Sun Alliance. (Tôi vẫn chưa ghi được chữ nào vào sổ tay, và cũng chưa hỏi được câu nào – nhưng chẳng vấn đề gì cả.)

Tôi vừa thấy vài người đang ôm khư khư những chiếc đồng hồ để bàn nhỏ màu bạc, và tôi không quan tâm, vậy nên tôi đi ngang qua thôi, cố tìm xem chúng ở đâu ra, thì có tiếng gọi. “Becky!”

Tôi nhìn lên – và đó là Elly! Cô ấy đang đứng tại quầy trưng bày Wetherby với 2 người đàn ông mặc vest, vậy vậy tôi lại gần.

“Chào cậu” tôi vui vẻ nói. “Khỏe chứ hả?”

“Vẫn khỏe” cô ấy tươi cười. “Thực sự rất ổn.” Nhìn cô ấy thì biết, tôi phải thừa nhận thế. Elly hôm nay mặc một bộ vest màu đỏ tươi (Hiệu Karen Millen, chắc hẳn thế), đi đôi giày mũi vuông tuyệt đẹp, và buột cúc

đăng sau. Thứ duy nhất tôi không thích là đôi khuyên tai. Sao tự dưng cô ấy lại đeo khuyên tai ngọc trai nhỉ? Có thể chỉ là để cho hợp với mấy thứ kia.

“Chúa ơi, tớ không thể ngờ cậu thực sự là một trong số đó!” tôi nói, khẽ hạ giọng. “Tớ sẽ là người tiếp theo phỏng vấn cậu!” tôi nghiêng đầu ra vẻ nghiêm trang, giống như Martin Bashir trên chương trình Panorama. “Cô Granger, cô có thể cho tôi biết mục đích và nguyên tắc của quỹ đầu tư Wetherby?”

Elly cười khe khẽ, rồi lục tìm trong cái hộp bên cạnh.

“Tớ sẽ đưa cậu cái này” cô ấy nói, và đưa tôi một quyển thông tin.

“Ồ, cảm ơn.” Tôi nói mĩa mai, rồi đút nó vào túi xách. Tôi đoán cô ấy phải ra vẻ nghiêm túc trước mặt đồng nghiệp.

“Thực sự là ở Wetherby rất tuyệt vời,” Elly tiếp tục câu chuyện. “Cậu có biết bọn tớ sẽ khai trương một loạt quỹ hoàn toàn mới vào tháng sau không? Có 5 loại tất cả. Tăng trưởng Anh quốc, Tương lai Anh quốc, Tăng trưởng Châu u, Tương lai châu u, và...”

Chính xác thì, tại sao cô ấy nói chuyện này với tôi?

“Elly...”

“Và Tăng trưởng Hoa Kỳ nữa!” cô ấy kết thúc một cách hoan hỷ. Không có mảy may hài hước nào trong mắt cô ấy. Đột nhiên tôi nhớ lời Luke đã nói rằng hẳn chẳng ngạc nhiên gì khi Elly đến Wetherby.

“Phải rồi” tôi nói sau một thoáng im lặng. “Chà, nghe có vẻ... quá tuyệt.”

“Tớ có thể sắp xếp để một nhân viên PR gọi cho cậu, nếu cậu muốn.” cô ấy nói. “Để đưa cậu thêm thông tin.”

Gì cơ?

Tự thú của một tín đồ shopping - chương 12.2

“thôi” tôi nói vội vã. “Thôi. Thế là được rồi. Vậy thì, à... sau đây cậu sẽ làm gì? Có muốn đi uống cùng mình không?”

“Không được rồi.” cô ấy nói vẻ hối lỗi. “Tớ phải đi xem một căn hộ.”

“Cậu chuyển nhà à?” tôi ngạc nhiên hỏi. Elly sống trong một căn hộ tuyệt nhất khu Camden, cùng 2 gã nhạc công và họ mời cô ấy đến hàng đồng buổi biểu diễn nhạc cùng đồ ăn miễn phí. Tôi không thể nghĩ là cô ấy muốn chuyển đi.

“Thực ra, tớ đang tìm mua nhà,” cô ấy nói. “Tớ đang tìm trong khu Streatham, Tooting... Tớ chỉ mới có thể đặt bước chân đầu tiên lên cái bậc thang bất động sản thôi.”

“Phải” tôi nói yếu ớt. “Cậu nghĩ thế là phải đấy.”

“Cậu phải tự làm ra thôi, cậu biết đấy, Becky” cô ấy nói. “Cậu không thể ở mãi trong một căn hộ sinh viên. Một lúc nào đó, cuộc sống đích thực sẽ phải bắt đầu!” Cô ấy lướt mắt sang một trong những người đàn ông mặc vest đứng bên cạnh, và anh ta cười khẽ.

Nó không phải một căn hộ sinh viên, tôi nghĩ đầy cảm phần. Vả chăng, ai định nghĩa được “cuộc sống đích thực” kia chứ? Ai bảo “cuộc sống đích thực” là những nấc thang bất động sản và những cái khuyên tai ngọc trai dị hợm kia chứ? “Cuộc sống buồn tẻ nhạt nhẽo rác rưởi” thì có.

“Cậu sẽ đến tiệc sâm panh của Barclays bây giờ chứ?” Tôi nói như một sự vớt vát cuối cùng, vẫn nghĩ hẳn chúng tôi có thể tới đó và vui vẻ cùng nhau một chút. Nhưng cô ấy hơi nhăn mặt và lắc đầu.

“Tớ có thể biến tới đó,” cô ấy nói, “Nhưng rồi tớ sẽ mắc kẹt ở đây.”

“OK” tôi nói. “Ừm, tớ sẽ... tớ sẽ gặp cậu sau nhé.”

Tôi rời khỏi quầy hàng và chậm chạp đi sang góc có tiệc sâm panh sắp tổ chức, cảm thấy hơi chán nản. Dù không muốn thế, một phần trong tôi cũng bắt đầu băn khoăn rằng có khi Elly đúng còn tôi sai. Có khi tôi

cũng nên nói chuyện về những nấc thang bất động sản và sự phát triển các loại quỹ. Chúa ơi, tôi đã mất cái gen khiến khi lớn lên mua được một căn hộ ở Streatham và bắt đầu thăm thú Homebase mỗi cuối tuần. Mọi người, trừ tôi, đều đang vận động, tiến vào một thế giới mà tôi không hiểu nổi.

Nhưng khi tôi tiến gần tới lối vào khu tiệc sâm panh, tôi lại thấy tinh thần phấn chấn hơn. Có tinh thần nào lại không phấn chấn khi nghĩ tới sâm panh miễn phí cơ chứ? Tất cả được tổ chức trong một cái trại khổng lồ, có một chiếc banner to đùng, một ban nhạc đang chơi, một cô gái đeo dải băng chéo đứng ở cửa, đang tặng khách những móc chìa khoá của Barclays. Khi nhìn thấy bảng tên của tôi, cô gái cười toét miệng, đưa tôi một gói quà màu trắng bong, và nói “làm ơn đợi tôi một chút.” Rồi cô ta đi vào một nhóm nhỏ người đang đứng, thầm thì với một người đàn ông mặc vest, rồi quay lại. “Có người sẽ đến gặp cô ngay,” cô ta nói. “Trong lúc đợi chờ, để tôi lấy cho cô một ly sâm panh.”

Bạn đã thấy ý nghĩa của một NHÀ BÁO thế nào chưa? Bất kể tới đâu, bạn cũng được hưởng một sự đối đãi đặc biệt. Tôi nhận ly sâm panh, cắt gói quà vào túi xách, rồi nhấp một ngụm.Ồ, ngon quá! lạnh buốt, mạnh và đầy bọt. Có lẽ tôi sẽ ở đây lâu thật lâu, tôi nghĩ, phải uống sâm panh cho đến khi chẳng còn ly nào nữa. Họ sẽ không dám mời tôi ra đâu, tôi là NHÀ BÁO mà. Thực ra, có thể, tôi sẽ...

“Rebecca. Rất vui vì cô có thể đến đây.”

Tôi nhìn lên và thấy toàn thân đông cứng. Người mặc vest đó là Luke Brandon. Luke Brandon đang đứng ngay trước mặt tôi, với một dáng vẻ mà tôi không thể hiểu. Và đột nhiên tôi thấy khó ở. Mọi chuyện tôi vừa lên kế hoạch để thưởng thức cái mát lạnh sảng khoái sẽ không còn được nữa - bởi chỉ vừa nhìn thấy mặt hắn, tất cả đã trở về, tôi lại nóng bừng một cảm giác bẽ bàng.

“Chào” tôi lẩm bẩm, mắt nhìn xuống đất. Sao tôi lại còn nói được câu chào với hắn.

“Tôi đã rất mong cô sẽ đến,” Hắn nói với một giọng trầm trầm nghiêm túc. “Tôi đã rất muốn...”

“Vâng” tôi cắt ngang. “Chà, tôi... tôi không nói chuyện được, tôi phải vào trong đó. Tôi đến đây vì công việc, anh biết đấy.”

Tôi cố gắng nói thật bình tĩnh, nhưng giọng vẫn run run, và tôi cảm thấy 2 má đỏ ửng lên khi hắn cứ chăm chú nhìn tôi. Thế là tôi quay lưng ngay trước khi hắn có thể nói gì thêm, rồi đi thẳng sang mé bên kia trại. Tôi thật sự không biết mình đang hướng về đâu, chỉ biết là phải đi đến khi tìm được ai đó để nói chuyện.

Khốn nỗi, tôi không tìm thấy người quen nào cả. Ở đó toàn là những hội làm ngân hàng đang cười hô hố với nhau và nói chuyện về chơi gôn. Họ dường như đều rất cao, vai rộng, nên tôi thậm chí còn không thể chạm mắt một ai. Chúa ơi, thật xấu hổ quá. Tôi thấy mình như đứa bé 6 tuổi lạc vào bữa tiệc của người lớn. Ở một góc tôi nhận ra Moira Channing ở tờ Daily Herald, và cô ta cũng thoáng nhận ra tôi - nhưng tất nhiên tôi sẽ không bắt chuyện với cô ta. Thôi nào, cứ đi tiếp, tôi tự nhủ. Giả vờ như trên đường đến đâu đó. Đứng hoang hốt.

Rồi tôi thấy Luke Brandon ở mé trại bên kia. Hắn quay ngoắt lại khi nhìn thấy tôi, rồi bắt đầu tiến về phía tôi. Chúa ơi, nhanh lên. Nhanh lên, tôi phải tìm được ai đấy để nói chuyện.

À phải, cái đôi đang đứng kia thì sao nhỉ? Người đàn ông cỡ trung niên, và người phụ nữ có vẻ trẻ hơn nhiều, cả 2 dường như đều không mấy quảng giao ở đây. Ồn Chúa. Dù họ là ai, tôi cũng sẽ hỏi họ cảm thấy Hội chợ tài chính Cá nhân thế nào, họ có thấy hữu ích gì không, và giả vờ như tôi đang ghi chép ột bài báo.. Và khi Luke Brandon tới, tôi sẽ quá bận rộn với việc phỏng vấn để bận tâm tới hắn nữa. Được rồi, đi thôi.

Tôi uống một ngụm sâm panh, bước tới cạnh người đàn ông và cười vui vẻ.

“Xin chào” tôi nói. “Rebecca Bloomwood, từ tạp chí Successful Saving.”

“Xin chào” ông ta nói, quay lại phía tôi và dang rộng tay. “Derek Smeath ở ngân hàng Endwich. Và đây là trợ lý của tôi, Erica.”

Ồi Chúa ơi.

Tôi không nói được gì. Tôi không bắt tay nổi. Tôi không thể bỏ chạy. Toàn thân cứng đờ.

“Chào cô!” Erica nói, và cười thân thiện với tôi. “Tôi là Erica Parnell.”

“Vâng” tôi nói, sau một hồi dài im lặng. “Vâng, chào.”

Làm ơn đừng có nhận ra tên tôi. Đừng có nhận ra giọng tôi.

“Cô là nhà báo phải không nhỉ?” Cô ta nhìn vào bảng tên tôi và cau mày. “tên cô nghe quen quá.”

“À, vâng” tôi chống chế. “Vâng, có thể... có thể cô đã đọc một vài bài báo của tôi.”

“Tôi cũng nghĩ vậy,” cô ta nói, và hững hờ nhấp một chút sâm panh. “Chúng tôi có mọi loại tạp chí tài chính trong văn phòng. Khá là tốt, một vài trong số đó.”

Dần dần máu bắt đầu lưu thông lại trong cơ thể tôi. Mọi thứ rồi sẽ ổn, tôi tự nhủ. Họ chẳng biết gì đâu.

“Cánh nhà báo các cô hẳn phải rành mọi thứ lắm, tôi chắc vậy,” Derek nói, bỏ cuộc nỗ lực bắt tay tôi và thay vào đó là nuốt ừng ực sâm panh.

“Vâng, đúng là thế đấy,” tôi đáp lại, và liếc cười một cái. “Chúng tôi phải hiểu mọi mặt của tài chính cá nhân - từ ngân hàng đến công ty uỷ thác đầu tư đến các hãng bảo hiểm.”

“Tôi luôn nghĩ” Erica parnell nói. “Rằng họ nên làm một cuốn phim tài liệu đời thường về một ngân hàng.” Cô ta nhìn tôi đầy mong đợi và tôi gật đầu hưởng ứng.

“ý kiến hay đấy!” tôi nói. “Tôi nghĩ rằng điều đó rất tuyệt.”

“Cô phải biết một vài nhân vật mà chúng tôi có cơ! Những người hoàn toàn không có khái niệm gì về tài chính của họ. Phải không Derek?”

“Cô sẽ phải rất kinh ngạc.” Derek nói. “Vô cùng kinh ngạc. Mọi thứ họ làm, chỉ để tránh các khoản thanh toán các khoản thấu chi của họ. Hay thậm chí chỉ là trao đổi với chúng tôi.”

“Thật ư?” tôi nói như thể rất ngạc nhiên.

“Cô không thể tưởng tượng được đâu!” Erica nói. “Đôi khi tôi tự hỏi...”

“Rebecca!” Một giọng nói ập đến từ sau tôi và tôi quay lại trở mắt khi nhìn thấy Philip, tay cầm một ly sâm panh đang tươi cười với tôi. Ông ta làm cái quái gì ở đây?

“Chào” ông ta lên tiếng. “Bên marketing huỷ hợp, nên tôi nghĩ tôi nên ghé qua một chút. Mọi thứ đến đâu rồi?”

“Ôi tuyệt!” tôi nói, và uống một ngụm sâm panh.

“Đây là Derek, và Erica... Đây là tổng biên tập của tôi, Philip Page.”

“Ngân hàng Endwich hả?” Philip nói, nhìn xuống bảng tên của Smeath. “Thế chắc hẳn anh biết martin Gollinger.”

“Chúng tôi không làm ở trụ sở chính, thật tiếc.” Derek nói, và nói. “Tôi là giám đốc chi nhánh Fulham.”

“Fulham!” Philip kêu lên. “Fulham sành điệu.”

Đột nhiên một hồi chuông báo động vang lên trong tâm trí tôi. Đoong – đoong – d0oong! Tôi phải làm gì đó. Phải nói gì đó, đề đổi chủ đề. Nhưng quá muộn rồi. Giờ tôi là một du khách đứng ở đỉnh núi, nhìn con tàu trượt xuống thung lũng phía dưới.

“Rebecca sống ở Fulham đấy,” Philip tiếp tục. “Cô dung Ngân hàng nào hả Rebecca? Có khi cô lại là khách hàng của Derek ấy chứ!” rồi cười lớn với trò đùa tự mình dựng lên, và Derek cũng lịch sự cười theo.

Nhưng tôi không thể cười. Tôi cứng đờ tới tận gót chân khi thấy biến chuyển trên khuôn mặt Erica Parnell. Sự nhận ra dần dần hiện rõ. Cô ta bắt gặp ánh mắt tôi, và tôi cảm thấy có gì đó lạnh buốt chạy dọc xương sống.

“Rebecca Bloomwood” cô ta nói với một giọng khác hẳn. “Tôi đã nghĩ tôi biết cái tên này mà. Cô sống ở đường Burney phải không, Rebecca?”

“Thật thông minh!” Philip nói. “Sao cô biết vậy?” ông ta nốc thêm một ngụm sâm panh nữa.

Im đi. Philip. Tôi hoảng hốt nghĩ. Im ngay!

“Vậy là đúng cô?” giọng cô ta dịu dàng nhưng sắc ngọt. Chúa ơi, giờ thì Philip quay sang tôi, đợi câu trả lời.

“Vâng” giọng tôi nghèn nghẹn. tôi siết ly sâm panh chặt đến nỗi tôi nghĩ tôi có thể bóp vỡ nó mất.

“Derek, anh có nhận ra ai đây không?” Erica nhã nhặn. “Đây là Rebecca Bloomwood, một khách hàng của chúng ta. Tôi nghĩ anh đã nói chuyện với cô ấy hôm trước.” Cô ta nghiêm giọng. “Người có con chó vừa chết ấy?”

Im lặng. Tôi không dám nhìn vào mặt Derek Smeath nữa. Tôi không dám nhìn vào cái gì cả ngoại trừ cánh cửa kia.

“Chà, quả là một sự trùng hợp?” Philip nói. “Có ai muốn thêm sâm panh không?”

“Rebecca Bloomwood” Derek Smeath nói. Giọng ông ta đầy khinh miệt. “Không thể tin được.”

“Vâng!” tôi nói, khổ sở nuốt ngụm sâm panh cuối cùng. “ha-ha-ha! Thế giới thật bé nhỏ. Chà, tôi phải đi phỏng vấn vài người khác rồi...”

“Đợi đã!” Erica nói, giọng sắc như dao. “Chúng tôi cũng đã định hẹn gặp cô một lúc, cô Rebecca. Phải không nhỉ, Derek?”

“Đúng là như vậy,” Derek Smeath nói. Tôi bất chợt cảm thấy một cơn hoảng sợ. người đàn ông này không còn giống một ông chủ vui tính dễ thương nữa. ông ta giờ như một cỗ máy điều tra đáng sợ, chuyên phát hiện những lời nói dối. “Vậy là” ông ta nghiêm khắc nói thêm, “xem ra đôi chân của cô vẫn còn nguyên vẹn và cô không bị hành hạ bởi cơn đau kinh khủng nào nữa?”

“CHuyện gì vậy?” Philip vẫn vui vẻ.

“Phải, nhân tiện, chân cô sao rồi?” Erica ngọt ngào nói thêm.

“Ổn rồi” tôi lí nhí. “Ổn cả rồi, cảm ơn.”

“Tốt” Derek Smeath nói. “Vậy chúng ta sẽ nói chuyện vào 9h30 sáng thứ 2 chứ nhỉ?” Ông ta nhìn sang Philip. “Anh không phiền để Rebecca đến gặp chúng tôi một lúc vào sáng thứ 2 chứ?”

“Tất nhiên là không rồi” Philip nói.

“Và nếu cô ấy không đến” Derek Smeath nói. “Chúng ta sẽ biết phải tìm cô ấy ở đâu, phải không?” Ông ta nhìn tôi sắc lẹm khiến tôi cảm thấy bụng dạ mình đang co rút vì sợ hãi.

“Rebecca sẽ đến!” Philip nói, và tặng tôi một nụ cười hằm hè, nâng ly lên, rồi bước sang chỗ khác. Chúa ơi, tôi nghĩ trong hoảng loạn. Đừng bỏ lại tôi một mình với bọn họ.

“Chà, tôi sẽ mong đợi gặp cô đấy” Derek Smeath nói. Ông ta ngừng lại, rồi nhìn xoáy vào tôi. “Và nếu tôi nhớ chính xác về cuộc điện thoại hôm trước của chúng ta, cô sẽ tới với một vài khoản nào ấy nhỉ.”

Ồi chết tiệt. Tôi cứ nghĩ rằng ông ta đã quên chuyện đó.

“Đúng vậy” tôi nói sau một chút ngập ngừng. “Chắc chắn rồi. Tiền của bác tôi. Ông nhớ thật tài! Bác tôi mới đây đã để lại cho tôi ít tiền” tôi giải thích với Erica Parnell.

Trông Erica chẳng có vẻ gì là ẩn tượng.

“Tốt rồi” Derek Smeath nói. “vậy tôi sẽ rất mong cô vào thứ 2 này.”

“Vâng,” tôi nói, và thậm chí còn mỉm cười đầy tự tin với ông ta. “Tôi cũng đang chờ đợi ngày đó!”

OCTAGON > Tài năng... phong cách... tầm nhìn

PHÒNG DỊCH VỤ TÀI CHÍNH

TẦNG 8 TOWER HOUSE

ĐƯỜNG LONDON WINCHESTER S0 44 3DR

Gửi cô Rebecca Bloomwood _____ Số thẻ thanh toán 7854 4567

Căn hộ số 2

Số 4 đường Burney

London SW6 8FD

Gửi cô Bloomwood:

NHẮC NHỞ LẦN CUỐI

Như lá thư ngày 9 tháng 3 của tôi đã thông báo, Thẻ Bạc Octagon của cô vẫn còn một khoản dư nợ £235,76. Nếu trong 7 ngày tới cô không thanh toán, tài khoản này sẽ bị đóng và những biện pháp mạnh hơn sẽ được thực thi.

Tôi rất vui được biết rằng cô đã tìm thấy Chúa và nhận Jesus Christ làm đấng cứu rỗi; Nhưng thật không may, điều này chẳng liên quan gì tới vấn đề của chúng ta.

Tôi mong nhận được khoản thanh toán của cô thật sớm.

Trân trọng,

Grant Ellesmore

Giám đốc Tài chính Khách hàng.

13. Chương 13

THẬT TỒI TỆ. Tôi muốn nói rằng, tôi không phải là kẻ hoang tưởng, phải không? Thật quá tồi tệ.

Khi ngồi tàu điện về nhà, tôi nhìn chằm chằm vào hình phản chiếu của mình – bề ngoài bình tĩnh và thư thả. Nhưng bên trong, tâm trí tôi đag nhốn nháo như một con nhện cố tìm lối thoát. Vòng quanh, vòng quanh, rồi lại vòng quanh, bước chân vô định, không lối thoát... Thôi, dừng lại. Dừng lại! Hãy bình tĩnh và thử tìm ra giải pháp một lần nữa.

Phương án một: Tới cuộc hẹn và nói sự thật.

Tôi không thể. Tôi không thể tới đó vào sáng thứ hai và thú nhận rằng chẳng hề có khoản £1.000 nào từ bác tôi và cũng sẽ chẳng bao giờ có. Họ sẽ làm gì với tôi? Họ sẽ làm rùng beng lên chứ? Họ sẽ bắt tôi ngồi đó và bắt đầu rà soát từng khoản chi tiêu của tôi và... Chúa ơi, tôi thấy phát ốm khi nghĩ tới điều ấy. Tôi không thể làm thế. Tôi không thể tới đó. Hết chuyện.

Phương án Hai: Tới buổi hẹn và nói dối.

Vậy thì, gì nhỉ, nói với họ là £1.000 chắc chắn sắp tới, và ngay lập tức sẽ được chuyển vào tài khoản. Hừm. Khả thi đây. Vấn đề ở chỗ, tôi không nghĩ là họ sẽ tin tôi. Vậy lên họ sẽ làm to chuyện lên, bắt tôi ngồi đây và giáo huấn một bài. Không thể được.

Phương án Ba: Không tới buổi hẹn.

Nhưng nếu tôi không đến, Derek Smeath sẽ gọi và nói chuyện với Philip. Có thể tất cả sẽ bại lộ, rồi ông ta sẽ phát hiện ra rằng tôi thực sự không bị gãy chân, hay sốt dịch gì cả. Vậy là sau đây tôi sẽ hết đường trở về văn phòng. Tôi sẽ thất nghiệp. Cuộc đời tôi sẽ chấm dứt ở tuổi hai lăm này.

Phương án Bốn: Đến cuộc hẹn với tấm séc £1.000.

Hoàn hảo. Thông thả đi vào, đưa tấm séc, và nói “Còn gì nữa không nhỉ?” rồi lại thông thả đi ra.

Nhưng bằng cách nào tôi có được tấm séc £1.000 trước sáng thứ Hai? Cách nào?

Phương án Năm: Bỏ trốn.

Cái này nghe thật sự trẻ con và nông nổi. Chẳng đáng xem xét.

Tôi băn khoăn sẽ đi về đâu? Có lẽ là ra nước ngoài. Las Vegas. Đúng vậy, và tôi có thể sẽ đi vào cầu tại một sông bạc nào đó. Một triệu bảng, khoảng thế. Thậm chí nhiều hơn, có thể. Và sau đó, tất nhiên, tôi sẽ gửi thư cho Derek Smeath, nói rằng tôi sẽ đóng tài khoản bởi sự thiếu niềm tin của ông ta với tôi.

Chúa ơi đúng rồi! Như thế chẳng phải rất tuyệt hay sao? Ông Smeath thân mến, tôi hơi ngạc nhiên với lời ám chỉ gần đây của ông rằng tôi không đủ tiền để thanh toán khoản thấu chi. Như tấm séc 1,2 triệu bảng này cho thấy, tôi có cả một tài sản dư giả, số tiền này tôi sẽ sớm chuyển ột trong các đối thủ của ông. Có thể học sẽ biết cách cư xử tôn trọng với tôi hơn. T.B., Tôi sẽ gửi một bản sao bức thư này cho cấp trên của ông.”

Tôi thích ý tưởng này cực kỳ, tôi ngã ra sau và chìm đắm trong đó một lúc, sửa đi sửa lại bức thư trong đầu: “Ông Smeath thân mến, như tôi đã thận trọng thông báo với ông từ lần gặp trước, tôi thực ra là một triệu phú. Giá như ông tin tôi, mọi sự có thể đã khác.”

Chúa ơi, ông ta hẳn sẽ hối tiếc, phải không? Có thể ông ta còn gọi điện và xin lỗi nữa. Cố sống cố chết giữ tôi lại và nhắc đi nhắc lại rằng ông ta không hề có ý xúc phạm tôi. Nhưng lúc đấy thì đã quá muộn. Aha! Ha ha ha...

Ôi thôi chết! Nhỡ bẽ mặt rồi.

Khi tôi về đến nhà, Suze đang ngồi trên sàn, xung quanh bao nhiêu là tạp chí.

“Chào cậu!” cô ấy hào hứng nói. “Đoán xem gì nào? Tớ sắp lên Vogue đấy!”

“Gì cơ?” Tôi chẳng mấy tin tưởng. “Cậu được chọn lấy trên phố hay thế nào?” Suze có thân hình tuyệt đẹp. Cô ấy có thể dễ dàng thành người mẫu, nhưng mà đây là... Vogue!

“Không phải tớ, ngốc ạ!” cô ấy đáp. “Khung ảnh của tớ cơ.”

“Khung ảnh của cậu được lên Vogue?” Giờ thì tôi thật sự không tin nổi nữa.

“Trên số tháng Sáu nhé! Tớ được lên góc ‘Hãy Thưa: Những người thiết kế mang niềm vui tới tâm hồn.’ Tuyệt quá, phải không? Chỉ có điều là, tớ mới làm được hai cái, giờ thì phải làm thêm một ít nếu mọi người muốn mua.”

“Đúng đấy,” tôi nói, cố gắng hiểu được tất cả chuyện này. “Thế... làm sao mà Vogue biết để viết bài về cậu? Có phải họ... nghe được ở đâu không?” Ý tôi là, Suze mới chỉ bắt tay vào làm những cái khung ảnh có bốn ngày thôi!

“Không, ngốc ạ!” Suze cười lớn. “Tớ gọi cho Lally. Cậu gặp Lally chưa nhỉ?” Tôi lắc đầu.

“À, chị ấy đang biên tập ục thời trang cho Vogue, rồi chị ấy nói chuyện với Perdy, người phụ trách nội dung, và Perdy gọi lại cho tớ - và khi tớ kể về những chiếc khung, chị ấy như phát cuồng lên.”

“Trời đất,” tôi nói. “Cậu làm tốt lắm.”

“Chị ấy còn bảo tớ phải trả lời phỏng vấn thế nào nữa cơ.” Suze thêm vào, rồi dang háng ra vẻ quan trọng. “Tôi muốn tạo không gian ọi người tận hưởng, chứ không chỉ chiêm ngưỡng. Luôn có một phần thơ trữ tình trong mỗi chúng ta. Cuộc đời quá ngắn ngủi để loại đi những vật dụng bé nhỏ.”

“Ôi trời,” tôi nói “Tuyệt quá!”

“Khoan, đợi đã, còn nữa cơ.” Suze cau mày tư lự. “Vâng, những thiết kế của tôi được khởi hứng từ tinh thần tưởng tượng của Gaudi. Tớ phải gọi cho Charlie ngay,” cô ấy vui vẻ thêm vào. “Tớ chắc anh ấy đang làm gì đó ở Tatler.”

“Tuyệt quá,” tôi lặp lại.

Mà đúng là tuyệt thật.

Tôi thật sự vui mừng cho Suze. Tất nhiên rồi. Nếu Suze được lên Vogue, tôi sẽ là người thấy tự hào nhất trên thế gian này.

Nhưng ngay lúc ấy có một phần trong tôi bắt đầu suy nghĩ. Sao mọi thứ đều thật dễ dàng với cô ấy? Tôi cá là trong cuộc đời, Suze chưa bao giờ phải đối mặt với một gã quản lý ngân hàng đáng ghét. Và tôi cũng cá là cô ấy sẽ chẳng bao giờ phải thế.

Ngay lập tức tôi thấy lòng đầy tội lỗi. Sao tôi lại không mừng cho Suze mà chẳng nghĩ gì hơn thế? Chán nản, tôi nằm bẹp xuống sàn nhà và bắt đầu lật giở một cuốn tạp chí.

“À mà,” Suze nói, ngược lên từ máy điện thoại. “Tarquin mới gọi cách đây một giờ để sắp đặt cuộc hẹn hôm tới của bọn cậu.” Cô ấy cười ranh mãnh. “Cậu đang mong chờ lắm phải không?”

“Ồ,” tôi nói ngu ngơ. “Tất nhiên rồi.”

Nói thực là tôi đã quên bém mắt đây. Nhưng sẽ ổn thôi – tôi chỉ cần đợi đến chiều mai và nói tôi bị đau chu kỳ. Để ợt. Không ải lại thắc mắc chuyện đó cả, đặc biệt là đàn ông.

“Tốt rồi,” Suze nói, trở tay vào tờ Harper’s and Queen đang mở trên sàn “Và nhìn xem tớ vừa va phải ai trong danh sách một trăm kẻ độc thân giàu có nhất kìa! Ô chào cậu, Charlie,” cô ấy nói vào điện thoại. “Suze nè! Nghe này...”

Tôi nhìn xuống tờ Harper’s and Queen và cứng người. Luke Brandon đang trừng trừng nhìn tôi từ mặt báo, với một nụ cười thoải mái trên mặt.

Số 31. 32 tuổi. Tài sản ước lượng: 10 triệu bảng. Doanh nhân thông minh đặc biệt. Sống tại Chelsea; hiện đang hẹn hò với Sacha de Bonneville, con gái tỷ phú người Pháp.

Tôi chẳng muốn biết chuyện này. Tại sao tôi phải quan tâm Luke Brandon đang hẹn hò với ai? Không một chút bận tâm.

Sacha, Sacha, với cái vali triệu bảng của cô ả, với thân hình tuyệt mỹ và cả một tủ đầy đồ Prada. Cô ả sẽ có bộ móng tay chau chuốt, phải không? Tất nhiên rồi. Và tóc thì không bao giờ cầu thả. Và cái giọng Pháp thật sự kêu gọi, cặp chân dài khó tả...

Dù sao, tôi cũng chẳng bận tâm. Thôi vậy, tôi lật lại trang trước và xem số 17, người này có vẻ hay ho hơn nhiều.

Dave Kingston, 28 tuổi. Tài sản ước lượng: 20 triệu bảng. Cựu tiền đạo Manchester United, hiện là chuyên gia ngành quản lý và doanh nhân ngành trang phục thể thao. Sống tại Hertfordshire; vừa chia tay bạn gái, người mẫu Cherisse.

Và dù gì thì Luke Brandon cũng tệ ngắt. Mọi người đều nói thế. Tất cả điều hắn biết là công việc. Có thể, hắn bị ám ảnh bởi tiền.

Số 16, Ernest Flight. 52 tuổi. Tài sản ước lượng: 22 triệu bảng. Chủ tịch kiêm cổ đông chính của Tập đoàn Thực phẩm Flight. Sống tại Nottinghamshire, vừa ly dị vợ thứ ba, Susan.

Tôi thậm chí cũng chẳng thấy hắn đẹp trai. Quá cao. Mà có khi hắn chẳng bao giờ đi tập thể hình hay gì cả. Qua bạn. Có khi dưới lớp quần áo, hắn thực ra rất gớm guốc.

Số 15, Tarquin Cleath-Stuart. 26 tuổi. Tài sản ước lượng: 25 triệu bảng. Chủ đất thừa kế của gia đình từ năm 19 tuổi. Rụt rè. Sống tại Perthshire và London với bà vú già; hiện đang độc thân.

Dù gì, sao có kiểu đàn ông mua vali làm quà cơ chứ. Ý tôi là, một cái vali, vì Chúa, hắn đã xới tung cả Harrods lên để chọn. Hắn có thể mua cho cô ả một cái dây chuyền, hay quần áo gì đó. Hoặc hắn có thể... hắn có thể...

Đợi một chút, cái gì thế này?

Cái gì thế này?

Không. Không thể thế... Chắc chắn không thể...

Và đột ngột, tôi không thở nổi. Tôi không nhúc nhích được. Toàn bộ tâm trí tôi tập trung vào bức ảnh mờ mờ trước mặt. Tarquin Cleath-Stuart? Tarquin – anh họ Suze ư? Tarquin?

Tarquin... có... hai năm... triệu...bằng?

Tôi nghĩ tôi phải lật trang khác, nhưng tôi thậm chí không thể rời tay khỏi trang báo đó. Tôi chăm chăm nhìn cái người độc thân giàu có thứ mười lăm ở Anh quốc – và tôi biết anh ta.

Không chỉ biết anh ta, tôi còn sẽ ăn tối với anh ta tối mai.

ÔI. CHÚA. ƠI.

Mình sẽ trở thành triệu phú. Một đại triệu phú. Mình đã biết mà. Sao mình không biết chứ? Mình đã biết mà. Tarquin sẽ yêu mình và sẽ cầu hôn mình, rồi hai đứa sẽ làm đám cưới tại một lâu đài Scotland tuyệt đẹp như trong phim Bốn Đám Cưới (chỉ khác là không ai chết cả)

Tất nhiên, mình sẽ yêu anh ấy. Rồi sẽ thế.

Mình biết là mình chưa thực sự bị anh ấy lôi cuốn...nhưng tất cả chỉ là vấn đề ý chí, phải không? Mình cá là hầu hết các cặp bên vững lâu năm đều phải cố gắng trong mối quan hệ ấy. Ý chí, và khát vọng kết đôi nữa. Hai thứ ấy tôi đều có cả. BẠN biết gì không? Tôi thực sự bắt đầu thích anh ấy rồi. Ừm, không hẳn là thích... nhưng chỉ nghĩ đến anh ấy tôi đã thấy vô cùng hứng thú, điều này phải có ý nghĩa gì chứ, đúng không?

Điều đó sẽ đến. Tôi sẽ trở thành bà Tarquin Cleath-Stuart với 25 triệu bằng.

Và Derek Smeath sẽ phải nói gì khi đó? Ha!

Haaa!

“Cậu muốn uống trà không?” Suze nói khi dập điện thoại. “Charlie thật dễ thương. Cậu ấy nói là sẽ giới thiệu tớ lên mục Tài Năng Trẻ Anh Quốc.”

“Tuyệt,” tôi lơ đãng nói, rồi hắng giọng. “Tớ... tớ thấy tên Tarquin ở đây.”

Tôi phải kiểm tra lại. Tôi phải kiểm tra xem có phải một Tarquin Cleath-Stuart nào khác. Xin Chúa, làm ơn cho con hẹn hò với một người giàu có.

“À ừ,” Suze nói một cách tự nhiên. “Anh ấy luôn có tên trên mấy cái thứ này.” Cô ấy nhìn lướt qua mấy trang báo và gạt đầu. “Chúa ơi, họ phóng đại mọi chuyện. Hai năm triệu bằng!”

Tim tôi ngừng đập.

“Vậy không phải anh ấy có hai năm triệu bằng à?” Tôi thốt lên đầy bất cần.

“Ồ, không đâu!” Cô ấy cười lớn như thể chuyện đó thật lố bịch. “Chỗ đất ấy chỉ đáng... à mà, tớ cũng không rõ, khoảng mười tám triệu.”

Mười tám triệu bằng. Chà, ra là thế. Thế cũng tuyệt vời.

“Đúng là báo chí!” Tôi nói, đưa mắt đầy thông cảm.

“Trà bá tước?” Suze đứng dậy. “Hay loại thường?”

“Trà bá tước.” Tôi nói vậy, mặc dù vẫn khao khát trà Typhoo hơn. Bởi vì giờ tôi nên bắt đầu tỏ ra sang trọng, đúng không nhỉ, tôi sắp trở thành bạn gái của người tên là Tarquin Cleath-Stuart.

Rebecca Cleath-Stuart.

Becky Cleath-Stuart.

Xin chào, Rebecca Cleath-Stuart đây. Vâng, phu nhân của Tarquin. Chúng tôi đã gặp nhau ở... Đúng vậy, hôm ấy tôi mặc đồ của Chanel. Chì thông minh quá!

“À mà,” tôi thêm vào, “Tarquin có nói tớ sẽ gặp anh ấy ở đâu không?”

“À, anh ấy sẽ đến đón cậu,” Suze nói.

Nhưng tất nhiên anh ấy sẽ làm thế rồi. Người độc thân giàu thứ mười lăm Anh quốc chắc hẳn sẽ không hẹn bạn ở ga tàu điện ngầm, đúng không? Anh ấy sẽ chẳng bao giờ nói “Gặp em dưới chiếc đồng hồ lớn ở Waterloo nhé.” Anh ấy sẽ đến và đón bạn.

Ồ, thế đấy. Thế đấy! Quên ngay Luke Brandon, quên ngay cái vali. Cuộc sống mới của tôi cuối cùng đã bắt đầu.

Tôi chưa bao giờ dành nhiều thời gian đến thế để chuẩn bị ột buổi hẹn hò. Chưa bao giờ. Chiến dịch bắt đầu lúc tám giờ sáng thứ Bảy khi tôi nhìn vào tủ quần áo và phát hiện mình không có một thứ gì để mặc – và chỉ kết thúc vào bảy rưỡi tối hôm đó khi tôi chuốt mi thêm lần nữa, xịt nước chao Coco Chanel và bước ra phòng khách để Suze nhận xét.

“Chà!” Cô ấy nói, ngược lên từ một chiếc khung ảnh đang được nhồi bông nén. “Cậu trông... tuyệt kinh khủng!”

Và tôi phía nói rằng, tôi đồng ý. Tôi mặc cả một bộ đồ màu đen – nhưng là màu đen sang trọng. Kiểu màu đen sâu thẳm, mềm mại mà bạn phải đồng tình. Một chiếc váy sát nách đơn giản của Whistles, đôi giày tuyệt nhất của Jimmy Choos, một đôi khuyên tai thạch anh tím thô lóng lánh. Và đừng bỏ qua những thứ này tốn kém bao nhiêu, bởi vì nó là khoản hợp lý mà. Đây là mua sắm để đầu tư. Khoản đầu tư lớn nhất đời tôi.

Tôi chưa an gì suốt cả ngày nên giờ tôi rất nhẹ nhàng, thon thả, và mái tóc vẫn vào nếp rất tuyệt. Tôi thấy... chà, mình chưa bao giờ tuyệt đến thế.

Nhưng tất nhiên, bề ngoài chỉ là một phần thôi, phải không? Đây là ký do tại sao tôi khôn ngoan rẽ vào Waterstones trên đường về nhà và mua một cuốn sách về Wagner. Tôi đã đọc suốt chiều nay, trong lúc đợi sơn móng khô, và thậm chí đã nhớ được một vài đoạn ngắn để thêm thắt vào cuộc nói chuyện.

Tôi chẳng chắc Tarquin có thể sẽ nói cái gì khác, ngoại trừ về Wagner. Thôi, chừng ấy hẳn đã đủ để chúng tôi có thể nói chuyện. Với lại, tôi hy vọng anh ấy sẽ định đưa tôi đến nơi nào đó thật quyến rũ với một bản nhạc jazz, rồi chúng tôi sẽ quá say trong điệu nhảy má kề má mà không cần nói chuyện.

Chuông cửa reo và tôi chuẩn bị bắt đầu đây rồi. Tôi phải thừa nhận rằng, tim tôi đang tình tình lo lắng. Nhưng cũng chính lúc này tôi cảm thấy thoải mái lạ thường. Đúng là thế. Từ đây bắt đầu cuộc đời đại triệu phú mới của tôi. Luke Brandon, chẳng là cái quái gì cả.

“Để tớ mở cho,” Suze nói, mỉm cười với tôi, rồi thoát ra sảnh. Một thoáng sau đã nghe thấy tiếng cô ấy, “Tarkie!”

“Suze!”

Tôi liếc mình trong gương, hít một hơi dài, và quay ra cửa, ngay khi Tarquin xuất hiện. Mặt anh ta vẫn xương xẩu như mọi khi. Và anh ta mặc một bộ khác trong số những bộ vest kỳ quặc của mình. Nhưng dù sao, giờ thì những cái đó chẳng hề hấn gì nữa. Thực ra, tôi thật sự chẳng bận lòng anh ta trông thế nào nữa. Chỉ nhìn chăm chăm, chăm chăm, không thốt lên lời, không định hình nổi ý nghĩ nào ngoại trừ: hai mươi lăm triệu bảng.

Hai mươi lăm triệu bảng.

Ý nghĩ ấy khiến mọi người cảm thấy thoải mái và phấn khởi, như đi chợ phiên vậy. Đột nhiên tôi muốn chạy quanh phòng, hò hét “Hai mươi lăm triệu! Hai mươi lăm triệu!” và tung tiền lên trời như trong một bộ phim hài Hollywood.

Nhưng tôi không làm thế. Tất nhiên là không. Tôi nói, “Chào, Tarquin,” rồi tặng anh một nụ cười quyến rũ.

“Chào, Becky,” anh ta nói. “Trông em tuyệt quá.”

“Cảm ơn anh,” tôi nói, rồi e thẹn nhìn xuống chiếc váy.

“Anh có muốn ở lại làm một titchy đã không?” Suzenói với vẻ mặt vui sướng, như thể cô ấy là mẹ tôi và đây là đêm dạ vũ của trường trung học còn tôi thì đang hẹn hò với anh chàng nổi nhất trường.

“Ừm... thôi, anh nghĩ là bọn anh đi bây giờ luôn,” Tarquin nói khi gặp ánh mắt tôi. “Em nghĩ sao, Becky?”

“Tất nhiên rồi ạ,” tôi nói. “Minh đi thôi anh.”

14. Chương 14

Một chiếc taxi đỗ ngay bên đường, Tarquin dẫn tôi vào trong. Nói thật là tôi hơi thất vọng vì đó không phải là một chiếc limousine có tài xế riêng – nhưng không sao. Thế này tốt lắm rồi. Được lao vun vút trên taxi cùng một trong những anh chàng độc thân sáng giá nhất Anh quốc tới...tới đâu nhỉ? Savoy ư? Hay Claridges? Khiêu vũ ở Annabel's? Tarquin vẫn chưa tiết lộ chúng tôi sẽ đi đâu.

Chúa ơi, hẳn sẽ là một trong những nơi tuyệt nhất, nơi mà tất cả mọi thứ đều lung linh dưới mái vòm bằng bạc, hàng triệu thứ dao, đĩa, và những anh bồi bàn mặt vênh ngược, chỉ đợi để được gọi phục vụ.

“Anh nghĩ mình sẽ có một bữa tối yên tĩnh thú vị,” Tarquin quay ra nhìn tôi.

“Hay quá” tôi nói. “Một bữa tối yên tĩnh thú vị. Tuyệt.”

Ồn Chúa. Vậy rất có thể nghĩa là chúng tôi sẽ không đến với những mái vòm bằng bạc, mà đang đến một nơi xinh xắn bí mật chẳng mấy ai hay biết cả. Một câu lạc bộ riêng nho nhỏ nào đó mà bạn phải gõ vào một cánh cửa vô danh ở đằng sau phố, nhưng khi bước vào thì thấy chật cứng những ngôi sao ngồi trên sofa, cư xử hệt như người bình thường. Đúng rồi! Và có khi Tarquin quen hết tất cả.

Tất nhiên là Tarquin quen biết tất cả bọn họ chứ. Anh ấy là nhà đại triệu phú cơ mà?

Tôi nhìn qua cửa xe thấy mình đang lướt qua Harrods. Trong một phút giây nào đó, tôi thấy lòng mình quặn đau khi nhớ lại lần cuối tôi ở đây. Cái vali chết tiệt. Luke Brandon chết tiệt. Hừ. Thực ra, tôi chỉ mong gặp hắn đang đi bộ trên đường ngay bây giờ, để tôi lơ lơ hảnh đi, sau một cái vẫy tay của người-cùng-đi-với-quý-ông-độc-thân-giàu-thứ-mười-lăm-Anh-quốc.

“Đến rồi” đột ngột Tarquin nói với người lái xe. “Anh cho chúng tôi xuống đây, ngay bậc cửa này.” Đoạn cười toe toét với tôi.

“Tuyệt quá” tôi nói, và mở cửa.

Ngay ở bậc cửa của nơi nào? Tôi bước ra ngoài và nhìn quanh, băn khoăn không hiểu mình đang ở cái nơi quỷ quái nào. Chúng tôi đang ở Hyde park Corner. Có cái gì ở Hyde Park Corner nhỉ? Tôi chậm chậm quay lại, và thoáng thấy tấm biển – và tự nhiên tôi hiểu chuyện gì đang diễn ra. CHÚNG TÔI ĐANG TỚI NHÀ HÀNG Lanesborough!

Chà. Mới đăng cấp làm sao! Bữa tối ở Lanesborough. Nhưng tất nhiên rồi. Có nơi nào khác cho buổi hẹn hò đầu tiên cơ chứ?

“À” Tarquin nói, hiện ran gay cạnh tôi. “Anh nghĩ là chúng mình sẽ ăn một chút gì đó và rồi... xem nào.”

“hay đây ạ” và rồi chúng tôi bắt đầu đi bộ.

Tuyệt! Bữa tối ở Lanesborough và rồi đến một câu lạc bộ quyền rũ nào đó. Tất cả nghe hợp lý một cách diệu kỳ.

Chúng tôi đi thẳng qua lối vào Lanesborough, nhưng tôi không thấy phiền hà gì. Ai chẳng biết khách VIP luôn đi lối sau để tránh cánh săn ảnh. Thực ra thì tôi vẫn chưa thấy bóng tay săn ảnh nào, nhưng rất có thể đó đã trở thành một thói quen rồi. Chúng tôi sẽ né vội vào một con hẻm nào đó phía sau, đi ngang qua những gian bếp mà những đầu bếp trưởng giả vờ như không nhìn thấy gì hết, và rồi xuất hiện ngay ở phòng ăn. Thật quá tuyệt vời.

“Anh chắc em từng đến đây rồi” Tarquin nói giọng hối lỗi. “Không phải là lựa chọn hoàn hảo lắm”

“Đừng ngốc thế anh!” tôi nói, khi chúng tôi dừng bước rồi đi thẳng vào cánh cửa kính. “Em thực sự rất mê...”

Gượng đã, chúng tôi ở đâu thế này? Đây không phải là lối sau của nơi nào cả. Đây là...

Quán pizza trong công viên.

Tarquin đưa tôi đến Pizza Express. Tôi không thể tin nổi. Người đàn ông giàu thứ một năm cả nước lại đưa tôi đến cái quán Pizza Express dở hơi này.

“...pizza” tôi kết thúc câu nói một cách yếu ớt. “Thích lắm í”

“Vây tốt quá!” Tarquin nói. “Anh nghĩ hẳn chúng mình không muốn đến nơi nào hào nhoáng quá.”

“Ồi không” Tôi cố lôi ra một vẻ mặt thuyết phục nhất có thể. “Em ghét những nơi hào nhoáng. Cùng nhau ở một quán pizza yên tĩnh thú vị sẽ tuyệt hơn nhiều”

“Đó cũng là điều anh đã nghĩ” Tarquin nói, và quay lại nhìn tôi. “Nhưng giờ anh thấy mình dở quá. Em ăn mặc quá đẹp...” Anh ta ngưng lại đầy nghi ngại, trân trân nhìn bộ đồ của tôi. (Đúng như anh nghĩ đấy. Tôi chẳng ném cả gia tài qua cửa sổ ở Whistles để rồi đến Pizza Express đâu.) “Ý anh là, nếu em muốn, chúng mình sẽ đến một nơi sang trọng hơn. Lanesborough ở ngay góc rẽ kia kia...”

Tarquin đưa mắt dò hỏi, và chút nữa tôi đã nói “Ồi, đúng rồi đấy, đi thôi!” rồi đột nhiên, như một ánh sáng loá mắt loé lên, tôi nhận ra vấn đề. Đây là một bài thử, đúng không? Giống như truyện cổ tích chọn một trong 3 chiếc hộp. Mọi người đều biết luật. Bạn không bao giờ được chọn hộp màu vàng bóng nhoáng. Hay cả cái hộp bạc đầy ấn tượng kia. Cái bạn phải chọn lại chính là cái hộp bé tí xấu xí bằng chì kia, và rồi một ánh sáng loé lên, nó bỗng biến thành một núi kim cương. Vây đấy. Tarquin đang thử tôi, để xem tôi có thích anh ta bởi chính bản thân anh ta không.

Điều này, nói thật là, tôi cảm thấy bị xỉ nhục lắm. Ý tôi là, anh ta nghĩ tôi là ai cơ chứ?

“Không, chúng mình cứ ở lại đây.” Tôi nói, và chạm nhẹ vào tay anh ta. “Thoải mái hơn nhiều. và cũng... thú vị hơn nhiều.”

Khi anh bỗng đưa chúng tôi cuốn thực đơn, tôi lướt qua danh sách, nhưng thật ra tôi đã biết mình thích cái gì rồi. Đó là món mà lần nào qua Pizza Express tôi cũng phải chén – Fiorentina. Loại có cải mâm xôi và một quả trứng. Tôi biết, nghe có vẻ kì quặc, nhưng thật lòng mà nói, rất ngon.

“Quý khách có dùng rượu khai vị không ạ?” Cậu bồi bàn hỏi, và tôi suýt thốt ra câu thường nói “Ồ, chúng ta lấy một chai rượu chứ nhỉ,” thì bỗng nhớ ra, quỷ tha ma bắt, mình đang ăn tối với một đại triệu phú. Minh tốt nhất là chỉ gọi một ly gin và một ly tonic thôi.

“Một ly gin & tonic,” tôi nói chắc chắn, rồi nhìn sang Tarquin, e sợ anh ta hiểu thấu ý nghĩ của tôi. Nhưng Tarquin tươi cười nói “Hay là em muốn uống sâm panh?”

“Ồi” tôi thốt lên, và gần như chìm ngấm.

“Anh vẫn nghĩ pizza và sâm panh là một sự kết hợp tuyệt vời” Tarquin nói, và nhìn anh bồi bàn. “Cho một chai moët.”

Chà, bắt đầu giống rồi đấy. Thế này mới đúng chứ. Sâm panh và pizza. Tarquin thì thực sự rất bình dân.

Sâm panh được đưa ra, chúng tôi nâng cốc và nhấp vài ngụm. Tôi bắt đầu tận hưởng. Rồi tôi phát hiện ra bàn tay xương xẩu của Tarquin chạm chậm lần theo mép bàn về phía tay tôi. Như một phản xạ tự nhiên – hoàn toàn vô thức – tôi đưa tay ra xa, giả vờ như gãi tai. Một thoáng thất vọng lướt qua mặt Tarquin và tôi ho hắng một cách giả tạo và bối rối, mắt nhìn quanh quẩn lên bức tranh trên tường bên trái tôi.

Mình có thể làm được mà, tôi cương quyết tự dằn lòng. Mình có thể quyến rũ anh ta. Chỉ là vấn đề về tự chủ và rất có thể uống thật say. Vây là tôi nâng ly và uống luôn vài ngụm lớn. Tôi có thể cảm nhận bọt rượu dâng lên trong đầu, hân hoan ca hát “Mình sắp thành phu nhân đại triệu phú! Mình sắp thành phu nhân đại triệu phú!” Và khi tôi ngược lên nhìn Tarquin, anh ta trông đã có vẻ đáng yêu hơn một tí (Đúng kiểu của một kẻ khăng khiêu). Rượu hẳn sẽ là chìa khoá cho hạnh phúc hôn nhân của chúng tôi!

Tâm trí tôi đầy ắp những viễn cảnh tươi đẹp về ngày cưới. Là tôi trong bộ váy thiết kế lộng lẫy, là bố mẹ ngồi rạng tự hào. Không còn một rắc rối tiền bạc nào nữa. Không còn. Người đàn ông giàu thứ 15 Anh quốc. Một ngôi nhà ở Belgravia. Quý bà Tarquin Cleath-Stuart. Chỉ tưởng tượng thôi tôi đã phát ốm vì mong đợi.

Tôi nở một nụ cười âm ỉ nhất có thể với Tarquin, anh ta ngáp ngừng - rồi mỉm cười lại với tôi. Phù. Tôi vẫn chưa phá hỏng gì cả. Vẫn rất tốt đấy. Giờ chúng tôi chỉ còn phải khám phá ra rằng tâm hồn chúng tôi chứa toàn những điểm chung thôi.

“Em thích...” tôi nói.

“Em có...”

Chúng tôi nói cùng một lúc.

“Em xin lỗi” tôi nói. “Anh nói trước đi.”

“Không, em nói trước đi,” Tarquin đáp.

“Ồ” tôi nói. “Chà... Em chỉ định nhắc lại rằng em rất thích bức tranh anh tặng Suze.” Chẳng hại gì nếu khen ngợi sở thích của anh ta lần nữa. “Em rất thích loài ngựa” tôi thêm vào để tăng trọng lượng.

“Hôm nào chúng mình cùng cưỡi ngựa nhé” Tarquin nói. “Anh biết có một nơi rất đẹp gần Hyde Park. Tuy không bằng ở nông thôn. Tất nhiên...”

“Một ý kiến tuyệt vời” tôi nói. “hẳn sẽ rất thú vị”.

Không một ai, với bất kỳ cách nào có thể nào bắt được tôi trèo lên một con ngựa. Ngay cả ở Hyde Park. Nhưng sẽ ổn thôi, mình cứ việc lên kế hoạch, và đến hôm đấy chỉ cần bảo mình bị trật chân hay thề nào đấy là xong.

“Em có thích chó không?” Tarquin hỏi.

“Em mê chúng lắm” tôi nói đầy tự tin.

Câu này thì cũng là sự thật. Tôi không thực sự thích có một con chó – quá nhiều phiền hà và lông thì vương vãi khắp nơi. Nhưng tôi thích nhìn những con Labradors chạy băng qua công viên. Và những chú cún con nữa chứ. Sự thật là ở chỗ đó.

Chúng tôi rơi vào sự im lặng, và rồi tôi nhấp thêm một vài hớp sâm panh.

“Anh có thích chương trình EastEnders không?” cuối cùng tôi hỏi. “Hay anh thích... thích chương trình Coronation Street?”

“Anh chưa từng xem cả mấy chương trình đó” Tarquin nói giọng hối lỗi. “Anh chắc chúng đều hay lắm.”

“Ừm... cũng ổn lắm” tôi nói. “Đôi lúc rất hay, nhưng thỉnh thoảng thì cũng...” Tôi ấp úng một chút, rồi mỉm cười với anh ta. “Anh biết đấy.”

“Chắc chắn rồi” Tarquin kêu lên, như thể tôi vừa nói cái gì hay hóm hỉnh lắm.

Lại một khoảng lặng thỉnh kỳ cục nữa. Có vẻ hơi khó khăn rồi đây.

“Có nhiều cửa hàng thú vị quanh nơi anh sống bên Scotland không?” Cuối cùng tôi lại nói. Tarquin hơi dài mặt ra.

“Anh cũng không biết nữa. Chẳng bao giờ anh đến mấy nơi đó nếu không bắt buộc.”

“Ồ vậy à” tôi nói, nốc một ngụm sâm panh to tướng. “Ồ, em... em cũng ghét mua sắm. Không thể chịu được chuyện mua sắm.”

“Thật hả?” Tarquin nói đầy vẻ ngạc nhiên. “Anh cứ nghĩ tất cả con gái đều mê mua sắm.”

“Không phải em!” tôi nói. “Em thì lại thích... chạy xem đọc những cánh đồng. Với một đôi chó chạy theo sau.”

“Nghe tuyệt quá!” Tarquin nói, và mỉm cười với tôi. “Hôm nào mình sẽ làm như thế nhé”

Thế là ổn hơn nữa rồi! Chúng sở thích. Chia sẻ đam mê.

Ừ thì đành rằng, có lẽ tôi đã không hoàn toàn trung thực, có lẽ đấy không chính xác là tôi thích thế ngay lúc này. Nhưng có thể lắm chứ. Có thể mà. Tôi có thể dễ dàng trở nên thích chó và ngựa, nếu tôi phải như thế.

“Và cả... cả nghe nhạc Wagner nữa, tất nhiên rồi” tôi đột ngột thêm vào.

“Em thật sự thích Wagner hả?” Tarquin hỏi. “Không phải mọi người đều thích đâu.”

“Em thần tượng Wagner” tôi nhấn mạnh. “Đó là nhà soạn nhạc ưa thích của em.” OK, nhanh lên - cuốn sách nói gì nhỉ? “Em yêu những...ừ...những cung bậc giai điệu rung động hoà âm trong bản Prelude.”

“Bản Prelude nào em?” Giọng Tarquin đầy hào hứng.

Khốn khiếp. Có nhiều hơn một bản Prelude hả? Tôi bổ sung một ngụm sâm panh nữa để câu giờ, vất óc cố khơi lại một chút gì khác trong cuốn sách. Nhưng tất cả những gì tôi nhớ được chỉ là “Richard Wagner sinh ra tại Leipzig.”

“Tất cả các bản Prelude” cuối cùng tôi cũng phải bật ra. “Em nghĩ tất cả đều thật... tuyệt.”

“Đúng rồi” Tarquin nói, có vẻ hơi chút ngạc nhiên.

Ồi lạy Chúa. Điều đó chính xác đấy chứ, phải không nhỉ? Đối chủ đề. Đối chủ đề thôi.

May mắn thay, đúng lúc đó, anh bồi bàn đưa món bánh mì tỏi đến, thế là chúng tôi có thể bỏ qua chủ đề Wagner. Và Tarquin gọi thêm sâm panh. Dù sao, tôi nghĩ chúng tôi sẽ cần đến.

Điều này nghĩa là, khi mới ăn hết nửa cái Fiorentina, tôi đã uống hết gần một chai sâm panh và tôi... ừm, chính xác thì, tôi say thật rồi. Mặt tôi ngứa ran, hai mắt nổ đom đóm, và chưa bao giờ điệu bộ tay chân khoa trương đến thế. Nhưng mặc kệ. Thực ra, say cũng tốt – vì điều đó có nghĩa tôi rất dễ dãi vui tươi và sống động, và lại còn không phải tiếp tục gượng chuyện một mình. Tarquin cũng đã say, nhưng không đến mức như tôi. Anh ta càng lúc càng im lặng dần về trầm tư. Và cứ nhìn tôi đắm đắm.

Khi tôi kết thúc miếng pizza cuối cùng và ngã ra sau thư giãn, anh ta lặng lẽ nhìn tôi một lúc, rồi đưa tay vào túi lấy ra một chiếc hộp nho nhỏ.

“Đây” anh ta nói. “Cái này cho em”

Tôi phải thừa nhận, trong một khoảnh khắc trái tim ngừng đập, tôi đã nghĩ. Đây rồi! Anh ta đang cầu hôn!

Nhưng tất nhiên, anh ta chẳng cầu hôn đâu, phải không? Anh ta chỉ tặng mình một món quà nho nhỏ thôi.

Mình biết mà.

Tôi mở gói quà ra, thấy có một chiếc hộp da, trong đó là một cái trâm cài áo bằng vàng nho nhỏ hình con ngựa. Rất nhiều chi tiết tinh xảo, chạm khắc đẹp mắt. Một viên đá nhỏ màu xanh ngọc (ngọc bích chẳng) làm mắt ngựa.

Thật sự không phải loại tôi thích.

“Đẹp quá” tôi thở khó khăn. “Thật là... lòng lẫy.”

“Nó dễ thương lắm, phải không?” Tarquin nói. “Anh nghĩ em sẽ thích nó.”

“Em mê lắm.” Tôi nắm vào lòng bàn tay và ngược lên nhìn anh ta, lúng liếng vài giây với đôi mắt lơ mơ. Chúa ơi. Chúa ơi, tôi say rồi. Tôi nghĩ tôi đang chìm trong men rượu. “Anh thật chu đáo quá.” Tôi lẩm bẩm.

Thêm nữa, tôi thực sự chả bao giờ dùng trâm cài áo. Ý tôi là, bạn sẽ đặt chúng vào đâu nhỉ? Đâm vào ngay giữa một cái áo đẹp ư? Cứ thử làm đi. Rồi thì chúng sẽ để lại những lỗ thủng to tướng khắp nơi.

“Nó chắc sẽ rất đẹp trên áo em” Tarquin nói sau một hồi ngập ngừng – và đột nhiên tôi hiểu ra anh ta đang đùa tôi cái này.

Aaaa! Nó sẽ phá hỏng chiếc váy Whistles tuyệt vời của tôi mất! Vả lại, ai mà muốn con ngựa phi băng băng trên ngực cơ chứ?

“Em phải cài chứ nhỉ” tôi nói, và mở lấy. Rón rén, tôi xuyên móc qua lớp vải rồi cài lại, lập tức nhận ra nó kéo xệ chiếc váy mất cả đáng.

“Trông tuyệt quá” Tarquin nói khi bắt gặp cái nhìn của tôi. “Nhưng mà... lúc nào trông em cũng tuyệt cả.”

Một luồng sợ hãi xẹt qua người tôi khi thấy anh tangả người ra trước. Anh ta lại định cố nắm tay tôi chẳng? Và rất có thể là hôn nữa. Tôi lướt qua đôi môi của Tarquin - nứt nẻ và hơi ẩm ướt – làm tôi bất giác rùng mình. Ôi Chúa ơi, tôi thực sự chưa sẵn sàng cho chuyện này. Ý tôi là, tất nhiên tôi rất muốn hôn Tarquin, tất nhiên tôi có muốn. Thật sự, tôi thấy anh ta quyến rũ lắm mà. Chỉ là... tôi nghĩ tôi cần thêm chút sấm panh trước đây.

“Cái khăn em quàng hôm nọ ấy mà” Tarquin nói. “Nó tuyệt lắm, anh ngấm em quàng nó, và anh đã nghĩ...”
Giờ thì tôi thấy bàn tay anh ta lại tiến về phía mình.

“Chiếc khăn Danny and George!” Tôi vui vẻ xen vào, trước khi anh ta có thể nói gì khác. “À vâng, nó rất dễ thương phải không? Nó là của bác em, nhưng bác mất rồi. Thật sự, chuyện đó buồn lắm.”

Chỉ cần cứ tiếp tục nói, tôi tự nhủ. Cứ tiếp tục nói thật rõ ràng và khua khoắng thật nhiều.

“Nhưng dù sau, bác cũng đã để lại cho em chiếc khăn” tôi vội vàng tiếp tục. “Vậy nên lúc nào em cũng nhớ tới bác như thế đấy. Bác Ermintrude tội nghiệp.”

“Anh thật sự lấy làm tiếc.” Tarquin nói, trông rụt rè hơn hẳn. “Anh đã không biết gì cả.”

“Không đâu. À... những ký ức về bác luôn sống mãi cùng những điều tốt đẹp bác để lại.” tôi nói, và khẽ mỉm cười với Tarquin. “Bác là một người phụ nữ rất tốt bụng. Rất... thích làm từ thiện.”

“Có quỹ nào mang tên bác không em?” Tarquin nói. “Khi chú anh mất...”

“Có chứ!” tôi tự tin nói. “Chắc chắn rồi. Đó là... là... Quỹ Ermintrude Bloomwood cho... cho nhạc công violon” tôi nói nhanh khi thoáng thấy ánh mắt áp phích của một đêm hoà nhạc. “Nhạc công violon ở Mozambique. Đó là việc thiện của bác em.”

“Nhạc công violon ở Mozambique?” Tarquin nhắc lại.

“Ồ, đúng thế!” Tôi nghe thấy mình nhanh nhẩu đáp. “Có quá ít nhạc công cổ điển ở đó. Mà văn hoá thì phát triển không ngừng, bất kể hoàn cảnh vật chất thế nào.”

Tôi không thể tin nổi mình lại tuôn ra được cả tràng như thế. Tôi e dè liếc sang Tarquin - thật không thể tin được, anh ta trông thực sự thú vị.

“Vậy chính xác thì, quỹ đó có mục đích gì vậy em?” Tarquin hỏi.

Mình đang đưa mình đến cái khí giới gì thế này?

“Quỹ... quỹ mỗi năm đào tạo 6 giáo viên dạy violon,” tôi đáp sau một lúc ngập ngừng. “Tất nhiên, họ cần được đào tạo đặc biệt, và cả những cây violon đặc biệt nữa. Nhưng kết quả cũng rất đáng anh ạ. Họ đồng thời sẽ dạy mọi người cách làm violon, vậy là tự cung tự cấp được và chẳng phải phụ thuộc vào phương tây nữa.”

“Thật ư?” mày Tarquin nhú lại. Chẳng nhẽ tôi nói cái gì vô nghĩa lắm sao?

“Mà thôi.” Tôi cười khê. “Thế là đủ về em và gia đình em rồi. Đạo này anh có xem được bộ phim nào hay không?”

Ồn đấy. Chúng tôi sẽ nói về phim ảnh, rồi hoá đơn sẽ đến, và rồi...

“Đợi một chút.” Tarquin chặn lại. “Nói anh nghe - dự án ấy tiến triển thế nào rồi?”

“Ồ” tôi nói. “À... khá tốt. Có lẽ thế. Gần đây em không theo dõi đều lắm. Anh biết đấy, những việc này thường.”

“Anh thực sự muốn đóng góp một cái gì đó” anh ta cắt ngang tôi.

Tự thú của một tín đồ shopping - chương 14.2

Gì cơ?

Anh ta muốn gì cơ?

“Em có biết anh phải gửi séc đến ai không?” anh ta nói, thò tay vào túi áo khoác. “Quý Bloomwood, phải không nhỉ?”

Và trong khi tôi nhìn chăm chăm, chờ người vì kinh ngạc, anh ta rút ra một tập séc Coutts.

Một tập séc Coutts xanh xám.

Người đàn ông giàu thứ 15 cả nước.

“Em... em không chắc nữa” tôi thấy mình nói, như thể từ một cõi xa xăm. “Em không chắc chính xác phải viết thế nào?”

“Chà, vậy thì anh sẽ viết nó cho em, được chứ?” ANh ta nói. “Và em sẽ chuyển giúp anh.” Rồi anh ta dứt khoát viết luôn vào séc.

Trả cho Rebecca Bloomwood.

Khoản tiền là.

Năm...

Năm trăm bảng. Chắc hẳn thế. ANh ta không thể chỉ cho có năm...

Nghìn bảng.

T.A.J. Cleath-Stuart.

Tôi không thể tin vào mắt mình. Năm nghìn bảng, trên một tấm séc, gửi tới tôi.

Năm nghìn bảng, thuộc về bác Ermintrude và những người dạy violon ở Mozambique.

Nếu họ có tồn tại.

“Đây em” Tarquin nói, và đưa tôi tấm séc – và như thể trong một giấc mơ, tôi đưa tay với lấy.

Trả cho Rebecca Bloomwood khoản tiền là năm nghìn bảng.

Tôi đọc lại những chữ ấy thật chậm – và cảm thấy một đợt sóng cứu rỗi mạnh mẽ, khiến tôi muốn trào nước mắt. Khoản tiền năm nghìn bảng. Nhiều hơn cả khoản thấu chi và hoá đơn VISA của tôi gộp lại. Tấm séc này có thể giải quyết được mọi rắc rối của mình, phải không? Nó sẽ giải quyết mọi rắc rối của mình chỉ trong một lượt. Và, chính xác thì, mình không phải là nhạc công ở Mozambique – nhưng Tarquin sẽ chẳng bao giờ biết được điểm khác biệt ấy, đúng không?

Vả chăng, £5,000 với một đại triệu phú như Tarquin là cái gì? Anh ta rất có thể còn chẳng quan tâm xem tôi có chuyển khoản này hay không ấy chứ. £5.000 nhò nhặt, trong khi anh ta có đến 25 triệu cơ mà! Nếu đem so sánh với tài sản của anh ta thì... chà, thật nực cười, phải không? Nó chỉ đang 50 xu với người bình thường. Tại sao mình phải chần chừ?

“Rebecca?”

Tarquin đang chăm chăm nhìn tôi – và tôi nhận ra rằng tay mình vẫn còn cách tấm séc một khoảng. Nào, lấy đi, tôi cương quyết tự nhủ. Nó là của mình, lấy tấm séc và cất ngay vào túi. Với một nỗ lực hào hùng, tôi vươn tay dài ra, sẵn sàng nắm chặt lấy tấm séc. Tôi đã tới gần... gần hơn... gần hơn nữa... những ngón tay của tôi đã run bắn lên vì cố gắng...

Thế là không tốt, tôi không thể. Tôi không thể làm thế. Tôi không thể lấy số tiền này.

“Em không thể nhận nó” tôi luống cuống nói. Tôi rút tay lại và thấy mình nóng bừng lên. “Ý em là... em không thật chắc quỹ đó có nhận tiền không.”

“À phải” Tarquin nói, một thoáng ngần ngại.

“Em sẽ bảo anh người có thể gửi séc đến khi em biết thêm thông tin” tôi nói, rồi uống một ngụm sâm panh lớn. “ANh nên xé nó đi.”

ANh ta chậm chạp xé tấm séc. Mà tôi không thể nhìn nổi. Tôi nhìn chăm chăm vào ly sâm panh, cảm giác như muốn khóc. Năm nghìn bảng. Nó đã có thể thay đổi cuộc đời mình. Nó có thể giải quyết mọi rắc rối. Mình đã có thể ngay lập tức viết séc cho Suze, cho VISA, cho Octagon... cho tất cả. Và rồi mình sẽ đưa tấm séc đó cho Derek Smeath xem vào sáng thứ 2. Có thể mình cũng chưa xoá được hết sạch khoản thấu chi đâu, nhưng mình sẽ có một sự khởi đầu. Một khởi đầu tốt đẹp khủng khiếp.

Tarquin với lấy hộp quẹt trên bàn, châm đốt mẩu giấy trong gạt tàn, và chúng tôi cùng nhìn nó cháy dần dần. Rồi anh ta đặt hộp quẹt xuống, mỉm cười với tôi, và nói. “Em đợi anh một phút nhé.”

Anh ta đứng dậy rồi đi ra phía sau quán ăn, còn tôi lại uống thêm ngụm sâm panh nữa. Rồi gục đầu lên tay, thở dài. Thôi nào, tôi nghĩ, can đảm lên nào. Biết đâu mình sẽ thắng số số £5.000 hay gì đấy. Biết đâu máy tính của Derek Smeath báo lỗi và ông ấy sẽ dừng mọi khoản nợ của mình lại ột khởi đầu mới. Biết đâu có người hoàn toàn xa lạ nào đấy sẽ thanh toán hoá đơn VISA ỉnh do nhầm lẫn.

Mà cũng có khi Tarquin sẽ quay lại hỏi cưới mình.

Tôi vừa mở mắt thì đôi mắt đã bị tò mò cuốn về phía tập séc Coutts mà Tarquin để quên trên bàn. Đó là tập séc của người đàn ông giàu thứ một5 cả nước. Chà. Tôi tự hỏi có gì bên trong đó? Có khi anh ta viết những tấm séc khổng lồ thường xuyên ấy chứ nhỉ? Có khi mỗi ngày anh ta còn tiêu nhiều tiền hơn cả năm của mình cũng nên.

Trong cơn bốc đồng, tôi lôi tập séc lại gần rồi lật ra. Tôi chẳng biết rõ mình đang tìm gì nữa - thực sự thì, tôi chỉ hy vọng tìm thấy khoản nào đấy thật khổng lồ. Nhưng cuống đầu tiên ghi mỗi £30. Thật chán! Tôi lật tiếp và thấy một cuống £520. Trả cho Arundel & Son, họ là ai cơ chứ? Rồi, thêm trang nữa, có một cuống £7.515 cho American Express. Chà, cái này nghe được đấy. Nhưng mà, thực ra, đây chẳng phải là cái đáng đọc nhất trên đời. Nó là tập séc của một ai đó. Tình cờ nó có thể là của tôi.

Tôi gấp lại rồi đẩy nó về chỗ cũ và ngược lên. Ngay khi ấy, tim tôi ngừng đập. Tarquin đang trân trân nhìn tôi.

ANh ta đang đứng ở quầy bar, được anh bồi bàn chỉ dẫn ra phía bên hông quán ăn. Nhưng anh ta không hề nhìn anh bồi bàn. Anh ta đang nhìn tôi. Khi mắt chạm nhau, long tôi đảo lộn. Ôi, khôn khiếp.

Khôn khiếp. Chính xác thì anh ta đã thấy cái gì?

Mau lẹ tôi rút tay ra khỏi tập séc và nháp một ngụm sâm panh. Rồi tôi ngược lên giả vờ như lần đầu chạm mắt anh ta. Tôi nở một nụ cười rạng rỡ, và sau một giây ngập ngừng, anh ta mỉm cười đáp lại. Rồi anh ta mất hút lần nữa và tôi lại tựa lưng ra ghế, cố tỏ vẻ thoải mái.

Thôi nào, đừng hoảng hốt, tôi tự bảo mình. Chỉ cần cư xử thật tự nhiên. Có thể anh ta chẳng nhìn thấy mình. Và thậm chí nếu có – thì xem tập séc của anh ta cũng đâu phải tội nặng nhất trên đời, đúng không? Nếu anh ta có hỏi mình đã làm gì, mình sẽ nói là mình chỉ... kiểm tra xem điện phiếu có đúng không. Mình sẽ trả lời thế nếu anh ta nhắc đến.

Nhưng anh ta không làm vậy. ANh ta quay lại bàn, lặng lẽ cất tập séc vào túi áo, và nói nhã nhặn: “Em ăn xong chưa?”

”Rồi ạ.” tôi nói. “Em xong rồi, cảm ơn anh.”

Tôi cố nói với giọng tự nhiên nhất có thể - nhưng tôi nhận thấy giọng mình đầy tội lỗi, và 2 má nóng ran.

“Tốt rồi” anh ta nói. “Anh đã thanh toán... chúng ta đi thôi nhỉ.”

Thế đấy. Thế là kết thúc buổi hẹn. Với vẻ lịch sự không chê nổi, Tarquin đưa tôi ra cửa quán, bắt một chiếc taxi và trả tiền quãng đường về Fulham cho tài xế. Tôi không dám hỏi anh ta xem anh ta có muốn về cùng hay đi uống gì đó không. Một luồng lạnh buốt xương sống làm tôi chẳng thốt được lời nào. Rồi chúng tôi hôn lên má nhau và anh ta nói anh ta đã có một buổi tối vui vẻ, còn tôi cảm ơn anh ta về một khoảng thời gian thú vị.

Trên taxi suốt quãng đường về Fulham với dạ dày nhảy tung tung, tôi cứ thắc mắc mãi không hiểu chính xác anh ta đã thấy cái gì.

Tôi chào tạm biệt bác tài xế rồi tìm chìa khoá nhà. Tôi nghĩ mình sẽ về, xối nước nóng và ngồi yên trong bồn, bình tĩnh xem xét lại chính xác thì những gì đã xảy ra ở đó. Tarquin có thực sự nhìn thấy mình xem tập séc của anh ta không nhỉ? Có khi anh ta chỉ thấy mình đẩy lại quyển séc với thái độ giúp đỡ thôi. Cũng có khi anh ta chẳng nhìn thấy gì cả.

Nhưng rồi sao bỗng nhiên anh ta lại cương quyết mà nhã nhặn thế? Chắc hẳn anh ta đã thấy gì rồi, và nghi ngờ điều gì đó. Rồi anh ta để ý thấy mình đỏ mặt và không dám nhìn thẳng. Chúa ơi, sao lúc nào trông mình cũng đầy tội lỗi thế nhỉ? Mình thậm chí đã chẳng làm gì. Mình chỉ hơi tò mò một chút thôi.

Có lẽ tôi phải mau chóng nói điều gì đó – pha trò đùa về vụ này chẳng hạn. Biến nó thành một chuyện vui vẻ và buồn cười. Nhưng cái kiểu đùa nào mới hợp với việc gỡ tập séc riêng của người khác ra xem cơ chứ? Chúa ơi, mình quá ngu ngốc. Sao mình lại mó vào thứ quái quỷ đầy cơ chứ? Mình chỉ cần ngồi một chỗ, im lặng nhăm nháp sâm panh thôi mà.

Nhưng mà trái lại thì... anh ta đã để quên nó trên bàn đấy chứ? Anh ta cũng thấy nó không có gì là bí mật cả. Và mình cũng chẳng biết là anh ta có thấy mình xem nó hay không cơ mà? Có lẽ mình chỉ hoang tưởng thôi.

Khi tra chìa vào ổ, tôi thực sự thấy phấn chấn hơn chút ít. Ừ thì, giờ Tarquin đúng là không thân thiện thật – nhưng có thể anh ta thấy mệt hay sao đó. Hoặc có thể chỉ là anh ta không muốn mình phải vội vàng thôi. Mình sẽ làm gì nhỉ, à, sáng mai, gửi cho anh ta một tấm thiệp xinh xắn, để cảm ơn lần nữa, rồi ước rủ anh ta cùng đi nghe Wagner. Ý kiến tuyệt vời! Và mình sẽ đọc thêm một chút về các bản Prelude, để nhờ anh ta có hỏi mình lần nữa, mình sẽ biết chính xác phải nói cái gì. CHuẩn! Và mọi chuyện sẽ ổn cả thôi. Mình chẳng cần phải lo lắng gì đâu.

Tôi xoay nắm cửa, cởi áo khoác – và giật bản mình. Suze đang đợi tôi trong phòng sảnh. Cô ấy ngồi trên bậc cầu thang, đợi tôi – và mặt thì đầy vẻ trách móc.

“Ôi Bex à” cô ấy nói, và lắc lắc đầu. “Mình vừa nói chuyện với anh Tarquin.”

“À, ừ” tôi đáp, cố giữ giọng tự nhiên – nhưng cũng biết rằng mình đang phát âm một cách run rẩy sợ hãi. Tôi quay lại, treo áo khoác, chậm chậm tháo khăn để câu giờ. Chính xác thì anh ta đã nói gì với cô em họ chứ?

“Tớ không chắc có quyền gì để hỏi cậu tại sao?” cô ấy nói sau một hồi ngập ngừng.

“Chà” tôi đáp ứng, cảm giác như muốn óm. Chúa ơi, tôi phải làm một điều thuốc mới được.

“Tớ không đổ lỗi cho cậu, hay gì cả. Tớ chỉ nghĩ cậu nên...” Cô ấy lắc đầu thở dài. “Chẳng nhẽ cậu không thể từ chối anh ấy nhẹ nhàng hơn được sao? Nghe anh ấy buồn lắm. Tội nghiệp, anh ấy thực sự thích cậu, cậu biết mà.”

Cái này nghe chẳng có nghĩa gì cả. Từ chối anh ta nhẹ nhàng hơn là sao chứ?

“Chính xác là...” tôi liếm đôi môi đang khô ran. “CHính xác thì anh ấy nói gì?”

“Trời, anh ấy chỉ gọi và nói với mình rằng cậu đã để quên ô thôi” Suze nói. “Hình như có anh bồi nào đó đã cầm hộ. Nhưng rồi tất nhiên mình hỏi anh ấy cuộc hẹn thế nào...”

“Và... và anh ấy nói gì?”

“Chà” Suze nhún vai. “Anh ấy nói là 2 người đã có buổi tối rất tuyệt – nhưng cậu có vẻ tỏ rõ ra rằng cậu chẳng muốn gặp anh ấy nữa.”

“Ôi.”

Tôi ngã thụp xuống sàn nhà, cảm thấy yếu ớt kinh khủng. Vậy đấy. Tarquin đã thấy mình lật xem tập séc của anh ta. Mình đã hoàn toàn phá hỏng cơ hội với anh ta rồi.

Nhưng anh ta cũng không hề nói với Suze chuyện mình đã làm. Anh ta bảo vệ mình. Giả vờ như đây là quyết định của mình không muốn tiếp tục nữa. ANH ta quả là một người lịch thiệp.

Thực sự thì – anh ta đã rất lịch thiệp trong cả buổi tối, đúng không? Anh ta thật tử tế với mình, và quyến rũ, và nhã nhặn nữa. Và tất cả những gì mình làm, trong suốt buổi hẹn, là nói dối anh ta.

Đột nhiên tôi muốn khóc.

“Tớ chỉ nghĩ thế thì thật đáng tiếc” Suze nói. “Ý tớ là, tớ biết cậu có quyền quyết định, nhưng mà, anh ấy quả thật là một chàng trai ngọt ngào. Và anh ấy đã theo đuổi cậu bao lâu nay rồi! Hai người có thể thành một đôi hoàn hảo mà.” Cô ấy nhìn tôi khẩn khoản. “Có khi nào cậu sẽ đi chơi cùng anh ấy nữa không?”

“Tớ... tớ thực sự không nghĩ thế” tôi trễ nải đáp. “Suze... tớ hơi mệt. Tớ nghĩ là tớ phải đi ngủ.”

Rồi tôi đứng dậy, chậm chậm qua hành lang đi về phòng, không dám nhìn cô ấy.

NGN HÀNG LONDON

TOÀ NHÀ LONDON PHỐ MILL EC3R 4DW

Gửi cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ số 2

Số 4 đường Burney

London SW6 8FD

Ngày 23 tháng 3 năm 2000

Cô Bloomwood thân mến,

Rất cảm ơn cô về đơn đề nghị vay tiền qua điện thoại tại ngân hàng London.

Đáng tiếc, “mua sắm quần áo và đồ trang điểm” không được xem là mục đích chính đáng ột khoản vay không có bảo đảm trọng yếu, vì thế đơn của cô không được phòng tín dụng của chúng tôi chấp nhận.

Rất cảm ơn cô vì đã quan tâm đến ngân hàng London.

Trân trọng,

Margaret Hopkins

Nhân viên tư vấn cho vay.

. NGN HÀNG ENDWICH .

CHI NHÁNH FULHAM

Số 3 đường Fulham

London SW6 9JH

Gửi cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ số 2

Số 4 đường Burney

London SW6 8FD

Ngày 23 tháng 3 năm 2000

Cô Bloomwood thân mến,

Tôi viết thư này để xác nhận lại buổi gặp của chúng ta vào 9h30 sáng thứ Hai, ngày 26 tháng 3, tại văn phòng chi nhánh Fulham. Vui lòng liên hệ với tôi tại lễ tân.

Tôi rất mong gặp cô hôm đó.

Trân trọng,

Derek Smeath

Giám đốc

.ENDWICH - BỒI CHÚNG TÔI QUAN TM.

15. Chương 15

Tôi chưa bao giờ cảm thấy tồi tệ đến thế khi tỉnh giấc vào sáng hôm sau. Chưa bao giờ.

Cảm giác đầu tiên tôi cảm nhận được là đau đớn. Những tiếng nổ lách tách đau đớn khi tôi cố lúc lắc đầu, khi tôi cố mở mắt, khi tôi cố trả lời vài điều căn bản như: Mình là ai? Hôm nay là thứ mấy? Mình bây giờ đang ở đâu?

Trong một lúc tôi nằm im bất động, hỗn hển cố sức nhận ra mình vẫn sống. Thật sự thì, mặt tôi đang dần đỏ phừng phừng và hơi thở bắt đầu dồn dập, vậy là tôi cố ép mình phải bình tĩnh và thở thật đều. Hít vào...thở ra, hít vào... thở ra. Và rồi chắc chắn mọi thứ sẽ trở lại bình thường, tôi sẽ cảm thấy đỡ hơn. Hít vào... thở ra, hít vào... thở ra.

Còn gì nữa nhỉ? Bữa tối. Mình đã đi ăn tiệm tối qua. Hít vào... thở ra, hít vào... thở ra

Pizza. Mình ăn pizza. Và mình đã đi với ai? Hít vào...thở ra, hít vào...

Tarquin.

Thở ra.

Ôi lạy Chúa. Tarquin.

Lật qua cuốn séc, tan tành hết mọi thứ. Tất cả là lỗi của mình.

Một cơn sóng tuyệt vọng quen thuộc nhấn chìm tôi, thế là tôi nhắm mắt lại, cố trấn an cái đầu đang hồi hộp căng thẳng. Ngay lúc ấy, tôi nhớ ra rằng đêm qua, khi về phòng, tôi lôi ra nửa chai Whisky mạch nha mà hãng Scotland Prudential có lần đã tặng, vẫn còn trên bàn trang điểm. Tôi mở nắp- mặc dù tôi không hề thích whisky – và uống... chà, chắc chắn là cũng khoảng vài chén. Chính vì cái này mà sáng nay tôi cảm thấy mệt như đây.

Chậm chậm tôi cố ngồi dậy và nghe ngóng tiếng Suze, nhưng tôi không nghe thấy gì cả. Căn hộ trống không. Chỉ mình tôi thôi.

Tôi với những suy nghĩ của mình.

Nói thật là, tôi không thể chịu được điều này. Đầu thì đang thùm thụp còn người thì yếu ớt run run – nhưng tôi phải cử động để làm phân tán suy nghĩ. Tôi sẽ ra ngoài, uống một tách cà phê ở đâu đó yên tĩnh và cố lấy lại hồn vía.

Tôi ra khỏi giường, lảo đảo tới cái tủ, rồi nhìn chằm chằm vào mình trong gương. Tôi không thích những gì tôi thấy. Da xanh lè, môi khô ran, và tóc dính bết vào da thành từng túm. Và tệ nhất là những gì từ đôi mắt: trống rỗng, chán ghét bản thân đến khốn khổ. Đêm qua mình đã có được một cơ hội – một miếng ngon không tưởng trên đĩa bạc. Mình đã vứt nó vào sọt rác – và còn làm tổn thương một người thật sự ngọt ngào, nhã nhặn. Chúa ơi, mình là một kẻ thảm hại. Mình chẳng đáng sống nữa.

Tôi hướng về đại lộ King, quên hẳn chính mình trong sự vội vàng không rõ từ đâu. Thời tiết khô và thoáng, khi rải những bước thật dài dường như tôi đã quên hầu hết mọi chuyện tối qua. Hầu hết, nhưng không phải là tất cả.

Tôi vào quán Aroma, gọi một cốc cappuccino lớn, và cố uống một cách bình thường. Như thể mọi thứ đều ổn và tôi là một cô nàng nào khác ra ngoài mua sắm linh tinh vào ngày Chủ nhật. Nhưng tôi chẳng làm thế được. Tôi không thể thoát khỏi những ý nghĩ. Chúng cứ rối tung trong đầu tôi, như một cuộn băng không dứt, cứ thế rồi cứ thế rồi cứ thế.

Giá mà mình đừng có cầm tập séc lên. Giá mà mình đừng quá ngu ngốc thế. Mọi thứ đều đang tiến triển rất tốt. Anh ta thực sự thích mình. Hai người đã sắp cầm tay nhau. Anh ta đã định mời mình đi chơi lần nữa. Giá như mình quay lại được; giá như mình có thể làm lại buổi tối ấy...

Đừng nghĩ về nó nữa. Đừng nghĩ xem chuyện gì đã có thể như thế nào nữa. Thật không thể chịu nổi. Nếu như mình cứ xử đúng đắn, Biết đâu giờ mình đang ngồi đây uống cà phê với Tarquin? Lẽ ra mình đã rất có thể là người phụ nữ giàu thứ một trong cả nước.

Thay vì thế, mình còn một đồng hồ đơn chưa trả đang kẹt cứng cả ngăn kéo bàn trang điểm. mình có cuộc gặp với quản lý ngân hàng vào sáng thứ 2. Mình cũng chẳng biết sẽ phải làm gì nữa. Chẳng biết gì hết.

Chán chường tôi nhấp chút cà phê rồi bóc thanh sôcôla nhỏ. Tôi chẳng có tâm trí nào mà ăn sôcôla cả, nhưng vẫn cho vào miệng.

Điều tồi tệ nhất - tồi tệ trong tất cả - là tôi thực lòng bắt đầu thấy thích Tarquin. Có thể anh ta không phải món quà của Chúa trong khoản bề ngoài, nhưng anh rất tốt, và khá thú vị, theo cách riêng của anh. Cái cà áo đó nữa chứ - nó thực sự rất dễ thương.

Và cái cách mà anh không hề kể với Suze đã thấy tôi làm gì. Và cái cách anh tin khi tôi bảo anh mình thích chó, Wagner và cả đám nhạc công violon chết tiệt ở Mozambique. Cái cách mà anh hoàn toàn, tuyệt đối không nghĩ ngợi gì cả.

Giờ thì tôi thực sự bắt đầu khóc.

Mạnh mẽ, tôi gạt hết nước mắt, uống cạn tách cà phê, rồi đứng dậy. Ra ngoài phố, thoát đầu hơi do dự, rồi tôi lại phăm phăm đi tiếp. Biết đâu cơn gió thoáng thoáng sẽ thổi bay hết những suy nghĩ kinh khủng kia khỏi đầu tôi cũng nên.

Nhưng tôi cứ đi cứ đi mà chẳng thấy đỡ hơn chút nào. Đầu đau và mắt đỏ ngầu, giờ thì tôi chỉ có thể uống thêm hoặc làm gì đó. Một cái gì nhỏ nhỏ thôi, giúp tôi thấy đỡ hơn. Đồ uống, một liều thuốc, hay...

Tôi nhìn lên, và thấy mình đã ở trước Octagon. Cửa hiệu tôi yêu thích nhất trên đời. Ba tầng đầy quần áo, phụ tùng, đồ đạc, quà cáp, quán cà phê, quầy bán nước quả, và một hàng hoa khiến bạn muốn mua về trang hoàng khắp nhà.

Mà mình lại mang theo ví.

Chỉ cái gì nhỏ nhỏ, làm mình vui lên thôi mà. Một cái áo phông hay gì đấy. Hay thậm chí chỉ là lọ sữa tắm. Mình cần mua in một chút gì đó. Mình sẽ không tiêu nhiều đâu, chỉ cần đi vào, và...

Tôi đẩy cửa bước vào. Chúa ơi, sống rồi, sống rồi! Hơi ẩm, ánh sáng. Tôi thuộc về nơi này. Đây là nơi trú ngụ tự nhiên của tôi.

Trừ việc thậm chí khi tiến thẳng tới quầy áo phông, tôi cũng không vui như mình tưởng tượng. Tôi nhìn qua các giá hàng, cố vờ lại những niềm vui hứng thú thường thấy mỗi khi tự thưởng mình cái gì đó - nhưng không hiểu vì sao hôm nay cứ thấy trống rỗng. Tuy vậy tôi vẫn chọn được chiếc áo chui đầu có hình ngôi sao bạc ở giữa, tự nhủ rằng mình sẽ thấy vui ngay bây giờ thôi. Rồi tôi ngó thấy một dây váy dài. Mình cũng có thể có một chiếc chứ nhỉ?

Khi chạm vào một chiếc áo ngủ màu trắng xinh xắn, tôi nghe thấy tiếng nhỏ nhỏ trong đầu, như tiếng đài phát thanh vặn bé. Đừng có làm thế. Mày đang nợ nần chồng chất đấy. Đừng có làm thế. Mày đang nợ nần chồng chất đấy.

Nhưng nói thật là bây giờ còn quan trọng gì nữa? Muốn rồi, chẳng thay đổi được gì nữa. Nợ thì chúng đã nợ rồi; có nợ nữa thì cũng thế thôi. Cơ hồ cấu kính, tôi lôi chiếc váy trên giá xuống, vắt lên tay. Rồi tôi với tay lấy một đôi dép tông rất hợp. Chẳng ích gì nếu mua cái này mà không mua thêm cái kia.

Quầy thanh toán đã ngay bên trái, nhưng tôi phớt lờ đi. Tôi đã xong đâu. Tôi đi thẳng ra cầu thang lên khu đồ gia dụng. Cũng phải mua một cái chăn lông ngỗng mới. Màu trắng đi, cho hợp với cái váy mới. Và một đôi gối ôm nữa.

Mỗi khi tôi thêm cái gì vào chồng đồ mới chọn, tôi lại thấy một tia sung sướng trượt qua, như pháo hoa vậy. và trong chốc lát, mọi thứ thật ớn. Nhưng rồi, dần dần, những tia sáng lung linh kia vụt biến mất, và tôi bị bỏ lại giữa bóng đêm tăm tối lạnh lẽo. Vậy là tôi lại nhìn quanh quất tìm cái gì đó nữa. Một cây nến thơm khổng lồ. Một lọ keo tắm Jo Malone. Một túi đồ được dệt thủ công. Cứ mỗi khi lấy thêm cái gì, tôi lại

thấy sáng loé lên, rồi lại đen ngòm. Nhưng sau mỗi lần ánh sáng cứ trở nên ngắn dần ngắn dần. Sao niềm vui sướng không ở lại? Sao tôi không thấy vui hơn?

“Em có thể giúp được gì không ạ?” một giọng nói cất lên làm gián đoạn những suy nghĩ của tôi. Một cô nhân viên trẻ, mặc đồng phục Octagon với áo sơ mi trắng và quần xanh, tới nhìn đồng hồ trên sàn. “Chị có muốn giữ những thứ đồ này trong lúc chị chọn tiếp không ạ?”

“Ồ” tôi ngơ ngác nói, và nhìn xuống đồng hồ đã tích lại từ nãy. Giờ đã thực sự nhiều rồi. “Không, đừng lo, tôi sẽ... tôi sẽ thanh toán hết mà.”

Bằng cách nào đó, 2 người chúng tôi đã khuôn hết đồng hồ qua sàn gỗ rồi tới quầy thanh toán làm bằng đá granite sẫm màu ở giữa, và cô nhân viên bắt đầu quét mã hàng mọi thứ đồ. Cái gói ôm được giảm giá, vậy mà tôi đã không phát hiện ra, và trong lúc cô nhân viên kiểm tra giá chính xác, một dòng người bắt đầu nói vào sau tôi.

“Tất cả 370,56 bảng” cuối cùng cô ta cũng nói, và mỉm cười với tôi. “Chị muốn thanh toán bằng cách nào ạ?”

“Ừm... bằng thẻ thấu chi.” Tôi đáp, và lục tìm ví. Khi cô nhân viên còn đang tắt bật thì tôi đưa mắt nhìn đồng hồ và bản khoản không hiểu mình sẽ đem về nhà thẻ nào đây.

Nhưng ngay lập tức ý nghĩ đó biến luôn. Tôi không muốn nghĩ tới chuyện nhà cửa nữa. tôi không muốn nghĩ đến Suze, đến Tarquin, đến đêm qua, hay bất cứ gì trong số đó.

“Xin lỗi” giọng cô nhân viên vẻ hối lỗi. “nhưng thẻ của chị có vấn đề. Thẻ không cho phép chi cho những thứ này.” Cô ấy đưa lại cho tôi. “Chị có gì khác không ạ?”

“Ồ” tôi nói, hơi bối rối. “À có... đây... thẻ VISA.”

Thật ngượng biết bao. Mà không hiểu thẻ của mình bị làm sao cơ chứ? Trông vẫn bình thường mà. Mình sẽ gọi đến ngân hàng hỏi vậy.

Ngân hàng. Cuộc gặp ngày mai, với Derek Smeath. Chúa ơi. Nhanh lên nào, nghĩ về cái gì khác đi. Nhìn xuống sàn. Liếc quanh cửa hiệu nào. Có một hàng dài người đợi đằng sau, và tôi đã nghe thấy những tiếng ho và tiếng hắng. Mọi người đang đợi mình. Khi tôi gặp ánh mắt của người đàn bà đứng đằng sau, tôi cười ngượng ngịu.

“Không được rồi” cô nhân viên nói. “Cái này cũng không được nữa.”

“Gì cơ?” tôi điếng người vì sốc. Làm sao mà thẻ VISA của tôi lại không dùng được nữa? Đây là thẻ VISA của tôi mà, có Chúa mới biết. Được chấp nhận trên toàn thế giới. Chuyện gì đang xảy ra thế? Nó chẳng có nghĩa gì cả, nó chẳng có...

Nhưng rồi họng tôi nghẹn lại, và một sự buốt giá khủng khiếp bắt đầu bao trùm lấy tôi. Tất cả những lá thư đó. Những lá thư tôi đã nhét vào ngăn kéo bàn trang điểm. Chắc chắn họ không thể...

Không. Họ không thể làm thế.

Tim tôi bắt đầu đập hoảng loạn. Tôi biết rằng mấy vụ thanh toán hoá đơn thì cũng không cần lo cho lắm – Nhưng tôi cần thẻ VISA. Tôi cần lắm. Họ không thể huỷ nó như thế này được.

“Còn nhiều người đang đợi đấy ạ” cô gái nói và chỉ tay về phía hàng người. “Vậy nên nếu chị không thể thanh toán...”

“Tất nhiên tôi có thể thanh toán chứ” tôi nói cứng. Tay run run tôi quờ quạng tìm trong ví và rồi cũng mò ra được tấm thẻ thanh toán Octagon bạc của tôi. Nó bị vùi dưới bao thứ khác, vậy chứng tỏ đã lâu rồi tôi không dùng nữa. “Đây” tôi nói. “Tôi trả hết bằng thẻ này.”

“Tốt thôi” cô nhân viên nói cộc lốc, và vớ lấy chiếc thẻ.

Chỉ đến khi chúng tôi im lặng đợi thẻ xác nhận thì tôi mới bắt đầu bản khoản không hiểu mình đã dùng hết tài khoản Octagon chưa. trước họ có gửi mình một lá thư chết tiệt nào đấy đúng không nhỉ? Về vấn đề gì đó

như kiểu khoản thanh toán còn thiếu. Nhưng mình chắc là cũng đã trả nó từ đời tám hoánh nào rồi. Hoặc ít ra là một phần. Đúng không nhỉ? Mình chắc là mình...

“Tôi phải gọi nhanh một cuộc” cô nhân viên nói, nhìn chăm chăm vào máy thanh toán. Cô vớ lấy cái điện thoại cạnh quầy.

“Xin chào...” cô ấy nói. “vâng, nếu tôi có thể cung cấp một số tài khoản...”

Sau lưng tôi, mọi người đã bắt đầu thở dài thành tiếng. Tôi có thể cảm thấy mặt mình đang nóng dần nóng dần lên. Tôi chẳng dám nhìn quanh nữa, cũng chẳng dám cử động gì luôn.

“Tôi biết rồi” cuối cùng cô nhân viên nói, rồi đặt máy. Cô ta nhìn lên – và với cái vẻ trên mặt cô ta, tôi thấy bụng dạ mình lộn hết cả lên. Nét mặt không còn có vẻ hối lỗi hay nhã nhặn gì nữa. rõ rệt biểu hiện không thiện chí gì.

“Phòng dịch vụ tài chính của chúng tôi muốn chị gọi ngay cho họ” cô ấy nói cộc lốc. “Tôi sẽ cho chị số.”

“À, vâng” tôi nói, cố tỏ ra bình thản. Cứ như thể đây chỉ là một yêu cầu rất bình thường. “Được thôi, tôi sẽ gọi. Cảm ơn cô.” Tôi đưa tay đợi lấy lại thẻ. Giờ tôi không còn thấy thú vị gì với việc mua sắm nữa. Tôi chỉ muốn thoát khỏi đây càng nhanh càng tốt.

“Tôi xin lỗi, tôi e rằng tài khoản của chị đã bị khoá” cô nhân viên nói mà không hề hạ giọng. “Tôi sẽ phải tịch thu thẻ của chị.”

Tôi nhìn cô ta chăm chăm mà không thể tin nổi, thấy mặt mình râm ran vì sốc. Phía sau tôi bắt đầu có những tiếng xôn xao khoáí trá khi mọi người nghe thấy điều này và bắt đầu huých nhau.

“Vậy nên, trừ khi chị có phương tiện thanh toán nào khác...” cô ta thêm vào, liếc nhìn màn hình trên quầy thanh toán. Cái áo ngủ của mình. Cái chăn lông ngỗng của mình. Cái nệm thơm của mình. Một đồng đồ to đùng, đập vào mắt. Những món đồ tôi không cần đến. Những món đồ tôi không thể thanh toán. Đột nhiên tất cả những cảnh này làm tôi phát ốm.

Tôi điếng người lắc đầu thật mạnh. Tôi cảm thấy như thể mình bị bắt quả tang trong lúc đang ăn trộm vậy.

“Elsa” cô nhân viên gọi. “Cậu có thể giải quyết chuyện này không? Có khách hàng không thể thanh toán.” Cô ta chỉ về phía những túi đồ, rồi một người khác chuyển chúng ra khỏi quầy thanh toán, mặt cô ta hiện lên vẻ lạnh lùng cố ý.

“Người tiếp theo ạ.”

Người đàn bà đằng sau tôi nhích lên phía trước, tránh ánh mắt ngượng ngùng của tôi, và tôi chậm chậm quay đi. Cả đời tôi chưa bao giờ thấy bề mặt đến thế. Cả tầng nhà như đang nhìn tôi - tất cả khách hàng, tất cả nhân viên bán hàng, tất cả đều đang thăm thì huých nhau. Có thấy gì không? Có thấy gì vừa xảy ra không?

Loạng choạng tôi bước đi, chẳng nhìn dọc cũng chẳng ngó ngang. Đây là một cơn ác mộng. Mình phải ra khỏi đây ngay, càng nhanh càng tốt. Mình phải thoát khỏi cửa hiệu này ngay, ra phố và đi...

Đi đâu? Về nhà chắc.

Nhưng tôi không thể quay về nhà đối mặt với Suze được. Cô ấy quá tốt với tôi còn tôi đã cư xử thế nào chứ? Cô ấy không hề mấy may biết rằng tôi tồi tệ thế nào. Nếu về nhà, tôi sẽ lại phải nghe cô ấy nhắc lại rằng Tarquin ngọt ngào ra sao. Hay tệ hơn, có thể còn phải chạm mặt anh ta nữa. Chúa ơi. Cái ý nghĩ ấy làm tôi phát ốm.

Tôi sẽ phải làm gì đây? Tôi sẽ phải đi đâu đây?

Lảo đảo tôi đi dọc vỉa hè, xa hẳn những cửa hiệu trông như đang chế giễu. mình có thể làm gì? Mình có thể đi đâu được đây? Tôi thấy trống rỗng, đầu gần như choáng váng vì hoảng loạn.

Tôi dừng lại ở một góc phố, chờ đèn chuyển, thất thần nhìn những chiếc áo len cashmere phía tay trái. Và đột nhiên, tôi thấy những giọt nước mắt giải toả nỗi buồn bắt đầu lăn. Có một nơi tôi có thể đến. Tôi có thể về bất cứ lúc nào.

16. Chương 16

Khi tôi về nhà bố mẹ mà không báo trước chiều hôm đó, bảo rằng tôi muốn ở lại một vài ngày, bố mẹ chẳng có vẻ gì là sốc cả.

Thực tế thì, việc bố mẹ chẳng ngạc nhiên gì khiến tôi bắt đầu băn khoăn rằng có khi bố mẹ vẫn luôn mong đợi tôi về từ hồi con gái ông bà chuyển đến London. Phải chăng tuần nào bố mẹ cũng đợi tôi về tới cửa nhà, tay không hành lý và mắt thì đỏ ngầu? Bố mẹ tất nhiên sẽ xử sự bình tĩnh như đội cấp cứu bệnh viện trong một cô ấy khẩn cấp.

Trừ việc đội cấp cứu ấy không liên tục cãi nhau xem phải làm bệnh nhân tỉnh lại nhanh nhất bằng cách nào? Sau vài phút, tôi thấy muốn ra ngoài, để bố mẹ quyết định lên kế hoạch hành động, rồi bấm chuông lần nữa.

“Con lên gác tắm nước ấm cho khỏe đi” mẹ nói, ngay khi tôi vừa đặt túi xách xuống. “Mẹ chắc con phải mệt lắm rồi!”

“Con nó sẽ không phải tắm nếu nó không muốn!” bố trả miếng, “Có lẽ nó muốn uống một chút gì đó. Con muốn uống gì nào con yêu?”

“Khôn nhỉ?” Mẹ nói, bắn cho bố một tia nhìn nếu nó nghiên-ngập-thì-làm-sao, cho là tôi sẽ không nhận thấy.

“Con không muốn uống gì đâu ạ, cảm ơn bố,” tôi nói. “À nhưng một tách trà thì cũng được ạ.”

“Tất nhiên là được con à!” mẹ nói. “Graham, ông đi đun nước đi.” Rồi mẹ lại nhìn bố ẩn ý. Ngay khi bố biến mất sau bếp, mẹ tới gần và hạ giọng: “Con thấy ổn chứ cưng? Có gì... không ổn không?”

Lạy Chúa. Trên đời không có gì sánh bằng giọng nói cảm thông của mẹ, khiến mình chỉ muốn oà khóc.

“À” tôi nói, bằng giọng hơi e dè. “Mọi thứ đã có thể tốt hơn lúc này. Con chỉ đang... gặp chút khó khăn thôi mẹ ạ. Nhưng mọi thứ rồi sẽ tốt đẹp cả thôi.” Tôi nhún vai và nhìn đi chỗ khác.

“Bởi vì...” Mẹ nói nhỏ hơn nữa. “Bố con không cổ hủ như mọi người tưởng đâu. Và mẹ biết nếu như bố mẹ phải trông nom một... một đứa nhỏ, trong khi con theo đuổi sự nghiệp...”

Gì thế?

“Mẹ à, đừng lo!” tôi tuyên bố thẳng thừng. “Con không có mang mà!”

“Mẹ đã bao giờ bảo thế đâu” mẹ nói, và hơi đỏ mặt. “Mẹ chỉ muốn cho con thấy bố mẹ ủng hộ con thôi.”

Bố mẹ tôi xem nhiều phim truyền hình dài tập quá rồi, vấn đề đây. Thực ra, bố mẹ lại chẳng đang hy vọng tôi có mang thật ấy. Với gã người tình xấu xa đã có gia đình mà các cụ sẽ giết sống rồi chôn dưới sân.

Còn “cho con thấy bố mẹ ủng hộ con” là cái gì thế nhỉ? Mẹ tôi chưa bao giờ nói thế trước đây cả, mẹ bắt đầu xem Ricki Lake rồi.

“Nào, lại đây con” bà nói. “Ngồi xuống uống một tách trà đã.”

Rồi tôi theo mẹ vào bếp, 2 mẹ con cùng ngồi xuống với tách trà trên tay. Và phải nói rằng, điều đó thật tuyệt. Trà nóng với bích quỳ sôcôla whisky ngô. Tuyệt vời! Tôi nhắm mắt lại nhấp vài ngụm, rồi mở mắt ra để thấy cả bố và mẹ đang chăm chăm nhìn tôi với sự tò mò lộ rõ trên mặt. Ngay lập tức mẹ chuyển ngay thành nụ cười, còn bố thì hung hăng ho – nhưng tôi có thể thấy rằng các cụ đều đang cố soi xem có chuyện gì.

“Vây” tôi thận trọng lên tiếng, và cả 2 cái đầu đều ngẩng hẳn lên. “Bố mẹ đều khỏe cả chứ ạ?”

“À ừ” mẹ nói. “Ừ, bố mẹ khỏe con ạ”

Rồi sự im lặng lại tiếp diễn.

“Becky?” Bố nói, giọng nghiêm trọng đến mức cả mẹ và tôi đều phải quay ra nhìn. “Con có đang gặp rắc rối nào mà chúng ta nên biết không? Cứ nói, tất nhiên là nếu con muốn,” bố hấp tấp thêm vào. “Và bố muốn con biết, bố mẹ luôn bên cạnh con.”

Lại một chủ nghĩa Ricki Lake chết tiệt nào nữa đây. Các cụ cần phải ra ngoài nhiều hơn mới được.

“Con ổn cả chứ, con yêu?” mẹ nói mềm mỏng – nghe thật thương yêu và thấu hiểu – dù không muốn, tôi bỗng đặt tách trà xuống bàn đánh xoảng một cái rồi nói “Nói thật là, con đang hơi chán một chút. Con không muốn làm bố mẹ lo đâu, vậy nên con vẫn chưa nói gì cả...” Tôi có thể thấy nước mắt bắt đầu lưng tròng.

“Gi thế con?” giọng mẹ hốt hoảng. “Con đang dùng thuốc phiện hả con?”

“Không, con không nghiện mẹ à!” tôi tuyên bố. “Con chỉ... chỉ là... con... con...” tôi hít một ngụm tương nước trà. Chuyện này khó hơn tôi tưởng tượng. Nào, Rebecca, nói ra đi.

Tôi nhắm mắt lại và siết chặt cái tách.

“Sự thật là...” tôi chậm chạp nói.

“Sao con?” mẹ nói.

“Sự thật là...” tôi mở mắt. “Con đang bị săn đuổi. Bởi một gã... một gã tên Derek Smeath.”

Cả một sự im lặng trừu tượng như huyết gió khi bố đang cố lấy hơi.

“Mẹ biết mà!” mẹ nói giọng sắc lạnh. “Mẹ biết mà, mẹ biết chắc hẳn phải có chuyện gì đó!”

“Chúng ta đều biết là có chuyện gì đó!” Bố nói, đập mạnh cùi chỏ xuống mặt bàn. “Chuyện đó bao lâu rồi hả Becky?”

“À, à... cũng nhiều tháng nay rồi ạ,” tôi chăm chăm nhìn vào tách trà. “Thật ra, chỉ là... làm phiền thôi. Không nghiêm trọng gì đâu, nhưng con không chịu nổi nữa.”

“Mà Derek Smeath là ai vậy?” Bố nói. “Bố mẹ có biết hắn không?”

“Con không nghĩ thế đâu. Con tình cờ... tình cờ gặp hắn vì công việc.”

“Tất nhiên là thế rồi!” mẹ nói. “Một cô gái trẻ đẹp như con, nghề nghiệp đẳng cấp cao... mẹ biết chắc chuyện này sẽ xảy ra.”

“Thế nó cũng là nhà báo hả con?” Bố hỏi, và tôi lắc đầu.

“Hắn làm cho Ngân hàng Endwich. Hắn làm những việc như... như gọi điện và giả vờ hắn là phụ trách tài khoản ngân hàng của con. Hắn nói rất thuyết phục bố ạ.”

Lại một khoảng lặng nữa trong khi bố mẹ thấm hết những điều vừa nghe còn tôi thì ă thêm một chiếc sôcôla whisky ngó nữa.

“Chà” cuối cùng thì mẹ nói. “Mẹ nghĩ chúng ta nên gọi cho cảnh sát.”

“Không!” tôi la lên và lập bập nhào ra bàn. “Con không muốn cảnh sát gì hết. Hắn chưa bao giờ đe dọa hay gì cả. thật ra, hắn cũng không hẳn là kẻ bám riết săn đuổi gì. Chỉ là một cái gai thôi. Con nghĩ nếu con biến mất một thời gian...”

“Bố hiểu rồi” bố nói, và liếc sang mẹ. “Chà, giờ thì hiểu rồi.”

“Vậy nên, giờ con muốn nhờ...” tôi nói, tay bấu chặt lấy đùi, “Nếu hắn gọi, bố mẹ cứ nói con đã đi ra nước ngoài và bố mẹ không có số điện thoại của con. Và... nếu ai khác có gọi thì cũng nói như thế. Kể cả Suze. Con cũng đã để lại lời nhắn cho Suze rồi, nói là con vẫn ổn – nhưng con không muốn ai khác biết con đang ở đâu.”

“Con chắc chứ?” mẹ hỏi, nhíu mày lại. “Có khi tốt hơn là đến báo cảnh sát con ạ?”

“không!” tôi nói nhanh. “Thế chỉ làm cho hắn thấy hắn quan trọng hơn thôi. Con chỉ muốn biến mất một thời gian.”

“Được thôi con à” bố nói. “Như chúng ta được biết, thì con đang không ở đây.”

Bố nhào người qua bàn và siết chặt tay tôi. Và khi thấy nỗi lo lắng trên mặt bố, tôi cảm ghét bản thân vì tất cả những gì mình đã làm.

Nhưng đơn giản là tôi không thể kể với bố mẹ thân yêu, tốt bụng của mình về cô con gái được-coi-là-thành-đạt với công việc được-coi-là-đỉnh-cao thực ra lại là ngập đầu trong một đồng hồ độn lừa đảo, nợ nần.

Và chúng tôi ăn tối (Với bánh Waitrose Cumberland) rồi cùng xem một tập phim chuyển thể từ truyện của Agatha Christie, sau đó tôi đi lên phòng ngủ cũ, mặc bộ váy ngủ cũ kỹ, trèo lên giường. Sáng hôm sau, khi tỉnh giấc tôi cảm thấy hạnh phúc, thư thái như thể đã nghỉ cả tuần nay rồi.

Nhưng trên hết, khi nhìn lên trần phòng ngủ cũ cảm giác thật yên bình. Cái kén giấu tôi khỏi thế giới, được bao bọc toàn bằng len sợi. Không ai có thể tìm thấy tôi ở đây. Thậm chí không ai biết tôi đang ở đây. Không còn những bức thư khổ nạn, càng không phải nghe những cuộc điện thoại khổ nạn không kém, và cả những vị khách khổ nạn. Nơi này như thánh đường vậy. Tôi thấy mình như trở lại tuổi một 5, chẳng phải lo nghĩ gì ngoài bài tập. (Mà giờ thì tôi cũng chẳng có bài tập nào cả.)

Ít nhất cũng phải 9h sáng khi tôi tỉnh hẳn và ra khỏi giường, và khi làm vậy, tôi nhận ra, xa vụn dăm mải tận London, Derek Smeath đang đợi gặp tôi trong vòng nửa tiếng nữa. Lòng nhói lên một cái và trong giây lát tôi đã định gọi điện tới ngân hàng để cáo lỗi. Nhưng ngay cả trong lúc đang chần chừ, tôi cũng biết là sẽ không làm thế. Tôi thậm chí còn không muốn biết về sự tồn tại của cái ngân hàng ấy. Tôi muốn quên ngay tất cả mọi thứ về nó.

Không còn gì tồn tại nữa cả. Không còn ngân hàng, không còn VISA, không còn Octagon. Tất cả đã bị loại ra khỏi cuộc sống của tôi. Đơn giản là thế.

Cuộc gọi duy nhất của tôi là tới văn phòng, bởi tôi không muốn bị đuổi chỉ vì sự vắng mặt này. Tôi gọi tới lúc 9h20, trước khi Philip tới – và gọi cho Mavis lễ tân.

“Chào, Mavis à?” Tôi rên rỉ. “Rebecca Bloomwood đây. Cậu có thể bảo Philip rằng tớ ốm được không?”

“Khổ than cậu quá!” Mavis nói. “Lại phế quản hử?”

“Tớ cũng không chắc,” tôi rên rỉ. “Tớ phải đi gặp bác sĩ bây giờ. Tớ đi đây. Chào nhé.”

Thế đấy. Một cuộc điện thoại, và thế là mình tự do. Không ai nghi gì hết – sao phải nghi cơ chứ? Giờ tôi thấy lòng mình như được giải thoát. Quá dễ để chạy trốn. Đáng nhẽ mình phải làm từ sớm rồi mới phải.

Nhưng ở sâu trong tâm trí, như một con vật viễn tưởng quái quỷ, tôi hiểu rằng mình không thể ở đây mãi mãi. Điều đó sớm muộn gì cũng bắt kịp tôi. Nhưng vấn đề là, vẫn chưa đến lúc mà. Và trong khoảng thời gian ít ỏi này, tôi sẽ không nghĩ về nó. Giờ thì chỉ việc đi uống trà và xem chương trình Morning Coffee cho đầu óc thoải mái hoàn toàn.

Khi tôi đi vào bếp, bố đang ngồi ở bàn đọc báo. Có mùi bánh mì nướng ở đâu đó, đài thí đang mở kênh 4 phía sau lưng tôi. Như hồi tôi còn bé và sống ở nhà. Khi ấy cuộc sống thật là đơn giản. Không hoá đơn, không yêu cầu, không những lá thư đe dọa. Một cơn song tiết nuối thật lớn âm ào trong lòng tôi, tôi quay ra lấy nước để đun, mắt khẽ hấp háy.

“Tin hay đây,” bố nói, vỗ bồm bộp lên tờ The Daily Telegraph.

“VẬY Ạ?” Tôi nói, tay thả túi trà vào bình. “Gì thế bố?”

“Scottish Prime tiếp quản Flagstaff Life rồi này.”

“À vâng,” tôi lơ đãng. “Đúng rồi, con cũng có nghe chuyện ấy.”

“Tất cả nhà đầu tư của Flagstaff Life sắp được một quả lớn trời cho đây. Có khi là lớn nhất từ trước tới giờ ấy chứ.”

“Chúa ơi,” tôi cố làm ra vẻ mình thấy thú vị lắm. Tôi cũng với lấy tờ Good Housekeeping, lật ra và bắt đầu đọc tử vi của mình.

Nhưng rồi cái gì đó lạo xạo trong đầu tôi. Flagstaff Life. Sao nghe quen thế nhỉ? Tôi đã nói chuyện với ai về...

“Martin và Janice nhà bên!” Tôi đột ngột hét lên. “Hai người đó có đầu tư vào Flagstaff Life! Phải một 0 năm rồi ấy.”

“Vậy thì bọn họ sắp sướng ngất rồi” bố nói. “Có vẻ như càng đầu tư lâu thì càng được nhiều đấy.” Bố lật tờ báo sột soạt, còn tôi ngồi xuống với tách trà trên tay cùng tờ Good Housekeeping mục làm bánh Phục Sinh. Thật không công bằng, tôi nghĩ ngợi trong phần uống. Sao mình không được trời cho quả nào như thế? Sao ngân hàng Endwich không được chuyển nhượng chứ? Rồi họ sẽ trả mình một khoản to tướng đủ để quét hết khoản thấu chi của mình.

“Có kế hoạch gì cho hôm nay chưa con gái?” Bố nói, và ngẩng lên.

“Chưa có gì chắc bố ạ,” tôi nói và nhấp một chút trà.

Có kế hoạch gì cho cuộc đời mình chưa? Chưa có gì chắc cả.

Cuối cùng thì, tôi bỏ một buổi sáng thanh thoi nhàn rỗi giúp mẹ soạn lại đồng quần áo để bán đồ cũ, và đến 12h30 thì 2 mẹ con vào bếp làm sandwich. Khi nhìn lên đồng hồ, tôi chợt nghĩ rằng lẽ ra mình phải có mặt ở ngân hàng Endwich 3h trước – nhưng chuyện đó xa lắm rồi, như một âm thanh mơ hồ. Toàn bộ cuộc sống của tôi ở London đã trở nên hư ảo và tách biệt. Đây mới lần đầu tôi thuộc về. Xa khỏi đám đông điên đảo, ở nhà cùng bố và mẹ, có khoảng thời gian thư giãn thanh thoi.

Sau bữa trưa tôi lang thang trong vườn với một cuốn catalog đặt hàng qua thư của mẹ, và ngồi xuống chiếc ghế cạnh cây táo. Một lát sau, nghe thấy một tiếng gọi từ hàng rào, tôi nhìn lên. Đó là ông hàng xóm Martin. Chạm mặt với Martin lúc này thì chẳng thoải mái gì cho lắm.

“Chào Becky,” Martin nói nhẹ nhàng. “Cháu ổn chứ?”

“Cháu vẫn ổn mà, cảm ơn chú ạ.” Tôi cũng đáp nhẹ nhàng. Và cháu không ưa gì con trai chú đâu. Tôi chỉ muốn thêm vào.

“Becky” Janice nói, xuất hiện bên cạnh Martin, tay cầm cái xẻng. Bà nhìn tôi với vẻ kinh hoàng. “Chúng ta có nghe nói về... kẻ săn đuổi cháu,” Janice thăm thẳm.

“Tôi phạm đầy cháu ạ” Martin hung hổ. “Loại đó phải bị gõ cổ lại.”

“Nếu chúng ta có thể làm gì đó,” Janice nói. “Bất kỳ điều gì, thì cháu cứ nói nhé.”

“Cháu ổn mà, thật đấy,” tôi nói, giọng êm ru. “Cháu chỉ muốn ở lại nhà vài ngày. Tránh xa khỏi những thứ ấy thôi.”

“Tất nhiên rồi” Martin nói. “Cô bé thông minh.”

“Cô có nói chuyện với Martin sáng nay,” Janice nói, “Cháu nên thuê vệ sĩ cháu ạ.”

“Không cần cẩn thận quá,” Martin nói. “Không phải trong những ngày này.”

“Cái giá của sự nổi tiếng đấy mà,” Janice nói, buồn rầu lắc đầu. “Cái giá của sự nổi tiếng.”

“À, nhân tiện,” tôi nói, cố thoát khỏi chủ đề về kẻ đeo bám mình. “Cô chú khỏe chứ ạ?”

“À, cô chú khỏe cả,” Martin nói. “Tà chắc vậy.” Ngạc nhiên thay là sự phấn khởi miễn cưỡng trong giọng nói của ông. Ông liếc sang Janice, đang cau mày và khẽ lắc đầu.

“Dù sao, chắc hẳn cô chú rất hài lòng với tin mừng đó,” tôi vui vẻ nói. “Vụ Flagstaff Life ấy ạ.”

Tự thú của một tín đồ shopping - chương 16.2

Im lặng.

“Chà chà” Martin nói. “Đáng ra là cũng thế rồi đấy rồi.”

“Chẳng ai biết trước mà,” Janice nhún nhún vai. “Chỉ là một phần câu chuyện thôi cháu à, may mà không mất.”

“Gì thế ạ?” tôi bối rối. “Cháu tưởng cô chú sắp được một khoản kếp xù chứ?”

“Cũng có đấy...” Martin xoa mặt. “Cũng có nhưng không phải là cô chú, cháu ạ.”

“Nhưng... nhưng sao lại thế ạ?”

“Martin có gọi cho họ sáng nay,” Janice nói. “Để hỏi xem cô chú sẽ được bao nhiêu. Họ nói là trên giấy tờ thì những nhà đầu tư dài hạn sẽ nhận được hàng nghìn. Nhưng...” Bà liếc sang Martin.

“Nhưng mà sao ạ?” Tôi cảm thấy bùng lên vì kích động.

“Hình như cô chú không còn đủ tư cách nữa,” Martin lúng túng. “Vì cô chú chuyển hướng đầu tư. Quỹ cũ cũng được định giá, nhưng...” Ông húng hắng. “Ý chú là, cô chú sẽ được một ít – nhưng chỉ khoảng £100 thôi.”

Tôi dờ dẫm nhìn ông.

“Nhưng cô chú chỉ mới chuyển...”

“Hai tuần trước,” ông nói. “Thật là trớ trêu. Nếu mình cứ giữ lâu hơn chút nữa... Dù sao thì đâu cũng vào đấy rồi. than vãn mà cũng để làm gì cháu nhỉ.” Ông nhún vai bất lực và cười với Janice – bà cũng mỉm cười đáp lại.

Tôi nhìn ra chỗ khác và cắn môi.

Một cảm giác tê cóng luồn qua người tôi. Họ quyết định chuyển hướng đầu tư là do tôi phải không nhỉ? Họ đã hỏi tôi xem họ có nên chuyển quỹ không, và tôi nói cứ làm đi. Nhưng giờ nghĩ lại... chẳng phải mình đã từng nghe bàn tán về vụ chuyển nhượng này sao? Ôi Chúa ơi. Mình đã có thể ngăn họ lại?

“Chúng ta không thể biết được chuyện này sẽ xảy ra,” Janice nói, nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay ông chồng. “Họ cũng đâu có để lộ ra ngoài cho tới phút cuối phải không, Becky?”

Cổ họng tôi như bị bóp nghẹt chẳng trả lời nổi. Giờ thì tôi nhớ rõ ràng rồi. Alicia là người đầu tiên đề cập đến vụ chuyển nhượng. cái ngày trước hôm tôi về nhà. Và rồi Philip cũng nói gì đấy về vụ này ở văn phòng. Gì đấy về việc cổ đông giữ lại sẽ rất sợ hãi. Trừ việc là... tôi đã không thực sự chú ý nghe. Hình như khi ấy tôi còn đang bận sửa móng tay.

“20 nghìn bảng, người ta bảo chúng ta sẽ được thế nếu ở lại,” Martin nói ảm đạm. “Nghĩ mà thấy phát them. Nhưng mà Janice nói đúng. Chúng ta không thể biết được. Có ai biết đâu.”

Ôi Chúa ơi. Tất cả là lỗi của tôi. tất cả là lỗi của tôi. Nếu như tôi đã động não mà suy nghĩ một lần thôi...

“Ôi nào Becky, đừng có buồn thế chứ cháu!” Janice nói. “Đâu phải lỗi của cháu! Cháu không biết mà! Không ai biết! không ai trong chúng ta có thể...”

“Cháu có biết,” tôi nghe thấy mình nói nào nề.

Kinh ngạc đến im lặng.

“gì cơ?” Janice hỏi, giọng yếu ớt.

“Thực ra thì cháu cũng không biết,” tôi nói, nhìn chằm chằm xuống đất. “nhưng hồi trước cháu có nghe một vài lời bàn tán về vụ đấy. Cháu đáng nhẽ nên nói gì đấy khi cô chú hỏi. Đáng ra cháu phải khuyên chú đợi một thời gian. Nhưng cháu đã... không nghĩ gì hết. Cháu đã không nhớ ra.” Tôi bắt mình nhìn lên và gặp cái nhìn đầy kinh ngạc của Martin. “Cháu... cháu rất xin lỗi. tất cả là lỗi của cháu.”

Lặng thinh, trong khi Martin và Janice nhìn nhau và tôi so vai, thấy căm ghét chính mình. Sâu thẳm, tôi nghe thấy tiếng điện thoại reo, và những bước chân người trả lời...

“Chú hiểu rồi” cuối cùng Martin cũng cất lời. “Chà... thôi đừng lo, gì thì cũng xảy ra rồi mà cháu.”

“Đừng tự đổ lỗi ình, Becky ạ,” Janice nói hiền lành. “Đấy là cô chú quyết định đổi quỹ, chứ không phải cháu mà.”

“Và nhớ là, gần đây cháu cũng phải chịu nhiều áp lực lắm đấy.” Martin thêm vào, cảm thông đặt tay lên cánh tay tôi. “Cái vụ đeo bám rầy rà ấy.”

Giờ thì tôi thấy mình đầy xấu xa bản thủ. tôi đâu có xứng đáng với những con người tốt bụng này. Tôi vừa làm mất của họ £20.000 chỉ vì cái thói lười biếng không chịu theo dõi sự kiện mà đáng ra tôi phải biết. tôi là một phóng viên tài chính mà, có Chúa chứng giám.

Và rồi đột nhiên, ngay trong vườn nhà cha mẹ vào buổi chiều thứ 2 này, tôi đang chìm trong cái hố sâu nhất đời mình. Giờ tôi đang có gì trong tay? Chẳng gì cả. Dù là nhỏ nhất. Tôi không thể kiểm soát tiền bạc. Tôi làm việc chẳng ra hồn. Tôi cũng không có cả bạn trai. Tôi đã làm tổn thương người bạn thân nhất. Tôi đã nói dối bố mẹ - và giờ thì tôi còn hại cả những người hàng xóm.

“Becky à?”

Giọng bố cất lên cắt ngang cuộc nói chuyện của chúng tôi, tôi ngạc nhiên nhìn lên. Bố đang sải bước qua bãi cỏ về phía chúng tôi, cùng một sự lo sợ hiện rõ trên mặt.

“Becky, đừng giết mình con,” bố nói, “Nhưng bố vừa nghe điện thoại của gã Derek Smeath đó.”

“Gì cơ ạ?” tôi nói, thấy mặt mình khô cứng lại vì sợ hãi.

“Kẻ bám theo đó hả?” Janice kêu lên, và bố gật đầu nghiêm nghị.

“Đúng là một kẻ theo đuổi khó chịu, tôi phải nói thế. Hắn khá hung hăng với tôi.”

“Nhưng sao hắn biết Becky ở đây nhỉ?” Janice hỏi.

“Rất có thể chỉ là mảnh lẻ thôi,” bố nói. “Bố cũng rất lịch sự, nói đơn giản là con không ở đây và bố cũng chẳng biết con ở đâu cả.”

“Hắn... hắn nói gì hả bố?” giọng tôi ghen lại.

“Nói phét lác về buổi hẹn nào đó mà con đã hẹn với hắn,” bố lắc đầu. “Gã này toàn bịa đặt thôi.”

“Anh nên đổi số điện đi,” Martin khuyên. “Đừng đăng ký danh bạ nữa.”

“Nhưng hắn gọi từ đâu cơ chứ?” Janice nói, giọng bà vống lên vì hoảng sợ. “Hắn có thể ở bất cứ đâu!” Bà bắt đầu bị kích động, nhìn quanh quất khu vườn như thể chuẩn bị sẵn tinh thần để thấy hắn nhảy ra từ sau bụi cây.

“Chính xác đấy,” bố nói. “Nên giờ Becky ạ, bố nghĩ con nên vào nhà. Không thể đoán trước được mấy gã này đâu con.”

“Vâng ạ” tôi lặng người. Tôi không thể tin chuyện này lại xảy ra được. Tôi nhìn lên khuôn mặt phúc hậu, đầy quan tâm của bố và tự nhiên không thể chịu đựng được khi nhìn vào mắt ông. Ôi tại sao mình lại không nói với bố mẹ sự thật nhỉ? Sao mình lại đẩy mình vào tình thế này cơ chứ?

“Trông cháu run lấy bầy rồi kìa,” Janice nói, vỗ nhẹ vào vai tôi. “Vào nhà ngồi cho đỡ đi.”

“Vâng ạ,” tôi nói. “Cháu nghĩ cháu nên vào.”

Và bố nhẹ nhàng đưa tôi về phía ngôi nhà, như thể tôi bị tàn phế vậy.

Mọi thứ bắt đầu vượt ngoài tầm kiểm soát. Giờ thì tôi không chỉ thấy mình thất bại hoàn toàn, mà còn thấy mình không được an toàn nữa. Tôi thấy mình bị lộ tẩy, và đã ở mép vực mất rồi. Tôi ngồi xuống ghế cạnh mẹ, uống trà và xem chương trình Countdown, cứ mỗi lần có tiếng động ở bên ngoài, tôi lại giật bản cả mình.

Nếu như Derek Smeath đang trên đường về đây thì sao? Từ London về đây thì lái xe hết bao lâu nhỉ? Một tiếng rưỡi? Hai tiếng, nếu xe cộ đông quá?

Ông ta không thể làm thế được. Ông ta bận lắm.

Nhưng cũng có thể lắm chứ.

Hoặc ông ta sẽ cưỡi ngựa xuống đây. Ôi Chúa ơi. Những gã đàn ông đáng sợ mặc áo da. Dạ dày tôi quặn lại vì sợ hãi. thực tế thì, tôi đã bắt đầu cảm thấy như thể mình thực sự bị đeo bám.

Khi tivi đến đoạn quảng cáo, mẹ lôi cuốn catalo toàn hình đồ trang trí vườn ra. “Nhìn cái chuông chim này con, dễ thương quá,” mẹ nói. “Mẹ sẽ mua một cái cho vườn nhà mình.”

“Tuyệt” tôi lẩm bẩm, không tập trung nổi.

“Họ có bán mấy khung cửa sổ loại đặc biệt nữa,” mẹ nói. “Con cũng nên làm vài cái hay hay trong căn hộ con ạ.”

“Vâng ạ,” tôi nói. “Có thể.”

“Mẹ đặt cho con một đôi nhé, không đắt lắm đâu.”

“Thôi, thôi mẹ ạ.”

“Con có thể trả bằng séc, hay VISA...” Bà nói, tay lật lật trang giấy.

“Không mà mẹ.” giọng tôi hơi đành lại.

“Chỉ cần gọi và cho người ta số thẻ VISA, rồi sẽ được chuyển đến...”

“Mẹ, thôi đi!” Tôi khóc. “Con không cần mấy thứ đó, được chưa ạ?”

mẹ nhìn tôi ngạc nhiên, hơi có vẻ trách móc, rồi lật sang trang khác của quyển catalo. Và tôi lại chăm chăm nhìn mẹ, với một sự hoảng loạn tột cùng. Thẻ VISA của tôi giờ không dùng được nữa. Thẻ nợ cũng không dùng được. Chẳng cái gì dùng được. Mà mẹ thì chẳng biết gì.

Đừng nghĩ đến nó nữa. Đừng nghĩ đến nó nữa. Tôi chộp lấy một tờ Radio Times từ đống tám hoành nào ở trên bàn uống nước và bắt đầu lật qua lật lại vô thức.

“Tiếc cho Martin với Janice quá con nhỉ?” Mẹ nhìn lên. “Lại đi chuyển quỹ có 2 tuần trước vụ chuyển nhượng! Thật là xui quá đi!”

“Con biết rồi,” tôi lầm bầm, mắt nhìn chòng chọc xuống trang mục lục. tôi không muốn bị gọi đến họ nữa.

“Như là trùng hợp khủng khiếp vậy,” mẹ nói, đầu lắc lắc. “Cái công ty đó nên khởi quỹ trước vụ chuyển nhượng này mới phải. Con biết đấy, sẽ có rất nhiều người làm y như Martin và Janice, thế là mất hết. Tệ thật đấy.” mẹ nhìn sang tivi. “Ồi lại bắt đầu rồi đấy con.”

Nhạc hiệu vui vẻ của Countdown bắt đầu tèn tèn, và tiếng vỗ tay ầm ầm bắt đầu phát ra từ tivi. Nhưng tôi không nghe thấy, thậm chí chẳng để tâm chút nào đến cả nguyên âm lẫn phụ âm. Tôi chỉ nghĩ về cái mẹ vừa nói. Một sự trùng hợp khủng khiếp – nhưng thực ra không phải trùng hợp chút nào phải không? Ngân hàng thực sự có viết cho Janice và Martin báo rằng họ sẽ đổi quỹ. Họ cũng còn tặng cả khuyến mại nữa mà? Một chiếc đồng hồ quả lắc.

Đột nhiên tôi thấy loé lên. Tôi muốn xem bức thư của Flagstaff Life đã gửi - để biết chính xác nó đã được gửi bao lâu trước ngày chuyển nhượng.

“ ‘ENDING,’ ” Mẹ nói, mắt chăm chăm vào màn hình. “Sáu chữ cái. Ồ, thêm chữ S nữa. Có ‘ENDINGS’ không nhỉ?”

“Con... con chạy sang hàng xóm một chút,” tôi nói và đứng dậy. “Nhanh thôi ạ.”

Khi Martin mở cửa chính, tôi thấy đôi vợ chồng đang ngồi trước máy thu hình, xem Countdown.

“Chào cô chú.” Tôi bên lên nói. “Cháu đang không biết là cháu có thể sang... tán chuyện một lát được không?”

“Tất nhiên rồi!” Martin nói. “Vào nhà đi! Cháu có muốn uống một ly rượu sherry không?”

“Ồi” tôi nói, hơi ngại ngại. ý tôi là, tôi không hoàn toàn phản đối uống rượu – nhưng đã tới 5h chiều đâu.

“Chà – thôi được ạ.”

“CHẳng bao giờ là quá sớm ột ly sherry cả!” Martin nói.

“Cho tôi xin ly nữa đi ông, cảm ơn nhé,” giọng Janice với ra từ phòng khách.

CHết tôi rồi. Một đôi nát rượu!

Ồi Chúa ơi! Có khi đây là lỗi của tôi luôn. Có khi vụ thất thu tài chính đã đẩy họ vào tình cảnh phải tìm đến rượu và tivi suốt ngày để giải khuây.

“Cháu đang bận khoản,” tôi nói đầy lo lắng khi Martin rót đầy rượu sherry màu nâu đậm vào ly. “Chỉ vì cháu thấy quan tâm thôi ạ, Cháu có thể xem qua bức thư Flagstaff Life gửi cho cô chú được không? Bức thư đề nghị đổi quỹ đấy ạ? CHáu chỉ thắc mắc về thời gian họ gửi thôi.”

“Nó được gửi đúng ngày chúng tôi gặp cháu đấy thôi,” Martin nói. “Sao, cháu muốn xem à?” Ông nâng cốc. “CHúc sức khỏe nào.”

“CHúc mừng,” tôi nói, và nhấp một chút. “Cháu chỉ đang thắc mắc...”

“Vào phòng khách đi cháu,” ông cắt ngang, rồi dẫn tôi đi qua sảnh. “Của em đây, em yêu,” ông thêm vào, và đưa ly rượu sherry cho vợ. “Cạn ly nào!”

“Suyt!” bà vợ đáp. “Đến vòng thi số rồi. tôi phải tập trung.”

“Cháu nghĩ cháu phải điều tra một chút về vụ này,” tôi thăm thò với Martin khi đồng hồ chương trình Countdown tích tắc. “Cháu có cảm giác vụ này rất tệ.”

“ $50 \times 4 = 200$,” Janice giật lên. “ $6 - 3$ còn 3, nhân 7 bằng 2 một rồi cộng vào.”

“Tốt lắm, em yêu!” Martin nói, và đi thẳng vào sau tủ gỗ sồi. “Thư đây cháu này,” ông nói. “VẬY – cháu muốn viết báo hay gì thế?”

“Rất có thể ạ.” Tôi nói. “CHú không phiền chứ ạ?”

“Suyt!” Janice nói. “Chuẩn bị đến phần thi Đếm ngược Hồi Khó rồi đấy.”

“Vâng” tôi thăm thò. “Chà, cháu... cháu có thể cầm luôn được không ạ?”

“Explicate!” Janice gào lên. “không, Exploited chứ!”

“Và... cảm ơn chú vì ly rượu sherry ạ!” Tôi hớp một ngụm to, hơi rung mình bởi vị ngọt sắc, rồi đặt cốc xuống, nhón chân ra khỏi phòng.

Nửa tiếng sau, ngồi trong phòng ngủ, tôi đã đọc bức thư Flagstaff Life 6 lần và chắc chắn có gì đó ám muội ở đây. Bao nhiêu người đầu tư đã chuyển quỹ sau khi nhận được lời mời nhận chiếc đồng hồ quả lắc khỉ gió này – và lỡ mất khoản trời cho kia? Không chỉ có thế, Flagstaff Life đã tiết kiệm được bao nhiêu trong vụ này? Đột nhiên tôi thực sự muốn hiểu vấn đề. Sự phẫn nộ lớn dần trong tôi, tôi quyết định phải tìm cho rõ chuyện gì đang diễn ra, và làm rõ những gì mình nghi ngờ. Đăng báo sự thật và cảnh báo những người khác. Lần đầu tiên trong đời, tôi thực sự thấy bị cuốn hút trước một câu chuyện tài chính.

Và tôi cũng không muốn viết cho Successful Saving nữa. CHuyện này xứng đáng đến được với càng nhiều người đọc càng tốt. Danh thiếp của Eric Foreman vẫn còn ở trong ví tôi, có số điện thoại trực tiếp in trên đầu. SAu khi lôi nó ra, tôi chạy tới chỗ điện thoại và nhanh tay ấn số điện thoại trước khi kịp đổi ý định.

“Eric Foreman, báo The Daily World xin nghe,” giọng anh ta vang âm cả đường dây.

Có phải mình thực sự đang làm chuyện này không nhỉ?

“Xin chào,” tôi lo lắng. “không biết anh có nhớ tôi không, Rebecca Bloomwood ở tờ Successful Saving đây. Chúng ta đã gặp ở buổi họp báo của ban quản lý Tài sản Sacrum.”

“Đúng rồi, chúng ta đã gặp nhau.” giọng anh ta hồ hởi. “Cô thế nào rồi, tình yêu của tôi?”

“tôi khỏe,” tôi nói, và siết chặt ống nghe. “Rất khỏe. À... Tôi đang tự hỏi không biết bên anh còn tiếp tục cho đăng loạt bài ‘Có nên tin những quỹ đầu tư hay không?’ ”

“Có chứ, vẫn tiếp tục mà,” Eric Foreman đáp. “Có chuyện gì vậy?”

“Chỉ là...” Tôi nuốt nước bọt. “Tôi nghĩ tôi có một câu chuyện sẽ khiến anh thú vị.”

17. Chương 17

TÔI CHƯA TỪNG ĐẦU TƯ CÔNG SỨC vào một bài báo nào.Chưa bao giờ.

Xin nhớ là tôi chưa bao giờ bị yêu cầu phải viết một bài nào thật nhanh. Làm cho tờ Successful Saving, chúng tôi có cả tháng để viết- vậy mà chúng tôi còn ca thán suốt. Khi Eric Foreman nói: “Cô có thể hoàn thành nó vào ngày mai chứ?” Tôi còn nghĩ hân anh ta đùa. Tôi vui vẻ trả lời, “Dĩ nhiên rồi,” và suýt thì tôi đã nói “Năm phút nữa tôi có bài cho anh được ấy chứ!” Nhưng, ngay khi đó tôi kịp nhận ra rằng anh ta đang không hề đùa. Thật hù hồn.

Thế nên tôi đến nhà Martin và Janice ngay từ sáng sớm với một chiếc máy ghi âm, ghi chép lại chính xác những thông tin liên quan đến việc đầu tư của họ và cố thu nhập được nhiều chi tiết ẻo le như Eric đã khuyên.

“Chúng ta cần sự quan tâm của công chúng,” anh ta nói với tôi qua điện thoại. “Chẳng cần bản báo cáo tài chính đáng ghét nào ở đây cả! Hãy khiến độc giả phải thương cảm cho họ. Hãy khiến độc giả phải khóc. Một đôi vợ chồng bình thường, chăm chỉ làm lụng ngũ rằng họ sẽ có thể sống nốt những năm tháng tuổi già nhờ những đồng tiết kiệm ít ỏi. Bị bọn tà phiệt hãm hại. Mà nhà họ sống thuộc loại nào vậy?”

“Ồ... một căn nhà với bốn phòng ngủ riêng biệt ở Surey.”

“Ồ, vì Chúa đừng cho câu này vào,” anh ta nói oang oang. “Tôi muốn họ trung thực, nghèo khổ và kiêu hãnh. Không bao giờ đòi hỏi một đồng nào từ chính quyền, tự tiết kiệm để nuôi sống bản thân. Tin vào một tổ chức tài chính đứng đắn. Và tất cả những điều mà chúng làm là đá tảng vào mặt họ.” Anh ta ngừng nói, có tiếng gì như đang xĩa răng. “Những điều kiểu như thế. Cô làm được chứ?”

“Ồ, tôi... có chứ. Dĩ nhiên rồi!” tôi lắp bắp.

Ôi Chúa ơi, tôi nghĩ khi đặt ống nghe xuống. Tôi đã làm gì thế này?

Nhưng giờ đã quá trễ để tôi thay đổi quyết định. Nên việc tiếp theo là phải thuyết phục Janice và Martin để họ nhân lời xuất hiện trên tờ The Daily World. Rắc rối ở chỗ đó thực sự chẳng phải tờ The Financial Times, đúng không? Hay phổ biến như tờ Times. (Nhưng dù sao, còn tốt hơn là tờ Thư Sun - họ sẽ xuất hiện xen giữa những cô người mẫu hở ngực và tấm ảnh chụp trộm mờ tịt của Posh Spice.)

Tuy vậy may mắn thay, họ quá sững sốt với việc tôi đang nỗ lực vì lợi ích của họ, nên dường như chẳng mấy quan tâm tới việc tôi viết cho báo nào. Và khi họ biết sẽ có nhiếp ảnh tới chụp vào buổi trưa, nhìn họ bần thần sẽ nghĩ rằng nữ hoàng sắp ghé thăm vậy.

“Tóc của cô,” Janice cuống cuống nói khi soi gương. “Liệu cô có đủ thời gian để nhờ Maureen qua sấy tóc cho không nhỉ?”

“Không cần đâu ạ. Trông đẹp rồi mà cô,” tôi nói để trấn an bà. “Dù sao thì họ cũng muốn cô chú trông càng tự nhiên thì càng tốt. Chỉ cần là người... bình thường, lương thiện thôi ạ.” Tôi nhìn lướt qua phòng khách, cố tìm ra những chi tiết làm mũi lòng để đưa vào bài báo của mình.

Một tấm bưu thiếp kỷ niệm con trai họ gửi, được đặt đầy hãnh diện trên bệ lò sưởi sạch bóng. Nhưng sẽ chẳng còn tiệc kỷ niệm nào cho Martin và Janice Webster trong năm nay nữa.

” Cô phải gọi cho Phyllis!” Janice nói. “Bà ta sẽ không tin nổi à xem.”

“Chú chưa từng đi lính hay gì đó ạ?” Tôi hỏi Martin một cách tế nhị. ” Hay làm... lính cứu hỏa? Bất cứ nghề gì kiểu như vậy. Trước khi chú trở thành nhân viên công ty du lịch.”

“Cũng không hẳn, cưng à,” ông Martin cau mày nói. “Trước chú là sĩ quan thôi.”

“Vâng, phải rồi.” Tôi nói, mừng rỡ trong lòng. “Ý đó được đấy.”

Martin Webster sờ lên huy hiệu sĩ quan mà ông đã rất tự hào đeo nó khi còn trai trẻ. Ông đã làm việc vất vả và cống hiến cuộc đời mình để phục vụ người khác. Giờ đây, khi về hưu, ông nên được hưởng những phần thưởng mà ông xứng đáng.

Nhưng lũ bạn bè tài phiệt kia đã đẩy ông ra khỏi tổ ấm của mình. The Daily World phỏng vấn...

“Chú sẽ sao lại tất cả tài liệu cho cháu,” Martin nói. “Tất cả giấy tờ. Chú không biết liệu chúng có ích không...”

“Ồ, cảm ơn chú,” tôi nói và nhận đóng gói giấy tờ từ ông. “Cháu sẽ đọc kỹ chúng ạ.”

Khi Martin Webster lương thiện nhận được bức thư mời ông thay đổi quỹ đầu tư từ Flagstaff Life, ông đã tin tưởng các quỹ đầu tư biết điều gì là tốt nhất cho ông.

Hai tuần sau, ông phát hiện ra họ đã lừa lấy của ông £20.000 bằng như nhặt được của trời cho.

“Vợ tôi đã phát bệnh vì tất cả chuyện này,” ông nói. “Tôi thấy rất lo.”

Hừm.

“Cô Janice?” tôi bỗng ngược lên hỏi. “Cô khỏe chứ ạ? Cô... không ốm đấy chứ?”

“Thực sự là có chút căng thẳng, cưng à.” Bà nói. Nhìn tôi qua gương. “Cô chưa bao giờ thấy thoải mái khi chụp ảnh.”

“Thần kinh của tôi suy sụp quá,” bà Webster nói với giọng ngắt quãng. “Tôi chưa bao giờ cảm thấy bị phản bội như thế trong suốt cả cuộc đời.”

“Rồi, cháu nghĩ là cháu đã có đủ thông tin,” tôi đứng dậy tắt chiếc máy ghi âm. “Có lẽ cháu sẽ phải viết khác một chút so với những gì được thu trong băng - chỉ để câu chuyện đạt hiệu quả thôi mà. Cô chú không phiền chứ ạ?”

“Dĩ nhiên là không rồi!” Janice nói. “Cháu cứ viết những gì cháu thích, Becky à. Cô chú tiu cháu mà.”

Tôi nhìn khuôn mặt hiền hậu thân thương của bà và bỗng nhiên thấy quyết tâm. Lần này tôi phải đòi lại công lý mới được.

“Vậy bây giờ cháu sẽ làm gì?” Martin hỏi.

“Chúa sẽ đi gặp và nói chuyện với Flagstaff Life,” tôi nói. “Xem chúng thanh minh như thế nào.”

“Thanh minh gì chứ?” Martin hỏi. “Không có lời biện hộ nào cho những gì chúng đã làm với cô chú cả!”

“Chính xác,” tôi cười toe toét với ông.

Lòng tôi tràn ngập vui sướng nghẹt thở. Tất cả những việc tôi cần làm là kiếm được một câu nói từ phía Flagstaff Life, và thế là tôi có thể viết bài. Tôi không còn nhiều thời gian nữa: bìa viết cần được hoàn thành vào lúc hai giờ nếu muốn ngày mai nó được in. Tại sao công việc trước kia lại không thú vị như bây giờ nhỉ?

Tôi chớp lấy điện thoại và quay số của Flagstaff - người trực tổng đài bảo rằng tất cả những câu hỏi của báo chí sẽ được giải đáp ở một nơi khác. Cô ta cho tôi một số điện thoại, trông có vẻ rất quen, tôi ca mày suy nghĩ một lát rồi bắt đầu ấn số.

“Xin chào,” một giọng nói dịu dàng cất lên. “Hãng Truyền thông Brandon xin nghe.”

Phải rồi. Bỗng nhiên tôi thấy hơi run. Cái từ Brandon khiến tôi thấy như bị một cú trời giáng. Tôi đã quên mọi thứ về Luke Brandon. Thực sự mà nói thì tôi đã quên cả quãng đời còn lại của tôi. Và nói thật, tôi cũng không muốn nhắc đến nó nữa.

Nhưng mà không sao, tôi đâu có nói chuyện cá nhân với anh ta đúng không?

“Xin chào!” Tôi nói. “Tôi là Rebecca Bloomwood. Ồ... Tôi muốn nói chuyện với ai đó về Flagstaff Life.”

“Để tôi xem nào...” đầu dây bên kia nói. “Vâng, đó là khách hàng của Luke Brandon. Tôi sẽ nối điện thoại với trợ lý của ông ấy...” Và tiếng nói biến mất trước khi tôi kịp nói điều gì.

Ồi Chúa ơi.

Tôi không thể làm được việc này. Tôi không thể nói chuyện với Luke Brandon. Tôi đã ghi các câu hỏi ra tờ giấy để trước mắt, nhưng tôi chỉ chăm chăm vào chúng mà không hề đọc. Tôi vẫn còn nhớ sự việc khiến tôi bê mặt vào cái ngày ở Harvey Nichols. Điều khủng khiếp chôn sâu trong lòng tôi, khi tôi nghe thấy cái giọng ra vẻ bề trên của hắn và bỗng nhiên nhận ra hắn nghĩ thế nào về tôi. Chẳng là cái gì cả. Chỉ là một trò chơi cho thiên hạ.

Được rồi, mình có thể làm được mà, tôi tự trấn an. Tôi sẽ tỏ ra lạnh lùng, tập trung, đặt câu hỏi, rồi...

“Rebecca!” tôi nghe thấy một giọng nói. “Chị có khỏe không! Alica đây.”

“Ồ,” tôi ngạc nhiên nói. “Tôi tưởng sẽ nói chuyện với Luke. Chuyện về Flagstaff Life ấy mà.”

“À, vâng,” Alicia nói. “Luke Brandon là người luôn bận rộn. Tôi đảm bảo là tôi có thể trả lời bất cứ câu hỏi nào của chị.”

“Ồ, vậy à,” tôi nói và ngừng lại một lúc. “Nhưng họ không phải là khách hàng của chị, đúng không?”

“Tôi đảm bảo trong trường hợp này không có vấn đề gì đâu mà,” cô ta nói rồi cười khúc khích “Chị cần biết gì nào?”

“Được rồi,” tôi nói và nhìn danh sách câu hỏi. “Đó có phải là kế hoạch có chủ đích của Flagstaff Life khi mời các nhà đầu tư từ bỏ quỹ có lợi nhuận chỉ ngay trước khi họ công bố tài sản trên trời rơi xuống của mình không? Có một vài người đã mất rất nhiều, chị biết đấy.”

“Đúng...” cô ta nói. “Cảm ơn Camilla, tôi muốn ăn món cá hồi hun khói với rau diếp.”

“Gì cơ?” Tôi nói.

“Xin lỗi, vâng, tôi vẫn đang nghe đây,” cô ta nói. “Tôi đang ghi chép thôi mà... Tôi e sẽ phải trả lời chị sau vậy.”

“Chà, tôi đang cần câu trả lời gấp,” tôi nói, và cho cô ta số điện thoại của tôi. “Hạn chót nộp bài của tôi chỉ còn vài giờ nữa thôi.”

“Tôi hiểu rồi,” Alicia nói, bỗng nhiên tiếng cô ta như bị bịt lại. “Không, cá hồi hun khói cơ. Thôi đành vậy, gà Trung Hoa vậy. OK.” Sự bóp nghẹt lại biến mất. “Nào Rebecca, chị còn câu hỏi nào không? Hay là tôi sẽ gửi cho chị thông cáo báo chí mới nhất của chúng tôi. Nó chắc chắn sẽ giải đáp được bất cứ thắc mắc nào khác. Hoặc chị có thể fax những câu hỏi của chị.”

“Thôi được,” tôi nói gọn lỏn. “Rồi, tôi sẽ làm thế vậy.” Rồi tôi đặt điện thoại xuống.

Tôi nhìn chăm chăm về phía trước một lúc, yên lặng trầm ngâm. Đúng là con bò cái kênh kiệu ngu ngốc. Nó chẳng thêm coi câu hỏi của mình ra gì nữa.

Lúc đó, tôi bỗng nhận ra rằng tôi luôn bị đối xử nư vậy khi gọi điện thoại tới các cơ quan báo chí. Chưa từng có ai vội vã trả lời những câu hỏi của tôi, đúng không? Mọi người đều luôn bắt tôi chờ đợi, nói rằng họ sẽ gọi lại cho tôi và chẳng thêm bận tâm nữa. Trước đây tôi hề nhận ra điều này - tôi thích được giữ máy hơn, và nghe nhạc chờ bài “Greensleeves”. Trước kia tôi còn chưa từng để ý xem mọi người có coi trọng tôi.

Nhưng hôm nay, tôi rất bận tâm tới điều. Hôm nay, những gì tôi đang làm thực sự quan trọng và tôi thực sự muốn được coi trọng. Bài báo này hông chỉ cần một bản thông cáo báo chí hay một đồng những con số. Martin và Janice không là những ví dụ chung chung được bịa ra bởi phòng marketing nào đó. Họ là những con người thực với những cuộc sống thực. Khoản tiền đó đã có thể khiến đời họ hoàn toàn đổi khác.

Tôi sẽ cho Alicia thấy, tôi nghĩ lòng đầy quyết tâm. Tôi sẽ cho tất cả bọn họ thấy, cả Luke Brandon nữa. Cho họ thấy rằng, tôi, Rebecca Bloomwood, không phải là một trò cười.

Với quyết định đột ngột này, tôi vội lấy chiếc máy đánh chữ của bố. Cho vài tờ giấy, bật máy ghi âm lên, hít một hơi thật sâu và bắt đầu gõ.

Hai giờ sau, tôi fax một bài báo 950 từ cho Eric Foreman.

18. Chương 18

Sáng hôm sau, tôi dậy lúc 6h. Tôi biết điều đó nghe hơi thảm, nhưng tôi thấy phấn khích như một đứa trẻ trong ngày lễ Giáng sinh (thực sự mà nói thì như chính tôi trong ngày lễ Giáng sinh vậy.)

Tôi nằm trên giường, tự nhủ mình phải người lớn hơn, thoải mái và đừng nghĩ về nó nữa – nhưng tôi không thể cưỡng lại được. Đầu óc tôi tràn ngập hình ảnh những chồng báo trên các sạp báo toàn quốc. Những tờ The Daily World được giao trên bậc cửa mỗi ngôi nhà vào sáng nay, mọi người đều sắp đọc báo, ngái ngủ, bản khoản không biết có những tin gì.

Và họ sắp được thấy điều gì?

Họ sẽ thấy tên tôi! Rebecca Bloomwood được đăng bài trên tờ The Daily World. Dòng chữ đầu bài viết của một tờ báo phát hành toàn quốc lần đầu tiên sẽ ghi tên tôi “Rebecca Bloomwood”. Điều đó chẳng hay sao? “Của Rebecca Bloomwood.”

Tôi biết bài báo đã được in, vì Eric Foreman đã điện cho tôi chiều qua và bảo tôi là tổng biên tập rất hài lòng. Và họ cho đăng nó trên trang màu – nên bức ảnh chụp Janice và Martin chắc chắn sẽ có đầy đủ màu sắc. Chất lượng sẽ tốt đấy. Tôi thật không thể tin nổi. The Daily World.

Trong khi tôi vẫn đang nằm, tôi chợt nghĩ, đã có cách chôn những tờ The Daily World tại các sạp báo quanh đây. Cả một chồng những tờ báo mới nguyên, chưa hề mở. Và các quầy báo thường mở cửa lúc... mấy giờ nhỉ? Sáng giờ, tôi có vẻ đã nhớ ra. Và bây giờ là 6h05'. Vì thế theo lý thuyết thì tôi đã có thể đi ra ngoài mua một tờ ngay nếu tôi muốn. Tôi chỉ cần ngồi dậy, xỏ tạm quần áo, đi bộ xuống quầy báo và mua một tờ.

Dĩ nhiên là tôi sẽ không làm thế. Tôi đâu có tuyệt vọng đến nỗi phải lao tới ngay khi cửa hàng mở, chỉ để nhìn thấy tên mình. Ý tôi là, bạn nghĩ tôi là ai vậy? Không, điều tôi sẽ làm là thông dong thêm một lát – có lẽ tầm 11h hoặc trưa – mua báo và ngó qua hồ hững rồi sau đó lại đi từ từ về nhà. Tôi có khi cũng chẳng thêm mua thêm tờ nữa. Ý tôi là, trước đó tên tôi cũng đã được đăng rồi đấy chứ. Vụ này cũng chẳng thấm tháp gì. Chẳng cần thiết phải hát hò hay nhảy nhót vì nó.

Tôi định xoay người và ngủ tiếp. Tôi cũng chẳng hiểu vì sao tôi lại tỉnh ngủ sớm như vậy. Chắc là tại mấy con chim hay gì đó. Ừm... nhắm mắt lại, cho cái gối phồng lên, nghĩ về những thứ khác... Tôi tự hỏi tôi sẽ ăn gì cho bữa sáng khi tôi tỉnh lại nhỉ?

Nhưng mà tôi chưa bao giờ thấy tên mình trên tờ The Daily World, một ý nghĩ xuất hiện trong đầu tôi. Tôi chưa bao giờ được thấy tên mình trên một tờ báo toàn quốc.

Điều này đang giết tôi. Tôi không thể đợi lâu hơn được nữa, tôi phải xem nó thế nào mới được.

Tôi ran gay khỏi giường, mặc thêm quần áo, và nhón chân đi xuống cầu thang. Khi đóng cửa lại, tôi có cảm giác y như cô gái trong bài hát của Beatles khi bỏ nhà ra đi. Không khí bên ngoài thật dễ chịu, trong lành và con đường hoàn toàn yên lặng. Ôi, dậy sớm thật là tuyệt. Thế quái nào mà tôi lại không thường xuyên thức dậy lúc 6h nhỉ. Tôi nên làm việc này hằng ngày. Một cuộc đi bộ cho thêm khoẻ khoắn trước bữa sáng, giống như mọi người vẫn thường làm ở New York. Đốt cháy hàng đồng calo và sau đó về nhà ăn sáng và nạp lại năng lượng với yến mạch và nước cam ép tươi. Tuyệt vời. Đây sẽ là chế độ ăn mới của tôi.

Nhưng khi tôi tới khu phố mua sắm, tôi lại thấy hơi run, không cố ý nhưng tôi đi chậm dần lại như đi đưa đám. Có lẽ tôi sẽ chỉ mua một thanh Mars Bar rồi lại về nhà. Hoặc một thanh Mint Aero nếu họ có.

Tôi từ từ mở cửa và nhón nhó khi nghe tiếng rầm! Tôi thực sự không muốn mọi người chú ý sáng nay. Lỡ như ai đó đang sau quầy thu tiền đã đọc bài báo của tôi và nghĩ nó thật nhảm nhí. Thật là tổn thọ quá. Lẽ ra tôi không nên trở thành nhà báo. Tôi nên là chuyên gia làm đẹp, như tôi mong muốn. Có khi vẫn chưa muộn đâu. Tôi sẽ học lại nghề và mở một cửa hàng của riêng mình...

“Chào cháu Becky!”

Tôi nhìn quanh và ngó mặt ra vì ngạc nhiên. Martin Webster đang đứng ở quầy thu tiền, tay cầm một tờ The Daily World. “Chú tỉnh rồi thức giấc,” ông ngượng ngùng giải thích, “Và nghĩ rằng chú nên xuống phố xem...”

“Vâng,” tôi nói. “Ừm... cháu cũng vậy.” Tôi nhún vai tỏ vẻ hồ hững. “Vì chẳng nào cháu cũng thức...”

Tôi dán mắt vào tờ báo và bụng tôi cồn cào. Tôi sắp chết vì sợ đấy. Xin hãy giết tôi ngay đi.

“Thế... nó thế nào ạ?” Tôi hỏi với giọng như bị nghẹt thở.

“À”, Martin nhìn chằm chằm vào trang báo như thể rất khó nói. “Bài báo hoành tráng quá!” Ông giở trang báo ra trước mặt để tôi xem, và tôi gần như bỏ nhà. Đó là bức ảnh in màu của Martin và Janice, đang nhìn chòng chọc vào chiếc máy ảnh trông rất đau khổ, dưới dòng tít “ĐÔI VỢ CHỒNG BỊ FLAGSTAFF LIFE LỬA GẠT.”

Tay run run, tôi lấy tờ báo từ Martin. Mắt tôi đảo lướt trang báo tới cột chữ đầu tiên... Và đây rồi... Và đây rồi “Của Rebecca Bloomwood.” Đó là tên tôi! Đó là tôi!

Có tiếng người mở cửa đi vào, cả 2 chú cháu cùng nhìn ra. Và kia là, tôi ngạc nhiên quá đi mất, bố tôi.

“Ôi”, ông nói và ho một tiếng đầy ngượng ngùng. “Mẹcon muốn bố mua một tờ, mà đăng nào bố cũng tỉnh rồi...”

“Tôi cũng thế,” Martin nói luôn.

“Con cũng vậy,” tôi nói.

“Ồ,” bố tôi hỏi. “Thế bài có được đăng không con?”

“Có ạ,” tôi nói. “Nó có trong báo đấy ạ.” Tôi lật trang báo ra để bố xem.

“Chúa ơi,” bố tôi thốt lên. “Hoành tráng đấy chứ, phải không?”

“Ảnh rất đẹp, cháu có thấy thế không?” Martin hào hứng nói. “Nó làm nổi hẳn lên mấy bông hoa trên tấm rèm.”

“Vâng, ảnh rất đẹp.” Tôi đồng tình.

Tôi không định hạ thấp mình bằng việc hỏi ông ấy nghĩ gì về bài báo. Nếu ông muốn khen bài viết của tôi, thì ông sẽ tự nói. Nếu không cũng chẳng sao. Vấn đề ở chỗ tôi rất tự hào về nó.

“Và tôi thấy Janice trông rất đẹp,” Martin nói, mắt vẫn chăm chăm nhìn vào bức ảnh.

“Rất đẹp.” bố tôi đồng ý. “Dù trông có hơi buồn.”

“Anh thấy không, những nhà chuyên nghiệp này, họ biết làm thế nào để lấy cảnh sao cho đẹp”, Martin nói. “Ảnh nắng chiếu vào ngay đây, vào bà ấy.”

“Thế còn bài viết của cháu thì sao?” Tôi rên rỉ đầy vẻ đáng thương. “Chú thích chứ ạ?”

“À hay lắm,” Martin nói. “Xin lỗi cháu, Becky. CHÚ Lẽra nên nói về nó trước! Chú vẫn chưa đọc hết nhưng có vẻ nó phản ánh rất chân thực. Nó khiến chú như trở thành một người hùng vậy.” Ông nhăn trán. “Mặc dù chú chưa bao giờ chiến đấu ở Falklands, cháu biết đấy.”

“À vâng,” tôi đáp ngay. “Thực sự nó cũng không mấy quan trọng.”

“Thế con đã viết tất cả chỗ đó trong ngày hôm qua sao?” Bố tôi hỏi. “Bằng cái máy đánh chữ của bố.” Ông tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Vâng,” tôi nói đầy tự hào. “nó rất được, đúng không ạ? Bố đã nhìn thấy dòng chữ đầu tiên chưa ạ? ‘Của Rebecca Bloomwood’ đấy.”

“Janice sẽ giật mình à xem,” Martin nói. “Tôi sẽ mua 2 tờ.”

“Tôi sẽ mua 3,” bố tôi nói. “Bà con sẽ thích lắm đấy.”

“Còn con sẽ mua một,” tôi nói. “Hoặc 2, có thể.” Tôi lôi một nắm tiền xu ra và vớt chúng lên quay thanh toán.

“6 tờ?” người thu tiền nói. “Cô chắc chứ?”

“Tôi cần chúng cho hồ sơ của tôi,” tôi nói. Mặt hơi ửng đỏ.

Khi tôi về tới nhà, mẹ tôi và Janice đã đứng đợi ở cửa, nóng lòng để được xem báo.

“Tóc tôi!” Janice rên rỉ ngay khi nhìn thấy bức ảnh. “Trông thật khủng khiếp, họ đã làm gì với nó thế này?”

“Không, nó không hề xấu đâu cưng à,” Martin phản đối. “Trông em đẹp lắm.”

“Mấy tấm rèm cửa nhà chị nhìn rất đẹp, Janice à.” Mẹ tôi nói rồi nhìn ngang qua vai bà.

“Đúng là chúng rất đẹp, phải không?” Martin háo hức nói. “Tôi đã bảo mà.”

Tôi xin chịu thua. Tôi có một gia đình kiểu gì thế này, quan tâm đến mấy cái rèm cửa hơn là nghề làm báo tài chính danh giá. Dù sao, tôi cũng chẳng quan tâm. Tôi bị dòng chữ đầu bài báo mê hoặc mất rồi “Của Rebecca Bloomwood.” “Của Rebecca Bloomwood.”

Sau khi mọi người ngấm nghĩa bài báo xong, mẹ tôi mời Janice và Martin vào nhà ăn bữa sáng còn bố tôi đi pha vài tách cà phê. Không khí trong nhà như một ngày hội hơn là một sự kiện và mọi người cười không ngấm được mồm vào. Tôi không nghĩ là ai đó trong số chúng tôi có thể tin rằng Janice và Martin được lên tờ The Daily World. (Và tôi, dĩ nhiên. “Của Rebecca Bloomwood.”)

Lúc 10h, tôi chuẩn bị đi và gọi cho Eric Foreman. Cũng là lẽ thường thôi, bạn biết đấy. Để báo cho anh ta là tôi đã đọc.

“Rất tuyệt đúng không?” Anh ta hoan hỉ nói. “Biên tập viên muốn theo loạt bài này, nên nếu cô có xảy ra câu chuyện nào tương tự thì gọi tôi nhé. Tôi thích văn phong của cô. Rất phù hợp với The Daily World.”

“Tốt quá,” tôi nói đầy vẻ hãnh diện.

“À nhân tiện đây,” anh ta nói thêm. “Cô cho tôi biết thông tin tài khoản của cô luôn.”

Tôi chợt dạ, tại sao Eric Foreman lại muốn biết thông tin tài khoản của tôi? Khỉ thật, chẳng lẽ anh ta định kiểm tra xem tài chính của tôi có ổn không à? Anh ta định kiểm tra tài khoản của tôi chắc?

“Dạo này mọi dao dịch đều thực hiện bằng chuyển khoản,” Anh tôi nói. “400 bảng được chứ nhỉ?”

Gì cơ? Anh ta gì cơ...

Ôi Chúa ơi, anh ta định trả nhuận bút cho tôi. Nhưng mà dĩ nhiên anh ta phải làm thế rồi. Đó là chuyện đương nhiên.

“Được thôi,” tôi bảo. “Không vấn đề gì, tôi sẽ chỉ, à... đưa anh số tài khoản thôi đúng không nhỉ?”

400 bảng! Tôi sửng sốt khi tìm sổ séc. Quá đột ngột. Tôi thật không thể tin nổi.

“Tốt rồi.” Eric Foreman nói trong khi ghi lại số tài khoản. “Tôi sẽ gửi tiền vào tài khoản cho cô.” Sao đó anh ta ngừng lời. “Nói tôi nghe, cô có thích viết về những mảng chung không? Những câu chuyện ăn khách chẳng hạn?”

Tôi có thích không ư? Anh ta đang đùa à?

“Chắc chắn rồi,” tôi nói. Không tỏ ra quá sốc. “Thực tế thì... có lẽ tôi thích mảng đó hơn mảng tài chính.”

“Được thôi,” anh ta nói. “Vậy thì tôi sẽ chú ý đến những đề tài phù hợp với cô. Như tôi đã nói đấy, tôi nghĩ cô có văn phong rất hợp với chúng tôi.”

“Hay quá,” tôi nói. “Cám ơn anh.”

Tôi đặt máy xuống, cười toét miệng. Tôi có văn phong hợp với tờ The Daily World. Ha!

Điện thoại lại reo, nhắc ống nghe lên, bản khoản không biết liệu có phải Eric Foreman đề nghị tôi viết vài bài nữa không.

“Xin chào, Rebecca Bloomwood xin nghe,” tôi nói, giọng rất thạo việc.

“Rebecca,” giọng cộc lốc của Luke Brandon vang lên – và tim tôi như ngừng đập. “Cô làm ơn nói cho tôi biết chuyện quái gì đang xảy ra thế?”

Khỉ thật.

Hắn có vẻ rất tức giận. Trong một chốc, tôi như bị tê liệt. Họng tôi khô rát, tay nắm mồ hôi quanh cái ống nghe. Ôi Chúa ơi. Tôi phải nói gì đây? Tôi phải nói gì với hắn đây?

Nhưng mà khoan đã. Tôi có làm gì sai đâu.

“Tôi không hiểu anh đang nói gì,” tôi nói cố kéo dài thời gian. Bình tĩnh nào, tôi tự nhủ. Bình tĩnh và cứng rắn lên.

“Cái nỗ lực phô trương của cô trên tờ The DailyWorld,” hấn gắt lên. “Cái câu chuyện phiến diện, lệch lạc, toàn là bôi nhọ củacô.”

Trong thoáng chốc tôi bị sốc tới mức không nói được gì. Khoe khoang ư? Bôi nhọ ư?

“Nó không hề phô trương!” cuối cùng thì tôi cũng lắp bắp được. “Đó là một bài viết tốt. Và nó hoàn toàn không hề bôi nhọ ai hết. Tôi có thể chứng minh tất cả những điều tôi viết.”

“Tôi nghĩ kiểm ra cái mặt trái của câu chuyện là cảm một sự phiền phức đấy nhỉ,” hấn cắn cẩu. “Tôi nghĩ là cô mải mê viết đồng chán ngắt, đầy hoa mỹ của cô nên không thể liên lạc với Flagstaff Life, yêu cầu một bản thường thuật các sự kiện. Cô thả viết được một câu chuyện hay ho còn hơn làm hỏng nó bằng một cái nhìn toàn cảnh.”

“Tôi đã cố để có được thông tin từ phía bên kia đấy chứ!” Tôi hét lên tức giận. “Tôi đã gọi cho công ty PR của anh hôm qua và bảo họ tôi đang viết bài báo này!”

Tiếp đó là sự thinh lặng.

“Cô đã nói chuyện với ai?” Luke hỏi.

“Alicia,” tôi trả lời. “Tôi đã hỏi rất rõ cô ta về chính sách của Flagstaff Life trong việc thay đổi quỹ, và cô ta bảo sẽ gọi lại cho tôi. Tôi đã nói là đang rất gấp.”

Luke khó chịu thở dài. “Cô làm cái quái gì vậy, nói chuyện với Alicia? Flagstaff Life là khách hàng của tôi, không phải của cô ta.”

“Tôi biết! Tôi đã bảo cô ta như thế! Nhưng cô ta nói anh rất bận và cô ta có thể giải quyết cho tôi.”

“Thế cô có bảo với cô ta là cô đang viết cho TheDaily World không?”

“Không,” tôi nói mặt đỏ bừng. “Tôi không nói rõ đang viết cho báo nào. Nhưng tôi sẽ nói nếu cô ta hỏi. Cô ta còn không thêm bận tâm. Cô ta cho rằng tôi không thể làm thứ gì quan trọng.” Không còn biết mình là ai nữa, tôi gân cổ lên. “Cô ta đã làm to rồi. Tất cả các người làm to rồi. Giờ thì anh sẽ bắt đầu biết tôn trọng tất cả mọi người, chứ không chỉ với những người mà anh cho là quan trọng.”

Tôi ngừng sững lại, thở hổn hển, và sau đó là sự im lặng đến điển người.

“Rebecca,” cuối cùng thì Luke cũng lên tiếng, “nếu chuyện này là vì những gì xảy ra giữa chúng ta hôm đó - nếu chuyện này chỉ là một sự trả thù nhỏ nhen...”

Tôi sắp tức lộn ruột lên mất.

“Anh đừng lãng mạ tôi!” tôi hét lên. “Đừng cố biến chuyện này trở thành việc riêng! Chuyện này là về 2 người vô tôi đã bị một trong những khách hàng lớn của anh lừa gạt, ngoài ra không còn gì khác. Tôi chỉ nói sự thực, nếu không có cơ hội để trả lời, thì anh nên trách sự thiếu năng lực của công ty mình. Tôi là dân chuyên nghiệp, tôi đã cho các anh mọi cơ hội để nói. Mọi cơ hội. Và nếu anh không biết tận dụng thì đó không phải là lỗi của tôi.”

Và, không để cho hấn nói thêm lời nào, tôi dập phăng điện thoại.

Tôi vào bếp, hết sức bàng hoàng. Nghĩ về chuyện tôi đã từng thích Luke Brandon. Về chuyện tôi đã chào hấn ở quán. Về chuyện tôi đã để hấn cho tôi vay 20 bảng. Hấn chỉ là một kẻ kiêu căng, luôn ỉn la trung tâm, một kẻ theo chủ nghĩa số-vanh.

“Điện thoại kia!” Mẹ tôi nói. “Mẹ nghe nhé?”

Có thể lại là hấn lắm chứ? Gọi lại để xin lỗi. Hừ, hấn đừng hòng nghĩ rằng tôi là người dễ dàng bị thuyết phục. Tôi sẽ kiên quyết bảo vệ từng lời tôi nói. Và tôi sẽ nói với hấn như thế. Thực tế thì tôi sẽ nói thêm rằng...

“Của con đấy, Becky,” mẹ tôi nói.

“Vâng,” tôi thờ ơ nói và đi về phía chiếc điện thoại. Tôi không hề vội vã, tôi không hề hoảng sợ. Tôi cảm thấy hoàn toàn tự chủ.

“Xin chào?” tôi nói.

“Rebecca? Eric Foreman đây.”

“A vâng!” tôi ngạc nhiên nói. “Chào anh!”

“Có vài thông tin về bài viết của cô đây.”

“À vâng?” tôi đáp, cố tỏ ra bình tĩnh. Nhưng tôi đang thực sự bồn chồn. Biết đâu Luke Brandon đã nói chuyện với anh ta thì sao?

Ồi khi thật, tôi đã kiểm tra hết mọi sự việc rồi, đúng không nhỉ?

“Tôi vừa mới gặp bên Morning Coffee qua điện thoại,” anh ta nói. “Cô biết đấy, chương trình trên tivi ấy mà? Rory và Emma. Họ rất quan tâm tới câu chuyện của cô đấy.”

“Sao cơ?” tôi hỏi ngớ ngẩn.

“Họ đang làm một xêri mới về lĩnh vực tài chính, ‘Kiểm soát đồng tiền của bạn’. Họ thường mời vài chuyên gia tài chính hàng tuần, khuyên mọi người xem làm thế nào để kiểm soát được tiền của họ.” Eric Foreman hạ giọng. “Nói thực là họ đang hết chuyện để nói. Họ đã làm về sự thể chấp, thẻ cửa hàng, tiền trợ cấp, tất cả những thứ thông thường rồi...”

“Vâng,” tôi nói, cố tỏ ra tập trung. Nhưng khi dần hiểu ra câu chuyện, tôi sững sờ. Rory và Emma đã đọc bài báo của tôi ư? Đúng là Rory và Emma chứ? Tôi bỗng tưởng tượng ra cảnh họ đang cùng cầm một tờ báo, tranh nhau đọc một quan điểm thú vị.

Nhưng dĩ nhiên, tôi thật ngu ngốc, phải không? Mỗi người họ sẽ có một tờ chứ.

“Thế nên, dù sao đi nữa, họ muốn cô tham dự chương trình vào sáng mai,” Eric Foreman nói. “Nói về vụ lừa đảo này, để cảnh báo mọi người phải cẩn thận. Cô có thấy hứng thú vụ này không? Nếu không, tôi hoàn toàn có thể nói với họ cô đang rất bận.”

“không!” tôi trả lời ngay. “Không, hãy bảo họ tôi...” Tôi nuốt ực. “Tôi quan tâm.”

Đặt điện thoại xuống, tôi thấy lòng ngất ngậy. Tôi sắp được lên truyền hình.

NGN HÀNG HELSINKI

Toà nhà Helsinki

124 phố Lombard

London EC2D 9YF

Rebecca Bloomwood

Nhờ William Green Recruitment chuyển hộ

39 Quảng trường Farringdon

London EC4 7TD

27 tháng 3 năm 2000

Cô Rebecca Bloomwood than phiền:

Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan

Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan “The Daily World”

Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan

Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan

Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan

Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan

Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan Tiếng Phần Lan

Thêm Tiếng Phần Lan Thêm Tiếng Phần Lan Thêm Tiếng Phần Lan

Thêm Tiếng Phần Lan Thêm Tiếng Phần Lan Thêm Tiếng Phần Lan

Thêm Tiếng Phần Lan Thêm Tiếng Phần Lan Thêm Tiếng Phần Lan

Thêm Tiếng Phần Lan Thêm Tiếng Phần Lan Thêm Tiếng Phần Lan

Thêm Tiếng Phần Lan Thêm Tiếng Phần Lan Thêm Tiếng Phần Lan

Thêm Tiếng Phần Lan Thêm Tiếng Phần Lan Thêm Tiếng Phần Lan

Tạm biệt Tiếng Phần Lan

Jan Virtanen

19. Chương 19

Chiếc xe chở tôi tới trường quay đài truyền hình vào đúng 7h30 sáng hôm sau. Khi chuông cửa reo, bố mẹ và tôi đều nhảy cẫng lên, dù chúng tôi đã ngồi đợi 10 phút trong sự im lặng và hồi hộp.

“Nào,” bố nói cụt lủn, liếc đồng hồ. “Cuối cùng thì họ cũng tới.”

Khi tôi kể với ông về những việc đã được thu xếp, bố tôi cứ cho rằng xe sẽ không đến đón đâu và ông sẽ phải đưa tôi đến trường quay. Thậm chí tôi qua ông còn tìm đường đi, và gọi cho bác Malcolm nhờ làm người dự phòng. (Thực ra, tôi nghĩ là ông rất mong đợi nó.)

“Ôi, Becky,” mẹ nói với giọng run run. “Chúc may mắn, con yêu.” Mẹ nhìn tôi rồi lắc đầu. “Becky bé nhỏ của chúng ta lên tivi. Mẹ không thể tin được.”

Tôi định đứng dậy nhưng bố gơ tay ra ngăn lại.

“Bây giờ, trước khi con mở cửa, Becky.” Ông hỏi tôi “Con có chắc chắn không? Về sự mạo hiểm con đang đối mặt.” Bố nhìn mẹ, mẹ đang bặm môi.

“Con sẽ ổn mà!” Tôi nói, cố tỏ ra càng thoải mái càng tốt. “Thực ra, bố à, tất cả chúng ta sẽ vượt qua được thôi.”

Tôi qua, bố đã chợt nghĩ rằng nếu tôi xuất hiện trên truyền hình, cái gã lén theo dõi tôi sẽ biết tôi ở đâu. Lúc đầu ông nhất quyết bắt tôi phải huỷ mọi thứ - và tôi đã phải thuyết phục bố và mẹ rất lâu rằng tôi sẽ tuyệt đối an toàn khi ở trong trường quay đài truyền hình. Họ thậm chí còn bàn đến chuyện thuê vệ sĩ, bạn có tin nổi không? Ý tôi là, trông tôi sẽ như thế nào khi xuất hiện với một vệ sĩ?

Thực ra, tôi trông sẽ khá oai và đầy bí ẩn, đúng không? Đó có thể là một ý kiến hay đấy.

Chuông cửa lại kêu, tôi đứng phắt dậy.

“VẬY THÌ,” bố tôi nói. “Con nhớ cẩn thận đấy.”

“Con sẽ cẩn thận mà, bố đừng lo!” Tôi nói, xách túi lên, tôi điềm tỉnh bước đến cửa, cố không để lộ ra sự hào hứng của mình. Lòng tôi thấy nhẹ tựa lông hồng.

Tôi không tin nổi mọi thứ diễn ra suôn sẻ đến thế. Tôi không chỉ được lên truyền hình mà mọi người còn đối xử rất tử tế với tôi. Hôm qua tôi đã thảo luận rất nhiều với trợ lý sản xuất bên Morning Coffee, đó quả là một cô gái rất dễ thương tên là Zelda. Chúng tôi đã tập dượt chính xác những gì tôi sẽ nói trong chương trình, sau đó cô ta sắp xếp một chiếc xe để đưa đón tôi - và khi tôi bảo cô ta tôi đang ở nhà bố mẹ nên không có quần áo nào dùng được, cô nghĩ một lát - rồi nói tôi có thể chọn vài thứ trong tủ của họ. Ý tôi là, thật tuyệt phải không? Chọn bất cứ bộ nào tôi thích trong tủ quần áo! Có khi sau đó họ còn cho tôi giữ chúng ấy chứ.

Lúc mở cửa ra, tôi giật thót cả người. Đang đợi tôi là một người đàn ông trung niên, bệ vệ, mặc bộ đồ xanh cộc tay và đội mũ, đứng cạnh chiếc xe màu đen bóng loáng. Tài xế riêng của tôi! Chuyện này ngày càng trở nên thú vị đây.

“Cô Bloomwood đúng không ạ?” người lái xe hỏi.

“Vâng,” tôi nói, không thể không cười toe toét. Tôi định với chiếc tay cầm – nhưng anh ta đã cầm vào nó trước, lịch sự mở cửa xera, rồi đứng nghiêm, đợi tôi lên xe. Trời, thế này thì giống y như ngôi sao điện ảnh vậy!

Tôi quay lại nhìn ngôi nhà và thấy bố mẹ đang đứng trên bậc cửa trước, trông 2 cụ ngạc nhiên đến mức không thốt nên lời.

“Tạm biệt bố mẹ!” tôi nói, cố tỏ ra thật tự nhiên, mặc dù tôi luôn lằng lằng mỗi khi được đi xe có tài xế riêng. “Hẹn gặp bố mẹ sau!”

“Becky, có phải cháu không?” có tiếng nói từ nhà bên và Janice xuất hiện phía bên kia hàng rào trong chiếc áo choàng ngoài. Mắt bà mở to khi thấy chiếc xe và liếc nhìn mẹ tôi, mẹ nhún vai như nói rằng “Tôi biết, thật khó tin phải không?”

“Chào buổi sáng, Janice” bố tôi chào.

“Chào buổi sáng, Graham,” Janice nói đầy vẻ ngạc nhiên. “ôi, Becky! Cô chưa từng thấy thứ gì như thế này, trong từng ấy năm trời...Giả như Tom có thể thấy cháu...” bà ngừng nói và nhìn mẹ tôi, thế anh chị đã chụp ảnh chưa?”

“Chưa!” mẹ cuống cuống bảo. “Chúng tôi quên mất. Graham, nhanh – đi lấy máy ảnh mau lên.”

“Khoan, đợi đã, để tôi lấy máy quay!” Janice nói. “Sẽ không mất quá 2 giây đâu. Chúng ta sẽ quay cảnh chiếc xe đang tấp vào lối chính, Becky sẽ bước ra từ cửa trước... và có lẽ chúng ta có thể dùng bài The Four Seasons làm nhạc nền, và cắt ghép với...”

“Thôi ạ!” tôi vội vàng nói, thoáng thấy anh tài xế khúc khích cười. Với lại nhìn tôi đã khá oai và chuyên nghiệp rồi. “Tôi không có thời gian để chụp ảnh đâu ạ. Cháu phải đến trường quay!”

“Ừ nhỉ,” Janice nói, bỗng nhiên trông thật lo lắng. “Ừ, cháu không muốn bị trễ mà.” Bà bắn khoăn nhìn đồng hồ, như thể sợ chương trình đã bắt đầu rồi. “Nó quay lúc 11h đúng không?”

“11h chương trình bắt đầu,” bố nói. “Để phòng khi.” Bà thở dài. “Tôi sẽ không dám đi vệ sinh cả buổi sáng mất, chỉ sợ bỏ lỡ nó!”

Tôi lên xe, không khí yên lặng đáng sợ. Anh tài xế nhanh chóng đóng cửa xe, sau đó đi về phía cửa tài xế. Tôi ấn nút hạ kính cửa sổ xuống và cười tươi rói với bố mẹ.

“Becky, con yêu, sau đó con sẽ làm gì?” mẹ tôi hỏi. “Về đây hay về căn hộ?”

Bỗng nhiên nụ cười tắt ngóm, và tôi nhìn xuống, vờ như đang nghịch vặn vớ cái điều khiển cửa sổ. Tôi không muốn nghĩ về việc này.

Thực ra, tôi còn chẳng thể hình dung nổi chuyện gì sẽ xảy ra say đó. Tôi sẽ lên truyền hình... và đó là tất cả những gì tôi nghĩ được. Phần đời còn lại của tôi đã bị khoá chặt trong chiếc hộp đặt trong đầu và tôi thậm chí còn không muốn nhớ là có nó ở đấy nữa.

“Con... con chưa rõ ạ,” tôi nói. “Con sẽ xem xem thế nào ạ.”

“Sau đó có khi họ sẽ mời con đi ăn!” bố nói với vẻ đầy kinh nghiệm. “Những chương trình kiểu giải trí thế này thường hay mời nhau cơm trưa.”

“Bữa trưa bia bọt.” Janice nói xen vào rồi cười.

“Ồ Ivy,” mẹ nói. “Đó là nơi tất cả các diễn viên thường gặp mặt, đúng không?”

“Ivy lỗi thời rồi!” bố tôi vặn lại. “Họ sẽ mời nó tới Groucho Club.”

“Groucho Club!” Janice nói, đan tay vào nhau. “Đấy có phải nơi Kate Moss hay đến?”

Chuyện này ngày càng trở nên tức cười.

“Ta nên đi thôi,” tôi nói và anh lái xe gật đầu.

“Chúc may mắn, con yêu,” bố gọi với theo. Tôi đóng cửa sổ và ngã ra sau, chiếc xe nổ máy rời khỏi lối rẽ vào nhà.

Trong chốc lát, chúng tôi ngồi trên xe không nói năng gì. Tôi cứ thản nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ để xem có ai nhìn thấy tôi ngồi trên chiếc xe có tài xế riêng hay không và tự hỏi tôi là ai (cô gái mới mẽ trên East Enders, có lẽ). Dù cho chúng tôi đang lướt rất nhanh trên đường cao tốc, trông tôi có lẽ chỉ như cái bóng lơ mơ.

“Thế...” một lúc sau anh tài xế hỏi. “Cô sẽ xuất hiện trên Morning Coffee, đúng không?”

“Vâng,” tôi nói và lập tức cười rất tươi. Trời, tôi phải dừng ngay lại. Tôi dám cá rằng Jeremy Paxman sẽ không cười toe toét một cách ngớ ngẩn như thế mỗi khi ai đó hỏi anh ta rằng có phải anh ta sẽ xuất hiện trên University Challenge hay không.

“Thế cô lên truyền hình để làm gì?” anh lái xe hỏi cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Tôi định trả lời “Để được nổi tiếng và có thể kiếm vài bộ quần áo miễn phí,” thì bỗng nhận ra ý anh ta là gì.

“Một câu chuyện về tài chính,” tôi chậm rãi kể. “Tôi viết một bài báo trên tờ The Daily World, và những nhà sản xuất đã đọc nó, họ muốn tôi xuất hiện trong chương trình.”

“Cô đã lên truyền hình bao giờ chưa?”

“Chưa,” tôi bắt đầu dĩ thừa nhận. “Chưa, chưa bao giờ.”

Chúng tôi dừng lại ở vài chỗ đèn đỏ, anh lái xe quay lại để quan sát tôi.

“Cô sẽ ổn thôi,” anh ta nói. “Chỉ cần đừng nghĩ đến sự sợ hãi.”

“Sợ ư?” tôi nói và phì cười. “Tôi không sợ. Tôi chỉ... đang mong chờ nó mà thôi.”

“Vậy thì tốt,” anh tài xế nói, quay mình trở lại. “Vậy thì cô sẽ ổn thôi. Có một số người, họ ngồi lên chiếc ghế sofa đó, nghĩ rằng họ ổn, họ thoải mái, họ sướng rơn... sau đó khi họ thấy ánh đèn đỏ, và biết có tới 2,5 triệu người trên cả nước đang xem họ. Thì họ bắt đầu hoảng sợ.”

“Ồ,” tôi ngừng một lúc rồi nói. “À... tôi không giống họ đâu! Tôi sẽ ổn mà!”

“Tốt,” người lái xe nói.

“Tốt,” tôi nhại lại, nhưng không quả quyết bằng, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi sẽ ổn thôi. Dĩ nhiên là tôi sẽ ổn. Trước kia tôi chưa từng lo lắng, và tôi chắc chắn sẽ không bắt đầu...

Hai phẩy năm triệu người.

Chúa ơi. Khi bạn nghĩ về nó - bạn thấy nó quả là nhiều, đúng không? Hai phẩy năm triệu người, tất cả đều đang ngồi ở nhà, nhìn chăm chú vào màn hình. Nhìn chăm chú vào tôi. Chờ xem tôi sẽ nói gì tiếp theo.

Được rồi, đừng nghĩ về nó. Điều quan trọng là cứ nghĩ đến việc tôi đã chuẩn bị kỹ lưỡng như thế nào. Tôi đã tập đi tập lại trước gương tối qua và những gì mà tôi sẽ nói thực tế toàn là học thuộc cả.

Tất cả đều phải thật cơ bản và dễ hiểu, Zelda nói - vì dường như 76% khán giả của Morning Coffee là các bà nội trợ đang trông con mới chập chững, là những người không có nhiều thời gian theo dõi, cô ta cứ xin lỗi mãi về cái gọi là “hội chứng đơn giản hoá” và nói rằng một chuyên gia tài chính như tôi chắc phải thấy thất vọng về điều đó lắm - dĩ nhiên, tôi đồng ý với cô ta.

Nhưng thật ra, tôi lại thấy nhẹ cả người. Thực sự, đối với tôi, càng đơn giản càng tốt. Ý tôi là, viết một bài báo cho tờ The Daily World với những ghi chép của tôi là một chuyện, nhưng trả lời những câu hỏi hóc búa trên chương trình truyền hình trực tiếp là một chuyện hoàn toàn khác.

Nên dù thế nào, tôi sẽ bắt đầu với câu “Nếu bạn được đề nghị lựa chọn giữa một chiếc đồng hồ quả lắc và £20.000, bạn sẽ chọn cái nào?” Rory và Emma sẽ trả lời, “Dĩ nhiên là 20.000 bảng rồi!” và tôi sẽ nói, “Chính xác. 20.000 bảng.” Tôi sẽ dừng lại một tẹo, để khán giả nghiền ngẫm con số đó, và rồi tôi sẽ nói, “Thật không may, khi Flagstaff Life đề nghị tặng khách hàng của họ một chiếc đồng hồ quả lắc để chuyển khoản tiền tiết kiệm, bên đó đã không nói với khách hàng rằng nếu làm thế, họ sẽ mất một gia tài trị giá £20.000 bảng!”

Cách đó nghe hay đấy, bạn có thấy thế không? Rory và Emma sẽ hỏi vài câu dễ ợt như kiểu “Mọi người làm gì để tự bảo vệ mình?” còn tôi sẽ đưa ra những câu trả lời đơn giản hay tuyệt. Và ngay khi kết thúc, để xoa dịu, chúng tôi sẽ nói về những thứ khác mà bạn có thể mua với £20.000 trong tay.

Thực ra, đó là phần tôi mong đợi nhất. Tôi đã nghĩ tới hàng đồng chứ. Bạn có biết không, với £20.000 bạn có thể mua được những 40 chiếc đồng hồ Gucci, và phần còn lại sẽ đủ ợt cái túi đấy nhỉ?

Trường quay chương trình Morning Coffee ở Maida Vale, khi chúng tôi gần đến cổng, trông nó giống như trên đoạn mở đầu chương trình, tôi thấy phấn khích vô cùng. Tôi thực sự sắp được lên tivi rồi.

Người gác cổng vẫy chúng tôi qua thanh chắn, chúng tôi dừng lại bên ngoài 2 cánh cửa to đùng, và anh tài xế mở cửa xe cho tôi. Lúc bước xuống, chân tôi khẽ run run, nhưng tôi cố đi thật chững chạc, vào trong khu vực tiếp tân, rồi đến chỗ chiếc bàn giấy.

“Tôi đến tham gia chương trình Morning Coffee,” tôi nói và mỉm cười khi tôi chợt nhận ra tôi vừa mới nói gì. “Tôi định nói là...”

“Tôi hiểu ý cô mà,” cô lễ tân nhẹ nhàng nói nhưng tỏ vẻ thờ ơ. Cô ta tìm tên tôi trong danh sách, nhấn một nút điện thoại và nói “Jane à? Rebecca Bloomwood đang ở đây.” Sau đó cô ta chỉ dãy ghế mềm và nói “Sẽ có người xuống đón cô ngay.”

Tôi đi tới khu vực ghế ngồi rồi ngồi đối diện với một người phụ nữ trung niên có mái tóc đen dày, cổ đeo một chiếc vòng màu hổ phách rất to. Bà ta đang châm một điếu thuốc, và dù không còn hút thuốc nữa, tôi bỗng thấy mình cũng muốn hút một điếu.

Không phải vì tôi lo lắng hay gì cả. Chỉ đơn giản là tôi thích hút một điếu thôi.

“Xin lỗi bà,” cô tiếp tân lên tiếng. “Đây là khu vực không được hút thuốc ạ.”

“Chết tiệt,” người đàn bà nói giọng bực tức. Bà tarít một hơi dài, rồi dập điếu thuốc vào một cái đĩa nhỏ và cười với tôi đầy bí ẩn. “Cô là khách mời của chương trình à?” Bà ta hỏi.

“Vâng,” tôi nói. “bà cũng vậy à?”

Người phụ nữ gật đầu. “Để để giới thiệu cuốn tiểu thuyết mới của tôi, Blood Red Sunset,” bà ta hạ thấp giọng như đang hồi hộp lo sợ. “Một câu chuyện giết gân về tình yêu, tham vọng, giết chóc, trong một thế giới tàn nhẫn của những tay rửa tiền ở Nam Mỹ.”

“Ôi,” tôi nói. “Nghe nó thật...”

“Để tôi tặng cô một quyển,” người phụ nữ ngắt lời tôi. Bà ta cho tay vào trong túi xách hiệu Mulberry để bên cạnh và lôi ra một quyển sách đóng bìa cứng có màu rất nổi bật. “Nhớ nhắc tôi tên của cô.”

Nhắc bà ta?

“Tôi là Rebecca,” tôi nói. “Rebecca Bloomwood.”

“Tặng Becca,” người phụ nữ đọc to và kí ngoạc lên trang bìa. “Với tình yêu và lòng thương mến vô bờ.” Bà ta ký vèo một phát rồi đưa quyển sách cho tôi.

“Cám ơn nhiều...” Tôi liếc nhanh bìa cuốn sách. “Elisabeth.”

Tự thú của một tín đồ shopping - chương 19.2

Elisabeth Plover. Thực sự là tôi chưa bao giờ nghe danh bà ta.

“Tôi nghĩ là cô đang tự hỏi tại sao tôi lại có thể biết nhiều về một thế giới đầy bạo lực, và hiểm nguy như thế,” Elisabeth nói. Bà ta ngả người về phía trước, nhìn tôi chăm chăm với đôi mắt màu xanh lá cây to thô lỗ. “Thật ra là tôi đã từng sống với một tay rửa tiền trong vòng 3 tháng. Tôi đã yêu anh ta; tôi đã học được nhiều điều từ anh ta... và sau đó tôi đã phản bội anh ta.” Giọng bà ta bé dần thành tiếng nói thầm đầy run rẩy. “Tôi vẫn còn nhớ ánh mắt anh ta nhìn tôi khi cảnh sát lôi anh ta đi. Anh ta biết những gì tôi đã làm. Anh ta biết tôi chính là một Judas Iscariot. Thế mà, thật là lạ, tôi lại nghĩ anh ta yêu tôi vì điều đó.”

“Chà,” tôi nói, thực sự thấy ấn tượng. “Tất cả chuyện này xảy ra ở Nam Mỹ sao?”

“Brighton,” bà ta dừng một lúc rồi nói. “Nhưng những tên rửa tiền thì ở đâu cũng thế mà thôi.”

“Rebecca?” một giọng nói cất lên, trước khi tôi kịp nghĩ câu trả lời cho ý kiến vừa rồi, cả 2 chúng tôi ngẩng lên, và thấy một cô gái với mái tóc dài đen thẳng, mặc quần jeans, và áo len cổ lọ đen, đang rảo bước về phía chúng tôi. “Tôi là Zelda. Chúng ta đã nói chuyện hôm qua?”

“Zelda!” Elisabeth thốt lên, đứng dậy. “Em thế nào rồi, cưng ơi?” Bà ta dang tay ra và Zelda nhìn bà ta chăm chăm.

“Tôi xin lỗi,” cô ta nói, “chúng ta có...” cô ngừng nói khi nhìn thấy cuốn Blood Red Sunset trên tay tôi. “À vâng, đúng rồi. Elisabeth Plover. Một nhà nghiên cứu sẽ xuống dưới này đón chị ngay trong giây lát. Trong lúc đó, chị hãy đi uống cà phê nhé.” Cô ta mỉm cười rồi quay sang tôi. “Rebecca, chị đã sẵn sàng chưa?”

“Rồi!” tôi há hức nói, đứng bật dậy. (Thực sự, tôi thấy rất hãnh diện khi Zelda đích thân đi xuống đón tôi. Ý tôi là, không phải ai cô ta cũng xuống đón.)

“Rất vui được gặp chị,” Zelda nói, bắt tay tôi, “Rất vui khi chị tham gia chương trình. Bây giờ, như mọi khi, chúng ta hoàn toàn phấn khích – nên nếu chị đồng ý, tôi nghĩ là chúng tôi nên đi thẳng đến chỗ làm tóc, trang điểm và chúng ta có thể nói chuyện trên đường đi.”

“Tất nhiên là được,” tôi nói, cổ không tỏ ra quá hồ hởi. “Ý kiến hay đấy.”

Làm tóc và trang điểm. Việc này quá tuyệt!

“Có chút thay đổi trong kế hoạch mà tôi cần phải thông báo với chị,” Zelda nói. “Chị không phải lo đâu... Bella có nói gì không?” Cô ta hỏi người tiếp tân.

Cô tiếp tân lắc đầu, và Zelda cầu nhàu gì đó kiểu như “Con bò cái dầm độn.”

“Được rồi, đi thôi,” cô ta nói, dẫn tôi rẽ sang hướng có 2 cánh cửa đẩy. “Tôi nghĩ là hôm nay thậm chí sẽ còn cuồng nhiệt hơn mọi ngày. Một trong những vị khách mời thường xuyên không thể tới được, nên chúng tôi đang tìm phương án thay thế và có chút trục trặc trong nhà bếp...” Cô ta đẩy cửa và bây giờ chúng tôi đang đi dọc một dãy hành lang trải thảm xanh đầy tiếng người ồn ào. “Còn nữa, hôm nay chúng ta sẽ có Heaven Sent 7 đấy,” cô ta ngoái sang tôi nói. “Có nghĩa là tổng đài điện thoại hôm nay sẽ bị tắc nghẽn do người hâm mộ gọi tới, và chúng tôi còn phải tìm một phòng thay quần áo có đủ chỗ cho 7 gã khổng lồ nữa chứ.”

“Phải rồi,” tôi thờ ơ nói. Nhưng trong lòng tôi phấn khích tột độ. Heaven Sent 7? Ý tôi là... quả thật họ rất nổi tiếng! Và tôi sắp xuất hiện trong cùng một chương trình với họ! Tôi định nói là – tôi sẽ được gặp họ và làm mọi thứ khác nữa, đúng không nào? Có khi sau đó chúng tôi sẽ cùng đi uống nước và trở thành những người bạn thân thực sự. Họ đều trẻ hơn tôi một chút, nhưng chuyện đó không thành vấn đề. Tôi sẽ như chị gái của họ vậy.

Hoặc tôi có thể đi chơi với một trong số họ! Trời, đúng rồi! Anh chàng đẹp trai với mái tóc đen. Nathan. (Hay là Ethan nhỉ? Tên gì cũng được.) Sau chương trình anh ta sẽ quyến rũ tôi, bí mật mời tôi ăn tối mà không có những người khác đi cùng. Chúng tôi sẽ tới một nhà hàng nhỏ, và lúc đầu có thể sẽ kín đáo và khá dè dặt, nhưng sau đó cánh nhà báo sẽ tìm ra và chúng tôi sẽ trở thành một trong những cặp đôi nổi tiếng luôn được quan tâm nhiều nhất. Và tôi sẽ mặc...

“Được rồi, chúng ta đến nơi rồi,” Zelda nói và tôi chăm chú nhìn quanh.

Chúng tôi đứng trước cửa một căn phòng đầy những gương và đèn rọi xếp thành hàng ngang. Ba người đang ngồi trên ghế trước gương, mặc áo choàng không tay và được mấy cô gái vận quần jeans trông rất sành điệu trang điểm; còn một người đang được sấy tóc. Có một chút nhạc nền, tiếng nói chuyện than mặt, không khí có sự hoà quyện giữa mùi nước xịt tóc, phấn thoa mặt và cà phê.

Về cơ bản đó chính là thiên đường theo định nghĩa của tôi.

“Vây,” Zelda nói, dẫn tôi đến gặp một cô gái có mái tóc đỏ. “Chloe sẽ trang điểm cho cô, và sau đó chúng tôi đưa cô tới tủ quần áo. Được không?”

“Được,” tôi nói, mắt mở to khi nhìn vào bộ đồ trang điểm của Chloe. Có hàng tỷ các chổi cọ, lọ, ống tuýp nằm rải rác trên quầy trước mặt chúng tôi, tất cả đều là của các hãng nổi tiếng như Channel và MAC.

“Bây giờ, về phần của cô,” Zelda tiếp tục khi tôi ngồi lên chiếc ghế xoay. “Như tôi đã nói, chúng tôi đã áp dụng một thể thức hơi khác so với những thứ chúng ta đã bàn trước đó...”

“Zelda!” một giọng đàn ông từ phía ngoài vang lên. “Bella đang đợi cô trên điện thoại đấy!”

“Ôi khỉ thật,” Zelda nói. “Cô thấy đấy, Rebecca, tôi phải nghe cuộc gọi này, nhưng tôi sẽ quay lại ngay khi tôi có thể. Được chứ?”

“Được,” tôi vui vẻ nói, trong khi Chloe đang mặc cho tôi chiếc áo choàng không tay và cuốn tóc tôi ra đằng sau bằng một cái băng vải to đùng. Đài đang phát bài của Lenny Kravitz mà tôi yêu thích.

“Tôi sẽ chỉ làm sạch da, phối màu, và trang điểm cơ bản cho chị,” Chloe nói. “Chị có thể nhắm mắt lại...”

Tôi nhắm mắt và, sau vài giây, cảm thấy một lớp chất lỏng mịn, mát đang được thoa lên mặt. Đó là cảm giác thú vị nhất trên đời. Tôi có thể ngồi đây cả ngày.

“Thế,” một lúc sau Chloe hỏi. “Chị tham dự chương trình nói về chủ đề gì?”

“À... tài chính,” tôi nói một cách chung chung. “Một bài báo về tài chính.”

Thực sự thì tôi thấy quá thoải mái, tôi chẳng thể nhớ ra đang làm gì ở đây nữa.

“À, phải rồi,” Chloe nói, thoa đều kem nền lên khắp mặt tôi. “Trước đó họ có nhắc về vấn đề tài chính nào đó.” Cô ta lấy hộp đánh mặt, trộn vài màu với nhau, rồi cầm một cây cọ lên. “Thế chị là chuyên gia tài chính à?”

“À,” tôi nói có đôi chút lúng túng. “Chị biết rồi đấy.”

“Ồ,” Chloe nói, bắt đầu đánh màu lên mí mắt tôi. “Tôi chả biết gì về tiền nong cả.”

“Tôi cũng vậy!” cô gái có mái tóc sẫm màu ở bên kia phòng phụ họa. “Nhân viên kế toán của tôi chịu thua khi cố giải thích tất cả những thứ đó cho tôi. Ngay khi anh ta nhắc đến từ ‘thuế hàng năm’ là đầu óc tôi lại mờ ra.”

Tôi đồng cảm trả lời. “Tôi cũng vậy!” và bắt đầu tán gẫu những chuyện của con gái – nhưng sau đó đã dừng lại được. Chuyện của Janice và Martin vẫn còn nguyên khiến tôi không thể cợt nhả.

“Chắc các chị biết nhiều về các khoản tài chính của mình hơn là các chị tưởng đấy,” tôi nói. “Nếu thực sự không biết... thì các chị nên nghe lời khuyên của ai đó biết cách.”

“Ý chị là một chuyên gia tài chính như chị à?” cô gái nói.

Tôi cười lại, cố trông thật tự tin – nhưng tất cả những thứ nói tôi là một “chuyên gia tài chính” đang làm tôi mất hết bình tĩnh. Giờ đây, tôi có cảm giác như, có thể bất cứ lúc nào, ai đó sẽ bước vào, hỏi tôi một câu hỏi không thể trả lời được về lợi tức trái phiếu của Nam Phi, và sau đó sẽ tố cáo tôi là con mụ lừa đảo. Tạ ơn Chúa là tôi biết chính xác sẽ nói gì khi được phát trên truyền hình.

“Xin lỗi, Rebecca,” Chloe nói, “tôi phải cắt ngang chị. Giờ tôi đang nghĩ đến màu đỏ mâm xôi để tô môi. Chị thấy thế có được không?”

Vì tất cả những cuộc chuyện trò này, tôi đã không thực sự chú ý đến việc cô ta làm gì với mặt tôi. Nhưng khi tôi nhìn hình mình trong gương, tôi hoàn toàn không thể tin được. Mặt tôi to quá, và tự nhiên tôi lại có đôi gò má thật tuyệt vời... thực sự, trông tôi như một người khác vậy. Tại sao từ trước tới giờ tôi không trang điểm hàng ngày như thế này nhỉ?

“Chà,” tôi thì thào.

“Thật dễ dàng hơn rất nhiều bởi vì chị rất bình tĩnh,” Chloe ngẫm, với tay vào trong chiếc vali trang điểm màu đen. “Bọn tôi đã gặp những người sợ đến phát run. Thậm chí cả những người nổi tiếng. Bọn tôi chả trang điểm nổi cho họ.”

“Thật à?” tôi nói và ngả người về phía trước, chực nghe mấy câu chuyện phiếm của những người trong cuộc. Nhưng giọng nói của Zelda đã cắt ngang câu chuyện của chúng tôi.

“Xin lỗi, Rebecca!” cô thốt lên. “Phải rồi, chúng ta đang làm gì thế này? Trang điểm đẹp lắm. Thế còn tóc thì sao?”

“Nó đã được cắt rất đẹp rồi,” Chloe nói, cầm vài sợi tóc của tôi lên và lại thả chúng xuống, giống y hệt Nicky Clarke trên chuyên mục làm đẹp. “Tôi sẽ chỉ cần sấy tóc ẻm mượt thôi.”

“Được,” Zelda nói. “Và sau đó chúng ta sẽ cho cô ấy xem tủ quần áo.” Cô ta nhìn vào thứ gì đó trên chiếc bìa kẹp hồ sơ, rồi ngồi lên chiếc ghế xoay cạnh tôi. “Được rồi, vậy, Rebecca, chúng ta cần phải thoả luận về phần của chị.”

“Tốt,” tôi nói, rất phù hợp với cái giọng thạo việc của cô ta. “Ồ, tôi đã chuẩn bị hết như cô muốn. Thực sự đơn giản và dễ hiểu.”

“Đúng vậy,” Zelda nói. “Ồ, đó chính là vấn đề tôi định nói. Chúng tôi đã có cuộc nói chuyện tại cuộc họp hôm qua, và cô sẽ thích điều này à xem, rốt cuộc là chúng tôi không cần nó quá đơn giản.” Cô ta cười. “Cô có thể cứ nói về chuyên môn tùy ý cô!”

“Ồ, được thôi,” tôi rụt rè nói. “Ồ... tốt! Hay lắm! Mặc dù có lẽ tôi sẽ vẫn giữ nó ở trình độ tương đối thấp...”

“Chúng tôi muốn tránh việc coi thường khan giả. Ý tôi là, họ đâu phải là trẻ nít!” Zelda hơi hạ thấp giọng. “Hơn nữa hôm qua chúng tôi đã có thêm vài bản điều tra khan giả mới, và có vẻ như 80% những người xem cảm thấy bị coi thường bởi một số hoặc tất cả nội dung các chương trình. Về cơ bản, chúng tôi phải sửa lại sự đối trọng đó. Nên chúng tôi đã lập kế hoạch thay đổi hoàn toàn phần của chị!” Cô ta tươi cười với tôi. “Chúng tôi nghĩ là, thay vì chỉ có một phần phỏng vấn đơn giản, chúng ta sẽ làm nó giống như một cuộc tranh luận gắt gao hơn.”

“Một cuộc tranh luận gắt gao?” tôi nhắc lại, cố không tỏ ra hoảng sợ như tôi đang cảm thấy.

“Chính xác!” Zelda nói. “Điều mà chúng tôi muốn chính là một cuộc thảo luận sôi nổi! Đánh giá bay vèo vèo, cổ gân lên. Đại loại là như vậy.”

Đánh giá ư?

“Thế có được không?” Zelda nói, nhìn mặt với tôi. “Trông chị hơi...”

“Tôi ổn mà!” Tôi cố cười tươi. “Chỉ là... tôi đang mong chờ nó mà thôi! Một cuộc tranh luận sôi nổi. Tuyệt!” Tôi háng giọng. “Và... và tôi sẽ tranh luận với ai?”

“Một đại diện của phía Flagstaff Life,” Zelda hoan hỉ nói. “Đối đầu trực tiếp với kẻ thù. Điều đó sẽ làm nên một chương trình truyền hình hay tuyệt!”

“Zelda!” một giọng nói từ phía ngoài phòng. “Lại là Bella!”

“Ôi, vì Chúa!” Zelda nói rồi đứng dậy. “Rebecca, tôi sẽ quay lại trong giây lát thôi.”

“Được mà,” tôi nói. “Lát nữa gặp chị.”

“Được rồi,” Chloe vui vẻ nói. “Để tôi tô son cho chị trong khi cô ấy đi.”

Cô ta lấy ra một chiếc chổi dài và bắt đầu tô môi tôi, còn tôi thì nhìn mình trong gương, cố tỏ ra thật bình tĩnh, cố tỏ ra không hoảng loạn. Nhưng cổ họng tôi như đang bị thít chặt lại, một không thể nuốt nổi nữa. Tôi chưa bao giờ lo lắng đến thế từ trước đến giờ.

Tôi không thể nói được gì trong một cuộc tranh luận sôi nổi!

Tại sao tôi lại muốn lên tivi cơ chứ?

“Rebecca, chị có thể cố giữ yên môi được không?” Chloe cau mày nói tỏ vẻ khó hiểu. “Động đậy nhiều quá.”

“Xin lỗi,” tôi thì thào, nhìn vào mình trong gương, trông tôi như là một con thỏ bị đóng băng. Cô ta nói đúng, toàn thân tôi đang run lẩy bẩy. Ôi, Chúa ơi, chuyện này thật không hay chút nào. Tôi phải bình tĩnh. Nghĩ đến những điều vui vẻ. Nghĩ đến Thiên.

Cố gắng nghĩ đến chuyện khác, tôi tập trung nhìn vào hình mình. Trong tiếng nhạc nền tôi nghe thấy tiếng Zelda đứng ngay hành lang, nói chuyện qua điện thoại với vẻ đầy tức giận.

“Đúng,” tôi có thể nghe thấy tiếng cô ta nói cộc lốc. “Đúng. Nhưng vấn đề là, Bella, chúng tôi trả tiền cho cô làm trợ lý là để cô có mặt. Thế tôi phải làm cái quái gì bây giờ?” Cô ta nhìn ra, thấy ai đó, và vẫy tay chào. “Được rồi, Bella, thực sự tôi thấy rằng...”

Một phụ nữ tóc vàng và 2 gã đàn ông xuất hiện ngoài hành lang, và Zelda gật đầu chào họ cáo lỗi. Tôi không thấy mặt họ, nhưng họ đều đang khoác những chiếc áo choàng sang trọng và xách cặp da, một trong hai gã đàn ông đang cầm một cái kẹp tài liệu đựng đầy giấy tờ. Chiếc áo khoác của người phụ nữ thực sự khá đẹp, tôi thầm nghĩ. Cô ta xách chiếc túi hiệu Louis Vuiton thật lộng lẫy. Tôi đang tự hỏi cô ta là ai.

“Đúng,” Zelda nói. “Đúng vậy. Vậy thì, nếu cô có thể đề xuất một chủ đề nào khác cho hộp thư truyền hình...”

Cô ta nhướn lông mày với người phụ nữ kia, người phụ nữ nhún vai và quay mặt sang nhìn tấm áp phích treo trên tường. Khi cô ta quay sang, tôi gần như ngừng đập.

Bởi vì tôi đã nhận ra cô ta. Đó là Alicia. Alicia của hãng Truyền thông Brandon đang đứng cách tôi chỉ khoảng 5m.

Tôi như chỉ muốn cười vào sự phi lý này. Cô ả đang làm gì ở đây vậy? Vì Chúa, mụ quỷ cái chân dài Alicia đang làm gì ở đây vậy?

Một trong 2 gã đàn ông quay lại để nói gì đó với cô ả - và khi tôi nhìn thấy mặt anh ta, tôi nghĩ tôi cũng đã nhận ra anh ta. Anh ta lại là một nhân viên của Brandon, đúng không nhỉ? Lại một trong những gã trẻ măng, mặt búng ra sữa và đầy tham vọng.

Nhưng họ đang làm cái quái gì ở đây thế? Chuyện gì đang diễn ra vậy? Chắc chắn nó không thể là...

Tất cả bọn họ không ở đây vì chuyện...

Không. Ôi không. Bỗng nhiên tôi thấy lạnh toát.

“Luke!” giọng của Zelda từ ngoài hành lang, và tôi thấy thực sự choáng váng... “Rất vui vì anh đã đến. Chúng tôi luôn lấy làm vinh hạnh khi anh tham dự chương trình. Anh biết đấy, tôi không biết anh đại diện cho Flagstaff Life, cho tới khi Sandy nói...”

Chuyện này không thể xảy ra được. Làm ơn nói với tôi rằng chuyện này đang không xảy ra đi.

“Cô phóng viên viết bài báo đã đến đây rồi,” Zelda nói, “Tôi đã nói trước cho cô ấy mọi việc sắp tới. Tôi nghĩ nó sẽ làm nên một chương trình truyền hình hay tuyệt, 2 người sẽ cùng nhau tranh luận!”

Cô ta bắt đầu rời khỏi hành lang, qua gương tôi thấy Alicia và gã đàn ông trẻ tuổi hăm hở đi theo. Rồi người đàn ông thứ 3 khoác áo choàng cũng lộ diện. Mặc dù giật thót người nhưng tôi không thể dừng lại được. Tôi chậm chậm dõi theo khi hắn đi ngang qua cửa.

Tôi bắt gặp cặp mắt sẫm, nghiêm nghị của Luke Brandon và hắn cũng nhìn thấy tôi, và trong vài giây im lặng, chúng tôi nhìn nhau trân trời. Sau đó hắn bắt ngờ quay mặt đi và bước ra khỏi hành lang. Giờ chỉ còn lại mình tôi, nhìn vô vọng vào hình ảnh đau khổ của mình trong gương.

Ý CHÍNH CHO CUỘC PHỎNG VẤN TRÊN TRUYỀN HÌNH

NHỮNG LỜI KHUYÊN ĐƠN GIẢN VÀ DỄ HIỂU VỀ TÀI CHÍNH

Thích cái nào hơn: đồng hồ hay 20000 bảng? Câu trả lời hiển nhiên.

Flagstaff Life lừa đảo những khách hàng ngây thơ. Hãy đề phòng.

Xem nào...

Luôn hết sức cẩn thận với tiền của bạn.

Không nên dồn tất cả tiền vào một cuộc đầu tư mà nên đa dạng hoá.

Đừng làm mất tiền do sơ suất.

Đừng

NHỮNG THỨ BẠN CÓ THỂ MUA VỚI £20.000

Xe đẹp, ví dụ như loại BMW cỡ nhỏ.

Vòng cổ ngọc trai và kim cương của Aspreys kèm với một chiếc nhẫn kim cương to

3 chiếc váy dạ hội sang trọng, ví dụ của John Galiano

Một cây đàn piano hiệu Steinway hoàn hảo

5 chiếc ghế sofa bằng lông tuyệt đẹp của cửa hiệu Conran

40 chiếc đồng hồ Gucci và một chiếc túi

Hoa được chuyển đến hàng tháng trong vòng 42 năm

55 chú cún con nhà nòi dòng Labrador

80 chiếc áo chui đầu dệt bằng len cashmere

666 chiếc áo nịt

454 lọ kem dưỡng da hãng Helena Rubinstein

800 chai sâm panh

2.860 chiếc bánh pizza Fiorentina

15.384 tuýp Pringles

90.909 gói Polo bạc hà.

20. Chương 20

Lúc 11h25', tôi đang ngồi trên 1 chiếc ghế bọc da, trong phòng sơn màu xanh lá cây. Tôi mặc váy xanh tím than hiệu Jasper Conran, quần tất và đi đôi giày cao gót da lộn. Tôi thấy mình đẹp hơn bao giờ hết khi mặc những thứ trên, lại còn trang điểm và sấy tóc. Nhưng tôi chẳng thấy thích thú chút nào hết. Tất cả những gì tôi nghĩ được là việc trong vòng 15' nữa, tôi sẽ phải ngồi tại một chiếc ghế sofa và tranh luận gay gắt về vấn đề tài chính với Luke Brandon trực tiếp trên truyền hình.

Nghĩ về việc đó khiến tôi chỉ muốn khóc. Hoặc cười điên dại. Ý tôi là, nó giống như một câu chuyện đùa chớng tai. Luke Brandon chống lại tôi. Luke Brandon với chỉ số thông minh xuất chúng của hắn và một trí nhớ cực kỳ siêu phàm - chống lại tôi. Hắn sẽ dễ dàng thắng tôi à xem, hắn sẽ đè bẹp tôi.

"Cùng à, ăn bánh sừng bò nhé," Elisabeth Plover, ngồi đối diện tôi và đang ăn một chiếc bánh sừng bò. "Chúng thực sự rất tuyệt. Mỗi miếng đều giống như một tia nắng mặt trời Provencal."

"Không, cảm ơn," tôi nói. "Tôi... tôi thực sự không thấy đói."

Tôi không hiểu sao bà ta có thể ăn được. Tôi cảm thấy như thể sẽ nôn bất cứ lúc nào. Làm thế nào mà mọi người có thể xuất hiện trên truyền hình hằng ngày thế nhỉ? Fiona Philips đã làm điều đó như thế nào nhỉ? Bao sao tất cả bọn họ lại gầy như thế.

"Tiếp theo!" giọng Rory từ chiếc màn hình đặt ở góc phòng vang lên, cả hai chúng tôi đều ngoái đầu lại nhìn lên màn hình đang có cảnh hoàng hôn trên bãi biển. "Sẽ như thế nào khi sống với một tên găng tơ, sau đó đánh liều mọi thứ phản bội anh ta? Vị khách mời tiếp theo của chúng ta đã viết một cuốn tiểu thuyết gây chấn động dựa trên quá khứ tăm tối và đầy hiểm nguy của chính mình..."

"... Chúng tôi xin giới thiệu với các bạn một xêri mới với những cuộc tranh luận đầy sâu sắc," giọng của Emma nói thêm vào. Màn hình đổi sang hình ảnh những đồng hồ đang rơi xuống nền nhà, và tôi bỗng

thấy tim mình nhói lên. “Chương trình Morning Coffee sẽ hướng sự chú ý tới một vụ bê bối tài chính, cùng 2 chuyên gia hàng đầu được mời đến để trực tiếp tranh luận.

Có phải đó là tôi không? Ôi Chúa ơi, tôi không muốn làm một chuyên gia hàng đầu. Tôi chỉ muốn về nhà xem buổi phát lại của The Simpsons.

“Nhưng trước tiên!” Rory vui vẻ nói. “Scott Robertson sẽ làm nổi lửa trong bếp lên đã.”

Màn hình bỗng nhiên đổi sang hình ảnh của một người đàn ông đội mũ bếp trưởng đang cười rất tươi, vung một chiếc đèn hàn lên. Tôi chăm chú nhìn ông ta trong giây lát, sau đó lại cúi gầm xuống, siết chặt tay trong lòng. Không thể tin nổi trong vòng 15’ nữa, tôi sẽ xuất hiện trên màn ảnh. Ngồi trên chiếc ghế sofa. Cố nghĩ ra điều gì đó để nói.

Để tự làm mình phân tâm, tôi đã xoắn tít cái tờ giấy-đáng-bỏ-đi-ấy hàng nghìn lần, đọc đi đọc lại những lời ghi chép chẳng đáng gì của tôi. Có khi nó lại không quá tệ đâu, tôi cố hy vọng, khi mắt tôi đảo đi đảo lại vẫn mấy câu cũ mèm đó. Có khi tôi đang lo lắng chẳng vì cái gì. Có thể chúng tôi sẽ chỉ giữ mọi chuyện ở mức những cuộc trò chuyện thân mật thôi. Giữ chúng ở mức đơn giản và thân thiện. Rốt cuộc thì...

“Xin chào, Rebecca,” một giọng nói từ phía cửa. Tôi từ từ nhìn lên, tim như ngừng đập. Luke Brandon đang đứng ở cửa. Hắn mặc một bộ vest tối màu sang trọng, tóc bóng loáng, và khuôn mặt thì rạng ngời vì trang điểm. Về mặt của hắn chẳng biểu lộ tí chút thân thiện nào cả. Hàm ngậm chặt, cặp mắt nhìn đầy nghiêm nghị và lạnh lùng. Cặp mắt đó nhìn tôi không chớp.

Trong vài giây chúng tôi trân trối nhìn nhau mà không nói gì. Tôi có thể tự nghe thấy tiếng tim đang đập. Bên dưới lớp trang điểm, mặt tôi nóng ran lên. Lấy hết can đảm, tôi cố nói thật bình tĩnh, “Xin chào, Luke.”

Có một sự yên lặng đến lạ lùng khi hắn bước vào căn phòng. Thậm chí Elisabeth Plover còn tỏ ra thích thú với hắn.

“Tôi biết khuôn mặt đó,” bà ta nói, ngả người về đằng trước. “Tôi biết mà. Anh là diễn viên, đúng không? Những vở kịch của Shakespeare, đúng rồi. Tôi chắc là tôi đã nhìn thấy anh trong vở Lear cách đây 3 năm.”

“Tôi không nghĩ thế,” không nói cộc lốc.

“Anh nói đúng!” Elisabeth nói, đập tay xuống bàn. “Đó là vở Hamlet. Tôi nhớ rõ mà. Nổi đau tuyệt vọng, tội lỗi, bị kịch cuối cùng...” Bà ta lắc đầu tỏ vẻ thương cảm. “Tôi không bao giờ có thể quên giọng nói đó của anh. Từng lời như vết thương bị cứa vậy.”

“Tôi lấy làm tiếc khi nghe điều đó,” Luke nói, và nhìn tôi. “Rebecca...”

“Luke, đây là những số liệu cuối cùng,” Alicia cắt ngang, đi vội vào phòng và đưa cho hắn một tờ giấy. “Xin chào, Rebecca,” cô tachen thêm vào, nhìn tôi cạnh khoe. “Chuẩn bị kỹ rồi chứ?”

“Vâng, thực ra tôi đã chuẩn bị kỹ rồi,” tôi nói, và nát tờ giấy trong lòng bàn tay. “Rất kỹ.”

“Rất mừng khi biết vậy,” Alicia nói, nhướn lông mày. “Tốt hơn hết nó nên là một cuộc tranh luận thú vị.”

“Đúng vậy,” tôi bướng bỉnh nói. “Cực kỳ thú vị.”

Chúa ơi, cô ta đúng là một con bò cái.

“Tôi vừa nói chuyện điện thoại với John bên Flagstaff,” Alicia nói nhỏ với Luke. “Ông ta rất muốn anh đề cập đến Chương trình Tiết kiệm Tương lai mới. Dĩ nhiên, tôi đã bảo ông ta...”

“Đây là việc làm để hạn chế những thiệt hại,” Luke nói cộc lốc. “Chứ không phải là một trò cầy thêm nội dung chết tiệt. Hắn ta quả là may mắn nếu hắn...” Hắn liếc nhìn tôi, tôi quay mặt đi như thể không quan tâm tới những gì hắn nói. Bất chợt tôi nhìn đồng hồ và phát sợ khi thấy giờ. 10 phút. Chỉ còn 10 phút nữa thôi.

“Được rồi,” Zelda bước vào trong phòng. “Elisabeth, chúng tôi đã sẵn sàng.”

“Tuyệt vời,” Elisabeth nói, cố ăn nốt miếng bánh sừng bò. “Bây giờ, trông tôi rất ổn, đúng không?” Bà ta đứng lên và một đồng vụn bánh rơi khỏi váy.

“Tóc chị có một mẩu bánh sừng bò kìa,” Zelda vừa nói vừa gỡ nó ra. “Ngoài điều đó ra – tôi có thể nói gì nữa?” Cô ta bắt gặp ánh mắt của tôi và tôi thì muốn cười biết chừng nào.

“Luke!” một gã mặt non choẹt lao vào với chiếc di động. “John Bareson đang chờ anh trên điện thoại. Hai gói bưu kiện đã tới...”

“Cám ơn, Tim,” Alicia nói, nhận lấy gói bưu kiện và xé toạc chúng ra. Cô ta lôi ra một đồng giấy tờ, bắt đầu đọc thật nhanh, đánh dấu khá nhiều chỗ bằng bút chì. Trong lúc đó, Tim ngồi xuống, bật chiếc máy tính xách tay và bắt đầu gõ.

“Vâng, John, tôi hiểu ý của ông,” Luke nói với giọng nhỏ, căng thẳng. “Nhưng nếu ông thông báo cho tôi sớm hơn...”

“Tim,” Alicia nhìn sang. “Anh có thể kiểm tra nhanh bản thống kê về Trợ cấp Bảo hiểm của Flagstaff Life trong suốt ba, năm, và mười tháng vừa qua được không?”

“Được chứ,” Tim nói, và bắt đầu gõ máy tính.

“Tim,” Luke vừa nói điện thoại vừa nhìn sang. “Cậu có thể in cho tôi một bản nháp thông cáo báo chí của Chương trình Tiết kiệm Tương lai Flagstaff càng sớm càng tốt chứ? Cám ơn.”

Tôi thật không thể tin nổi những gì đang thấy nữa. Họ gần như đã lập hẳn một văn phòng trong căn phòng màu xanh lá cây của Morning Coffee. Một văn phòng của nhân viên hãng Truyền thông Brandon với máy tính và modem và điện thoại... chống lại tôi - với một tờ giấy đã bị vò nát.

Khi nhìn chiếc máy tính của Tim đang lướt qua các trang dữ liệu, và Alicia đưa mấy tờ giấy cho Luke, một cảm giác thua cuộc đang dần xâm chiếm tôi. Ý tôi là, hãy chấp nhận đi. Tôi sẽ không bao giờ đánh bại được cái bọn này đúng không? Tôi còn không có nổi một cơ hội. Có khi tôi nên bỏ cuộc thôi. Bảo với họ là tôi ốm hay gì đó. Chạy về nhà và chui vào chiếc chăn lông vịt của tôi.

“Được rồi, mọi người?” Zelda nói, thò đầu vào từ phía cửa. “Lên hình trong 7 phút nữa.”

“Được,” Luke nói.

“Được,” tôi nhắc lại với giọng run run.

“À, Rebecca có một bưu kiện cho cô,” Zelda nói. Cô ta đi vào, đưa cho tôi một chiếc hộp to, hình vuông. “Tôi sẽ quay lại ngay.”

“Cám ơn, Zelda,” tôi ngạc nhiên nói, như được lên tinh thần, tôi bắt đầu mở chiếc hộp. Tôi không biết nó là cái gì hay ai gửi – nhưng hẳn phải là cái gì đó hữu ích, đúng không nào? Một thông tin đặc biệt phút chót, có thể Eric Foreman gửi. Một biểu đồ, hoặc một loạt những số liệu mà tôi có thể đưa ra vào giờ phút quyết định. Hoặc một vài tài liệu bí mật nào đó mà Luke không hề biết.

Tôi liếc nhìn và thấy tất cả người của Brandon đã dừng việc của họ đang làm, quan sát tôi. Thế đấy, rồi họ sẽ thấy. Bọn họ không phải là những người duy nhất nhận được bưu kiện chuyển tới căn phòng màu xanh lá cây này. Bọn họ không phải là những người duy nhất có tài liệu tham khảo. Cuối cùng tôi cũng bóc được lớp băng dính và mở nắp hộp ra.

Trong khi tất cả mọi người vẫn đang nhìn, một quả bóng bay màu đỏ rất to in chữ CHÚC MAY MẮN, bay lên trên trần nhà. Có một tấm thiệp buộc ở đây, tôi mở nó ra và không quan tâm đến những người xung quanh.

Ngay lúc đó tôi ước gì mình đừng làm vậy.

“Chúc bạn may mắn, chúc bạn may mắn, dù bạn sắp làm gì đi chăng nữa,” một giọng hát nhỏ vang lên từ tấm thiệp.

Tôi đóng sập cái thiệp lại và thấy xấu hổ khủng khiếp. Từ phía bên kia căn phòng tôi có thể nghe thấy những tiếng cười khẩy, khi tôi nhìn sang thấy Alicia đang cười khoái trá. Cô ta thậm chí gì đó với Luke, một nụ cười xuất hiện trên mặt hắn.

Hắn đang cười vào mặt tôi. Tất cả bọn họ đang cười Rebecca Bloomwood và quả bóng bay biết hát của cô ấy. Trong giây lát, tôi không thể cử động nổi vì xấu hổ. Tôi thở hổn hển; chưa bao giờ tôi thấy mình không hề giống một chuyên gia như lúc này.

Ở phía bên kia phòng, tôi thấy Alicia thì thầm vài lời bình luận xấu xa và còn cười nữa. Trong lòng tôi đang mất dần bình tĩnh. Nguyên rửa những người kia, tôi thầm nghĩ. Nguyên rửa cả bọn họ. Dù sao chẳng nữa, có khi họ lại ghen tị. Họ ước rằng họ cũng có bóng bay.

Tôi cố mở lại tấm thiệp để đọc lời chúc.

“Dù cho trời mưa hay nắng, chúng tôi biết rằng bạn sẽ thoải mái,” giọng hát trong tấm thiệp lại vang lên. “Hãy ngẩng cao đầu, ngẩng thật cao - điều quan trọng là bạn đã cố gắng.”

Gửi tới Becky, tôi đọc. Với tình yêu thương và sự giúp đỡ tốt bụng của cháu. Cô chú rất tự hào vì được quen cháu. Từ những người bạn của cháu, Janice và Martin.

Tôi nhìn chăm chăm vào tấm thiệp, đọc đi đọc lại từng chữ, và rơm rớm nước mắt. Janice và Martin quả là những người bạn tuyệt vời trong từng ấy năm qua. Họ luôn đối xử tốt với tôi, dù cho tôi đã tặng họ một lời khuyên tai hại. Tôi nợ họ điều này. Và tôi không định để họ phải thất vọng đâu.

Tôi chớp mắt vài cái, hít một hơi thật sâu, nhìn sang phía Luke Brandon và thấy hắn đang nhìn tôi, mắt tôi sầm, vô cảm.

“Những người bạn của tôi,” tôi vui vẻ nói. “Gửi tôi những lời chúc tốt đẹp ấy mà.”

Tôi cẩn thận đặt tấm thiệp lên chiếc bàn cà phê, vẫn mở nguyên để nó tiếp tục phát nhạc, sau đó kéo quả bóng bay từ trần nhà xuống, buộc vào sau ghế của tôi.

“Được rồi,” giọng Zelda từ phía ngoài cửa. “Luke và Rebecca. Hai người sẵn sàng chưa?”

“Chưa bao giờ sẵn sàng hơn,” tôi bình tĩnh nói và đứng sang qua Luke ra phía cửa.

21. Chương 21

KHI CHÚNG TÔI ĐI DỌC HÀNG LANG tới trường quay, cả Luke và tôi chẳng ai nói câu nào. Tôi liếc nhìn hắn lúc rẽ - về mặt hắn trông còn lạnh lùng hơn cả khi trước.

Thế thì được thôi. Tôi cũng có thể tỏ ra cứng rắn và lạnh lùng. Tôi hát cảm nhìn một cách dứt khoát, bắt đầu sai chân dài hơn, bắt chước Alexis Carrington trong Dynasty.

“Thế, hai người đã biết nhau chưa?” Zelda hỏi khi đi giữa hai chúng tôi.

“Chúng tôi có biết, cũng tình cờ thôi,” Luke trả lời cụt lủn.

“Trong một vụ kinh doanh,” tôi nói cụt lủn không kém. “Luke luôn cố gắng giới thiệu vài sản phẩm tài chính nào đó. Và tôi luôn cố để tránh những cuộc gọi của anh ta.”

Zelda cười tán thưởng và tôi thấy mắt Luke ánh lên sự tức giận. Nhưng tôi thực sự chẳng quan tâm. Tôi không quan tâm hắn tức giận như thế nào. Thực tế, hắn càng tức tôi càng thấy vui.

“Thế - Luke, chắc hẳn anh không vui về về bài báo của Rebecca trên tờ The Dily World,” Zelda nói.

“Tôi không hài lòng,” Luke nói. “Về bất cứ phần nào trong bài báo đó,” hắn hạ giọng nói thêm vào.

Thế có nghĩa là thế nào? Tôi quay sang và thật ngạc nhiên khi hắn nhìn tôi với vẻ mặt rất nghiêm túc. Gần như xin lỗi vậy. Hừm. Lại một trò đối ngoại cũ rích đây mà. Làm cho đối thủ mất lòng, sau đó tấn công để hạ gục đối thủ. Nhưng tôi không bị lừa đâu.

“Anh ta gọi cho tôi để phàn nàn,” tôi nói vui với Zelda. “Không chịu được sự thật phải không Luke? Không chịu được những điều thực chất đằng sau vẻ hào nhoáng của trò quảng cáo phải không?”

Hắn im lặng và tôi lại liếc nhìn hắn. Bây giờ trông hắn thực sự rất tức giận, trong giây phút sợ hãi tôi đã nghĩ rằng hắn có thể sắp đánh tôi. Mặt sầm lại, hắn nói với giọng lạnh lùng băng giá, “Hãy chỉ đi đến cái trường quay chết tiệt đó, giải quyết chuyện này, được chứ?”

Zelda nhướn lông mày với tôi và tôi cười toe toét đáp lại. Phải thế mới đúng chứ.

“Được rồi,” Zelda nói khi chúng tôi đến chỗ hai cánh cửa đẩy. “Đến nơi rồi. Hãy nói nhỏ khi ta nhé.”

Cô ta mở cửa và dẫn chúng tôi vào, trong phút chốc những cử chỉ đầy dứt khoát của tôi không còn nữa. Toàn thân tôi thấy run sợ, như Laura Dern trong Công viên kỷ Juras khi lần đầu trông thấy những con khủng long. Bởi vì cảm giác đó giống hệt ở đây, trong cuộc sống đời thực này. Trường quay trực tiếp của Morning Coffee. Với chiếc ghế sofa, những cái cây và mọi thứ, tất cả đều bóng loáng lên nhờ những chiếc đèn sáng nhất mà tôi từng thấy trong đời.

Chuyện này thực không có thật. Đã hàng bao nhiêu lần tôi ngồi trong này xem tivi? Còn bây giờ tôi thực sự sắp trở thành một phần trong đó rồi.

“Chúng ta còn ít phút trước khi quảng cáo giữa giờ,” Zelda dẫn chúng tôi băng qua sàn, qua một đồng dây cáp đan xen lẫn nhau. “Rory và Emma vẫn đang ở với Elisabeth trong trường quay.”

Cô ta chỉ chỗ cho chúng tôi ngồi về hai phía đối diện của chiếc bàn cà phê, tôi thả mình xuống. Chiếc ghế sofa cứng hơn tôi nghĩ, và có phần... khác hẳn. Mọi thứ đều khác. Những cái cây trông có vẻ to hơn trên màn ảnh, còn chiếc bàn uống cà phê lại nhỏ hơn. Chúa ơi, chuyện này thật lạ. Những chiếc đèn chiếu thẳng vào mặt khiến tôi chẳng nhìn thấy gì, và tôi không chắc làm thế nào để có thể ngồi được. Một cô gái bước đến luồn một chiếc dây micro dưới áo tôi và ghim nó vào ve áo. Tôi lúng túng dơ tay lên hất tóc về sau, và lập tức Zelda vội bước đến.

“Cố đừng cử động nhiều, được không, Rebecca?” Cô ta nói. “Chúng tôi không muốn nghe thấy một tràng những tiếng lạo xạo.”

“Được,” tôi nói. “Xin lỗi.”

Tự nhiên giọng tôi như có vấn đề. Tôi thấy như đang có một miếng bông tắc ở cổ họng. Tôi liếc nhìn chiếc máy quay gần đó khi thấy nó đang tập trung về phía tôi.

“Được rồi, Rebecca,” Zelda nhanh chóng tiến đến chỗ tôi, “một nguyên tắc vàng nữa là – không nhìn vào máy quay được chứ? Cứ tỏ ra thật tự nhiên!”

“Được,” tôi nói giọng khàn khàn.

Tôi tỏ ra tự nhiên. Đơn giản ấy mà.

“Ba mươi giây nữa là đến bản tin,” cô ta nhìn đồng hồ. “Mọi thứ đều ổn chứ, Luke?”

“Ổn,” Luke lạnh lùng nói. Hắn đang ngồi trên chiếc ghế sofa như thể đã ngồi ở đó cả đời. Rất tiêu biểu.

Tôi loay hoay trên ghế, lo lắng kéo lại vạt váy, và vuốt thẳng áo khác ngoài. Người ta luôn nói rằng truyền hình sẽ làm bạn tăng lên cả chục cân, nghĩa là chân tôi trông sẽ rất to. Có lẽ tôi nên vắt chân theo kiểu khác. Hay là không vắt chân nhỉ? Nhưng có khi như thế trông chúng còn to hơn.

“Xin chào!” một giọng the thé từ bên kia phòng thu hình vọng sang, trước khi tôi có thể ra quyết định. Đó là Emma March bằng xương bằng thịt. Cô ta đang mặc một bộ vest màu hồng và đang bước vội về phía ghế sofa, đi ngay sau đó là Rory, trông cảm anh ta thậm chí còn vuông hơn bình thường. Chúa ơi, cảm giác thật là kỳ lạ khi nhìn thấy những người nổi tiếng ở khoảng cách gần như thế này. Trông họ cứ như không thật thế nào ấy.

“Xin chào!” Emma vui vẻ nói, ngồi lên chiếc ghế. “Và anh chị làm trong lĩnh vực tài chính, đúng không? Trời, tôi muốn đi vệ sinh quá” Cô ta nhăn mặt vì ánh đèn. “Phần này diễn ra trong bao lâu hả Zelda?”

“Xin chào!” Rory nói và bắt tay tôi. “Roberta.”

“Rebecca chứ!” Emma vừa nói vừa đưa mắt nhìn tôi về thông cảm. “Phải nói thật là anh ta hết thuốc chữa rồi.” Cô ta cựa quậy trên sofa. “Trời, tôi thực sự phải đi đây.”

“Bây giờ thì muộn rồi,” Rory nói.

“Nhưng chẳng phải cứ nhện thì không tốt cho sức khỏe sao?” Emma cau mày lo lắng. “Có lần mình nhận được một cuộc điện thoại xin tư vấn về vụ này, đúng không nhỉ? Cô gái kỳ quặc đã gọi điện đó chỉ đi vệ sinh mỗi ngày một lần, và bác sỹ James nói là... ông ấy nói gì nhỉ?”

“Tôi không biết,” Rory vui vẻ nói. “Tôi chẳng bao giờ nhớ những cuộc gọi như vậy. Bây giờ tôi muốn nhắc chị, Rebecca” anh ta quaysang phía tôi, “tôi chẳng thể nào theo được mấy thứ tài chính này. Quá cao siêu với tôi.” Anh ta cười títt với tôi và tôi mỉm cười đáp lại.

“Mười giây nữa,” Zelda gọi từ phía đặt máy quay và bỗngtôi thấy run. Qua loa phóng thanh, tôi có thể nghe thấy nhạc dạo của chươngtrình Morning Coffe, báo hiệu đã kết thúc phần quảng cáo giữa giờ.

“Ai sẽ bắt đầu đây?” Emma hỏi, liếc nhìn vào chiếc máy phóng đại chữ. “Ôi, tôi.”

Và bắt đầu rồi. Tôi ngập chìm trong nỗi sợ hãi. Tôi không biết nên nhìn vào đâu nữa, không biết khi nào nên nói. Chân tôi đng runlên còn tay thì siết chặt trong lòng. Ánh sáng làm lóa mắt tôi; chiếc máy quay bên trái đang hướng về phía tôi, nhưng tôi phải cố lờ nó đi.

“Chào mừng quý vị đã quay trở lại!” Emma hướng vềphía màn hình. “Bây giờ bạn sẽ thích cái nào hơn? Một chiếc đồng hồ quả lắc hay£20.000?”

Cái gì? Tôi thực sự sốc. Đó là câu hỏi của tôi. Đó là những gì tôi định nói.

“Câu trả lời đã quá rõ ràng, phải không?” Emma tiếptục. “Tất cả chúng ta đều thích £20.000 hơn.”

“Chắc chắn rồi!” Rory xen vào với một nụ cười tươi.

“Nhưng gần đây, khi một vài nhà đầu tư của Flagstaff nhận được thư mời họ chuyển khoản tiết kiệm,” Emma nói, cô ta bỗng nhiên nghiêmmặt, “họ đã không nhận ra rằng nếu họ làm vậy, họ sẽ mất đi một khoản tiền trời cho trị giá £20.000. Rebecca Bloomwood là một phóng viên đã khám phá ra chuyện này – Rebecca, cô có nghĩ rằng chiêu lừa đảo này đã cũ rồi không?”

Bỗng nhiên tất cả mọi người đều nhìn tôi, đợi câu trảlời. Chiếc máy quay chĩa về phía tôi, cả trường quay im lặng.

Hai phẩy năm triệu người, tất cả đang xem ở nhà.

Tôi không thở nổi.

“Cô có nghĩ rằng các nhà đầu tư cần phải cẩn thận?” Emma gợi ý.

“Vâng,” tôi nói với giọng lạnh lùng và đầy chungchung. “Vâng, tôi nghĩ chúng ta nên cẩn thận.”

“Luke Brandon, anh đại diện cho bên Flagstaff Life,” Emma quay sang. “Anh có nghĩ...”

Chết tiệt, tôi đau khổ nghĩ. Thật bất công. Bất công. Giọng tôi làm sao thế này, vì Chúa? Chuyện gì xảy ra với những câu trảlời đã được chuẩn bị của tôi thế không biết?

Bây giờ, tôi thậm chí còn không nghe được câu trảlời của Luke. Cố lên nào, Rebecca. Tập trung vào.

“Những gì các banj phải nhớ,” Luke nói trôi chảy, “là không ai có quyền được hưởng một khoản trời cho. Đây không phải là một vụ lừa đảo!” Hấn cười với Emma. “Đươn giản chỉ là một vài nhà đầu tu tiền thì ít mà lại quá tham lam. Họ tin rằng đã bỏ lỡ một cơ hội – nên họ cố tình thuê dẹt nênc chuyện không tốt về công ty. Trong khi ấy, có hàng nghìn người được lợi từ Flagstaff Life.”

Gì cơ. Hấn đang nói gì cơ?

“Tôi hiểu,” Emma gật đầu nói. “Thế, Luke, anh có đồng ý rằng...”

“Khoan đã!” Tôi ngắt lời. “Hãy... hãy khoan đã. Anh Brandon, có phải anh vừa bảo các nhà đầu tư là quá tham lam?”

“Không phải tất cả,” Luke nói, “Mà là một vài thôi, đúng vậy.”

Tôi nhìn hần đầy hoài nghi, tôi thấy mình như bị kiến lửa đốt vì giận dữ. Hình ảnh của Janice và Martin xuất hiện trong đầu tôi – những người tốt bụng nhất, ít tham lam nhất trên đời này – và trong phút chốc tôi thực sự rất tức giận. Tôi không thể nói gì.

“Thực sự, đa số những nhà đầu tư của Flagstaff Life đã xem bản thống kê sổ sách trong vòng năm năm qua,” Luke tiếp tục nói với Emma, cô ta gật đầu về hiểu biết. “Và đó là những gì họ cần phải biết. Một sự đầu tư chất lượng cao. Không phải là những khoản trời cho nhất thời. Sau cùng, Flagstaff Life được thành lập với mục đích cung cấp...”

“Xin lỗi nếu tôi sai, Luke” tôi cắt ngang, cố nói thật bình tĩnh. “Xin lỗi nếu tôi nói sai – nhưng tôi tin rằng – nhưng tôi tin rằng Flagstaff Life được thành lập với mục đích là một công ty chung của nhiều người đúng không? Vì lợi ích chung của tất cả các thành viên trong đó. Không phải để làm lợi ích số người mà làm mất đi lợi ích của những người khác.”

“Chính xác,” Luke trả lời không thêm chớp mắt. “Nhưng không cho phép mỗi nhà đầu tư có quyền hưởng £20.000 từ trên trời rơi xuống đúng không?”

“Có thể không,” tôi nói, coa giọng hơn một tí. “Nhưng chắc chắn nó cho phép họ tin rằng sẽ không bị lừa bởi chính công ty mà họ đã gửi tiền trong vòng mười lăm năm đúng không? Janice và Martin Webster đã tin tưởng Flagstaff Life. Họ đã tin vào lời khuyên họ nhận được. Hãy nhìn xem sự tin tưởng đó đã khiến họ như thế nào?”

“Đầu tư là một trò may rủi,” Luke ôn tồn nói “Đôi khi bạn thắng...”

“Đó không phải là may rủi!” tôi phát khóc vì tức giận. “Dĩ nhiên không phải là may rủi! Có phải anh đang định nói rằng đó hoàn toàn là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, khi họ được khuyên thay đổi quỹ hai tuần trước khi có thông báo về khoản tiền trời cho đó, đúng không?”

“Khách hàng của tôi chỉ đơn giản đưa ra những lời đề nghị sẵn có mà họ tin rằng sẽ tăng thêm giá trị cho danh mục đầu tư của khách hàng của họ” Luke cười gượng. “Họ đã đảm bảo với tôi là họ chỉ muốn làm lợi cho khách hàng mà thôi. Họ đã đảm bảo với tôi là...”

“Vậy thì anh đang nói là khách hàng của anh thiếu năng lực phải không?” Tôi hỏi vặn lại. “Anh nói là họ có những mục đích tốt – nhưng lại làm hỏng mọi thứ?”

Cặp mắt của Luke ánh lên sự tức giận còn tôi lại thấy vui mừng.

“Tôi không thấy là...”

“Đúng, chúng ta có thể tranh luận cả ngày cũng được!” Emma nói, hơi nhúc nhích trên ghế. “Nhưng hãy chuyển qua một chút về...”

“Thôi nào, Luke,” tôi cắt ngang lời Emma. “Thôi nào,. Anh không thể có cả hai được.” Tôi ngả người về phía trước, đánh dấu lên bàn tay. “Hoặc là Flagstaff Life yếu kém, hoặc đang cố khiến phải mất tiền. Dù là cái nào, họ đều sai cả. Gia đình Webster là những người khách trung thành và phải được hưởng số tiền ấy. Theo tôi, Flagstaff Life đã cố tình khuyến khích họ rút khỏi quỹ lợi tức để ngăn họ nhận được khoản tiền kia. Ý tôi là, đã quá rõ ràng, đúng không?”

Tôi nhìn quanh tìm kiếm sự đồng tình và thấy Rory đang ngả người nhìn tôi.

“Tất cả điều này đều có vẻ quá chuyên môn đối với tôi,” anh ta cười nói. “Hơi khó hiểu.”

“Thôi được, để tôi giải thích theo một cách khác.” Tôi nói nhanh. “Hãy...” Tôi nhắm mắt lại lấy cảm hứng. “Hãy... giả sử là tôi đang ở trong cửa hàng bán quần áo, tôi vừa chọn được một chiếc áo khoác cashmere đẹp tuyệt hiệu Nicole Farhi. Được chứ?”

“Được rồi,” Rory thận trọng nói.

“Tôi rất thích Nicole Farhi!” Emma hào hứng nói. “Đồ len rất đẹp.”

“Chính xác,” tôi nói. “Vậy hãy tưởng tượng khi tôi đứng ở quầy thu tiền, chuẩn bị thanh toán, thì một người bán hàng tiến đến và nói với tôi, ‘Tại sao chị lại không mua chiếc áo kia thay vì chiếc này? Nó có chất

lượng tốt hơn – và tôi sẽ tặng thêm cho chị một lọ nước hoa.’ Tôi không có lý do gì để nghi ngờ người bán hàng, nên tôi nghĩ, Tuyệt vời, và mua ngay chiếc áo kia.”

“Đúng rồi,” Rory gật đầu nói. “Đến đây thì tôi hiểu.”

“Nhưng khi tôi ra khỏi đó,” tôi từ từ nói, “tôi phát hiện ra cái áo đó không phải là của hiệu Nicole Farhi và cũng không phải là đồ cashmere thật. Tôi quay trở lại – nhưng cửa hiệu không cho đổi lại.”

“Chị đã bị lừa!” Rory kêu lên, như thể anh ta vừa phát hiện ra trọng lực vậy.

“Chính xác,” tôi nói. “Tôi đã bị lừa. Vấn đề là hàng nghìn khách hàng của Flagstaff Life cũng thế. Họ bị thuyết phục rút khỏi sự lựa chọn đầu tư đầy tiên của mình, sang một quỹ khác khiến họ mất đi £20.000.” Tôi sắp xếp lại các ý. “Có thể Flagstaff Life không vi phạm pháp luật. Có thể họ không vi phạm nguyên tắc nào. Nhưng vẫn có công lý của con người trên thế giới này, và họ không chỉ vi phạm, mà còn hủy hoại nó. Những khách hàng kia xứng đáng nhận được khoản tiền đó. Họ là những khách hàng trung thành, lâu năm và xứng đáng được vậy. Nếu anh là người trung thực, Luke Brandon, anh biết là họ xứng đáng có nó.”

Tôi hoàn thành một mạch bài diễn thuyết của mình và nhìn Luke. Hắn đang nhìn tôi với vẻ mặt khó hiểu – dù không định, trong tôi ngập tràn nỗi sợ. Tôi nuốt ực, và cố không nhìn hắn – nhưng chẳng hiểu sao đầu tôi không nhúc nhích được. Như thể mắt chúng tôi bị keo dính vào nhau vậy.

“Luke?” Emma nói. “Anh có ý kiến gì về quan điểm của Renecca không?”

Luke không trả lời. Hắn đang nhìn chăm chăm vào tôi, tôi nhìn lại, thấy tim tôi đang nhảy lên nhảy xuống như một con thỏ.

“Luke?” Emma sốt sắng hỏi lại. “Anh có...”

“Vâng,” Luke nói. “Tôi có. Rebecca...” Hắn lắc đầu, như cười với chính mình, sau đó lại nhìn tôi. “Rebecca, cô đúng.”

Đột nhiên có một sự im lặng đáng người trong trường quay.

Tôi há hốc miệng, không thể nói gì.

Tôi liếc nhìn thấy Rory và Emma đan nhìn nhau tỏ vẻ khó hiểu.

“Xin lỗi, Luke,” Emma nói. “Có phải ý anh là...”

“Cô ấy nói đúng,” Luke nhún vai. “Rebecca nói hoàn toàn đúng.” Hắn với lấy ly nước, ngả lưng trên chiếc ghế sofa, nhấp một ngụm. “Nếu cô muốn biết ý kiến thành thật của tôi thì những khách hàng đó xứng đáng có được khoản tiền ấy. Tôi thực sự muốn họ nhận được nó.”

Hắn nhìn tôi, mang cái vẻ mặt xin lỗi như lúc ở hành lang ấy. Chuyện này không thể xảy ra được. Luke đang đồng ý với tôi. Sao hắn có thể đồng ý với tôi được?

“Tôi hiểu rồi,” Emma nói, nghe như vừa bị xúc phạm. “Thế là anh đã thay đổi quan điểm, đúng không?”

Luke im lặng, nhìn vào ly nước đầy vẻ suy tư. Rồi hắn nhìn lên, nói “Công ty tôi được Flagstaff Life thuê để duy trì danh tiếng cho họ. Nhưng điều đó không có nghĩa là cá nhân tôi đồng ý với tất cả những việc họ làm – hoặc thậm chí là biết những việc đó.” Hắn ngừng lại. “Nói thật, tôi không hề biết chuyện gì đang xảy ra cho đến khi tôi đọc được bài báo của Rebecca trên tờ The Daily World. Nhân tiện đây, đó là một bài báo điều tra hay đấy.” Hắn thêm vào, và gật đầu với tôi. “Xin chúc mừng.”

Tôi bắt lực nhìn lại hắn, thậm chí còn không thể lấp bấp nổi câu “Cảm ơn.” Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ thấy ngại ngùng như thế. Tôi muốn dừng lại, đưa tay lên ôm đầu và suy nghĩ thật cẩn thận về chuyện này – nhưng tôi không thể. Tôi đang ở trên truyền hình trực tiếp. Tôi đang được 2,5 triệu người trên cả nước theo dõi.

Tôi hi vọng chân tôi nhìn ổn.

“Nếu tôi là khách hàng của Flagstaff Life, mà chuyện này xảy ra thì tôi cũng rất tức giận,” Luke tiếp tục nói. “Có một nguyên tắc đó là lòng trung thành với khách hàng. Có một nguyên tắc nữa là sự trung thực. Tôi hi vọng bất kỳ khách hàng nào mà tôi đại diện cho họ trước công chúng, cũng sẽ tuân theo hai nguyên tắc này.”

“Tôi hiểu rồi,” Emma nói và hướng mắt về máy quay. “Vây đây, quả là một sự thay đổi hoàn toàn! Luke Brandon, tôi đây để đại diện cho phía Flagstaff Life, giờ đã thừa nhận những gì họ đã làm là sai. Anh có thêm lời bình luận nào nữa không, Luke?”

“Thành thật mà nói,” Luke cười gượng nói. “Tôi không chắc là tôi có còn đại diện cho Flagstaff Life sau vụ này nữa không.”

“Ồ,” Rory nói, ngả người về phía trước tỏ vẻ am tường. “Và anh có thể cho chúng tôi biết tại sao không?”

“Ồ, thật là, Rory!” Emma mất bình tĩnh nói. Cô ta trợn mắt và Luke khịt mũi cười.

Và tự nhiên tất cả mọi người đều cười, và tôi cũng cười, có phần quá đà. Tôi bắt gặp ánh mắt của Luke và thấy ngực mình nhói lên, rồi tôi quay đi ngay.

“Phải rồi,” Emma bất ngờ nói, quay người lại và cười vào máy quay. “Đó là những ý kiến từ các chuyên gia tài chính – sau giờ nghỉ, sẽ là sự quay trở lại của những mẫu quần lót được ưa chuộng nhất trên sàn diễn...”

“... và kem làm tan mỡ - liệu chúng có thực sự hiệu quả?” Rory thêm vào.

“Sau đó là những vị khách mời đặc biệt của chúng ta – Heaven Sent 7 – hát trực tiếp tại trường quay.”

Nhạc nền vang lên từ mấy cái loa, cả Emma và Rory đều đứng dậy.

“Cuộc tranh luận rất tuyệt,” Emma vội nói. “Xin lỗi, tôi buồn đi vệ sinh chết được.”

“Một cuộc nói chuyện rất hay,” Rory nói đầy vẻ nghiêm túc. “Không hiểu một từ nào – nhưng là một chương trình rất tuyệt.” Anh ta vỗ lưng Luke, giơ tay chào tôi, sau đó rời khỏi chỗ ghi hình.

Thế là hết. Chỉ còn tôi và Luke, ngồi đối diện nhau trên ghế sofa, ánh đèn sáng vẫn ánh lên trong mắt chúng tôi với chiếc micro gắn trên ve áo. Tôi vẫn chưa hết bàng hoàng.

Có phải tất cả chỉ vừa mới xảy ra?

“Rồi,” rốt cuộc tôi cũng hắng giọng lên tiếng.

“Rồi,” Luke nhắc lại, nhướn một nụ cười. “Làm tốt lắm.”

“Cảm ơn,” tôi lúng túng không biết nói gì nữa.

Tôi tự hỏi, liệu giờ hấn có gặp rắc rối lớn không? Nếu công kích một trong những khách hàng của bạn trên truyền hình trực tiếp là một cách quảng cáo tương tự như kiểu giấu quần áo đối với khách hàng.

Nếu hấn thực sự thay đổi quyết định vì bài báo của tôi. Vì tôi.

Nhưng tôi không thể hỏi như vậy được. Đúng không?

Sự im lặng ngày càng bao trùm, cuối cùng tôi hít một hơi thật sâu.

“Có phải anh...”

“Tôi đã...”

Cả hai chúng tôi đều cùng nói một lúc.

“Không,” tôi đỏ mặt. “Anh nói trước đi. Ý của tôi... không... anh nói đi.”

“Được rồi,” Luke nhún vai. “Tôi đang định hỏi xem liệu cô có muốn đi ăn tối nay không?”

Ý hấn là gì vậy, ăn tối ư? Có phải hấn định...

“Để bàn về việc kinh doanh,” hấn nói tiếp. “Tôi thích ý tưởng của cô về việc khuyến khích lòng tin trong suốt đợt bán hàng tháng Giêng.”

Cái gì của tôi cơ?

Ý tưởng nào nhỉ? Hấn đang nói gì...

Ồi Chúa ơi, cái đó. Hắn nghiêm túc đấy chứ. Đó chỉ là một trong những khoảng khắc ngỡ ngàng, to mồm, chẳng nghĩ ngợi gì của tôi mà thôi.

“Tôi nghĩ nó có thể là một sự khích lệ rất tốt cho từng khách hàng đặc biệt của chúng tôi,” hắn nói. “Tôi đang bận khẩn không biết liệu cô có muốn làm cố vấn của dự án này không. Tất nhiên là trên cơ sở làm tự do.”

Cố vấn. Làm tự do. Dự án.

Không thể tin được. Hắn đang rất nghiêm túc.

“Ồ,” tôi nuốt nước bọt rồi nói, thấy thất vọng mà không sao giải thích được. “Ồ, tôi hiểu. Xem nào, tôi... tôi nghĩ là tối nay tôi rảnh.”

“Tốt,” Luke nói. “Chúng ta sẽ đến Ritz nhé?”

“Nếu anh muốn,” tôi nói rất tự nhiên, cứ như thể tôi suốt ngày đến đó vậy.

“Tốt,” Luke lại nói, và đôi mắt ánh lên nụ cười. “Tôi mong đợi nó đấy.”

Ồi Chúa ơi. Tôi thực sự kinh hoàng, trước khi tôi có thể ngăn mình lại, tôi nghe thấy chính mình cố tình hỏi. “Thế Sacha thì sao? Cô ấy không có kế hoạch gì với anh tối nay sao?”

Dù nói rất bé, tôi thấy mình đỏ hết cả mặt. Ôi, khỉ thật. Chết tiệt! Tôi hỏi thế để làm gì cơ chứ?

Sự im lặng kéo dài ngoằng ngoằng làm tôi muốn lẩn đến đâu đó và chết quách cho rồi.

“Sacha đã bỏ đi hai tuần trước,” cuối cùng thì Luke cũng lên tiếng và tôi rất bất ngờ.

“Ôi,” tôi thở thê nói. “Trời ơi!”

“Không nói gì – cô ta đã gói gém đồ đạc vào chiếc vali da dê rồi bỏ đi.” Luke nhìn sang. “Tuy nhiên, mọi việc có thể đã tệ hơn ấy chứ.” Hắn lạnh lùng nhún vai. “Ít ra thì tôi cũng không phải mua một chiếc túi đựng.”

Ồi Chúa ơi, giờ tôi sắp chết cười đây. Tôi không được cười. Không được.

“Tôi thực sự lấy làm tiếc,” cuối cùng tôi cũng nói được.

“Còn tôi thì không,” Luke nhìn tôi đầy vẻ nghiêm túc, và nụ cười trong lòng tôi tắt ngóm. Tôi nhìn hắn đầy lo lắng và thấy mặt nóng ran.

“Rebecca! Luke!”

Chúng tôi ngoảnh đầu lại thấy Zelda đang đi đến chỗ thu hình, trên tay cầm một tập hồ sơ.

“Tuyệt vời!” cô ta thốt lên. “Đúng như những gì chúng tôi mong đợi. Luke, anh rất tuyệt. Và Rebecca...” Cô ta bước đến ngồi cạnh tôi và vỗ nhẹ vào vai tôi. “Cô quả là tuyệt vời, chúng tôi đang nghĩ – liệu cô có muốn làm một chuyên gia tư vấn trả lời qua điện thoại của chương trình này không?”

“Gi cơ?” Tôi nhìn cô ta trân trối. “Nhưng... nhưng tôi không thể! Tôi không phải là một chuyên gia về lĩnh vực nào hết.”

“Ha-ha-ha, rất tuyệt!” Zelda cười tán thưởng. “Điều đáng quý ở chị, Rebecca, đó là chị có khả năng giao tiếp rất khéo léo. Chúng tôi thấy được chị còn là một chuyên gia tư vấn tài chính bên cạnh là một cô gái thân thiện. Rất nhiều tri thức nhưng dễ dàng tiếp cận. Uyên bác nhưng rất thực tế. Những chuyên gia về tài chính thực sự muốn được nói chuyện với chị. Anh nghĩ sao, Luke?”

“Tôi nghĩ Rebecca sẽ làm rất tốt công việc đó,” Luke nói. “Tôi không thể nghĩ ai giỏi hơn. Tôi cũng nghĩ là tốt hơn hết tôi nên tránh đường cho các cô.” Hắn đứng dậy và cười với tôi. “Gặp cô sau, Rebecca. Tạm biệt, Zelda.”

Tôi ngây người ra nhìn hắn bước qua mặt sàn dây cáp đến chỗ cửa ra vào, có phần mong hắn quay lại nhìn.

“Được rồi,” Zelda nói, và nắm tay tôi. “Hãy xem cô thể hiện nào.”

22. Chương 22

Tôi bị bắt phải lên truyền hình. Đó là sự thật. Tôi hoàn toàn bị buộc phải xuất hiện trên truyền hình.

Chúng tôi ngồi trên ghế sofa, Rory, Emma và tôi. Anne đến từ Leeds đang thừa nhận trên điện thoại là bà ta chưa bao giờ nghĩ đến kế hoạch về hưu.

Tôi nhìn Emma cười, cô ta nháy mắt lại. Tôi chưa bao giờ thấy ấm áp và hạnh phúc như thế trong đời.

Có điều lạ là khi bị phỏng vấn, tôi thấy căng cứng lưỡi và lo lắng – nhưng mặt khác, tôi lại thấy đúng ở trong môi trường của mình. Chúa ơi, tôi có thể làm thế này cả ngày. Tôi thậm chí còn không để ý đến những ánh đèn sáng trưng nữa. Chúng trở nên bình thường. Và tôi đã tập dượt ngồi làm tròn đáng nhát trước gương (khép đầu gối, hai bàn chân bắt chéo ở chỗ mắt cá chân), và tôi đang trung thành với nó.

“Mẹ tôi thường bảo tôi nên lấy ra một khoản tiết kiệm nghỉ hưu,” Anne nói, “và tôi từng cười bà. Nhưng bây giờ tôi bắt đầu thấy lo vì đã để dành quá trễ.”

“Rebecca?” Emma nói. “Anne có nên lo lắng không?”

“Ồ,” tôi nói. “Dĩ nhiên, chị sớm tiết kiệm bao nhiêu, thì chị sẽ càng tích được nhiều bấy nhiêu. Nhưng không có lý do gì để lo cả, Anne à. Điều quan trọng là bây giờ chị đã nghĩ về nó.”

“Chính xác thì chị bao nhiêu tuổi, chị Anne?” Emma hỏi.

“Tôi ba mươi tuổi,” Anne nói. “Tháng trước tôi tròn ba mươi.”

Đúng rồi! Cảm ơn Chúa!

“Ồ, vậy thì...” tôi nói đầy vẻ am hiểu. “Một phụ nữ trung bình ở tuổi 30, đầu tư một tháng £1000, sẽ nhận được 1 khoản thu nhập là £9.000 khi về hưu ở tuổi 60. Nếu tính theo lãi suất 7%.”

Trúng rồi. Rory và Emma trông bị ấn tượng hết sức. Được rồi, gì nữa nhỉ?

“Nhưng chị cũng nên tính đến sự linh hoạt, Anne à.” Tôi nói tiếp. “Lên kế hoạch cho phép chị có 1 chuyến đi nghỉ từ khoản tiền được trả. Bởi vì chị sẽ không bao giờ biết khi nào chị sẽ cần nó.”

“Đúng rồi,” Anne nói đầy vẻ suy tư. “Tôi cũng nên thỉnh thoảng nghỉ 1 năm và đi du lịch đôi chút.”

“Chà, đúng rồi đó!” Tôi vui mừng nói. “Nếu làm thế, chị sẽ muốn dùng những khoản tiết kiệm nghỉ hưu được trả. Thực tế, điều tôi sẽ làm là...”

“Cảm ơn, Rebecca,” Emma xen vào. “Quả là 1 lời khuyên sáng suốt! Bây giờ chúng ta sẽ đến ngay với Davina trong mục thời sự và dự báo thời tiết.”

Tôi hơi thất vọng vì bị cắt ngang. Có bao nhiêu điều nữa tôi có thể nói với Anne. Tất cả những ý mà tôi viết trong bài báo về vấn đề tiền tiết kiệm nghỉ hưu đang xuất hiện trong đầu tôi – bây giờ khi có người thực sự mắc phải vấn đề đó, tất cả những điều đó bỗng trở nên thú vị. Thực ra, hôm nay chủ đề có vẻ thú vị hơn. Như thể tất cả những chuyện này bỗng đều có điểm chung.

Dù tin hay không thì, tôi thực sự thấy thích những câu hỏi trong mục hộp thư truyền hình này rồi. Tôi biết về những khoản thế chấp, hiểu về bảo hiểm nhân thọ và tôi cũng biết về những công ty đầu tư tín thác. Tôi biết nhiều hơn tôi tưởng! Cách đây vài phút, Kenneth đến từ St. Austell có hỏi về sự đóng góp hàng năm hạn định cho 1 cấu trúc các tiêu chuẩn kỹ thuật là gì – và con số £5.000 xuất hiện ngay trong đầu tôi. Cứ như là 1 khoảng trong đầu tôi có chứa sẵn 1 ít thông tin riêng lẻ nào đó. Tôi đã từng viết – bây giờ, khi cần đến nó, tất cả đều đã có sẵn.

“Sau giờ nghỉ,” Emma nói, “vì có quá nhiều khán giả đang gọi điện tới, chúng tôi sẽ quay trở lại mục hộp thư truyền hình: ‘Quản lý tiền của bạn.’ ”

“Thực tế là có rất nhiều người gặp rắc rối về tiền nông,” Rory xen thêm vào.

“Đúng vậy,” Emma nói. “Chúng tôi muốn giúp đỡ. Nếu có bất cứ thắc mắc nào, dù lớn hay nhỏ, hãy gọi đến để xin lời khuyên của Rebecca Bloomwood, theo số 0333 4567.” Cô ngừng 1 lát, cười về phía chiếc máy quay,

sau đó ngồi nghỉ trên ghế khi đèn tắt. “Ôi, chương trình đang diễn ra rất hay!” Cô ta nói với vẻ mặt rạng rỡ, khi cổ gái trang điểm bước vội đến và trút phấn lên mặt cô. “Đúng không, Zelda?”

“Tuyệt vời,” Zelda nói, chẳng biết ở đâu hiện ra. “Lâu lắm rồi đường dây không bận thế này kể từ khi chúng ta làm chương trình ‘Tôi muốn gặp Spice Girls’” Cô ta tò mò nhìn tôi. “Chị đã bao giờ học 1 khoá thuyết trình trên truyền hình chưa, Rebecca?”

“Chưa,” tôi thành thật nói. “Chưa từng. Nhưng... tôi đã xem rất nhiều chương trình rồi.”

Zelda cười phá lên. “Câu trả lời rất hay! Được rồi, các bạn, chúng ta sẽ quay trở lại trong vòng 30 giây nữa.”

Emma cười với tôi và đọc tờ giấy trước mặt, còn Rory dựa vào ghế xem móng tay mình.

Chưa bao giờ tôi thấy một niềm vui trọn vẹn và thoải mái như lúc này. Chưa bao giờ. Thậm chí cũng không phải là lần tôi tìm được một cái áo quay hiệu Vivienne Westwood với giá 60 bảng ở cửa hàng hạ giá Harvey Nichols. (Thực ra tôi đang nghĩ xem giờ nó ở đâu. Tôi phải tìm để thỉnh thoảng mặc nó mới được). Chuyện này vui hơn tất cả mọi thứ. Cuộc đời thật hoàn hảo.

Tôi ngả lưng, hoàn toàn thoải mái và vu vơ nhìn quanh trường quay thì tôi bắt gặp một dáng vẻ quen thuộc đến lạ lung. Tôi nhìn kỹ hơn và bắt đầu nhồi lên. Có một người đàn ông đang đứng ở góc tối của trường quay. Và chắc hẳn, tôi đang bị ảo giác hay gì đó vì ông ta trông giống hệt như...

“Chào mừng đã trở lại,” Rory nói, tôi tập trung chú ý vào việc ghi hình. “Mục hộp thư truyền hình trong sáng nay của chúng ta bàn về những vấn đề về tài chính, lớn và nhỏ. Chuyên gia – khách mời của chúng ta là Rebecca Bloomwood, người gọi tới tiếp theo là Fran ở Shrewsbury. Fran?”

“Vâng,” Fran nói. “Xin chào, Rebecca.”

“Xin chào Fran,” tôi nói, cười thân thiện. “Vẫn vấn đề gì đây nhỉ?”

“Tôi đang bị rối tung lên,” Fran nói, và thở dài. “Tôi không biết phải làm gì nữa.”

“Cô đang nợ nần à, Fran?” Emma nhẹ nhàng hỏi.

“Vâng,” Fran nói. “Tôi đang chi quá nhiều, tôi nợ tiền tất cả các thẻ tín dụng của mình, tôi vay tiền chị tôi... và tôi không thể dùng việc tiêu tiền được. Đơn giản chỉ là tôi... thích mua các thứ.”

“Những thứ đại loại thế nào?” Rory hỏi đầy vẻ quan tâm.

“Tôi thực sự không biết,” Fran dừng lại rồi nói. “Quần áo cho tôi, quần áo cho bọn trẻ, các thứ cho gia đình, thật ra chỉ là đồ linh tinh thôi. Sau đó những hoá đơn gửi tới... và tôi vứt chúng đi.”

Emma nghiêm túc nhìn tôi, và tôi nhìn lại. Những cử chỉ điềm tĩnh của tôi bắt đầu mất đi một ít bởi câu chuyện của Fran.

“Nó giống như một vòng luẩn quẩn,” Fran nói. “Càng nợ nhiều, tôi càng thấy tồi tệ, nên tôi lại đi chơi, và tiêu nhiều hơn.”

Những hoá đơn chưa trả. Những khoản nợ tín dụng. Những khoản chi vượt trội. Tất cả những thứ đó khiến tôi cảm thấy tuyệt vọng. Tôi không bao giờ muốn nghĩ đến, nhưng giờ chúng đang quay trở lại trong tâm trí tôi. Tôi thật tuyệt vọng khi phải nhớ lại.

“Rebecca?” cô ta nói. “Fran rõ ràng là đang ở trong hoàn cảnh rất khó khăn. Cô ấy nên làm gì bây giờ?”

Trong chốc lát tôi thấy muốn khóc oà Sao lại hỏi tôi? Nhưng tôi không thể thất bại, tôi phải làm điều này. Tôi phải là Rebecca Bloomwood, chuyên gia tài chính hàng đầu. Tập trung hết sức lực, tôi cố cười trước máy quay đầy vẻ cảm thông.

“Xem nào, Fran,” tôi nói. “Điều đầu tiên chị phải làm là... là dừng cảm lên và đương đầu với vấn đề. Liên hệ với ngân hàng và nói cho họ biết chị đang gặp vấn đề về quản lý tiền.” Tôi nuốt ực, cố giữ giọng vững vàng. “Bản thân tôi cũng hiểu là nó khó đến thế nào để có thể khắc phục vấn đề dạng này – nhưng tôi có thể nói thật với chị rằng, chạy trốn chẳng giải quyết được vấn đề gì. Chị càng để nó lại lâu, chị càng thấy tồi tệ hơn.”

“Rebecca,” Emma sốt sắng hỏi. “Chị có thấy đây là một vấn đề phổ biến không?”

“Tôi e là có,” tôi trả lời. “Rất dễ để quên một đồng hóa đơn chưa trả này, để đút chúng vào một ngăn bàn trang điểm hoặc... vứt chúng vào sọt rác...”

“Sọt rác?” Rory nói đầy vẻ ngạc nhiên.

“Đại loại thế,” tôi vội nói. “Mỗi người mỗi kiểu.”

“Tôi vứt chúng vào tron chuồng chó,” Fran xen vào. “Rồi nó nhai chúng và tôi không thể đọc nổi nữa.”

“Tôi có thể hiểu điều đó,” tôi gật đầu nói. “Nhưng chị biết không Fran? Một khi chị lấy những bức thư đó ra khỏi chuồng chó và thực sự đọc chúng, chị sẽ thấy chúng không tệ như chị nghĩ đâu.”

“Chị thực sự nghĩ vậy sao?” Fran rụt rè hỏi.

“Mở từng cái phong bì ra,” tôi khuyên, “Và viết lại tất cả những khoản đáng kể. Sau đó lập kế hoạch để trả hết chúng, thậm chí chỉ là 5 bảng mỗi tuần. Chị có thể làm được điều đó.”

Tiếp đó là một sự im lặng.

“Fran?” Emma nói. “Chị vẫn ở đó chứ?”

“Vâng!” Fran nói. “Vâng, tôi vẫn ở đây – và tôi sẽ làm như vậy. Chị đã thuyết phục được tôi rồi. Cảm ơn Becky! Tôi thực sự rất cảm kích sự giúp đỡ của chị.”

Tôi lại tươi cười hướng vào máy quay, sự tự tin của tôi đã trở lại.

“Rất hân hạnh,” tôi nói. “Và chị biết đấy, Fran, ngay sau khi chị vượt qua giai đoạn khó khăn đó và tỉnh dậy ở thế giới thực, cuộc sống của chị sẽ thay đổi hoàn toàn.”

Tôi khoát tay đầy tự tin, trong lúc đó, tôi nhìn khắp trường quay. Và... ôi Chúa ơi, đó chính là ông ta.

Tôi không hề bị ảo giác.

Đó thực sự là ông ta. Đứng ở góc chỗ ghi hình, đeo một thủy hiệu an ninh và đang nhăm nháp thứ nước gì đó trong một chiếc cốc nhựa như thể ông ta thuộc về nơi này vậy. Derek Smeath đang ở đây, trong trường quay chương trình Morning Coffee, cách xa tôi mười thước.

Derek Smeath của ngân hàng Endwich. Thật chẳng có lý gì cả. Ông ta đang làm gì ở đây vậy?

Ôi Chúa ơi, và bây giờ ông ta đang nhìn chăm chăm vào tôi.

Tim tôi bắt đầu đập thành thịch, rồi tôi hít thật sâu, cố giữ bình tĩnh.

“Rebecca?” Emma hỏi tỏ vẻ khó hiểu, tôi cố tập trung trở lại với chương trình. Nhưng tất cả những câu nói đầy tự tin của tôi đang tiêu tan dần trên môi. “Vậy chị thực sự nghĩ nếu cố gắng, Fran sẽ có thể khiến cuộc sống cô ấy trở nên quý giá hơn?”

“Tôi... đúng vậy,” tôi nói và cố cười. “Đó đơn giản là vấn đề cần phải đối diện.”

Tôi cố gắng một cách tuyệt vọng để giữ bình tĩnh, sự chuyên nghiệp – nhưng những thứ mà tôi đã cẩn thận chôn chặt cả đời đang len lỏi trở lại. Chúng đang ở đây, luồn lách trong tâm trí tôi, từng khoảnh khắc thực tế đáng sợ.

“Vậy thì,” Rory nói. “Hy vọng là Fran sẽ nghe theo lời khuyên rất sang suốt của Rebecca.”

Tài khoản ngân hàng của tôi. Hàng nghìn bảng Anh tiền nợ.

“Tôi e là chúng ta không còn thời gian nữa,” Emma nói, “nhưng trước khi kết thúc, chị có lời khuyên cuối cùng nào không, Rebecca?”

Thẻ VISA của tôi bị huỷ. Thẻ Octagon của tôi bị tịch thu trước bao nhiêu người. Trời, quả là bề mặt.

Được rồi, dừng lại. Tập trung. Tập trung.

“Vâng,” tôi nói, cố tỏ giọng tự tin. “Tôi chỉ muốn nói thêm là... cũng giống như việc các bạn đi khám sức khỏe mỗi năm một lần, hãy làm tương tự với những khoản tài chính của mình. Đừng lờ đi đến khi chúng trở thành vấn đề!”

Toàn bộ cuộc sống tệ hại, lộn xộn của tôi. Nó đang ở đó, đúng không? Đang đợi tôi, như một con nhện khổng lồ. Chỉ chục tấn công, ngay khi chuyên mục hộp thư này kết thúc.

“Những lời khuyên sáng suốt từ chuyên gia tài chính của chúng ta.” Emma nói. “Rất cảm ơn Rebecca Bloomwood. Tôi chắc chắn tất cả chúng ta sẽ chú ý đến những lời khuyên của cô. Sau giờ nghỉ sẽ là kết quả của việc làm đẹp ở Newcastle và Heaven Sent 7, trực tiếp tại trường quay.”

Sau đó là sự im lặng, mọi người lại nghỉ ngơi.

“Được rồi,” Emma nói, đọc tờ giấy. “Tiếp theo chúng ta ở đâu?”

“Làm tốt lắm, Rebecca,” cô ta nói thêm. “Thực sự rất tuyệt.”

“Ồ, Zelda!” Emma vừa nói vừa đứng dậy. “Tôi nói cái này tí được không? Phi thường lắm, Rebecca ạ,” cô ta nói thêm. “Cực kỳ phi thường.”

Rồi đột nhiên, cả hai cùng bỏ đi. Còn mình tôi bị bỏ lại chỗ ghi hình, bơ vơ và cô độc. Rebecca Bloomwood, chuyên gia tài chính hàng đầu, đã biến mất. Tất cả bị bỏ lại là tôi, Becky. Rúm ró trên ghế ngồi và vội vã tránh ánh mắt của Derek Smeath.

Tôi chẳng có gì để đưa cho ông ta. Tiền từ tờ The Daily World đã đưa ngay cho Suze rồi. Tôi đang gặp rắc rối y như đã từng bị trước đây. Tôi phải làm gì bây giờ?

Có khi tôi sẽ chuồn ra cửa sau.

Có khi tôi nên ngồi dính mông trên ghế sofa. Chỉ ngồi đây cho đến khi ông ta phát chán rồi bỏ đi. Ý tôi là, ông ta sẽ không dám lên chỗ ghi hình trực tiếp đâu, đúng không? Hoặc có khi tôi có thể giả vờ là ai đó. Chúa ơi, đúng rồi. Ý tôi là, với đồng trang điểm trên mặt này, dù sao đi nữa, thật sự trông tôi rất giống người khác. Tôi chỉ cần đi qua thật nhanh, và nếu ông ta hỏi, Tôi sẽ trả lời bằng giọng lơ lớ như người nước ngoài. Hoặc...

Và tôi bỗng nhiên khựng lại giữa chừng. Cứ như thể lần đầu tôi nghe thấy chính những suy nghĩ của mình vậy. Và những gì tôi nghe thấy khiến tôi xấu hổ vô cùng.

Tôi đang đùa với ai vậy? Tôi sẽ được gì khi lẩn tránh Derek Smeath một lần nữa? Đã đến lúc phải trưởng thành rồi, Becky, tôi tự hỏi. Đã đến lúc dừng việc chạy trốn. Nếu Fran ở Shrewsbury có thể làm được điều đó, thì Rebecca ở London cũng có thể làm được.

Tôi đứng dậy, hít một hơi thật sâu, và đi chậm chậm qua chỗ ghi hình đến chỗ Derek Smeath.

“Xin chào, ông Smeath,” tôi nói với giọng lịch sự và đầy bình tĩnh. “Thật là trùng hợp khi gặp ông ở đây.” Tôi giơ tay ra ột cái bắt tay tượng trưng hoà bình nhưng Derek Smeath chẳng có vẻ thèm nhìn nó. Ông ta đang nhìn tôi chăm chăm như thể thấy một con cá vàng biết nói vậy.

“Trùng hợp á?” Cuối cùng ông ta cũng lên tiếng, và một nhân viên kỹ thuật ra hiệu chúng tôi nói nhỏ hơn. Derek Smeath kiên quyết dẫn tôi ra khỏi trường quay đến một khu vực nghỉ giải lao và quay sang đứng trước mặt tôi. Tôi thấy hơi sợ vì vẻ mặt ông ta.

“Cô Bloomwood,” ông ta nói. “Cô Bloomwood...” Ông ta xoa tay lên mặt, rồi nhìn sang. “Cô có biết tôi đã viết thư cho cô bao lâu rồi không? Cô có biết tôi đã cố sắp xếp gặp cô ở ngân hàng bao lâu rồi không?”

“Ừm... Tôi không chắc...”

“Sáu tháng,” Derek Smeath nói và dừng lại. “Sáu tháng trời đầy những lời xin lỗi và lảng tránh. Bây giờ, tôi muốn cô nghĩ xem những điều đó có ý nghĩa gì với tôi. Có nghĩa là những bức thư không ngớt. Vô số những cuộc gọi. Hàng giờ đồng hồ nỗ lực của tôi và thư ký của tôi, Erica. Những thứ có thể được dung vào những việc khác có ích hơn.” Ông ta đột ngột hoa chân múa tay khi vẫn cầm chiếc cốc nhựa, làm cho vài giọt cà phê rơi xuống nền. “Và rồi cuối cùng trói chặt cô bằng một cuộc hẹn bắt buộc. Cuối cùng tôi nghĩ cô cũng đã coi vấn đề của cô là nghiêm túc... Rồi cô đã không xuất hiện. Cô hoàn toàn biến mất. Tôi gọi đến nhà cô để xem cô ở đâu thì bị buộc tội là một kẻ lén theo dõi!”

“À đúng rồi!” Tôi nói và làm bộ mặt xin lỗi. “Xin lỗi ông vì điều đó. Đó là bố tôi, ông biết đấy. Ông hơi kỳ cục.”

“Tôi gần như đã bỏ cuộc,” Smeath nói, lên cao giọng. “Tôi gần như đã bỏ cuộc. Và rồi sáng nay tôi đi ngang qua một cửa hàng bán tivi, tôi nên xem gì nào, trên sáu cái màn hình khác nhau, ngoài một cô Rebecca Bloomwood đã biến mất, đang đưa ra lời khuyên trên truyền hình. Và cô đang khuyên họ gì nhỉ?” Ông ta bắt đầu cười khúc khích (Ít ra, tôi nghĩ đó là cười) “Tài chính! Cô đang khuyên dân chúng Anh... về tài chính!”

Tôi sững sờ nhìn ông ta. Không buồn cười đến thế đâu.

“Nghe này, tôi rất xin lỗi vì đã không thể đến cuộc hẹn lần trước,” tôi nói, cố tỏ ra hiểu chuyện. “Lúc đó mọi việc với tôi hơi khó khăn. Nhưng nếu chúng ta có thể dàn xếp lại...”

“Dàn xếp lại!” Derek Smeath hét lên như thể tôi vừa mới kể một câu chuyện cười vô lý vậy. “Dàn xếp lại!”

Tôi nhìn ông ta đầy tức giận. Ông ta chẳng coi tôi ra gì! Ông ta không bắt tay tôi, và thậm chí còn không nghe những gì tôi nói. Tôi đang nói là tôi muốn dàn xếp một cuộc gặp – tôi thực sự muốn – và ông ta chỉ coi tôi như một trò hề.

Nhưng mà chẳng trách được, một ý giọng nói nhỏ xíu chen ngang trong đầu tôi. Hãy xem cái cách mà mày đã cư xử. Hãy xem cái cách mà mày đã đối xử với ông ta. Thành thật mà nói sẽ là chuyện lạ nếu ông ta lịch sự với mày đấy.

Tôi nhìn mặt ông ta vẫn đang khúc khích cười... Và bỗng thấy ngượng ngùng.

Bởi vì thực sự thì, ông ta đáng lẽ phải đối xử với tôi tệ hơn nhiều. Ông ta có thể đã thu lại thẻ của tôi từ lâu rồi. Hoặc cử một chấp hành viên của tòa án đến... Hoặc ghi tên tôi vào danh sách đen... Thực ra, xét một khía cạnh nào đó, ông ta lại khá tốt với tôi, nhưng tất cả những gì tôi đã làm là nói dối, luồn lách và lẩn trốn.

“Nghe này,” tôi vội nói. “Làm ơn cho tôi một cơ hội nữa. Tôi thực sự muốn giải quyết những vấn đề tài chính của mình. Tôi muốn trả lại những khoản thấu chi của tôi. Nhưng tôi cần ông giúp. Tôi...” Tôi nuốt nước bọt. “Tôi đang đề nghị ông giúp tôi, ông Smeath.”

Tiếp đến là sự im lặng. Derek Smeath nhìn quanh tìm chỗ đặt cốc cà phê, lôi một chiếc khăn trắng ra khỏi túi quần và lau trán. Sau đó ông ta cất nó đi rồi nhìn tôi khá lâu.

“Cô nghiêm túc đấy chứ,” cuối cùng ông ta cũng nói.

“Vâng.”

“Cô thực sự sẽ cố gắng?”

“Vâng, à...” tôi cắn môi. “Và tôi rất biết ơn vì tất cả những việc mà ông đã chiều cố cho tôi. Tôi thực lòng.”

Bỗng nhiên tôi thấy mình sắp khóc đến nơi. Tôi muốn trở nên tốt hơn. Tôi muốn cuộc sống của tôi vào nề nếp quy củ. Tôi muốn ông tachỉ cho tôi biết tôi phải làm gì để khiến mọi việc tốt đẹp hơn.

“Được rồi,” cuối cùng Derek Smeath nói. “Hãy xem chúng ta có thể giải quyết được gì. Ngày mai cô hãy đến văn phòng tôi đúng chín giờ, chúng ta sẽ nói chuyện.”

“Cám ơn ông,” tôi nói, tôi cảm thấy nhẹ cả người.

“Cô nên như thế,” ông ta nói. “Không có lời xin lỗi nào nữa đâu đấy.” Sau đó ông ta cười mỉm. “Nhân đây,” ông ta chỉ vào chỗ ghi hình. “Tôi nghĩ cô đã làm rất tốt ở trên đó, với tất cả những lời khuyên của cô.”

“Ồ,” tôi ngạc nhiên. “Ừm... cảm ơn. Đó thực sự là...” Tôi háng giọng. “Dù sao chẳng nữa, làm thế nào ông vào được trường quay. Tôi nghĩ họ kiểm soát an ninh khá chặt.”

“Đúng vậy.” Derek Smeath trả lời. “Nhưng con gái tôi làm ở đài truyền hình.” Ông ta cười triu mến. “Nó cũng từng làm chính trong chương trình này.”

“Thật vậy ư?” Tôi hỏi tỏ vẻ nghi ngờ.

Chúa ơi, thật là ngạc nhiên. Derek Smeath có con gái. Nếu như thế, ông ta có thể có cả một gia đình ấy chứ. Một người vợ, và tất cả. Ai mà nghĩ được nhỉ?

“Tôi nên đi thì hơn,” ông ta nói và uống cạn cốc cà phê. “Chuyện này hơi nằm ngoài kế hoạch.” Ông ta nhìn tôi nghiêm khắc. “Và tôi sẽ gặp cô ngày mai.”

“Tôi sẽ đến...” tôi nói ngay khi ông ta bắt đầu đi về phía cửa ra vào. “Và... và cảm ơn. Cảm ơn rất nhiều.”

Ông ta vừa đi khỏi, tôi ngồi xuống chiếc ghế gần đó. Tôi hoàn toàn không thể tin được rằng tôi vừa mới có một cuộc nói chuyện rất lịch sự với Derek Smeath. Với Derek Smeath! Và, thực sự, ông ta dường như rất đáng yêu. Ông ấy quá tử tế, tốt bụng với tôi, và con gái ông ấy làm việc trong đài truyền hình. Ý tôi là, ai mà biết được, có khi tôi cũng sẽ quen cô ấy. Có khi tôi sẽ trở thành bạn của cả gia đình họ. Thế không tuyệt sao? Tôi sẽ bắt đầu ăn tối ở nhà họ, vợ ông ấy sẽ ôm tôi một cái thật nồng hậu khi tôi đến, và tôi sẽ giúp bà làm món rau trộn...

“Rebecca!” một giọng nói vang lên sau lưng, tôi quay lại và thấy Zelda đang bước đến, vẫn đang cầm chiếc kẹp hồ sơ.

“Xin chào,” tôi hồ hởi nói. “Thế nào rồi?”

“Tuyệt,” cô ấy nói và kéo một chiếc ghế ra. “Bây giờ, tôi muốn nói chuyện một chút?”

“À,” tôi nói, bỗng nhiên thấy lo lắng. “được thôi, chuyện gì?”

“Chúng tôi nghĩ là hôm nay chị đã làm tốt kinh khủng.” Zelda nói, vất chéo đôi chân đang vận quần jeans. “Tốt kinh khủng. Tôi đã nói chuyện với Emma, Rory và đạo diễn sếp của chúng tôi” cô ngừng một lúc để tăng tính bất ngờ - “Tất cả bọn họ đều muốn gặp lại cô trong chương trình.”

Tôi nhìn cô ta không tin nổi. “Ý chị là...”

“Không phải là hàng tuần,” Zelda nói. “Nhưng cũng khá thường xuyên đấy. Chúng tôi nghĩ có thể là ba lần một tháng. Chị có nghĩ công việc của chị cho phép chị thực hiện điều đó không?”

“Tôi... tôi không biết,” tôi sững sờ nói. “Tôi mong là có.”

“Tuyệt!” Zelda nói. “Chúng ta cũng có thể cô ấy ngồi tap chí của chị, làm họ phấn khởi.” Cô ta viết vội lên tờ giấy và nhìn lên. “Bây giờ, chị không bận phải không? Vậy tôi sẽ nói chuyện trực tiếp với chị về thù lao.” Cô ta dừng lại và nhìn vào chiếc bìa kẹp hồ sơ. “Chúng tôi trả, ột chương trình, là...”

23. Chương 23

Tôi tra chìa vào ổ khoá từ từ mở cửa căn hộ. Cứ như cả triệu năm rồi từ lần cuối tôi ở đây, và tôi thấy mình như đã trở thành một người hoàn toàn khác. Tôi đã trưởng thành lên. Hoặc thay đổi. Hoặc gì đó.

“Xin chào,” tôi nói chậm chậm trong sự im lặng và để túi xuống sàn. “Có ai...”

“Bex!” Suze há hốc miệng, xuất hiện ở cửa phòng khách. Cô đang mặc quần đen bó, tay cầm một chiếc khung ảnh làm từ vải bò. “Ôi Chúa ơi! Cậu đã ở đâu vậy? Cậu đã làm gì? Tớ thấy cậu trên chương trình Morning Coffee và tớ không thể tin nổi vào mắt mình! Tớ cố gọi điện để gặp cậu, nhưng họ nói tớ phải gấp rắc rối về tài chính cơ. Nên tớ nói, được rồi, tôi nên đầu tư nửa triệu như thế nào? Nhưng họ nói nó không có thật...” Cô dừng lại. “Bex, chuyện gì xảy ra vậy?”

Tôi không trả lời vội. Tôi đang chú ý tới chồng thư để tên tôi trên bàn. Những chiếc phong bì trắng, trông rất trịnh trọng, những chiếc phong bì có cửa sổ màu nâu, những chiếc phong bì cảnh báo “Nhắc nhở lần cuối cùng”. Chồng thư đáng sợ nhất mà bạn từng thấy.

Không biết sao... chúng dường như không còn đáng sợ nữa.

“Tớ ở nhà bố mẹ,” tôi nhìn lên. “Và rồi tớ lên truyền hình.”

“Nhưng tớ đã gọi cho bố mẹ cậu! Họ nói họ không biết cậu ở đâu!”

“Tớ biết,” tôi nói, hơi đỏ mặt. “Họ đang... bảo vệ tớ khỏi một người lén theo dõi đấy mà.” Tôi nhìn sang, thấy Suze đang nhìn tôi với vẻ không hiểu gì hết. Đúng như tôi dự đoán. “Dù sao đi nữa,” tôi cố lờ đi, “tớ đã để lại lời nhắn trong máy, nói cậu đừng lo, tớ vẫn ổn.”

“Tớ biết,” Suze rên rỉ, “nhưng đó là những gì họ luôn làm trên phim ảnh. Và điều đó có nghĩa là những kẻ xấu đã bắt cậu và cậu đang bị một khẩu súng gì vào đầu. Thực tình, tớ nghĩ là cậu đã chết! Tớ nghĩ có lẽ cậu đã bị băm thành trăm mảnh ở đâu đó.”

Tôi nhìn mặt Suze. Cô ấy đang không đùa, cô ấy đã thực sự lo lắng. Tôi thấy mình thật tồi tệ. Lẽ ra tôi không bao giờ nên biến mất như thế. Thật là trẻ con, vô trách nhiệm và ích kỷ.

“Ôi, Suze.” Bị thôi thúc, tôi vội bước đến và ôm cô thật chặt. “Tớ thực sự xin lỗi. Tớ không bao giờ định làm cậu lo lắng.”

“Được rồi mà,” Suze nói, ôm lại tôi. “Tớ đã hơi lo – nhưng tớ biết cậu vẫn ổn khi thấy cậu trên truyền hình. Cậu rất tuyệt.”

“Thật không?” tôi nói, cười nhếch mép. “Cậu thực sự nghĩ vậy à?”

“Đúng vậy!” Suze nói. “Hơn hẳn cái gã gì nhỉ. Luke Brandon. Trời, anh ta thật là ngạo mạn.”

“Ừ,” tôi dừng một lúc rồi nói. “Đúng, tớ cứ nghĩ anh ta như vậy. Nhưng về sau anh ta khá tốt với tớ.”

“Thật không?” Suze thờ ơ nói. “Dù sao thì cậu cũng rất tuyệt. Cậu muốn uống chút cà phê không?”

“Ừ, cho tớ một ít thôi,” tôi nói, rồi cô ấy biến vào trong bếp.

Tôi cầm thư và hoá đơn lên rồi bắt đầu từ từ xem lướt qua. Ngày xa xưa, đồng giấy này sẽ khiến tôi hoảng loạn bẽ tắc đây. Thực tế thì chúng sẽ bay thẳng đến thùng rác mà không được đọc. Nhưng bạn biết gì không? Hôm nay tôi không thấy sợ chút nào. Thực sự mà nói, sao tôi lại có thể ngờ nghệch về vấn đề tài chính của mình thế nhỉ? Sao tôi lại có thể nhát như vậy? Lần này, tôi sẽ đối mặt với chúng. Tôi sẽ ngồi xuống với sổ séc cùng những thông báo gần đây nhất của ngân hàng, để giải quyết cẩn thận tất cả mớ hỗn độn.

Nhìn đồng thư trong tay, tôi bỗng thấy mình trưởng thành và có trách nhiệm. Biết nhìn xa và có óc quan sát. Tôi sẽ sắp xếp lại cuộc sống và giữ tài chính của tôi quy củ từ bây giờ. Tôi đã hoàn toàn thay đổi thái độ với tiền bạc.

Hơn nữa...

Được rồi, thực ra tôi không định nói điều này. Nhưng Morning Coffee đã trả tôi rất nhiều. Rất nhiều. Bạn sẽ không tin đâu, nhưng với mỗi cuộc điện thoại gọi đến cho tôi, tôi được...

Ôi, giờ tôi thấy thật xấu hổ. Hãy chỉ biết là nó... nó rất nhiều!

Tôi cười không ngấm nổi mồm lại. Tôi đã ngắt ngảy kể từ khi họ bảo tôi. Nên vấn đề là bây giờ tôi sẽ dễ dàng trả hết tất cả những hoá đơn này. Hoá đơn VISA, hoá đơn Octagon, tiền tôi nợ Suze – và mọi thứ! Cuối cùng, cuối cùng thì cuộc sống của tôi cũng được sắp xếp lại!

“Vậy, sao cậu lại biến mất như thế?” Suze hỏi, trở ra từ bếp và khiến tôi giật mình. “Chuyện gì vậy?”

“Tớ thực sự không biết,” tôi thở dài nói, đặt lại nhũn glá thư trên chiếc bàn ở lối ra vào. “Tớ chỉ muốn bỏ đi đâu đó và suy nghĩ. Tớ đã rối tung cả lên.”

“Vì Tarquin?” Suze hỏi ngay và làm tôi thấy bứt rứt.

“Một phần thôi,” tôi ngừng lại rồi nói. “Sao? Có phải anh ấy...”

“Tớ biết cậu không thích Tarkie,” Suze nuối tiếc nói, “nhưng tớ nghĩ anh ấy vẫn rất thích cậu. Anh ấy có đến cách đây vài tối và gửi cho cậu bức thư này.”

Cô ấy chỉ vào một chiếc phong bì màu kem kẹp ở gương. Tôi cầm nó, tay hơi run run. Ôi Chúa ơi, anh ta sẽ nói gì đây? Tôi do dự rồi mở nó ra, và một tấm vé rơi xuống sàn.

“Nhạc kịch!” Suze nhặt nó lên. “Ngày kia,” cô nhìn lên. “Chúa ơi, thật là may vì cậu đã trở về, Bex.”

Rebecca thân yêu, tôi đọc đầy vẻ hoài nghi.

Tha lỗi cho anh vì đã không nói ra khi gặp em lần trước. Nhưng càng nghĩ về nó, anh càng nhận ra anh thích buổi tối chúng ta bên nhau biết bao nhiêu và anh muốn làm lại việc đó biết bao.

Anh có gửi kèm một tấm vé Die Meistersinger tại nhà hát nhạc kịch. Anh chắc chắn sẽ đến đó, nếu em có thể đi cùng, anh sẽ rất vui.

Thân yêu.

Tarquin Cleath-Stuard.

“Ôi, Bex, cậu phải đi thôi!” Suze nói, đọc trộm nó từ sau lưng tôi. “Cậu phải đi. Anh ấy sẽ thất vọng lắm nếu cậu không đi. Tôi thực sự nghĩ anh ấy thích cậu.”

Tôi nhìn vào tấm vé, vé cho hai đêm. “Gala Performance,” tôi thấy khá hào hứng. Tôi chưa bao giờ đến một đêm hội nhạc kịch! Tôi có thể mặc chiếc váy Ghost tuyệt vời mà tôi chưa từng có cơ hội mặc. Rồi tôi có thể búi tóc lên, và gặp rất nhiều người đặc biệt...

Sau đó, đột nhiên, tôi ngừng lại. Dù nó vui đến mấy— nó thật không công bằng và chân thành, nếu đi. Tôi đã làm tổn thương Tarquin đủ rồi.

“Tôi không thể đi, Suze,” tôi nói, đặt bức thư xuống. “Tôi... tôi đã có kế hoạch cho hôm đấy.”

“Nhưng thế còn Tarkie đáng thương thì sao?” Suze nói, thất vọng. “Anh ấy rất thích cậu...”

“Tôi biết,” tôi nói, và thở sâu. “Nhưng tôi không thích anh ấy. Tôi thực sự rất tiếc, Suze... nhưng đó là sự thật. Nếu như tôi có thể thay đổi điều tôi cảm nhận...”

Một sự im lặng trôi qua.

“Ừ thôi,” cuối cùng Suze cũng nói. “Đừng bận tâm. Cậu không thể làm gì được đâu.” Cô biến mất vào trong bếp và xuất hiện một phút sau với hai tách đầy cà phê. “Thế,” cô ấy nói và đưa tôi một tách, “tối nay cậu định làm gì? Chúng mình đi chơi cùng nhau nhé?”

“Xin lỗi, tôi không thể,” tôi nói, và hắng giọng. “Tôi có một cuộc gặp gỡ làm ăn.”

“Thật sao?” Suze xị mặt. “Thật là chán!” Cô nhấp một ngụm cà phê rồi tựa vào khung cửa. “Ai lại có những cuộc gặp gỡ làm ăn vào buổi tối như vậy?”

“Là... là với Luke Brandon,” tôi nói, cố tỏ vẻ thờ ơ. Nhưng chẳng ích gì, tôi có thể cảm thấy mình bắt đầu đỏ mặt.

“Luke Brandon?” Suze hỏi đầy vẻ khó hiểu. “Nhưng nếu...” cô nhìn tôi, nét mặt dần thay đổi. “Ôi không, Bex! Đừng nói với tôi...”

“Đó chỉ là một cuộc gặp gỡ làm ăn thôi,” tôi nói, tránh nhìn cô ấy. “Chỉ vậy thôi. Hai người làm ăn gặp nhau và bàn về chuyện làm ăn. Trong một... trong một hoàn cảnh làm ăn. Chỉ vậy thôi.”

Rồi tôi vội về phòng mình.

Cuộc gặp gỡ làm ăn. Quần áo ột cuộc gặp gỡ làm ăn. Được rồi, để xem nào.

Tôi lôi hết tất cả quần áo ra khỏi tủ và để chúng lên giường. Bộ vest màu xanh, bộ màu đen, bộ màu hồng. Vô vọng. Bộ có sọc nhỏ? Ừm. Có thể bỏ qua. Bộ màu kem... cứ như đi dự đám cưới. Bộ màu xanh lá cây... chẳng phải đi ngủ hay gì đó sao?

“Thế cậu định mặc gì?” Suze hỏi, nhìn vào qua cửa phòng ngủ đang mở của tôi. “Cậu có định đi mua cái gì mới không?” Mặt cô tươi tỉnh. “Ê, chúng mình đi mua sắm không?”

“Mua sắm?” tôi bị phân tâm. “Ừm... có thể.”

Chẳng hiểu sao hôm nay... Ôi, tôi không biết nữa. Tôi cơ hồ thấy căng thẳng đến nỗi chẳng thiết mua sắm. Quá hồi hộp. Tôi không nghĩ là tôi có thể toàn tâm toàn ý để mua sắm.

“Bex, cậu có nghe tôi không đấy?” Suze ngạc nhiên hỏi. “Tôi nói là, chúng mình đi mua sắm chứ?”

“Ừ, tớ biết.” Tôi nhìn cô, rồi với một chiếc áo đen và nhìn nó về đêm chiều. “Thực sự là, tớ nghĩ tớ sẽ để dịp khác.”

“Ý cậu là...” Suze ngừng lại. “Ý cậu là cậu không muốn đi mua sắm?”

“Đúng vậy.”

Cô im lặng, và tôi nhìn lên, thấy Suze đang nhìn chăm chăm vào tôi.

“Tớ không hiểu,” cô nói, nghe có vẻ rất buồn. “Sao cậu lại cư xử lạ lùng vậy?”

“Tớ không cư xử lạ lùng!” Tôi nhún vai. “Tớ chỉ thấy không có hứng đi mua sắm.”

“Ôi Chúa ơi, có chuyện không ổn rồi, đúng không?” Suze hét lên. “Tớ biết rồi. Có thể cậu đã bị ốm.” Cô vội đi vào phòng và sờ lên trán tôi. “Cậu cặp nhiệt độ chưa? Cậu có đau ở đâu không?”

“Không!” tôi cười, nói. “Dĩ nhiên là không!”

“Cậu bị va đầu vào đâu à?” Cô giơ bàn tay trước mặt tôi. “Mấy ngón đây?”

“Suze, tớ ổn mà,” tôi nói, gạt tay cô ấy. “Thực tình là, tớ chỉ... không có tâm trạng mua sắm thôi.” Tôi cầm một bộ màu xám lên ướm. “Cậu nghĩ bộ này thế nào?”

“Thực sự, Bex, tớ lo cho cậu đấy,” Suze nói, lắc đầu. “Tớ nghĩ cậu nên đi khám. Cậu rất... khác. Cậu làm tớ sợ.”

“Ừ, thì.” Tôi lấy một chiếc áo trắng và cười với cô ấy. “Có thể tớ đã thay đổi.”

Tôi mất cả buổi chiều để quyết định mặc gì. Tôi đã thử rất nhiều, trộn lẫn, kết hợp, rồi bỗng nhiên nhớ ra mấy thứ ở dưới đáy tủ. (Thỉnh thoảng, tôi phải mặc mấy cái quần jeans màu tím đó.) Nhưng cuối cùng tôi lại mặc rất đơn giản và không rườm rà. Bộ màu đen đẹp nhất của tôi (chỗ hạ giá Jigsaw, cách đây hai năm), một chiếc áo phông trắng (M&S), và đôi boots da lộn cao đến đầu gối màu đen (Dolce & Gabbana, nhưng tôi bảo với mẹ là chúng của BHS. Thành ra thật là tai hại, vì sau đó bà cũng muốn có vài đôi, và tôi phải giả vờ là họ đã bán hết chúng). Tôi mặc tất cả vào, buộc tóc lên, và ngắm mình trong gương.

“Rất đẹp,” Suze trầm trồ khen từ phía cửa. “Rất quyến rũ.”

“Quyến rũ?” Tôi hơi ngạc nhiên. “Tớ không định mặc quyến rũ! Tớ định mặc đồ mang phong cách đi làm ăn.”

“Thế cả hai không được sao?” Suze đề nghị. “Làm ăn và quyến rũ?”

“Tớ... không,” tôi ngừng lại một lát rồi nói, và quay đi. “Không, tớ không muốn.”

Tôi không muốn Luke Brandon nghĩ là tôi ăn diện vênh, là tôi cố ý mặc như vậy. Tôi không muốn anh nghĩ là tôi hiểu sai ý nghĩa buổi gặp gỡ này chút nào. Không giống như lần trước.

Không hề biết trước, người tôi bỗng trào dâng cái cảm giác xấu hổ còn nguyên khi tôi nhớ lại giây phút tồi tệ đó ở Harvey Nichols. Tôi lắc đầu quây quây, cố quên nó đi, cố bình tâm lại. Dù sao đi nữa, thế quái nào mà tôi lại đồng ý đến cuộc hẹn chết tiệt này nhỉ?

“Tớ chỉ muốn trông càng nghiêm túc và giống kiểu làm ăn càng tốt,” tôi nói, nhẵn mặt nghiêm nghị nhìn mình trong gương.

“Tớ biết mà, Suze nói. “Cậu cần vài thứ đồ đi kèm nữa. Vài phụ kiện giống của những nữ doanh nhân.”

“Chẳng hạn cái gì? Một chiếc Filofax à?”

“Chẳng hạn...” Suze ngừng một lát nghĩ. “Được rồi, đợi đây...”

Buổi tối tôi tới Ritz muộn hơn năm phút so với giờ hẹn là bảy rưỡi, và khi tôi đến chỗ cửa ra vào của nhà hàng, tôi thấy Luke đã ở đó, ngồi quay lưng lại, trông rất thoải mái và đang nhấp thứ gì đó trông giống gin & tonic. Anh mặc một bộ lễ khác với bộ sáng nay, tôi không thể không để ý. Anh mặc một chiếc áo xanh lá cây tối màu mới tinh. Anh trông thật... Xem nào. Khá đẹp. Khá bánh bao.

Thực ra là, không giống kiểu làm ăn lắm.

À mà thử xem nào, cái nhà hàng này cũng đâu giống một nơi bàn chuyện làm ăn. Toàn đèn treo với những vòm hoa màu vàng và những chiếc ghế mềm màu hồng, trần nhà được vẽ kiểu đẹp nhất, đầy mây và hoa. Cả nơi đây lung linh ánh đèn, và trông nó...

Thực sự, tôi chỉ có thể nghĩ được một từ là lãng mạn.

Ôi Chúa ơi. Tim tôi bắt đầu đập thình thịch. Tôi liếc nhìn mình trong một chiếc gương mạ vàng. Tôi đang mặc bộ Jigsaw màu đen và chiếc áo phong trắng với đôi boots da lộn màu đen vẫn theo như kế hoạch ban đầu. Nhưng bây giờ tôi có thêm một tờ Financial Times mới cứng kẹp dưới cánh tay, một đôi kính gọng đồi mồi (với mắt kính trong) cài trên đầu, một tay xách chiếc cặp đựng tài liệu nặng trĩu và – món đồ chủ lực của Suze – một chiếc máy tính xách tay hiệu AppleMac ở tay kia.

Có thể tôi đã hơi quá.

Tôi định quay lại xem liệu có thể gửi chiếc cặp tài liệu ở chỗ giữ hành lý không (hoặc, thực ra, chỉ cần đặt nó lên một cái ghế văng đi), thì Luke quay ra, thấy tôi và cười. Chết tiệt. Nên tôi buộc phải đi về phía chiếc thảm sang trọng, cố tỏ ra càng thoải mái càng tốt, dù một tay tôi đang kẹp chặt vào người, để giữ tờ FT khỏi rơi xuống sàn.

“Xin chào,” Luke nói khi tôi bước đến bàn. Anh đứng dậy chào tôi, và tôi bỗng nhận ra là không thể bắt tay anh, và đang cầm máy tính. Tôi bối rối để chiếc cặp xuống sàn, chuyển cái máy tính sang tay kia – suýt làm rơi tờ FT – và, cố định đặc nhất có thể để chìa tay ra.

Mặt Luke thoáng cười rồi long trọng bắt tay tôi. Anh chỉ cái ghế, lịch thiệp nhìn tôi đặt cái máy tính lên tấm khăn trải bàn, tất cả đều đã sẵn sàng để dùng.

“Quả là một cái máy rất ấn tượng,” anh nói. “Rất công nghệ.”

“Vâng,” tôi trả lời, cười với anh. “Tôi thường dùng nó để ghi chép trong các buổi gặp gỡ làm ăn.”

“À,” Luke nói, gật đầu. “Cô cẩn thận ghê.”

Anh rõ ràng là đang đợi tôi bật nó lên, nên như đã qua thử nghiệm, tôi nhấn nút quay lại. Theo Suze thì nó sẽ khiến màn hình hiện lên. Nhưng chẳng có gì xảy ra cả.

Tôi cười, nhấn lại nút – và vẫn chẳng có gì.

Tôi đập mạnh vào nó, giả vờ ngón tay tôi tình cờ bị trượt – và vẫn chẳng có gì. Chết tiệt, thật là xấu hổ. Sao tôi lại nghe lời Suze nhỉ?

“Có vấn đề gì không?” Luke hỏi.

“Không!” Tôi nói ngay, và đóng vội nắp máy lại. “Không, tôi chỉ... nghĩ lại rồi, tôi sẽ không dùng nó hôm nay.” Tôi cho tay vào túi lấy một quyển sổ ra. “Tôi sẽ ghi chép vào đây.”

“Được thôi,” Luke dịu dàng nói. “Cô dùng chút sâm panh nhé?”

“Ồ,” tôi nói, hơi nhăn trán. “Được thôi.”

“Tuyệt,” Luke nói. “Tôi đã hy vọng là cô sẽ uống.”

Anh nhìn lên, và một người phục vụ tươi cười vội đi đến. Ôi, Krug.

Nhưng tôi sẽ không cười đâu, hay tỏ vẻ thật hài lòng hay bất cứ điều gì. Tôi sẽ vẫn hoàn toàn điềm đạm và chuyên nghiệp. Thực tế là, tôi sẽ chỉ uống một ly, trước khi chuyển sang đồ uống không ga. Xét cho cùng thì tôi cần phải giữ đầu óc thật tỉnh táo.

Trong khi người phục vụ rót đầy ly của tôi, tôi viết vào sổ “Cuộc gặp gỡ giữa Rebecca Bloomwood và Luke Brandon.” Tôi ngắm nghía nó, rồi gạch chân hai lần. Đúng rồi. Trông rất đẹp.

“Vây,” tôi nhìn lên nói, tay nâng kính. “Ta bàn chuyện thôi.”

“Bàn chuyện thôi,” Luke nhắc lại, tôi nhăn nhó cười. “Cứ cho là tôi vẫn đang bàn chuyện, đó là...”

“Thật không?” Tôi lo lắng hỏi. “Ý anh là – sau những gì anh nói trên chương trình Morning Coffee? Nó có khiến anh gặp rắc rối không?”

Anh gật đầu và tôi thấy thật dằn vặt thương cảm cho anh ấy.

Ý tôi là, Suze nói đúng – Luke khá ngạo mạn. Nhưng tôi thực sự nghĩ là anh thật tốt khi đã mạo hiểm nói công khai những suy nghĩ thực sự của mình về Flagstaff Life. Và bây giờ, vì nó mà anh sẽ bị huỷ hoại... thì, dường như không đúng chút nào cả.

“Có phải anh đã mất... mọi thứ?” Tôi hỏi nhỏ, và Luke cười.

“Tôi không đến nỗi thế đâu. Nhưng chiều nay chúng tôi đã phải giải thích rất nhiều cho những khách hàng của chúng tôi.” Anh nhăn mặt. “Phải nói là, nói xấu một trong những khách hàng chính của chúng tôi trên truyền hình trực tiếp chính xác không phải là thói quen quảng cáo thông thường cho lắm.”

“Ừm, tôi nghĩ họ nên tôn trọng anh!” tôi vặn lại. “Vì đã thực sự nói ra những gì anh nghĩ! Ý tôi là, ngày nay không mấy người làm điều đó. Nó giống như... khẩu hiệu của công ty anh đấy: ‘Chúng tôi nói sự thật.’”

Tôi nhấp một ngụm sâm panh và nhìn lên, không nói gì. Luke đang nhìn tôi, với một vẻ mặt kỳ quặc.

“Rebecca, cô có sở trường kỳ lạ nhất về khả năng đoán trúng,” cuối cùng anh cũng lên tiếng. “Đó chính xác là điều vài khách hàng của tôi đã nói. Cứ như là chúng tôi đã được báo trước toàn bộ vậy.”

“Ồ,” tôi nói, thấy hãnh diện với bản thân. “Vậy thì, thật tốt. Vậy anh không bị phá sản.”

“Tôi không bị phá sản,” Luke đồng tình, và mỉm cười. “Chỉ gặp rắc rối chút thôi.”

Một người phục vụ xuất hiện từ đâu đó và đổ đầy thêm ly của tôi, và tôi nhấp một ngụm. Khi tôi ngược lên, Luke lại đang nhìn tôi.

“Cô biết không, Rebecca, cô quả là một người sâu sắc,” anh nói. “Cô thấy những điều mà người khác không thấy.”

“Ồ vậy sao,” tôi hơi đung đưa ly sâm panh. “Anh không nghe Zelda nói sao? Tôi ‘vừa là một chuyện gia tài chính vừa là một cô gái bình thường.’” Tôi nhìn vào mắt anh ấy và cả hai chúng tôi cùng cười.

“Cô biết rất nhiều tri thức và lại dễ tiếp cận.”

“Uyên bác nhưng lại rất thực tế.”

“Cô vừa thông minh, vừa quyến rũ, vừa rạng ngời, lại vừa...” Luke áp úng, nhìn xuống ly nước của mình, rồi nhìn lên.

“Rebecca, tôi muốn xin lỗi cô,” anh nói. “Tôi đã muốn xin lỗi cô lâu rồi. Bữa trưa đó ở Harvey Nichols... cô nói rất đúng. Tôi đã không đối xử tôn trọng với cô – cái mà cô xứng đáng được nhận. Sự tôn trọng mà cô xứng đáng có được.”

Anh ngừng lại im lặng còn tôi nhìn xuống chiếc khăn trải bàn, bưng bưng tức giận. Bây giờ anh nói thì hay lắm, tôi tức giận nghĩ. Anh rất hay khi đặt bàn tại Ritz, gọi sâm panh và mong tôi cười rồi nói “Ồ, không sao mà,” nhưng đằng sau tất cả những sự giễu cợt hào nhoáng đó, tôi thấy bị tổn thương bởi tất cả những việc làm kia.

“Bài báo của tôi trên tờ The Daily World không liên quan gì đến bữa trưa hôm đó,” tôi nói không thèm nhìn sang. “Không liên quan gì. Và với anh, khi nói bong gió là nó đã...”

“Tôi biết,” Luke nói và thở dài. “Tôi không bao giờ nên nói điều đó. Nó quả là một... một lời nhận xét đầy bao biện, đầy tức giận trong một ngày mà, nói thật là, cô đã khiến tất cả chúng tôi bận rộn.”

“Thật không?” tôi không thể không nở một nụ cười mãn nguyện trên môi. “Tôi làm tất cả mọi người bận chỗ anh bận rộn?”

“Cô đùa sao?” Luke nói. “Cả một trang trên tờ The Daily World viết về một trong những khách hàng của chúng tôi, hoàn toàn bắt ngờ chứ?”

Ha. Tôi thực sự rất thích điều đó. Toàn bộ Brandon bịáo trộn bởi Janice và Martin Webster.

“Alicia có nhảy chồm chồm lên không?” tôi không thểkhông hỏi.

“Cô ta nhảy hết độ co giãn của bộ Prada đang mặc,” Luke nói tỉnh khô. “Thậm chí còn nhảy nhanh hơn khi tôi phát hiện ra cô ta quathật đã nói chuyện với cô hôm trước đó.”

Ha!

“Hay,” tôi nói kiểu trẻ con - rồi ước là mình đùngcó nói vậy. Những nữ doanh nhân hàng đầu đâu có hã hê khi đối thủ của họ bị bêu xấu. Tôi lẽ ra chỉ nên gật đầu, và nói “À” đầy ẩn ý.

“Thế, tôi cũng làm anh bận rộn sao?” tôi nói, hơinhún vai.

Tiếp đó là sự im lặng, rồi sau một lúc tôi nhìn lên. Luke đang nhìn tôi mà không cười, khiến tôi bỗng nhiên thấy mình thật nóng vộivà nín thở.

“Cô cũng làm tôi bận rộn khá lâu đấy, Rebecca,” anhkhẽ nói. Anh nhìn vào mắt tôi vài giây trong khi tôi nhìn lại, không thể cử độngđược – tôi nhìn xuống thực đơn. “Chúng ta gọi món chứ?”

Bữa tối dường như kéo dài cả đêm. Chúng tôi nói vàăn, nói và ăn thêm một ít. Thức ăn tuyệt vời đến nỗi tôi không thể từ chối bất cứ món nào, và rượu ngon đến nỗi tôi bỏ cả kế hoạch là chỉ uống một ly xã giaothời. Khi tôi còn đang mải mê ăn sôcôla, kem mật vị oải hương, và caramen lê, thì trời đã gần nửa đêm, và tôi bắt đầu chuếnh choáng.

“Món sôcôla thế nào?” Luke nói, ăn một miếng bánhkem đầy ụ.

“Ngon,” tôi nói, và đẩy nó về phía anh. “Dù không bằngkẹo mút chanh.”

Đó là một món khác - tôi no căng bụng. Tôi còn khôngthể phân biệt những món ngon tuyệt – nghe tên như món tráng miệng này với nhaunữa, nên Luke nói chúng tôi nên gọi tất cả những món chúng tôi thấy tên hayhay. Cái nào ngon nhất nhỉ. Giờ dạ dày tôi như có kích thích của một chiếcputđing dịp Giáng sinh, và cũng nặng gần như thế.

Thực tình tôi thấy như thể sẽ không bao giờ nhắc nữngười khỏi ghê. Nó quá thoải mái, tôi thấy thật ấm áp, dễ chịu, và tất cả đềuquá đẹp, đầu óc quay cuồng chỉ đủ để làm tôi không muốn đứng dậy thôi. Hơn nữa...tôi không muốn chúng dừng lại. Tôi không muốn kết thúc buổi tối này. Tôi đã cókhoảng thời gian thật tuyệt vời. Một điều đặc biệt là Luke đã làm tôi cười nhiềubiết nhường nào. Bạn có thể nghĩ anh luôn nghiêm túc, nhàm chán và trí thức, nhưng thực ra , anh không hề như vậy. Thực sự thì, thử nghĩ xem nào, chúng tôikhông hề bàn tí nào đến vấn đề công ty đầu tư tín thác.

Một nhân viên phục vụ đi đến, dọn tất cả đồng đĩa đựngmón tráng miệng đi, và mang ổi người chúng tôi một cốc cà phê. Tôi dựa vàoghế, nhắm mắt lại, nhấp vài ngụm ngon tuyệt. Ôi Chúa ơi, tôi có thể ngồi đâymãi mãi. Thực sự tôi đang thấy rất buồn ngủ - một phần vì tôi đã quá lo lắng vềchương trình Morning Coffee, tối qua tôi hầu như chẳng ngủ tí nào.

“Ta nên về thôi,” cuối cùng tôi cũng nói, và cố mở mắt.“Tôi nên quay về...” Tôi sống ở đâu nhỉ? “Fulham. Về Fulham.”

“Phải rồi,” Luke ngừng một lát rồi nói, và nhấp mộtngụm cà phê. Anh đặt ly xuống, với tay ra lấy sữa. Khi đưa tay ra, tay anh chạmnhẹ vào tay tôi – và dừng lại. Tôi bỗng thấy cả cơ thể cứng đờ. Tôi thậm chícòn Luke thể chớp mắt.

Được rồi, tôi thừa nhận – tôi có hơi đưa tay ra khitay anh với sang.

Chỉ để xem chuyện gì sẽ xảy ra. Ý tôi là, anh sẽ dễ dàng rút tay lại nếu muốn, đúng không? Rót sữa vào, kể một câu chuyện đùa, rồinói lời tạm biệt.

Nhưng anh không làm vậy. Từ từ, anh thu tay lại quatay tôi.

Và bây giờ tôi thực sự không thể nhúc nhích. Ngóntay cái của anh bắt đầu lần theo da trên cổ tay tôi, và tôi có thể cảm nhận đượclàn da anh ấm và khô thế nào. Tôi nhìn lên thấy anh đang nhìn tôi, và tronglòng

tôi thấy choáng váng một ít. Tôi không thể rời mắt khỏi anh. Tôi không thể cử động bàn tay. Tôi điếng hết cả người.

“Cái gã tôi nhìn thấy đi cùng với cô ở Terrazza,” anh nói một lúc sau, ngón tay cái vẫn đang vẽ những nét uốn lượn trên da tôi. “Có phải hẳn ta là...”

“Chỉ là... anh biết đấy.” Tôi cố cười, tỏ vẻ thờ ơ, nhưng tôi đang thấy rất sợ nói ra cái giọng nghe the thé. “Một gã đại triệu phúnào đó.”

Luke nhìn tôi chằm chằm một lúc, rồi nhìn ra chỗ khác.

“Phải rồi,” anh nói, như đang khép lại vấn đề. “Vậy, chúng ta nên gọi cho cô một chiếc taxi.” Tôi bỗng thấy thất vọng, nhưng cố không tỏ ra như vậy. “Hoặc có thể...” Anh dừng lại.

Một sự im lặng kéo dài. Tôi không thể thở nổi. Có thể gì? Gì cơ?

“Tôi biết những người ở đây khá rõ.” Luke cuối cùng nói. “Nếu chúng ta muốn...” Anh nhìn tôi. “Tôi hy vọng chúng ta có thể ở lại.”

Tôi sốc như bị điện giật.

“Cô có muốn không?”

Tôi gật đầu, không nói được gì.

“Được rồi, đợi ở đây nhé,” Luke nói. “Tôi sẽ đi xem xem liệu tôi có thể kiếm được vài phòng không.” Anh đứng dậy và tôi nhìn theo sững sờ, tay tôi lạnh toát và thấy hệt hắt.

Vài phòng. Vài phòng, số nhiều. Vậy ý anh không phải là...

Anh không muốn...

Ôi, Chúa ơi. Tôi làm sao thế này?

24. Chương 24

Chúng tôi im lặng đi thang máy cùng với một người phụ trách phòng bánh bao. Tôi liếc nhìn Luke mấy lần, nhưng anh cứ đứng đưng nhìn về phía trước. Thực ra, anh chẳng nói câu nào từ lúc đi hỏi chỗ để nghỉ lại. Trong lòng tôi thấy hơi ớn lạnh – thành thực mà nói, rốt cuộc thì tôi nữa muốn họ đừng có phòng nào trông cho chúng tôi. Nhưng hoá ra là đã có một phòng bị huỷ tối nay – và cũng hoá ra Luke là một khách hàng lớn của Ritz. Khi tôi nhận xét về việc họ tốt bụng với chúng tôi như thế nào, anh nhún vai và nói thường có các cuộc gặp gỡ làm ăn ở đây.

Các cuộc gặp gỡ làm ăn? Thế có giống như tôi không? Ôi, nó chẳng có nghĩa lý gì. Cuối cùng thì tôi ước gì mình được về nhà.

Chúng tôi đi dọc một hành lang sang trọng mà không nói một lời nào – rồi người phụ trách phòng rẽ ngoặt vào, mở cửa ra, đưa chúng tôi vào một căn phòng tuyệt đẹp, được trang hoàng với một chiếc giường đôi và những chiếc ghế lộng lẫy. Anh ta đặt cặp tài liệu và chiếc máy hiệu AppleMac của tôi trên giá hành lý, rồi Luke đưa anh ta một tờ hoá đơn và anh ta biến mất.

Tiếp đó là một sự im lặng nghẹt thở.

“Vậy là,” Luke nói. “Chúng ta đã đến nơi rồi.”

“Vâng,” tôi nói với giọng như của người khác. “Cảm ơn... cảm ơn anh. Cả vì bữa tối nữa.” Tôi hắng giọng. “Nó rất tuyệt.”

Chúng tôi dường như biến thành những người hoàn toàn xa lạ.

“Ôi,” Luke lại nói, và nhìn đồng hồ. “Muộn rồi. Chắc cô sẽ muốn...” Anh dừng lại, và bỗng nhiên chờ đợi điều gì trong sự im lặng.

Tôi vịn tay lo lắng. Tôi không dám nhìn anh.

“Tôi đi đây,” cuối cùng Luke nói. “Tôi hy vọng cô sẽ có một...”

“Đừng đi,” tôi nghe thấy giọng nói của chính mình, và đỏ mặt lúng túng. “Đừng đi vội. Chúng ta có thể...” Tôi nuốt ực. “Nói chuyện hay gì đó.”

Tôi nhìn lên và bắt gặp ánh mắt anh, và một nỗi sợ hãi bắt đầu dâng lên trong tôi. Anh chậm chậm đi về phía tôi, cho đến khi đứng ngay trước mặt tôi. Tôi ngửi thấy mùi thơm của nước hoa dùng sau khi cạo râu và nghe thấy tiếng sột soạt của chiếc áo cotton thô khi anh bước đi. Toàn thân tôi đang bị gai lên cứng đờ. Ôi Chúa ơi, tôi muốn chạm vào người anh. Nhưng tôi không dám. Tôi không dám nhúc nhích tí nào.

“Chúng ta nên nói chuyện, hay làm gì đó,” anh nhắc lại, và từ từ đưa tay lên chạm vào mặt tôi.

Và rồi anh hôn tôi.

Miệng anh đang ở trong miệng tôi, nhẹ nhàng tách môi tôi ra, và tôi thấy dâng trào cảm xúc. Tay anh đang lần xuống lưng tôi rồi chạm vào hông tôi, vịn về viền váy, rồi kéo mạnh tôi về phía anh, và đột nhiên tôi thấy nghẹt thở.

Rõ ràng là chúng tôi chẳng định nói chuyện tí nào.

Chương 24:

Ừm.

Sung sướng quá.

Nằm trên chiếc giường dễ chịu nhất trên đời, mơ màng và mỉm cười hạnh phúc, để những tia nắng buổi sang chiếu vào mí mắt đang khép của tôi. Duỗi tay qua đầu, tôi nằm thoải mái trên một đồng gối khổng lồ. Ôi, tôi thấy hạnh phúc quá, sung sướng quá... Tôi qua quả là...

Xem nào, hãy chỉ cần biết là nó...

Ôi, thôi nào. Bạn đâu cần phải biết điều đó. Dù sao, bạn có thể tưởng tượng được đúng không? Dĩ nhiên là bạn có thể.

Tôi mở mắt ra, ngồi dậy với lấy cốc cà phê của dịch vụ phòng. Luke đang tắm, nên chỉ còn mình tôi ngồi đây suy nghĩ. Và tôi không muốn tỏ ra khoe khoang gì – nhưng tôi thực sự thấy hôm nay là một ngày khá quan trọng trong đời.

Không chỉ vì Luke – mặc dù mọi chuyện đều... xem nào, thực ra là rất tuyệt. Trời, anh ấy thực sự biết cách...

Dù sao. Đó không phải là vấn đề. Vấn đề là, nó không chỉ vì Luke, có cũng không phải chỉ vì công việc mới của tôi với chương trình Morning Coffee (dù cho cứ mỗi lần tôi nhớ đến nó, tôi lại thấy vui sướng không thể tin nổi).

Không, nó còn nhiều hơn thế. Đó là tôi như trở thành một người mới hoàn toàn. Tôi thấy như là tôi đang bước sang một giai đoạn mới trong cuộc đời – với một cái nhìn khác, và những ưu tiên khác. Khi tôi nhìn lại những suy nghĩ long bong tôi từng có – xem nào, nó thực sự làm tôi buồn cười. Rebecca mới điềm đằm hơn nhiều. Có trách nhiệm hơn nhiều. Cứ như thể một cặp kính bị phủ màu đã bị hạ xuống – và bỗng nhiên tôi có thể nhìn thấy những gì quan trọng và những gì không trên đời này.

Thậm chí sáng nay, tôi còn nghĩ rằng có thể tham gia vào chính trị hay gì đó. Tôi qua Luke và tôi đã tranh luận một ít về chính trị. Và phải thừa nhận rằng, tôi có rất nhiều quan điểm thú vị. Tôi có thể là một thành viên trẻ tuổi, thông minh của nghị viện, và được phỏng vấn về những vấn đề quan trọng trên truyền hình. Tôi có thể chuyên về sức khỏe, hay giáo dục, hoặc gì đó tương tự. Có thể là ngoại giao.

Tôi với lấy chiếc điều khiển một cách thoải mái và bật tivi lên, nghĩ là tôi có thể xem thời sự. Tôi ấn vài kênh, cố tìm BBC1, nhưng tivi như bị mắc ở mấy kênh truyền hình cáp vớ vẩn. Cuối cùng tôi chịu thua, đành xem kênh QTV gì đó, và dựa lưng vào gối.

Thực sự thì, tôi vừa nghĩ, vừa nhấp một ngụm cà phê, tôi là một người khá nghiêm túc. Đó có lẽ là lý do vì sao Luke và tôi lại hợp nhau.

Ừm, Luke. Ừm, đó là một ý kiến hay đấy. Tôi đang tự hỏi anh đâu rồi.

Tôi ngồi trên giường, đang nghĩ đến việc vào phòng tắm làm anh ấy ngạc nhiên, thì giọng một người phụ nữ trên truyền hình làm tôi chú ý.

“...đang cung cấp những cặp kính râm chính hãng NK Malone gọng đôi màu, đen, và trắng, với logo NMK được mạ vàng sáng bóng rất đặc trưng.”

Thật hấp dẫn, tôi nghĩ về vợ. Kính râm NK Malone. Tôi luôn muốn sở hữu một cặp kính của hãng đó.

“Mua cả ba cặp...” người phụ nữ nói “... và chỉ cần trả không phải 400 bảng, không phải 300 bảng. Mà là 200 bảng! Quả là một khoản tiết kiệm tới 40% so với giá bán lẻ đưa ra.”

Tôi dán chặt mắt vào màn hình.

Nhưng điều này là không thể. Không thể nào. Bạn có biết những cặp kính của NK Malone thường có giá bao nhiêu không? Ít nhất là 140 bảng. Một cặp! Thế có nghĩa là bạn đang tiết kiệm được...

“Không cần phải gửi tiền ngay,” người phụ nữ nói. “Đơn giản chỉ cần gọi tới số sau...”

Tôi phấn khích quờ quạng quyển sổ trên bàn ngủ và gục ngoạc ghi lại số điện thoại. Đây quả là một giấc mơ thành hiện thực. Kính râm hiệu NK Malone. Tôi hoàn toàn không thể tin nổi. Và ba cặp! Tôi sẽ không bao giờ phải mua kính râm nữa. Mọi người sẽ gọi tôi là Cô Gái Đeo NK Malone. (Còn những cặp kính hiệu Armani tôi mua năm ngoái bây giờ đều thành vớ đĩ. Lỗi thời sạch.) Ôi, đây đúng là một khoản đáng đầu tư. Tôi giờ tay với điện thoại và quay số.

Nhưng rồi tôi dừng lại.

Khoan đã. Rebecca mới phải tự chủ hơn thế này. Rebecca mới thậm chí còn không quan tâm đến thời trang nữa.

Tôi từ từ đặt điện thoại xuống. Tôi với điều khiển và chuyển sang kênh khác. Một chương trình về thế giới động vật. Đúng, thế thì đúng hơn. TV quay cận cảnh một con ếch xanh bé xíu cùng một giọng thuyết minh nghiêm túc nói về tác động của hạn hán lên hệ sinh thái. Tôi bật to tiếng lên và ngồi lại, tự hài lòng với bản thân. Điều này giống tôi hơn. Tôi sẽ không thèm nghĩ đến những cặp kính râm đó nữa đâu. Tôi sẽ nghiên cứu con ếch nhỏ nhảnh này cùng hệ sinh thái, và sự ấm lên của trái đất. Có khi Luke và tôi sẽ nói chuyện về những vấn đề quan trọng, suốt bữa sáng.

NK Malone.

Dừng lại. Dừng lại ngay. Xem con ếch đi, và cả cái con bọ màu đỏ tí xíu đó...

Tôi đã muốn có được những chiếc kính NK Malone lâu lắm rồi. Và 200 bảng quả là một giá hời cho ba cặp.

Tôi có thể tặng đi một cặp.

Và tôi xứng đáng có được một phần thưởng nhỏ, đúng không? Sau tất cả những gì tôi đã trải qua? Chỉ nốt một món đồ đắt tiền nho nhỏ thôi và thế là hết. Tôi hứa.

Vồ lấy điện thoại, tôi quay số. Tôi nói tên và địa chỉ, thực lòng cảm ơn người phụ nữ rồi rít, rồi đặt ống nghe xuống, gương mặt tôi nở một nụ cười mãn nguyện. Ngày hôm nay quả là đang trở nên thật tuyệt vời. Và mới chỉ có chín giờ!

Tôi tắt chương trình thế giới động vật, rúc lại vào trong chăn, và nhắm mắt lại. Có khi Luke và tôi sẽ dành trọn cả ngày ở đây, trong căn phòng đáng yêu này. Có khi chúng tôi sẽ gọi số huyết và sâm panh lên. (Thực ra tôi hy vọng và không, vì tôi ghét số huyết.) Có khi chúng tôi sẽ...

Chín giờ, một giọng nói nhỏ trong tôi chen ngang. Tôi cau mày một lúc, lắc đầu, rồi trở người để thoát khỏi nó. Nhưng nó vẫn ở đó, thôi thúc, khó chịu trong đầu tôi.

Chín giờ. Chín...

Và đột nhiên tôi ngồi bật dậy trên giường, mắt mở to hoảng hốt. Ôi Chúa ơi.

Chín rưỡi.

Derek Smeath.

Tôi đã hứa là sẽ đến đó. Tôi đã hứa. Và bây giờ tôi ở đây, còn có nửa tiếng đồng hồ để đi, cả quãng đường từ Ritz. Ôi Chúa ơi. Tôi phải làm gì đây?

Tôi tắt tivi, vò đầu bứt tai, cố nghĩ thật bình tĩnh và tỉnh táo. Được rồi, nếu đi ngay, tôi có thể làm được. Nếu tôi mặc quần áo càng nhanh càng tốt, và chạy xuống cầu thang, nhảy vào một chiếc taxi – tôi rất có thể sẽ làm được. Fulham cách đây không xa lắm. Có lẽ tôi sẽ trễ 15 phút, đúng không? Chúng tôi vẫn có thể hẹn gặp được. Cuộc hẹn vẫn có thể diễn ra.

Theo lý thuyết, nó vẫn có thể diễn ra.

“Chào,” Luke nói, ló đầu ra khỏi phòng tắm. Anh đang quấn một chiếc khăn tắm quanh người, vài giọt nước long lanh trên vai. Tôi chuatừng để ý vai anh tối qua. Tôi nghĩ, và nhìn vào chúng. Chúa ơi, chúng thật gợi cảm. Nhìn chung, anh ấy thực sự là...

“Rebecca, mọi chuyện ổn chứ?”

“Ồ,” tôi nói, nhỏ nhẹ. “Vâng, mọi thứ thật tuyệt. Rất đáng yêu! Ôi, và đoán thử xem? Em vừa mới mua một thứ đẹp tuyệt...”

Và rồi, vì lý do nào đó tôi ngừng lại.

Tôi không rõ vì sao.

“Chỉ là... ăn sáng thôi nào,” thay vì đó tôi nói và chỉ về khay thức ăn người phục vụ phòng bê lên. “Ngon tuyệt.”

Một cái nhìn khó hiểu thoáng qua mặt Luke và anh lại biến mất vào nhà tắm. Được rồi, nhanh, tôi tự nhủ. Tôi đang định làm gì? Có phải tôi đang định mặc quần áo và đi? Có phải tôi sẽ đi đến cuộc gặp?

Tay tôi đã với chiếc túi như thể nó có linh hồn vậy; tôi lôi ra một tấm danh thiếp và quay số.

Vì, ý tôi là, chúng tôi không nhất thiết phải gặp, đúng không? Tôi sẽ gửi cho ông ấy một tờ séc thật lớn.

Và, dù sao đi chăng nữa, có lẽ tôi sẽ không bao giờ có thể trả được đúng hạn.

Và, có khi ông ta cũng chẳng thêm bận tâm. Có lẽ sẽ còn một đồng thứ ông ta thích làm hơn ấy chứ.

“Xin chào?” tôi nói vào điện thoại, thấy thật dễ chịu khi Luke xuất hiện đằng sau tôi và bắt đầu rúc vào tai tôi. “Xin chào, vâng, tôi... tôi muốn để lại lời nhắn cho ông Smeath.”

Công ty trách nhiệm hữu hạn Khung Đẹp

Ngôi nhà hạnh phúc ồi gia đình

230A ĐƯỜNG BURNSIDE LEEDS L6 4ST

Gửi cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ số 2

Số 4 đường Burney

London SW6 8FD

Ngày 7 tháng 4 năm 2000

Cô Rebecca thân mến,

Tôi viết thư để thông báo đã nhận được 136 chiếc Khung Đẹp (kiểu “Sherborne” – xanh da trời). Cảm ơn cô rất nhiều vì công trình đẹp đẽ này. Chúng tôi gửi kèm theo đây một tấm séc £272, cùng với mẫu đăng ký gia công khung ảnh tiếp theo cho cô.

Quản lý chất lượng của chúng tôi, bà Sandra Rowbotham yêu cầu tôi gửi lời tới cô rằng bà vô cùng ngạc nhiên với chất lượng công việc ngay từ lần đầu của cô. Người mới tập việc hiếm khi đạt được tiêu chuẩn Cam Kết Chất lượng Khung Đẹp - điều đó chứng tỏ cô có khả năng làm khung ảnh bẩm sinh.

Do vậy, tôi muốn mời cô đến trình bày kỹ thuật của cô tại hội thảo Người làm Khung Ảnh của chúng tôi, tổ chức tại Wilmslow ngày 21 tháng 6 tới. Đây là dịp để tất cả các thành viên làm việc tại nhà của công ty Khung Đẹp gặp gỡ, chuyện trò, và trao đổi kinh nghiệm làm khung. Tôi chắc rằng, đây sẽ là một dịp hết sức thú vị!

Chúng tôi rất mong nhận được tin của cô.

Malcolm Headley

Giám đốc Sản xuất

T.B: Có phải cô chính là Rebecca Bloomwood, chuyên gia trong chương trình Morning Coffee không?

.NGN HÀNG ENDWICH.

CHI NHÁNH FULHAM

Số 3 đường Fulham

London SW6 9JH

Gửi cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ số 2

Số 4 đường Burney

London SW6 8FD

Ngày 10 tháng 4 năm 2000

Cô Bloomwood thân mến,

Cảm ơn cô vì khoản tiền £1.000 vừa gửi.

Bởi vì tài khoản của cô hiện nay đang ở tình trạng khá tốt, tôi nghĩ rằng chúng ta có thể hoãn cuộc gặp mặt lại.

Dù sao, hãy tin rằng tôi sẽ tiếp tục để mắt đến tình hình của cô và sẽ liên hệ, nếu vấn đề thay đổi.

Chúc mọi điều tốt đẹp.

Trân trọng,

Derek Smeath

Giám đốc

T.B.: Tôi rất đón chờ sự thể hiện tiếp theo của cô trên Morning Coffee

. ENDWICH - BỞI CHÚNG TÔI QUAN TM .

_____ THE END _____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-thu-cua-mot-tin-do-shopping>